

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

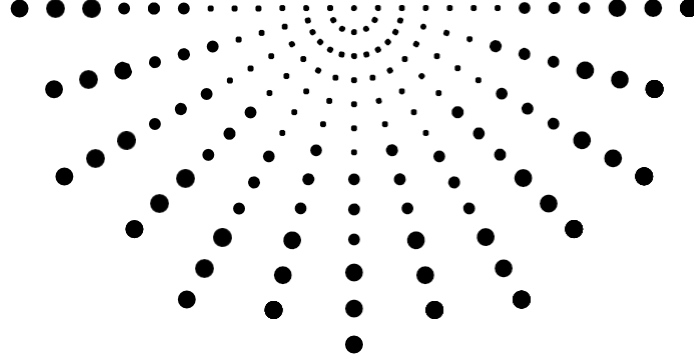
BE WITH ME

➤ AN ADAIR FAMILY NOVEL ◀

New York Times Bestselling Author

SAMANTHA YOUNG

YANIMDA OL
BİR ADAIR AİLESİ ROMANI

SAMANTHA YOUNG

Benimle Ol
Bir Adair Ailesi Romanı

Samantha Young tarafından
Telif Hakkı © 2022 Samantha Young

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yukarıdaki yazarının önceden yazılı izni alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu çalışma Copyright House tarafından tescil edilmiş ve korunmaktadır.

Kapak Tasarımı @ By Hang Le
Couple Fotoğraf Regina Wamba

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca yazan Samantha
Young Yazar Hakkında](#)
[Teşekkür Önsöz](#)

1. [Eredine](#)
2. [Arran](#)
3. [Eredine](#)
4. [Eredine](#)
5. [Eredine](#)
6. [Arran](#)
7. [Eredine](#)
8. [Arran](#)
9. [Arran](#)
10. [Eredine](#)
11. [Arran](#)
12. [Eredine](#)
13. [Eredine](#)
14. [Arran](#)
15. [Eredine](#)
16. [Arran](#)
17. [Eredine](#)
18. [Eredine](#)
19. [Arran](#)
20. [Eredine](#)
21. [Eredine](#)
22. [Arran](#)
23. [Arran](#)
24. [Arran](#)
25. [Eredine](#)
26. [Eredine](#)
27. [Eredine](#)
28. [Arran](#)
29. [Eredine](#)
30. [Arran](#)
31. [Eredine](#)

32. [Arran](#)
 33. [Eredine](#)
 34. [Arran](#)
 35. [Arran](#)
 36. [Arran](#)
 37. [Eredine](#)
 38. [Eredine](#)
 39. [Arran](#)
- [Sonsözü](#)

AYRICA SAMANTHA YOUNG TARAFINDAN

Samantha Young'dan Çağdaş

Yetişkin Romanları

Çalmaya Devam Et

Toz Dans Ederken

Siyah Karışık Kalp

Hold On: Bir Oyun Romanı

Sıgılıklardan

Derinlere

Kahraman

Kötü Adam: Bir Kahraman

Romanı Bir Gün: Bir Sevgililer

Günü Romanı

Savaş ya da Kaç

Much Ado About You

Dublin Caddesi Serisi:

Dublin Caddesinde

Londra Yolundan

Aşağı Jamaica Lane

India Place'den

Düşmeden Önce

Echoes of Scotland Street

Moonlight on Nightingale Way

Until Fountain Bridge (a novella)

Castle Hill (a novella)

Valentine (bir roman)

One King's Way (bir roman)

Hart's Boardwalk'ta (bir roman)

Hart'ın Boardwalk

Serisi: *Tek Gerçek Şey*

Her Küçük Şey Hiç

Söylemediğimiz Şeyler

En Gerçek Şey

Adair Ailesi Serisi:

Burada
Benimle Orada
Seninle Hep
Sen

Samantha Young'dan çağdaş genç yetişkin kitapları

İçimizdeki İmkansız Genişlik
Kırılgan Sıradanlık

Samantha Young Yazarının Diğer Kitapları

Ankh Üçlemesinin Savaşçıları:

Kan Kanı
Anlatacak Kanın
Geçmiş Tonları

Damla Damla Gözyaşı, bir roman

Kristen Callihan ile Birlikte Yazılan Başlıklar

Üstünlük

S. Young Altında Yazılan

Başlıklar *Ateş Korkusu ve*

Gölge Covens Savaşı

Üçlemesi:

Avlanmış
Kader
Yükselmiş

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Cinlerin Yedi Kralı
Dilek ve Öfke
Gölge ve Kül Kraliçesi
Yıldızlar ve Sultanlar Kanunu

Gerçek Ölümsüzlük Serisi:

Kalplerin Savaşı
İntikam Öpücüğü

Sonsuzluk Öpücüğü Sonsuzluk Tavafı

Ücretsiz PDF Kütüphanesi: www.kitaptrane.com

YAZAR HAKKINDA

Samantha Young, Stirlingshire, İskoçya'dan *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'in en çok satan yazarıdır. Uluslararası çok satan kitabı *On Dublin Street* ile En İyi Yazar ve En İyi Romantizm dallarında Goodreads Choice Ödülü'ne aday gösterilmiştir. *On Dublin Street*, Samantha'nın ilk yetişkin çağdaş romantizm serisidir ve 31 ülkede satılmıştır.

Samantha Young'ı çevrimiçi olarak ziyaret edin:

<http://authorsamanthayoung.com> Instagram @authorsamanthayoung

TikTok @authorsamanthayoung

Facebook <http://www.facebook.com/authorsamanthayoung>

Kitap güncellemeleri, özel alıntılar, bonus içerik ve sadece bültene özel çekilişlere katılma şansını mı istiyorsunuz? Samantha'nın posta listesine katılın:

<https://authorsamanthayoung.com/subscribe-to-sams-newsletter/>

TEŞEKKÜRLER

Çoğunlukla, yazmak tek başına yapılan bir iştir, ancak yayınlamak kesinlikle öyle değildir. Stacie Ervin ve Kalie Phillips'e Eredine'in hikayesini herkesten önce okudukları ve karakteri hakkında böylesine harika bilgiler verdikleri için teşekkür etmeliyim. Size tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım. Ayrıca, sevgili arkadaşım Catherine Cowles'a da *Be With Me'nin* ilk versiyonunu okuduğu ve tüm yazım süreci boyunca destek verdiği için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum!

Tabii ki muhteşem editörüm Jennifer Sommersby Young'a beni daha iyi bir yazar ve hikaye anlatıcısı yapmak için her *zaman* yanımda olduğu için teşekkür etmeliyim. Teşekkür ederim!

Julie Deaton'a *Be With Me'nin* redaksiyonunu yaptığı ve her şeyi yakaladığı için teşekkür ederim. Detaylara karşı inanılmaz bir gözünüz var ve hikayelerimin dünyaya mümkün olan en iyi şekilde gideceğinden her zaman eminim.

Ve en iyi arkadaşım ve olağanüstü asistanım Ashleen Walker'a tüm küçük şeylerle ilgilendiği ve beni her konuda desteklediği için teşekkür ederim. Sana çok minnettarım. Seni çok özleyor ve seviyorum.

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılı kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklam, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. İş bilenlerin yardımı çok işe yarıyor. Valentine PR'dan Nina Grinstead'e teşvik, destek, içgörü ve tavsiyeleri için çok teşekkür ederim. Benim için çok değerlisiniz ve umarım size ne kadar değer verdiğimi biliyorsunuzdur.

Kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına, Instagram kullanıcılarına ve kitapseverlere teşekkür ederim. Hepinizi çok takdir ediyorum! Bu arada, özel Facebook grubum Sam's Clan McBookish'teki harika okurlara da kocaman bir teşekkür. Sizler gerçekten çok özel ve bir kızın isteyebileceği en sevimli okuyucularsınız. Sürekli ve kesintisiz desteğiniz hayranlık uyandırıcı ve hepinize minnettarım.

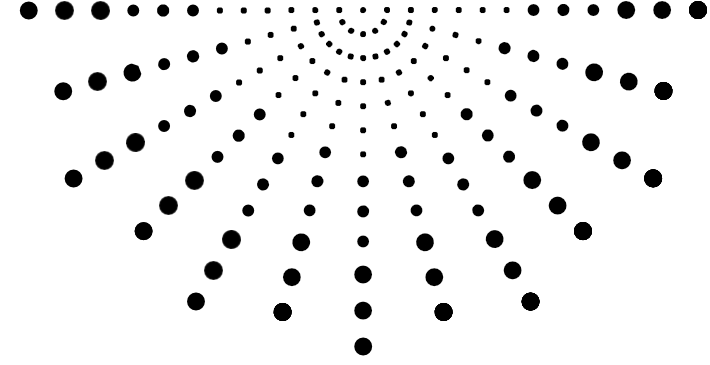
Hang Le'ye bir kez daha bu hikaye ve bu seri için mükemmel bir görsel atmosfer oluşturan çarpıcı bir kapak yarattığı için çok teşekkür ederim. Beni şaşırtıyorsun! Ve Eredine ve Arran'a hayat veren güzel çift fotoğrafları için Regina Wamba'ya teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, menajerim Lauren Abramo'ya dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların kelimelerimi bulmasını mümkün kıldığı için teşekkür ederim. Sen olağanüstüsün ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Aileme ve arkadaşlarıma beni her zaman destekledikleri, cesaretlendirdikleri ve içinde yaşadığım dünyalar hakkında bazen dönüp dolaşıp beni dinledikleri için çok teşekkür ederim.

Son olarak, okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu benim için her şey demek.

PROLOGUE

EREDİNE

Sekiz yıl önce

*L*os Angeles,
Kaliforniya Birleşik
Devletleri

Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki İskoçya haritasına bakarken, kendimi anakaranın kuzeydoğu kıyı şeridinde, Ardnoch olarak adlandırılan yerde hayal etmeye çalıştım. Oraya hiç gitmediğim için bu kolay bir iş değildi.

"Ardnoch," diye mırıldandım, ağızımda bu sesi çıkarmaya çalışıyordum. Çok yabancıydı.

Yine de, Lachlan Adair'in sunduğu şey, şu anda yaşadığımdan tamamen farklı olmayan bir hayattı.

Sadece daha güvenli. Çok, çok daha güvenli.

Ona güveniyor musun? diye sordu kafamın içinde bir ses, bir anı.

Evet. Yaşadığım her şeye rağmen Lachlan Adair'e güvendim. İçgüdülerime güvendim. Her zaman güvenebildiğim bir şey varsa o da içgüdülerimdi. Büyükanнем buna altıncı hissim derdi, bir insanın iyiliğini ya da kötülüğünü algılama yeteneğinin bana miras kaldığını söylerdi. Arkadaşlarım bir insanın "titreşimini" yakaladığımı söylerdi, çünkü sonunda biri hakkındaki içgüdülerim genellikle doğru çıkardı. Hayatım boyunca sadece bir ya da iki kez yanıltılmışım.

Haklarında yanıltığım o insanların da bir yeteneği vardı - sizi iyiliklerine inandırabilirlerdi, bu yüzden kötülüklerinin geldiğini asla göremezdiniz.

Altıncı hissimin her zaman doğru sonuç vermediğini bilmek beni rahatsız ediyordu ama ruhumun derinliklerinde Lachlan Adair hakkında haklı olduğumu biliyordum.

Hayat çok gerçeküstüydü. Bir an umutsuz, öfkeli ve güçsüz hissediyordum, sonra bir

Hollywood aktörü, onca insan arasından, bana yeniden başlama şansı sundu. O ve onunla her yere giden koruması benim kurtarıcım değildi. Hayır, boş ver onu. Onlar sadece bana bir

fırsat. Onlara geri ödeyeceğim.

Hayatı tekrar kendi şartlarımla yaşamak için kıcımı yırtardım.

Büyükannem her zaman, diğer tüm yolları tükettiğin sürece, ihtiyacın olduğunda yardım almanın utanılacak bir şey olmadığını söylerdi. Ben hepsini tüketmiştim.

Elimde kalan buydu. Ve bundan nefret ediyordum. Beni bu cehennemden kurtarması için zengin bir adama bel bağlamak zorunda kalmaktan nefret ediyordum, özellikle de bu zengin erkek (o bir *erkek değildi*)-

Öfkeli gözyaşları boğazımı düğümledi ve *onu* aklımdan çıkardım. Zaten çok fazla şey almıştı.

Beni öfkeli, acı çeken bir kadına dönüştürmesine izin veremezdim.

Haritaya odaklanarak İskoçya'nın üzerinde gezindim, daha önce hiç duymadığım, bazıları güzel, bazıları telaffuz edilemeyen yer adlarını inceledim... hepsi binlerce mil uzaktaydı.

Kapı çaldı. "Ben Lachlan," diye seslendi o hafif brogue'uyla. "İçeri gel."

Otel odasının kapısı çaldığında ve Lachlan arkasında koruması Mac ile içeri girdiğinde nabzım hızlandı. Artık koruması değildi. Mackennon Galbraith artık Ardnach Malikânesi'nin güvenlik şefiydi.

Lachlan, ailesinin Highlands'deki şatosunu ve malikanesini yenilediğini ve burayı TV ve film profesyonelleri için sadece üyelere özel bir kulübe dönüştürdüğünü anlatmıştı. Kulüp birkaç hafta önce açılmıştı ve Lachlan da bu haberi meslektaşları arasında yaymak için Los Angeles'taydı. Tanışmamız tesadüfen olmuştu ve Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü o ve Mac hayatıma girmeselerdi neler olabileceğini bilmiyordum.

Lachlan'ın bana yardım etmeye neden bu kadar kararlı olduğunu bilmiyordum ama bana malikanesinde bir iş teklif etti. Yoga/Pilates eğitmenine ihtiyacı *vardı* ve o kişi bendim.

Her iki adam da otel süitinin oturma odasında karşımda otururken küçük gülümsemeler takındılar. Lachlan, tüm hikâyemi alışılmadık bir şekilde ona anlattıktan sonra beni buraya saklamıştı. Yaşadığım onca şeyden sonra, içgüdülerime karşı savaşmak ve kendime kimsenin bu kadar nazik olmadığını hatırlatmak istedim. Ama bu doğru değildi. Büyükannem öyleydi. Sokaktaki bir yabancıya bile yardım ederdi.

Başka ne seçeneğim vardı ki? Benden çok şey alınmıştı. Lachlan içini

çekti ve öne doğru eğildi. "Nasıl hissediyorsun?"

Bu sorudan biraz sıkıldım. "Tamam. Şimdi ne

yapacağız?" "Yola çıkmaya hazırız."

"Son bir şey daha var," dedi Mac, endişeli bir ifadeyle yüzüme bakarak. "İsim değişikliği. Seni buradan çıkarabilmemiz için önce bunu yapman gerekiyor."

"Aklınızda yeni bir isim var mı?" Lachlan sordu. "Gerçek adından ya da herhangi bir aile üyesinin adından çok uzak bir şey. Onun anlayamayacağı bir şey."

İsim değişikliği.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken midem tatsız bir şekilde bulandı. İşte bu kadar. Hayatımı gerçekten yeniden yazıyordum. Her şeyi geride bırakıyordum. Çok fazla acı ve keder... ama bu aynı zamanda dehşet her şeyi ele geçirmeden önce olduğum kişiyi de geride bırakmak anlamına geliyordu. Ve o kızı sevmiştim. İyi bir hayatı vardı.

Haritada güzel görünen bir yer adı dikkatimi çekince gözlerim ve burnum yaşardı. Dizüstü bilgisayarı çevirdim ve işaret ettim. "Bu nasıl telaffuz ediliyor?"

Lachlan ona bakmak için öne doğru eğildi. "Eredine? Ery-Deen diye okunur."

Dudaklarım kıpırdadı. Göründüğünden farklı telaffuz etmişti ama hoşuma gitmişti. Garip bir

şekilde, bir şekilde uyuyordu. "Bu kadar yeter."

"Çok güzel." Mac bana sempatik bir gülümseme verdi. "Soyadı?"

"Söğütler," dedim düşünmeden. *Söğütlerdeki Rüzgâr* büyükannemin en sevdiği çocuk kitaplarından biriydi. "Eredine Willows."

"Bu mükemmel." Lachlan ayağa kalktı. "Seni buradan çıkaracağız..."

Eredine." Eredine.

Çok garip.

Çok

yabancı.

İsmi bir kazak gibi üzerime çekmeye çalıştım. Üzerine oturtmaya. Göğsümdeki gerginliği geçip iç çekerek ben de ayağa kalktım. "Sana borcumu ödeyeceğim."

"Bunu istemiyorum."

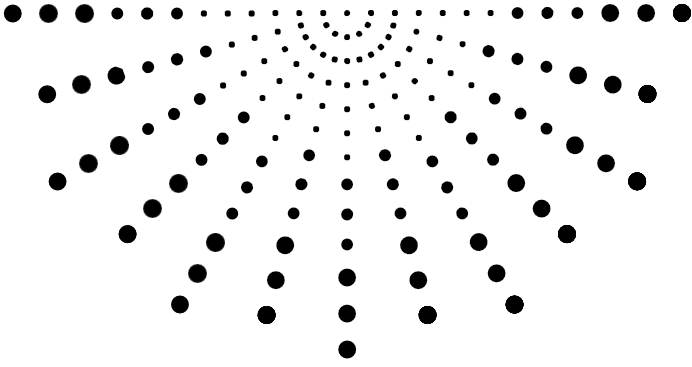
"İstiyorum." İnatla çenemi kaldırdım. "Büyükannemin evini satabilirim. Eğer satmama yardım edersen, oradan gelen parayla sana borcumu ödeyebilirim. Buna ihtiyacım var. Ve ben istemiyorum."

Herkes yumuşak başlı ve çekingen olduğum için kolay lokma olduğumu düşünüyordu. Çok geçmeden yanıldıklarını anladılar.

Lachlan'ın gözleri anlayışla parladı. "Tamam."

"Tamam o zaman." Dizüstü bilgisayarını kapatmak için uzandığımda ellerim titriyordu. "Ne zaman gidiyoruz?"

EREDİNE

Günümüz

Sutherland
İskoç Yaylaları

Lewis uykulu bir şekilde "Işık!" diye seslendiğinde yatak odasının kapısını kapatmak için hareket ettim.

"Tuttum seni dostum," dedim usulca, kapıyı neredeyse kapatacak şekilde çekerek. Koridordan gelen bir parça ışık Lewis'in yatak odasına süzüldü. Uyuyan Eilidh'i yatağına yatırdıktan sonra sessizce alt kata, Thane'in açık planlı oturma odası ve mutfağına indim.

Çocuklarla güzel bir gece geçirmiştik. Yılbaşı gecesi olduğu için biraz daha geç yatmalarına izin verdim ama saat onda uykuyla savaştıklarını görebiliyordum. Gecenin ikinci Disney filmini izliyorduk ki Eilidh kanepede uyuyakaldı ve Lewis uykusu sersemi yatma vaktinin geldiğini kabul etti.

Yemek masasının üzerindeki duvar saati saatin on biri biraz geçtiğini gösteriyordu. Buzdolabından bir içecek aldım ve Edinburgh ve Glasgow'dan yayınlanan Yeni Yıl gösterilerini izlemek için Thane'in devasa koltuğuna yerleştim.

Los Angeles'taki yeni yıl partilerine dair anılar beni dürtüklüyordu ama onları ve beraberindeki korkuyu bir kenara bırakıp İskoçların "Hogmanay" dedikleri kutlamalara konsantre olmaya çalıştım. Televizyon odanın loş ışığında titriyor, görüntüler bulanık bir şekilde yanıp sönüyordu. Çocukları uyandırmamak için ses kısıktı ve çamaşır odasından gelen bir sesle kulaklarım diken diken oldu.

Sanki çamaşırhanenin dış kapısı az önce açılıp kapanmış gibi bir ses geliyordu.

Nabzım kulaklarımda atarken sehpanın üzerindeki ağır kâğıt ağırlığını aldım ve çamaşır odasına doğru süzüldüm. Kulaklarımda akan kandan başka bir şey duymuyordum.

Belki de Regan'dı?

Ama neden olsun ki? Thane'le artık görüşmedikleri için gitmişti. Konuşmak, merhaba

demek istedim ama korku boğazımı kapattı.

Kararlı bir şekilde çamaşırhanenin kapısından içeri girdim ve elimi kapının üzerine kapattım.

Işık düğmesi.

Uzun, dar oda aydınlandı ama kimse yoktu, hiçbir şey yoktu. Dış kapı kapalı, dokunulmadan duruyordu.

Nabzım yavaşladı.

Bugünlerde çok gergindim. Yeni olan neydi?

Başımı kendime sallayarak kağıt ağırlığı sehpaye geri koydum ve mutfaktan bir içki daha aldım.

Çok geç duydum.

Kanepeye doğru ilerlerken, döşeme tahtaları sırtımda gıcırdadı. Arkamı döndüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bu, her şeyin karanlığa gömülmesi gereken zamandı. İşte böyle oldu.

Onun yerine, onunla

üzleştim. Dehşet beni

olduğum yerde dondurdu.

Çığlık atamadım. Koşamadım.

"Sonunda seni buldum," dedi sevgiyle. "Bunca yıl geçti ve sonunda seni buldum."

Hayır.

Hayır! Hayır!

Sonra sırtıttı ve ağzım, hepsi de sivri uçlara dönüşmüş dişlerini görünce sessiz bir çığlıkla açıldı. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki öleceğimden emindim.

Hayır.

Lütfen.

Dişlerini boğazıma geçirerek saldırdı.

Jaymes Young'ın birini sonsuza kadar sevmekle ilgili şarkısı kulaklarımda çınladı ve boğuk bir çığlık atarken gözlerim açıldı.

Gün ışığı yatak odama doldu ve kâbustan çıktığımda kulaklarımdaki uğultu yavaşladı.

Sadece bir kabus.

Gevşek elim alnıma düştü. Terden sırılsıklam olmuşum.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Odada en sevdiğim şarkılardan biri çalmaya devam edince, bunun benim zil sesim olduğunu fark ettim; biri beni arıyordu. Yatağımın başucundaki telefonuma uzandım ve arayanın arkadaşım Arran olduğunu gördüm. "Hey," diye hızlıca cevap verdim.

Arran İskoç aksanıyla, "Tanrıya şükür," diye homurdandı. "Ben de kapıyı kırmak üzereydim."

"Ne?" Doğrudum. "Neredesin sen?"

"Çoğu gün sabah saat altıda olduğum yerde. Evinin önünde, seni bekliyorum."

"Ne?" Verandamda mı? "Saat kaç?"

"Uyuyakalmışsın," diye cevap verdi, eğlenerek.

"Oh, Tanrım." Yataktan fırladım, küçük yatak odamdan aceleyle çıktım, küçük koridorumdan aşağı indim ve kulübemin ana yaşam alanına çıktım.

Elbette, Arran Adair büyük ön pencerenin önünde durmuş, komik bir şekilde el sallıyordu.

Gece modunu devre dışı bırakmak ve Arran'ı içeri almak için kapının yanındaki alarm panelindeki kodu tuşladım.

Bana sırtıttı ve telefonu kulağından indirdi. Ben de aynısını yaptım, içeri girmesine izin vermek için geri adım atarken telefonu kapattım. "Özür dilerim. Alarmım çalmadı." Uyumaktan nefret

ederdim.

"Sorun değil. Sen protein içeceği hazırlarken ben de ..." Gözleri vücudumda yukarı doğru hareket edip başıma kilitlendiğinde sözlerini yarıda kesti.

"Ne?" Çılgınca okşadım, sadece uyku sırasında buklelerimi koruyan ipek şalı buldum.

"Demek sabahları böyle görünüyorsun. Bu harika." Piçin sırtışı daha büyük olamazdı.

Yüzüm kızardı ama alay etmesine değil. Ne yazık ki, her ne kadar görmezden gelmek istesem de, Arran'ın gülümsemesi içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Kaleydoskopik bir kelebek musonu gibi. En iyi arkadaş bir kıza kelebekler kondurmamalı. Ve kesinlikle beni yoga pantolonumun içinde karıncalandırmamalı, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Yorumunu görmezden geldim. "Salatayı sen yap. Ben acele hazırlanayım." Hafta içi her gün egzersiz yapmak için Ardnach Sahili boyunca koşardık. Bunu yıllardır tek başıma yapıyordum. Arran da benim gibi sabah erken saatlerde koşuyordu ve ilk kez karşılaştığımızda bana koşu arkadaşı olmaktan başka seçenek bırakmamıştı.

"Güzel pijamalar."

Küçük uyku şortum, atletim ve sütyensizliğimin farkına vardığımda adımlarım duraksadı. Neredeyse gözlerinin kıç yanaklarımı yaktığını hissederek, Arran'ın etrafında tanıdık bir duygu olan kızgınlıkla karışık bir uyarılma parlaması yaşadım. Yüzüne bile bakmadan ona ters bir bakış attım ve kahkahaları eşliğinde koridorda gözden kayboldum.

Koşumuzdan sonra tekrar düş almam gerekecek olsa da, kâbusumdan dolayı terli olduğum için durulandım. Geçmişin ve korkumun birleştiği o kötü rüyayı düşünmek istemediğim için kurulandım ve koşu kıyafetlerimi -spor atletimi ve yoga pantolonumu- giydim. Lachlan ve Arran'a (ve diğer üç Adair kardeşe) ait devasa bir özel mülk olan Ardnach Malikânesi'ndeki işim nedeniyle neredeyse günlük üniformam buydu. Eski bir Hollywood aksiyon yıldızı olan Lachlan, burayı TV ve film endüstrisi profesyonelleri için son derece kazançlı, sadece üyelere özel bir kulübe dönüştürmüştü. Ardnach'taki mahremiyet ve güvenlik seviyesi burayı çalışmam için mükemmel bir yer haline getirdi.

Tam saçımı düzeltmek için makyaj masama oturmuştum ki kapı çalındı. "İyi misin?" "Kime sorduğuna bağlı," diye takıldım.

Arran güldü. "Bu bir evet miydi?"

Biraz gergin bir şekilde odama göz gezdirdim. "Evet."

Kapı açıldı ve elinde yeşil meyve suyu dolu uzun bardaklar ve suyla karıştırılmış, tadı zor çıkan bir protein tozuyla içeri girdi. Gözleri beni buldu ve benimkini makyaj masasının üzerine koydu.

"Teşekkür ederim. Bizi geç bıraktığın için özür dilerim."

"Olma." Arran odamda dolaşırken, parmaklarını mücevher kutumun üzerinde gezdirirken ve gardırobuma göz atarken gerilmemeye çalıştım. Bu alana benden başka kimse girmemişti. Etrafta dolanması konusunda gergin olmak istemiyordum ama gömme dolabın kulpuna uzandığında ayağa fırlama dürtüsüne karşı koydum.

"Hey, meraklı, orada senin için bir şey yok." Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım ama Arran'ın dudaklarının büzülmesinden sesimdeki hafif paniği duyduğunu anlayabiliyordum.

Yüzümde her ne gördüyse ifadesini yumuşattı. "Özür dilerim. Ben meraklı bir piçim. Daha önce buraya hiç gelmemiştim." Omuz silkti ve yatağının ucuna oturup içkisini yudumlarken yüzünü buruşturdu.

Bakışları tekrar odanın içinde gezinirken biraz rahatlardım. Chicago'da doğmuş olmama rağmen hayatımın çoğunu Kaliforniya'da geçirmişt看, bu yüzden kumsaldaki yatak odama biraz Kaliforniya çağdaşlığı getirmişt看. Tamamen beyazlar, yumuşak maviler ve ahşap tonları.

O da bana bakarken gözlerimiz

buluştu. O yoğun bakışlarıyla baktı.

Arran Adair kardeşlerine çok benziyordu. Erkekler arasında en genciydi ama Arrochar,

tek kız kardeşleri, Adair ailesinin en küçüğüydü. Arran muhtemelen en çok Lachlan'a benziyordu, Lachlan'a karşı hiçbir zaman bir çekim hissetmediğimi düşünürsek bu garipti. O benim için bir ağabey gibiydi. Biraz daha düzgün yüz hatlarına sahip olan Arran, en büyük ağabeyi kadar sert değildi. Ama aynı çarpıcı masmavi gözleri ve koyu sarı saçları paylaşıyorlardı. Lachlan bugünlerde kısa bir sakala sahipken, Arran pürüzsüz bir görünüm ile tıraşsız bir sakal arasında gidip geliyordu. Bir metre iki santim boyunda, geniş omuzlu, ince kalçalı, yukarıda bahsedilen tüm o karıncalanmalara neden olan atletik bir fiziğe sahipti. Benim 1.80'lik boyumdan daha uzun olması hoşuma gidiyordu.

Herhangi bir nedenle benden uzun olması gerektiğinden değil. Özellikle de romantik sebeplerden.

Kimseyle romantik bir ilişki kurmak gibi bir niyetim yoktu.

Arran'ın gözleri bana bakarken hafifçe kısıldı. "Ne düşünüyorsun?"

Kızarak arkamı döndüm ve hızla nemlendirici sürdüm. "Sadece kalıp beni bir sürüngen gibi izlemek isteyip istemediğini merak ediyorum."

"Evet, ben de öyle yapmayı planlıyordum," diye kestirip attı.

Buklelerimi kabarmaktan korumak için kullandığım mikrofiber havlulardan saçlarımı kurtarmak için uzandığımda dudaklarım kıvrıldı.

Bükülmüş saç tellerimden oluşan ağır bir yığın sırtımdan aşağı döküldü ve aynada Arran'ın gözlerini yakaladım. "Cidden, bensiz koşmak istemediğine emin misin?"

"Hayır." Shake'inden bir yudum daha aldı. "Sabah rutininiz beni büyülüyor."

"Çünkü sen tuhafsın," diye takıldım. Koşuya çıkacağımız için saçımı çözmekle vakit kaybetmemeye karar verdim ve at kuyruğu yaptım.

Sonra biraz makyaj yaptım, terden eriyeceği için çok ağır bir şey sürmedim. Arran beni bir kâbustan uyandırmış gibi görünmeyecek kadar. Arran saçımı ve makyajımı düzeltme sürecimi sanki gerçekten büyülenmiş gibi izledi.

"Bitirdim," diye ilan ettim ve shake'imden uzun bir yudum aldım, ancak Arran'ın çarpıcı gözlerine tekrar yakalandım.

Bazen beni çıplak hayal ediyormuş gibi bakardı. Başka bir erkek bana bu hisleri verseydi, kendimi tecavüze uğramış hissederdim. Ancak Arran'ın benden etkilendiği düşüncesi beni çok sıcak, tenimi çok gergin hissettiriyordu.

O bakmaya devam ederken ben de kaşlarımı kaldırdım.

Dudakları kıvrıldı ama ifadesindeki yoğunluk kaybolmadı. "Sanırım senin rutininin perde arkasını görmekten biraz fazla keyif aldım. Biraz sıcakladım ve rahatsız oldum."

Saçımı ve makyajımı yaparken beni mi izliyorsun?

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve yanından geçtim. "Flört etmeyi bırak."

Bu bizim rutinimizdi. Arran Adair, kendisinden biraz büyük olan ağabeyi Brodan'dan bile daha çapkındı. Brodan'ı düşünmeyi bir kenara bıraktım çünkü kardeşlere ilgi duymak beni suçlu hissettiriyordu ve çantamla anahtarlarımı almak için aceleyle mutfığa girdim.

Her neyse, Arran tıpkı kardeşi gibiydi. İkisi de sürekli kadınlarla flört ediyordu. Arran'ın benimle flört etmesinin hiçbir anlamı yoktu, tıpkı Brodan'ın benimle flört etmesinin hiçbir anlamı olmadığı gibi.

Hepimiz arkadaştık.

Brodan ve ben sadece arkadaştık.

Arran ve ben sadece arkadaştık.

Arran. Ve ben. Öyleydik. Sadece Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

arkadaştık. Arkadaştık. Arkadaştık.
Gerçekten.

Çekiciliğimi göz önünde bulundurarak onunla arkadaş olmayı gerçekten istememiştim ama Arran Adair bir sınır buldozerinin insani eşdeğeri idi. Adair ailesinin benim kişisel alanımı zorlamak ya da ihlal etmek istemeyen diğer üyelerinin aksine, Arran tamamen bununla ilgiliydi.

Ve garip bir şekilde, bu beni rahatsız etmedi.

Son altı ayda ona güvenmeye başlamıştım.

Ki bu büyük bir olaydı.

İnanın bana. Bir zamanlar, büyükannemin son nefesime kadar güvenebileceğimi söylediği o altıncı hissime güvenirdim. Ama sonra Lucy Wainwright oldu. Hiç kimse beni Lucy gibi kandıramamıştı. Sinir bozucunun da ötesindeydi. Birdenbire, beni önemsediyini bildiğim insanlar bile tehdit gibi görünmeye başladı.

Arran'a kadar.

Arran... Arran hakkındaki içgüdülerimin doğru olduğuna inanmak zorundaydım.

"Seninle flört etmeden duramıyorum." Arran oturma odasına girdi ve iki kadehi de lavaboya koydu. "Göz kamaştırıcısın ve bazen gözlerim kamaşıyor." Hınzır bir sırıtışla yaklaştı. "Sana bakmak güneşe bakmak gibi."

Uyandırdığı sıcak duyguyu ve nabzımın hızlanmasını görmezden gelerek yüzümü buruşturdum. "Böyle mükemmel bir malzemeyi benim için harcamayı bırak, Arran. Biz sadece arkadaşız."

Dramatik bir öfkeyle nefesi kesildi, elini göğsüne götürdü. "*En iyi* arkadaşlar." Bir kahkaha attım ve kaybettim. "Şimdi de anaokulunda mıyız?"

"Buna anaokulu deniyor," diye düzeltti ve sonra beni burnumun ucundan hızlıca öptü, kolonyasının kokusu kısa bir an için etrafımı sardı. "Ve arkadaşlar flört edebilir."

"Sanırım bu iyi bir alıştırma," dedim arkasından, kapıyı kilitlerken.

"Elbette." Omuz silkti, anahtarlarını fırlattı ve bir genç kız enerjisiyle merdivenlerimden inerken onları yakaladı. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez, bu enerjinin yatakta nasıl olacağını merak etmiştim.

Seksi

özledim.

Hem de çok.

Hem de çok.

Nefesimin altında inleyerek aceleyle arabama koştum ve Ardnach Sahili'ne doğru on beş dakikalık bir yolculuk yaparak Arran'dan ve onun seksiliğinden kurtulduğuma sevindim.

Telefonum arabama bağlandı ve en sevdiğim çalma listesine girdim. Ancak Arran'ı garaj yolumdan çıkıp evimi çevreleyen ormanlık alana kadar takip ederken telefonum çaldı ve müzik kesildi. Arabanın ekranı arayanı duyurdu.

"Evet?" Ben çizdim.

"Seni özlediğim için arıyorum," diye alay etti Arran.

Onun saçmalıklarına güldüm. "Ayrı kaldığımız on saniye içinde beni özledin mi?"

"Evet. Ayrıca, bir kez daha sormak için ani bir dürtü duydum, o şeyi neden kullanıyorsun?"

Ana yola döndüğümüzde başımı salladım. "Hey, bu araba çevre dostu ve beni A noktasından B noktasına götürüyor." Eski Defender'ım tamir edilemeyecek kadar bozulduktan sonra mantıklı olanı yapmış ve bir Smart araba almıştım. Ama daha büyük bir şeyin özlemini çekiyordum.

Arran her fırsatta arabamla dalga geçmeyi ihmal etmedi.

Süslü Range Rover'ına alaycı bir ifadeyle baktım. Lachlan'ın arabaları malikânenin resmi filosu olarak kullanması için yaptığı anlaşma nedeniyle tüm Adair'ler Range Rover kullanıyordu. Lachlan

bana da bir tane vermeyi teklif etmişti ama zaten yeterince şey yapmıştı.

"Nasıl sığıyorsun ki? Muhteşem bacakların arabanın tamamından daha uzun."

Bu doğru değil. Ama tamam, uzun boylu biri için en iyi araba değildi. Ve Arran daha da çapkındı.

Bu sabah her zamankinden daha karmakarışıkty.

"Şimdi kapatıyorum." Direksiyonumdaki Çağrı Sonlandırma düğmesine uzandım. "Hayır, duracağım, duracağım."

"Arran, on dakika sonra görüşürüz." "Ama sesini seviyorum."

Bunu öyle bir ciddiyetle söyledi ki, bir an için samimi mi yoksa her zamanki gibi flört mü ediyor diye merak ettim.

Hayır.

Arran kendini tutamadı.

"Yakında görüşürüz." Telefonu kapattım, müziğim bir kez daha arabayı dolduruyordu.

Bu arkadaşlığın güvenmeye başladığım bir şeye dönüşmesine nasıl izin verdiğimi bilmiyordum ama Arran'ın flörtlerinin gerçek olduğuna inanmanın ikimizi de incitmek için kesin bir yol olduğunu biliyordum.

Planlama izninin çıkması için aylarca bekledik ve sonunda duvarlarda delikler açtık ve Gloaming'in arka tarafına bir ek bina yaptık.

Eski restoran, bar ve otel olan inşaat alanına doğru yürüdüm, baretimi takmışım, ellerim bir şeyler yapmak için can atıyordu. Ancak Lachlan'a bu işi profesyonellere bırakacağıma dair söz vermişim. Bu nedenle, yüklenicimizle irtibat kurmak için proje yöneticisi olarak görev yaptım.

Telefonum çaldı ve şeytandan bahsetti. Cevap verirken sırttım. "Beni mi kontrol ediyorsun?" Lachlan kıkırdadı. "Sadece işlerin nasıl gittiğini görmek istedim."

"Yani, beni kontrol ediyorsun. İyi görünüyor. Eminim bugün bir noktada bir sorunla karşılaşacağız ama iyi bir ilerleme kaydediyoruz."

"Peki ya pencereler?"

Eski pencereleri değiştirmek için özel sipariş vermek zorunda kaldık. İskoçya'da Gloaming gibi tarihi binalarda sash-and-case pencereleri ancak tamir edilemeyecek durumdaysa değiştirebiliyordunuz. Ne yazık ki hepsi öyleydi, bu da her bir pencerenin orijinaline mümkün olduğunca yakın bir eşleşme ile değiştirilmesi anlamına geliyordu. Bu pahalı bir işti. Ayrıca arka ek binadaki yeni pencereleri de eşleştirmek zorundaydık. Bunu yapacak doğru kişileri bulduğumuzdan emin olmak istedim. "İki şirkete kadar indirdim."

"Onları hemen sipariş etmemiz gerekiyor, bu yüzden karar vermeniz çok uzun sürmesin."

"Bu konuda bana güvendiğini söylemiştin," diye hatırlattım ona, ses tonum alaycıydı ama doğrusu, ağabeyimin bu tadilatı yapabileceğime inandığını bilmeye ihtiyacım vardı.

Lachlan Gloaming'i birlikte satın almayı teklif ettiğinde şok olmuşum. Gordon Wallace yıllardır buranın sahibiydi, ondan önce de babası, bu yüzden Ardnach'un vazgeçilmezi, çok sevilen bir yerel uğrak yeri haline gelmişti. Köydeki birkaç kişinin ailemin burayı devralması ve yenilemesi konusunda tereddütleri olduğunu biliyordum ama ben eski kızı onurlandırdığımızı kanıtlamaya kararlıydım. Lachlan'ın beni ortak bir iş girişimi için düşünmesi bile gurur vericiydi.

Sonunda bana bir zamanlar olduğum umursamaz küçük pislige karşı olduğum adam gibi davranıyordu. Bana olan inancının yersiz olmadığını kanıtlamak istiyordum.

Ama bana güvendiğini kanıtlamasına da ihtiyacım vardı.

"İstiyorum, istiyorum." İçini çekti. "Şatoda yaptığım tadilattan sonra tadilatın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Zaman sizden uzaklaşır. Tarihi bir binanın tadilatını koordine etmek tam bir hokkabazlık işidir."

"Biliyorum. Ama bu bende."

"Güzel. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Pazar günü yemeğe geliyor musun?"

Lachlan ve Thane iki haftada bir dönüşümlü olarak hafta sonu yemeklerine ev sahipliği yapıyorlardı. "Bunu kaçırmazdım." Bu doğrudu.

Bunun doğru olduğuna inanamıyordum ama eve dönmek en başından beri tam da ihtiyacım olan şeydi.

Telefonu kapattık ve müteahhidim Bill beni bulup ek binadaki su tesisatını sormadan önce pencere şirketlerini incelemek için tabletimi çıkardım.

* * *

Eredine o saçma arabanın yan tarafına yaslanmış, dalgın dalgın Gloaming'e bakıyordu. Bu sabah ona bazen onu görmenin bile gözümü kamaştırdığını söylediğimde şaka yapmıyordum. İçi ve dışıyla o güne kadar tanıdığım en çarpıcı insandı. Eredine hakkında bilmediğim, merakımın keşfetmek için yanıp tutuştuğu pek çok şey vardı. Beni biraz rahatsız ediyordu.

Yine de, seyahatlerimde pek çok insanla tanışmış biri olarak, pek çok sırrına ve gizemine rağmen Eredine Willows'un insanlığa olan inancımı tazeleyen bir iyilik, bir nezaket, bir kibarlık sızdırdığını kesin olarak söyleyebilirim. Bana bu dünyadaki yumuşaklığı ve ışığı hatırlattı. Görünüşü büyüleyici olmasaydı bile (ki öyleydi), Ery yine de içindeki o ışıktan dolayı tanıdığım en güzel kadın olurdu, gözlerindeki perili bakışla asla azalmayan bir parıltı.

Onunla kardeşim Brodan arasında bir şeyler olduğunu biliyordum. Fiziksel bir şey olup olmadığını ya da duygu alışverişinde bulunulup bulunulmadığını bilmiyordum ama Lachlan'ın düğününde aralarında bir kıvılcım olduğuna tanık olmuştum. Aylardır Ery ile aramda güven oluşturmaya çalışıyordum ki ona sorabileyim.

Yine de, Brodan'ı ne kadar sevsem ve ona ne kadar borçlu olsam da, eğer birlikte bir geçmişleri varsa, bu beni durdurmazdı. Aralarında her ne varsa, onu geride bırakacak kadar aptaldı. Bana kalırsa, bu bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Kardeşimi tanıyordum, hatta bazen ondan bile iyi tanıyordum. Ve eğer Brodan onu gerçekten isteseydi, burada olurdu.

Ama o değildi.

Ben

öyleydim.

Ve eğer Ery'nin savunmasını aşmam, beni içeri almasına, neden kaçtığımı anlatmasına ve benimle çıkmaya ikna etmesine yetecek kadar altı ay daha sürerse, o zaman bunun için buradaydım.

Çünkü daha önce hiçbir kadına karşı böyle bir çekim hissetmemiştim.

Eredine, hamlemi yaptığımda Brodan ile aramda oluşabilecek her türlü gerginliğe değirdi.

... ama bunu atlatacaktık. Kardeşim ve ben daha kötülerini atlatmıştık.

Ery'ye yaklaşırken içimde bir şeyler duruldu. O muhteşem ela yeşili gözleri bakışlarımla buluşmak için düştü. Bana küçük bir gülümseme verdi ve içimde küçük bir sinir düğümlendi. Bunu kimseye itiraf edemezdim, özellikle de kardeşlerime. Bunun sonunu asla duyamazdım.

Bu sabah biraz fazla meraklı davranmış, ona bir şeyler getirme bahanesiyle yatak odasına girmiştim.

ama onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Ve onun güne hazırlanışını izlemek sinir bozucu, sahiplenici bir şekilde son derece tatmin ediciydi. Çok az insan, hatta bildiğim kadarıyla son birkaç yıldır hiç kimse Eredine'i yatak odasında saçını ve makyajını yaparken görme ayrıcalığına sahip olmamıştı. Şimdi ben gördüm. Ve oturup onu izlerken, sabahları onu boşalttıktan sonra bu zevki yaşadığımı hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Ery arabasından inip bana doğru yürürken, "Yüzünde oldukça gergin bir ifade var," diye alay etti. Kalçalarındaki kadınsı salınım beni her geçen gün daha da etkiliyordu. "Ne düşünüyordun?"

"Bilmek istemezsin." Ona göz kırptım, o da gözlerini devirdi ve aşağı doğru yürümeye başladı.

Ana cadde.

Onun yanına düşerek, köyün ana otoparkı olarak hizmet veren Gloaming'in dışındaki otoparktan uzaklaşmıştık ki bir Range Rover yanımızda yavaşladı. Elimi Eredine'in dirseğine doladım ve aracın nereye gideceğinden emin olamadığım için onu durdurdum. Araç yanımızda durdu ve yolcu camı açılarak belli belirsiz tanıdık bir genç yüz ortaya çıktı. Lachlan'ın kulüp üyelerinden biri olduğunu tahmin ettim. Yanından geçip sürücüye baktığımda onu tanıyamadım. Yolcu, dikkatini bana çevirmeden önce Eredine'e bir bakış fırlattı ve çapkınca gülümsedi. "Sen bir Adair'sin, değil mi?" diye sordu Amerikan aksanıyla. "Seni Lachlan'ın yaz tatilinde gördüğüme eminim.

Geçen yılki parti olayı."

Ses tonunda beni rahatsız eden bir şeyler vardı ama o bir misafirdi, bu yüzden ona saygıyla başımı salladım. "Evet, ben Arran. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bakışları beni geçip Gloaming'e yöneldi. "Buranın iyi yemek yaptığını duyduk ama kapalı görünüyor."

"Şu anda tadilatla."

"Doğru." Arkadaşına bir göz attı. "Inverness?"

"An Sealladh var, Bayan Benning," diye önerdi Eredine. "Köyün yaklaşık on beş dakika dışında, suyun hemen üzerinde bir restoran."

Bayan Benning?

Bu ismi ve genç kadının yüzünü tanıyordum ama ilk adını tam olarak hatırlayamıyordum. Bildiğim tek şey, Ery'ye odaklanıp kibirli bir ses tonuyla konuşmasının hoşuma gitmediği idi. "Sen şu küçük pilates eğitmeni değil misin?"

Bu ne lan? *Küçük şeyler* söylerkenki küçümseyici tonu dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Eredine'in yüz ifadesi hiç değişmeden kibarca cevap verdi: "Mülkün pilates eğitmeniyim, evet."

Benning'in gözleri önce bana sonra da Eredine'e kaydı. "Huh." Ağır ağır içini çekti, burnu sinirlenmiş gibi kıvrılmıştı. "Un Shalag mı dediniz?"

"Hayır." Galceyi berbat etmesine karşı başımı salladım. "An Sealladh." Heceledim. "Uydu navigasyonunda bulacaksın. GPS'inden."

Bana gülümsedi. "Teşekkür ederim. Burada suda bir şey olmalı çünkü siz Adair çocukları hepiniz muhteşemsiniz. Ve tabii ki Mac de var. Bir Adair/Mac sandviçi için neler vermezdim." Ben bu düşünce karşısında ürpermeye çalışırken o çapkınca güldü.

"Doğru. Peki..." Ery'nin sırtına bir el koyarak onu uzaklaştırdım. "Gününüzün tadını çıkarın, Bayan Benning." "Hey, Mac'i görürsen onu sorduğumu söyler misin?" diye seslendi Range Rover

yavaşça yanımızdan geçti.

"Sadece Arro'nun içini boşaltmasını istiyorsan," diye mırıldandı Ery nefesinin altından.

Ardnoch Malikânesi'nin güvenlik şefi Mackennon Galbraith, kız kardeşim Arro'nun nişanlısıydı. İskoçya'ya döndüğümde ikisini gözlemledikten sonra, bu ilişkiyi bitirmiş olmaları beni şaşırtmamıştı.

birlikte. Mac, Arro'dan on üç yaş büyüktü ve bu bir süre için bir engel teşkil etmişti ama birbirleri için biçilmiş kaftandılar. Yaş farkının bir önemi yoktu.

Ery'nin cevabına güldüm çünkü doğruydı ve cip saatte yirmi mil hız sınırının çok üzerinde Ana Cadde'de ilerlemeden önce Lachlan'a olan saygımdan dolayı kadına başımı salladım.

Öğle yemeği için Flora's Café'ye giderken Eredine, "Bunu nadiren söylerim ama o kadından gerçekten hoşlanmıyorum," diye itiraf etti.

"Kim o?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Bilmiyor musun? Bildiğini sanıyordum." "Tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum."

"Iris Benning. Hollywood'un son gözdesi. İki kez Oscar'a aday gösterildi ve bu geçen yıl kulübe üçüncü gelişi. Daha bu sabah benim sınıfımdaydı ve Mac hakkında bir et parçasıymış gibi konuştuğunu duydum." Ery kaşlarını çatı. "Diğer konuklardan biri ona Mac'in nişanlı olduğunu söylemiş ve o da umursamadığını söylemiş."

"Mac kendi başının çaresine bakabilir," diye Ery'ye güvence verdim.

"Mesele bu değil. Mac ona ilgilenmediğini kendisi söyledi ve o hala sırf onu istediği için ona sahip olmaya hakkı varmış gibi davranıyor. Bu tacizdir."

Eredine'in Iris Benning'e verdiği tutkulu yanıt karşısında ensemde bir kuşku hissettim. "Haklısın," diye onayladım. "Ama dediğim gibi, Mac buna katlanmayacak ve Lachlan da katlanmayacak." Lachlan'da en çok hayranlık duyduğum şeylerden biri, birinin kim olduğunu ya da ne kadar parası olduğunu umursamamasıydı - eğer önemseydiği birine karşı çizgiyi aşarlarsa, buna katlanmazdı. Karısı Robyn, bana aktör Sebastian Stone'u, Robyn'i malikanede rahatsız ettiği için Ardnoch'tan attığını ve üyeliğini sona erdirdiğini söyledi. Yaklaşık sekiz ay önce Stone, birkaç kadının ortaya çıkıp kendisini cinsel saldırıyla suçlamasıyla dünya manşetlerine çıkmıştı. Oscar ödüllü oyuncu, mahkemeye çıkmayı beklerken, yaklaşmakta olan bir TV dizisindeki başrol karakterini kaybederek iptal edilmişti.

Lachlan'ın o kadınların ortaya çıkarılmasında parmağı olup olmadığını merak ediyordum ama hiçbir şey itiraf etmedi. Ancak Arro'nun eski erkek arkadaşını, ona saldırdığı için aşçılık sektöründen çıkardığını öğrendikten sonra, Lachlan'ın ailesinin intikamını almak için elinden geleni ardına koymayacağını anladım.

"Biliyorum." Ery beni düşüncelerimden uyandırdı. "Mac buna izin vermez. Kız kardeşine o kadar aşık ki, kimsenin bunu tehlikeye atmasına izin vermez."

Ses tonunda özleme benzer bir şey duyunca, yürürken profilini inceledim. "Bunu istiyor musun?"

Flora'nın önünde durduğumuzda bana şaşkınlıkla baktı. "Ne istiyorsun?"

"Mac ve Arro'nun sahip olduğu şeyi mi?"

Eredine gülümsedi, o tatlı, mükemmel gülümsemesiyle. "Onların sahip olduğu şeye kimse sahip olamaz. Bu gerçekten özel bir şey."

Kaşlarımı çatmıştım. "Kardeşlerimin Robyn ve Regan'la böyle bir ilişkisi olduğunu düşünmüyor musun?"

"Onların sahip oldukları da özel elbette... ama Arro ve Mac..." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Sanki bir bütünün iki yarısı gibiler. O hareket ettiğinde, adam da hareket ediyor ve tam tersi. Bu hep böyleydi. Birbirlerine giden yolu asla bulamayacaklarından çok korkuyordum çünkü o ana kadar asla tamamlanamayacaklarını biliyordum."

İçimi biraz utanç gibi bir şey kapladı çünkü eve geldiğim nadir zamanlarda ben de onu görmüştüm. İçten içe, Arro'nun Mac olmadan mutsuz olduğunu biliyordum. Ama uzak durmuştum. Onunla bu konuda konuşmamıştım. Onu terk etmiştim.

Tanrı'ya şükür benim yokluğumda her şey onun için yoluna girmişti. "Hey, iyi misin?" Ery sordu.

"İyi," diye yalan söyledim. "Öğle tatilimiz bitmeden yemek yiyelim."

Ery için kapıyı tutarak kafeye ilk onun girmesini bekledim ve dudaklarından öpmek istediğim küçük, gizli bir gülümsemeyle bana teşekkür etti. Her gün sürdüğü parfümün kokusunu alıyordu; hafif ve çiçeksi bir parfümdü, fazla baskın değildi. Yatak çarşaflarımda bu parfümle uyanmayı sayılamayacak kadar çok hayal etmişim.

Kapıyı bırakarak onun yanına doğru ilerledim ve kapattığımız çıkışa doğru yürüyen kızıl saçlıya bakarak aniden durdum.

O da duraksadı, iri gözleri şaşkınlıktan yuvarlanmıştı.

"Arran?" Başımı salladım, bir şeyler gördüğümünden emindim.

Ama hayır.

İşte oradaydı.

Monroe Sinclair.

"Roe?" Ona

bakakaldım.

Monroe sinirli bir şekilde yutkundu ve bana baktı. Hâlâ kısa boylu, kıvrımlı ve çok tatlıydı. Aslında, onu son gördüğümünden bile daha yaşlı görünüyordu, ki bu on sekiz yıl önceydi. "Nasıl... nasılsın?" diye sordu.

Şaşkın bir kıkırdamayla ona doğru ilerledim ve onu kucaklayarak kaldırdım. Monroe şok olmuş gibi bir nefes verdi ama neyse ki o da bana sarılınca bu nefes kıkırdamaya dönüştü. Onu ayağa kaldırdıktan sonra döndüğümde Ery'nin kaşlarını çatmış bizi izlediğini gördüm. "Ery, bu Monroe. Büyürken Brodan'ın en iyi arkadaşıydı ve onu on sekiz yıldır görmedim" - Roe'ya döndüm - "on sekiz yıldır görmedim."

Roe kaşlarını çatarak kucağımdan indi. "Uzun zaman oldu, değil mi?" Dikkati Eredine'e yöneldi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Eredine." Roe'ya başıyla selam verdi, yumuşak gülümsemesi hiç de dostça değildi.

Eredine'in soğuk karşılaması karşısında kafam karışarak eski arkadaşıma döndüm. Sol yüzük parmağına şöyle bir bakınca evli olmadığını anladım; Monroe'nun çocukken tek isteğinin bu olduğunu düşünürsek şaşırtıcı. Bir öğretmen, bir anne ve bir eş olmak. Bunlara basit arzular derdi. Oysa çok iyi bildiğim gibi, bu hayatta hiçbir şey basit değildi. "Seni geri getiren nedir?"

Muhteşem kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben... Ben ilkokulda bir iş buldum.

Bayan Welsh emekli oldu, böylece bir pozisyon açıldı."

"Sonunda o eski bottan kurtuldular mı?" Birinin beni duyup duymadığını umursamadan yuhaladım. Bayan Welsh ben çocukken Ardnach İlkokulu'nda öğretmendi ve yaşlı bir cadıydı. Anlaşılan yeğenim Lewis de onun öğretmenliğinden pek hoşlanmamıştı.

"Arran," diye uyardı Monroe, sanki yeniden çocukmuşuz, aradan on sekiz yıl geçmemiş gibi.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Dudakları kıpırdadı. "O gitti ve ben buradayım. Annem pek iyi değil, bu yüzden zamanlama doğru oldu."

"Annen için üzgünüm. Ama evde olmana sevindim." Roe'nun döndüğünü bilen başka biri var mı diye merak ettim. Biri Brodan'a söylemiş miydi? İçimi suçluluk duygusu kapladı ve bilinçsizce bir adım uzaklaştım. Bakışları önce ayaklarıma sonra da yüzüme kaydı. Gülümsemesi gerginleşti.

"Tamam, benim gitmem gerek. Sana rastlamak güzeldi. Seninle tanıştığıma da memnun oldum, Eredine." Monroe etrafımızdan dolaştı.

Ama öylece çekip gitmesine izin veremezdim. "Arro döndüğünü biliyor mu?" Omzunun üzerinden baktı. "Karşılaştığım ilk Adair sensin." "Arro seni görmeyi çok ister Roe." "Bundan pek emin değilim." Hızlı adımlarla dönüp kafeden çıkmadan önce gülümsemesi kayboldu.

"Size bir masa ayarlayabilir miyim?" Flora'nın sesi başımı döndürdü.

Bu beklenmedik anı gezintisinden sıyrılıp Flora'ya kocaman bir gülümseme verdim. "Bonny Flora.

Evdeki en iyi koltuğu istiyoruz."

Kıkırdadı, yanakları kızardı. "Och, sen. Bu taraftan."

Pencerenin yanındaki küçük masada Ery'nin sandalyesini çektim ve karşısındaki koltuğa oturdum. Gözleri kısılırken ayaklarımız masanın altına değdi. "Burada kesinlikle bir hikâye var."

"Nereye?" Menüü inceliyormuş gibi yaptım.

"Cehennem köpekleri peşindeymiş gibi senden kaçan o güzel kızıl saçlıyla."

Kafenin etrafına bakındım, yerlilerden çok turistler vardı ama yine de. Ery'ye dönüp sessizce, "Burada değil," diye cevap verdim.

Anlayışla başını salladı ve küçük menüye baktı. Aramızdaki mesafeyi aşmak ve kaşlarının arasındaki çatıklığı düzeltmek istedim. Monroe'nun benim için kim olduğunu sanıyordu? Roe onu kışkandırıyor muydu? Ery'nin kıskanmasını istemiyordum. Bunun için bir sebep yoktu. Ama onun beni sahiplenme düşüncesinden rahatsız edici bir memnuniyet hissettim.

Çünkü benim Roe'ya sarıldığım gibi o da bir erkeğe sarılsaydı bundan hiç hoşlanmayacağımı fark ettim.

Sikeyim.

Brodan ve Ery arasında bir şeyler olması yeterince kötü değilse, Brodan'ın bir zamanlar sevdiğinden emin olduğum Monroe Sinclair de Ardnoch'a geri dönmüştü. Bro için ne anlama geldiğini fark etmemiş bencil bir çocuk olduğum için yattığım kız.

Ne karmaşa ama.

Arran'ın iki gün önce Flora'da büyük bir samimiyetle davrandığı göz alıcı kıvılcı saçlı Monroe'dan hâlâ bahsetmemiş olması beni çok rahatsız ediyordu. Dün sabah işten önce birlikte koşu yapmıştık ve bana "sonra" diye söz vermesine rağmen hâlâ bir şey yoktu.

Beni bu kadar rahatsız etmemeliydi. Ancak o anda fark ettim ki Arran çok çapkın olsa da samimiyetiyle sadece çekici olması arasındaki farkı anlayabiliyordum. Ve Monroe'yu gördüğüne gerçekten sevinmişti. Elbette mutlu olacaktı, kız muhteşemdi. Ama Arran için o *kimdi?* Brodan'ın en iyi arkadaşı olduğunu söylemişti ama Arran'la aralarında daha fazlası varmış gibi görünüyordu.

Arkadaşlıktan öte bir şey belki.

Monroe'nun gelişinin beni biraz panikletmesinden nefret ediyordum. Bunu anlamıyordum ve doğrusu anlamak da istemiyordum.

Yine de onun kim olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Bilmeye ihtiyacım vardı. Sadece nedeniyle yüzleşemiyordum.

Arran, bacakları daha uzun ve daha güçlü olmasına rağmen asla benim önümde yarışmadı. Ardnoch Plajı boyunca koşarken kum direnç gösterdiğinden nefes alış verişlerimiz neredeyse senkronize oldu. Tepemizde martılar ötüyordu ve sabahın erken saatlerinde güneş puslu sisi yararak Kuzey Denizi'nin üzerinde soluk altın rengi ışık huzmeleri parıltıyordu. Serin bir esinti sıcak tenimde hoş bir şekilde gezindi.

Arran'a baktım. Koşarken konsantrasyon kaşlarını çatmıştı ve onun yakışıklı, tanıdık profilini incelerken karnımda küçük bir şişlik hissettim.

Siktir et.

Yavaşlayarak durdum, nefes alırken ellerimi kalçalarımdayadım.

Arran omzunun üzerinden baktı ve durdu. Bana doğru geri yürüdü, biraz daha hızlı ve ağır nefes alıyordu. Yüzüme bakma şekli vardı ve beni ezberliyor muydu yoksa gizli bir şey mi arıyordu anlayamadım. "Ne oldu?"

Suya doğru bakarak başımı salladım. "Biraz yürüyebilir miyiz?" "Elbette."

Gözleriyle tekrar karşılaştığımda içindeki soruları gördüm; beni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyordu. Kahretsin.

Gözlerimi ayaklarıma dikerek yürüdüm ve Arran yanıma geldi, o kadar yakındı ki kolu koluma değdi. Dokunuşunun ardından tenimde tüylerim diken diken oldu. Gizlice aramızdaki mesafeyi genişletmeye çalıştım.

"Yani..." Mümkün olduğunca rahat konuşmaya çalıştım. "Bana Monroe'dan hiç bahsetmedin." Bakışlarını hissedince kendimi ona bakmaya zorladım. Kararsız görünüyordu.

"Ne oldu?"

Arran iç geçirdi, bir elini saçlarında gezdirdi, pazuları hareketle birlikte esnedi ve kalçalarımın arasında rahatsız edici bir karıncalanmaya neden oldu.

Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Ben, uh..." Arran'ın gözleri yanağıma yaktı. "Sana ne söyleyebileceğimi bilmiyorum çünkü Brodan'la aranızda ne olduğunu bilmiyorum. Eğer bir şey varsa."

Şok olmuş bir halde tökezleyerek durdum ve ona bakakaldım. Adair ailesinin her üyesinin Brodan'la aramızdaki çekimi fark ettiğinden emindim ama kimse bundan bahsetmemişti. En azından Brodan.

Arran bir kaşını kaldırdı ama gözlerinde hoşlanmadığım sert bir parıltı vardı. "Eee?"

"Brodan'la aramda hiçbir şey olmadı," diye dürüstçe cevap verdim, artık bu konuda acı hissetmediğime şaşırıyordum. Bir yıl önce olsa, Brodan'ın sessiz bir flörtten fazlasını istemediği için rahatlama ve benim için biraz daha fazla çalışmaya değmeyeceğimi düşünmediği için acı duymanın karmaşık bir karışımını hissedirdim. Bunun için ona içerlemem Brodan'a haksızlıktı, özellikle de onunla romantik bir ilişki kurmaya niyetim yokken. "Geçmişte flört ettik ama hepsi bu."

"Ona karşı bir şeyler hissetmiyor musun?" Arran'ın sesi hırçındı.

Bununla ve bana bakışıyla ilgili bir şey nefesimin kesilmesine neden oldu. Göğsüm sıkıştı ve ellerim ona dokunmak için kaşındı ve kendimi ya da bu çekimi hiç anlamıyordum.

Bunca yıl Brodan'dan etkilenmişken nasıl olur da şimdi kendimi onun kardeşine daha da güçlü bir şekilde çekilmiş bulabilirdim? Aramızda hiçbir şey olmamasına ve Arran'la benim aramda da hiçbir şey olmayacağına rağmen Brodan'ı yönlendirmişim gibi kendimi suçlu hissediyordum.

"Ery?" Arran ısrar etti.

Yalan söylemek

istemedim.

Arran'a değil.

"Ondan etkilendim." Arran

kaşlarını çattı. "Çekici

miydi?"

Omuz silktim. "Öyleydi. Ve hiçbir şey olmadı."

Bunu içine sindirmiş gibiydi ve omuzlarının rahatlamayla düştüğünü hayal etmiyordum. Bunun ne anlama geldiğini düşününce midem bulandı ve yalnız kalmak istedim, böylece bu karmaşık durumla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

"Yani sana onun romantik geçmişiyle ilgili ayrıntıları anlatırsam, bu seni rahatsız etmeyecek mi?"

Arran sordu.

Brodan'ın yıllar boyunca internette farklı kadınlarla fotoğraflarını görmüştüm, göz alıcı etkinlikler için kolunda ünlü randevular vardı, bu yüzden onun bir keşiş olmadığını biliyordum. Bir zamanlar bu biraz canımı yakmıştı.

Şimdi... endişe verici bir şekilde... kıskançlık hissetmiyordum. Ya da sahiplenici. Arran Monroe'yu kucağına alıp sanki yıllardır gördüğü en güzel şeymiş gibi ona sarıldığında hissettiğim

gibi değil.

Bu kabul etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı. "Hayır," diye içtenlikle cevap verdim.

Kelebeklerimi serbest bırakan o çocuksu gülümsemesini kırarken yüz ifadesindeki rahatlamayı gizleme zahmetine girmedi. Yürümeye devam etti ve bana bir kez daha değerlendirci bir bakış fırlatırken adım adım ilerlemeye başladık. "Monroe, Brodan'ın yaşında. Ama bildiğin gibi Bro ile aramızda sadece bir yaş olduğu için, o ve ben

yakındı. Aslında o kadar yakındık ki..." Biraz mahcup bir ifadeyle ensesini ovuşturdu. "İkimiz de çocukken kız delisiydik. Çok genç yaşta kızlarla yatmaya başladık çünkü daha yaşlı görünüyorduk, böylece daha yaşlı kızları elde edebiliyorduk."

Sırıttım, bu ikisinin Ardnoch'ta dolaşıp kalp kıran küçük Lotharios'lar olduğunu duyduğuma hiç şaşırmadım.

"Biz bile..." Arran derin bir iç çekti. "Bizler bencil ve hedonistten de öte küçük pisliklerdik. Ery, kızları paylaşırdık."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer bir kızdan hoşlanıyorsam ve o da buna hazırsa, onu Brodan'ın yanına gönderirdim, ya da tam tersi." Bundan hiç hoşlanmadığım için sessiz kaldım.

"Arro bir gün istemeden de olsa birine zarar verebileceğimiz konusunda bizi uyarmaya çalıştı ama biz kendimizden o kadar emindik ki."

Farkına vardım ve durdum. "Monroe?"

Arran yüzünü buruşturdu ve denize baktı, çenesinde bir kas kasıldı. "İlkokuldan beri Brodan'ın en iyi arkadaşlarından biriydi. Brodan onun koruyucusuydu. Satır aralarını okursak, pek iyi bir aile hayatı yoktu ve Brodan ona bizimle bir ailesi varmış gibi hissettirmek istedi. Aralarında birkaç yaş olmasına rağmen büyüdükçe Arro ile de iyi arkadaş oldular." Şimdi bana bakıyordu. "Abim ona hiç asılmadı. Hep başka kızlarla takılırdı, bu yüzden aralarında daha fazlası olduğunu hiç düşünmedim."

Oh, Tanrım. Ne olacağımı biliyordum.

"Brodan üniversiteye gitti ama Monroe'nun okulda kalmaya parası yetmiyordu, o da Inverness'e gidip gelmeye başladı. Birbirlerini hala görüyorlardı, hepimiz görüyorduk ama Bro gitmişti ve ben de üniversiteye gitmeyerek, Ardnoch'ta dolaşarak, başımı belaya sokarak Lachlan'ı kızdırıyordum..." Gözlerinde pişmanlık parladı. "Abim yirmi yaşındaydı ve üniversitede bir kızla çıkmaya başlamıştı, o yüzden bilmiyordum..." Başını eğdi ve iç çekti. "Bilmem gerekirdi."

"Monroe ile yattın," diye tahmin ettim.

Arran başını kaldırdı ve başıyla onayladı. "İkimiz de Ardnoch'ta olduğumuz için birbirimizi daha sık görüyorduk. En yakın arkadaşlarımdan biri oldu. Sonra bir gece içkiyi biraz fazla kaçırdık ve seks yaptık."

Kıskançlık içimde sıcak, şiddetli ve korkunç bir şekilde çiçek açtı. Lanet olsun.

Neden o?

Her şeyi karmaşıktırılıyordu.

"Brodan öğrendi mi?" Sessizce sordum, kelimeleri boğucu sahiplenme duygumun ötesine geçmeye zorlayarak.

"Evet." Arran başını salladı, pişmanlığı parlak gözlerinden okunuyordu. "Zamanlama daha kötü olamazdı."

Bizi eve götürerek sürpriz yaptı ve biz de şatodaki odamdaydık. Bizi iş üstünde yakaladı."

"Oh, kahretsin." Bu hiç de rahat olamazdı.

"Ve gerçekten beni öldüreceğini düşünmüştüm." Arran'ın yüzü kapandı ve anılarına geri döndüğünü anlayabiliyordum. "Brodan'ın kendini böyle kaybettiğini hiç görmemiştim. Thane her zaman çabuk sinirlenen biriydi. Brodan, birkaç yıl önce gazetelerde hakkında çıkan tüm o vahşi hikâyelerin aksine, her zaman sakin bir çocuktü. Evet, etrafta yatıp kalkan bir Jack delikanlısıydı ama asla öngörülemez ya da vahşi değildi. Ama beni Roe ile görünce aklını kaçırdı. Bugüne kadar"- Arran bana baktı, ifadesi düşünceliydi, neredeyse araştırıyordu-"ona aşık olduğunu asla kabul etmedi. Ama geriye dönüp baktığımda, o zamanlar fark edemeyecek kadar bencil olduğum şeyleri

görüyorum."

Brodan'ın başka birini sevdiği düşüncesi aylar önce canımı yakmış olabilirdi ama şimdi hiçbir şey hissetmiyordum.

Onun için üzülyordum. Brodan'a karşı hissettiğim her ne ise, bunun sadece bir tutku, bir karasevda olduğunu fark ettim. Adamı hiç gerçekten tanımamıştım. Arran'ı tanıdığım gibi değil. "Eğer onu sevseydi, neden bu konuda bir şey yapmazdı?"

"Tanrı bilir. Ama kardeşim bana hiç elini kaldırmamıştı ve o gece beni feci şekilde dövdü."

"Vay be." Brodan'ın bunu yaptığını hayal bile edemezdim ama dürüst olmak gerekirse, birkaç yıl önce, Robyn'in hayatımıza girdiği sıralarda, hepimiz onun için endişelenmiştik. Brodan'ın bir kulübün dışında bir fedaiye vururken çekilmiş fotoğrafları magazin basınında yer almıştı.

"Bu Roe'yu harap etti. Kendini suçlu hissetti," diye devam etti Arran. "Birkaç hafta sonra ayrıldı ve bu haftaya kadar onu bir daha hiç görmedim."

Başımı salladım ama merakım beni ele geçirdi. "Onu sevdin mi?"

Utancından yanakları kızardı. "Hayır. Sanırım yapsaydım affedilebilirdi. Ama ben sadece penisiyle düşünebilen on sekiz yaşında bir pisliktim ve o çok güzeldi."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Oh."

"Sence Brodan'a döndüğünü söylemeli miyim?"

"Evet," diye cevap verdim hemen. "Eğer ziyarete gelir ve hiçbir uyarıda bulunmadan ona çarparsa... bunun başına gelmesine izin verme." Aklıma bir şey geldi. "Onun burada olduğunu bilirse belki eve gelir."

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu seni rahatsız etmez mi?"

Hayır, gerçekten olmazdı. "Bu özelliğimi fark ettin mi bilmiyorum Arran ama ben gizli bir romantiğim. Kardeşin en yakın çocukluk arkadaşıyla mutluluğu bulsa ne kadar harika olurdu değil mi?"

Arran kıkırdarak kolunu omuzlarıma doladı ve şefkatli bir sarılma için beni yanına çekti. Onun bedenine sokulmak çok güzel bir histi. Yüzümü boynuna yaslamak istedim ama kendimi tuttum. "Kalbini seviyorum Ery, ama işlerin bu şekilde sonuçlanacağını sanmıyorum. Birbirlerini görmelerinin üzerinden on sekiz yıl geçti. Brodan'ın Roe'ya duyduğu aşk muhtemelen çoktan yok olmuştur."

Monroe'yu ve Arran'ı ilk gördüğünde yüzünde beliren panik ifadesini düşündüm. Onun için geçmişin hâlâ bugününün bir parçası olduğundan şüpheleniyordum.

Ünlülerden oluşan küçük sınıfa soğuma egzersizleri yaptırırken Iris Benning'in beni süzdüğünü hissedebiliyordum. Bu öğleden sonraki seans boyunca bunu yapıyordu.

Aktörü hafta başında Arran ve benimle Gloaming'in dışında karşılaştığından beri görmemiştim ama öğleden sonra Pilates dersine geldiğinde bana bir şey sormak için can attığını hissettim.

"Topuğunuza bastırın, sağ baldır kasınızı gerin. İşte böyle," diye teşvik ettim ve herkesin dikkatle takip ettiğinden emin olmak için stüdyonun etrafına baktım. "Tamam." Pozdan çıktım ve sonra kendimi matıma indirdim. "Son bir tane ve sonra serbestsiniz."

Sınıf benim pozisyonumu taklit ederken titredi.

"Bu senin en sevdiğin streç," diye takıldım. Bana ait olsa da herkesin sevmediğini biliyordum. "Dizlerinizi bükün, sağ ayağınızı sol dizinizin üzerine koyun ve dizinizi yavaşça göğsünüze doğru çekin." Başımı minderde çevirerek herkesi aradım, iyi olduklarını gördüm ve "Şimdi diğer diz" dedim.

Birkaç dakika sonra sınıf ayağa kalkmış, matlarını yuvarlıyordu. Lachlan'ın arazisindeki küçük gölde bulunan fitness stüdyolarından birini işletmek üzere Ardnach'a taşındığımda, ilk başta biraz şaşkınlık yaşamıştım. Evet, hayatımın çoğunu Los Angeles'ta geçirmiştım ve ünlü insanlardan payıma düşenden fazlasını görmüştüm ama onlara hiç samimi bir stüdyoda talimat vermemiştim. Buna ne kadar çabuk alıştım, kendime onların sadece insan olduklarını hatırlatmak ne kadar kolay oldu, iyi, o kadar da iyi olmayan, komik, karmaşık insanlar.

İçlerinden biri yakın arkadaşım bile olmuştu.

Ama o özel bir yeteneği olan nadir insanlardan biriydi. Kötüydü, çok kötüydü, ama Tanrım, insanları iyi olduğuna inandırmak gibi bir yeteneği vardı. Lucy Wainwright benimle arkadaş olmuş, güvenimi kazanmış, hepimizin güvenini kazanmış, sonra da Lachlan'a kafayı taktığı için ben de dahil olmak üzere Ardnach'ta terör estirmiş yüksek kalibreli bir aktördü. Hayır, kendine takıntılıydı ve Lachlan'ın ona layık tek erkek olduğuna karar vermişti.

Ona sahip olmak için bir insanın yapabileceği her türlü şeytani şeyi yaptı. Robyn ve Lachlan'ı neredeyse öldürüyordu. Stüdyomu mahvetti, bu da beni duygusal olarak travmatik bir yere geri götürdü. Ve tek başına hareket etmiyordu. Suç ortağı Fergus, mülkte tamirci olarak çalışıyordu ve

Brodan'ın yakın çocukluk arkadaşlarından biri olan Adair'lerin uzun süredir aile dostu. Lucy onu vurmadan önce benim için eski bir araba üzerinde çalışıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, Lucy içgüdülerime olan inancımı sarsmıştı.

Ama bugün öyle olmadı, çünkü Iris Benning yaklaşımadan önce diğer herkes stüdyomdan ayrılana kadar bekledi. İçimden bir ses Iris Benning'in iyi bir insan olmadığını ve onun yanında dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu.

"Eredine, değil mi?" Sahte bir şekilde gülümsedi.

Cevap verme zahmetine girmedim çünkü insanlar adımı söylerken sınıfımda tam bir saat geçirmişti.

Gülümsemesi dalgalandı, gözlerinde kızgınlık parladı. "Doğru ya. Adair'lerle biraz samimi olduğunuzu fark ettim. Seni Lachlan'la birlikte malikanede gördüm ve geçen gün de kasabada ona benzeyen genç olanla samimiydin."

Bekledim, bu işin nereye varacağını merak ediyordum, hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum.

Sessizliğimi sürdürünce gülümsemesi tamamen kayboldu. "Seni Galbraith ile de gördüm."

Oh, işte buradaydı.

"Konuşabiliyor musun?" diye tükürdü.

Sabırla, "Soruyu bekliyorum" diye cevap verdim.

Çenesi sıkıştı. "Mac'in numarasını istiyorum ve sende olabileceğini düşündüm."

Ben konuştum. "Güvenlikle ilgili bir sorunuz varsa ve Bay Galbraith'le konuşmak istiyorsanız, Wakefield ya da Stephen'a sormanız yeterli" -Ardnoch'un uşağı ve yardımcısı- "onlar Bay Galbraith'le konuşmanız için bir zaman ayarlayacaktır."

Iris dudak büktü ve onunla tanışmadan önce ne kadar sevimli görüldüğüne, şimdi ise ne kadar sade ve kaba görüldüğüne hayret ettim. "Onunla konuşmam gerekiyor ve eminim ki o da benimle konuşmak isteyecektir, ne demek istediğimi anladıysanız. Bu yüzden cep numarasının sizde olup olmadığını soruyorum."

Tanrım, hayal görüyordu. "Personelin özel iletişim bilgilerini size veremem." "Yani numarası sizde var mı?"

"Bayan Benning, Bay Galbraith arkadaşımın nişanlı."

Sırıttı. "Erkekler tek eşli yaratıklar değildir ve onun bana nasıl baktığını gördüm. Şimdi bana istediğimi ver."

Kaçık mıydı? İçimi gerçek bir tedirginlik kapladı. Bu yerde delileri çeken şey neydi? "Bayan Benning-"

"Saçmalamayayı keselim." Iris bana doğru adım attı. Uzun boyluydu, bu yüzden yüz yüze bakıyorduk. "Mac'in numarasını istiyorum ve seni kovdurmamı istemiyorsan numarayı bana vereceksin."

Onun tehdidi karşısında öfkem kanımı yaksa da, dış görünüşümde sakin kaldım. "Kovuldun mu?"

Dudakları acımasızca büküldü. "Ben mükemmel bir oyuncuyum Pilatesçi Kız ve bana öfkeyle sebepsiz yere vurduğunu söylediğimde herkesin bana inanacağından eminim."

Ne?

Deli miydi?

Nefes alış verişimi kontrol etmeye çalışırken yumruklarımı sıktım ve tepkimi değerlendirirken yüzünde gördüğüm memnuniyetten nefret ettim.

"Eee? Mac'in numarası?"

Midem bulanıyordu ama bu korkunç kadın tarafından korkutulmayı reddederek, "Çok büyük bir hata yaptınız Bayan Benning," diye cevap verdim.

"Beni tehdit etme," diye tersledi, yüzüme doğru geldi ve bunun tırmanmak üzere olmasından korktum. "Geri çekil," dedim sessizce. "Hemen geri çekil. Bu stüdyoda kameralar var," diye uyardım onu.

Geri çekilirken gözleri büyüdü ve odanın köşesine doğru baktı. Lucy ve Fergus stüdyomu dağıttıktan sonra Lachlan'ın yerleştirdiği güvenlik kamerasını gördü. Iris'in yüzü kızardı. Bakışları bana kaydı. "Beni tehdit ettiğini söyleyeceğim. Ki bu doğru." Sonra hışım ile stüdyodan çıktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, titreyen bir elimi yüzümde gezdirirken.

* * *

Lachlan'ın yüz ifadesi kararmıştı, bir yıldırım bulutunun insani temsili gibiydi. "Ne dedi?"

Hala midem bulanıyordu, Iris Benning'in bana söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarladım.

Patronum ve arkadaşım, sahne ofisi olarak adlandırdığımız yerdeki masayı iterek uzaklaştılar. Kulüp üyeleriyle konuşmak için kullanılan büyük salonun hemen dışındaki süslü bir kabul odasıydı. Asıl ofisi personel bölümünde küçük, kullanışlı bir odaydı. "O iğrenç, tehlikeli çiş ..." Öfke dolu bir hırıltıyla sustu.

Sonra telefonu masasından kaldırdı ve bir düğmeye bastı. "Mac," diye bağırdı, "sana hemen sahne ofisimde ihtiyacım var." Telefonu kapattı ve dikkati bana döndü. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye söz verdim ona, hâlâ sarsılmış olsam da.

Lachlan masanın etrafında döndü ve ona yaslandı. "Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim." "Etmedin. Onun nasıl biri olduğunu bilmemeliydin."

"Ama Mac'i rahatsız ettiğini biliyordum. Sadece bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Ve seni tehdit etmek... Gerçekten bunun yanına kalacağını mı düşündü? Senin yerine ona inanacağımı mı?"

Evet. Ama içten içe, Iris'in kimsenin Beyaz bir kulüp üyesi yerine Siyah bir personele inanmayacağını düşünüp düşünmediğini merak ettim. Eğer öyleyse aptalın tekiydi. Lachlan'ı hiç tanıımıyordu. Ayrıca bunu daha önce yapıp yapmadığını da merak ettim. İstediklerini elde etmek için kendisinden aşağıda olduğunu düşündüğü kaç kişiyi incitmişti?

Kimse bilmesede içim içimi yiyordu.

Bir kuğu gibiydim, suyun üzerinde sakince süzülüyordum ama kimse ayaklarımın suyun altında cehennem gibi tekmelendiğini göremiyordu.

"Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim," dedi Lachlan.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Elbette. Sen iyi bir patronsun Lachlan ve daha da iyi bir arkadaşsın."

Dudakları bükülmüştü ama gözleri hâlâ öfke ve endişeyle doluydu. Mac Galbraith içeri girerken kapısının çalınmasıyla başımız döndü. Bizi şöyle bir süzdü ve kapıyı kapattı. Belirgin gerginliği hissederek kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

* * *

Cocukların dikkatimi çekmek için etrafta olması iyi bir şeydi çünkü bana soru sormadıkları ya da bir hikaye talep etmedikleri her saniye dikkatim Eredine'ye çekiliyordu.

Birkaç gün önce sahilde yaptığımız konuşmadan sonra iyi görünüyordu. Davranışlarından Brodan'a karşı hissettiği duyguların sığ ve geçici olduğuna emin olmuştum.

Ama Eredine günlerdir sessiz ve içine kapanıktı ve ona bir sorun olup olmadığını sormaya çalıştığımda beni başından savdı.

Çok sinir bozucuydu.

Kötü bir gün geçirdiğinde bana söylemesini istedim. İçini dökebileceği kişi olmak istedim. içi

n. Bir şeyler oluyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Lachlan ve Robyn'in hafta sonu aile buluşmamız için pişirdiği fajitadan bir ısırık aldığım da, Eredine'nin masanın diğer ucunda Arro'nun söylediği bir şeye gülümsemesini izledim. Bu da neydi böyle? Ery genelde benimle otururdu.

Monroe hakkında, eskiden kadınlara nasıl davrandığım hakkında dürüst davranarak onu kendimden uzaklaştırmış mıydım? Elbette, sekiz aydır başka bir kadına dokunmadığımı, kalıcı bir mavi top vakası yaşadığımı biliyordu.

Seks yapmadan geçirdiğim en uzun süreydi.

Ve hiç hoş değildi.

Bakışlarımı hisseden Eredine başını çevirdi ve kaşlarını çattı. "Sorun ne?" diye mırıldandı. Evet, günün sorusu bu değil miydi?

Ben daha cevap veremedim, yedi yaşına yeni basan ama zamanının yarısında kırk yaşında bir deli gibi davranan yeğenim Eilidh yüksek sesle, "Benden bu kadar! Arran Amca, şimdi benimle film izlemeye gelir misin?"

"Benim de işim bitti." Dokuz yaşındaki yeğenim Lewis tabağını itti.

En büyük ikinci kardeşim ve babaları olan Thane yanımdan, "O zaman ikiniz de masadan kalkabilirsiniz ama Arran Amca hâlâ yemek yiyor," dedi.

Eilidh bana kaşlarını çattı ve büyük bir hayal kırıklığıyla, "Çok yavaşsın Arran Amca," derken gülmemeye çalıştım.

"Özür dilerim leydim." Başımı eğdim.

Kıkırdadı ve masadan kaydı. "Bunu daha sonra telafi edebilirsin."

Homurdanarak başımı salladım ama bakışlarımın tekrar Eredine'e döndüğünü fark ettim. Bana sırtıırken gözleri şefkatle parlıyordu.

Kalbim göğsümde çarptı.

Thane beni dürttü ve ben de isteksizce dikkatimi ondan çektim.

Kardeşim bana araştıran bir bakış attı. "Umarım orada ne yaptığını biliyorsundur." İçimi öfke kapladı. "Bu da ne demek oluyor?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Onun için endişelenmiyorum, küçük kardeşim. Sadece *senin* incinmeni istemiyorum."

"Affedersiniz!" Bir soluk sesi duyduk ve Arro'nun masadan fırlayıp odadan dışarı fırladığını görmek için tam zamanında etrafıma baktım.

"O iyi mi?" Thane başımın üzerinden Mac'e sordu.

Mac, endişesi alınmış bir halde, sessizce başını sallayarak masadan kalktı ve onun peşinden yürüdü.

"Her şey düzgün pişti, değil mi?" Lachlan telaşla bir tabaktan diğerine baktı. "Tavuğu genellikle Robyn pişirir," dedi, yarısı yenmiş tortillasını incelerken, "ama koku onu rahatsız ediyordu."

"Ne?" Regan sordu.

"Midemi bulandırıyor," diye tercüme etti Robyn.

"Ooh, bu yeni bir tane." Regan nişanlısı Thane'e baktı. "Bu ifadeyi daha önce hiç kullanmamıştın."

"Pek seksi bir kelime sayılmaz," diye mırıldandı kuru bir sesle, Robyn'e şüpheyile bakarak. "Neymiş o?" Baldızıma bakarak sordum.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı içkisini içmeden önce.

Dikkatimin tekrar Eredine'e çekilmesi beş saniyeden kısa sürdü. Eilidh ve Lewis oturma odasında televizyon kumandası için kavga etmeye başladıklarında ve Thane bırakmaları için kulağıma bağırdığında bile bakışlarımı ondan ayırmadım. Arro ve Mac'in kaybolduğu koridoru izliyordu, kaşlarının arasında bir tutam endişe vardı.

Lachlan'ın Robyn'in yemeğinin tadının iyi olduğundan, her şeyi iyi pişirdiğinden emin olmak için sanki lanet bir ana tavukmuş gibi gıdıkladığını hâlâ duyabiliyordum. Ve bunu kendime gerçekten yapmak isteyip istemediğimi merak ettim. Kendimi başka birine bu kadar tamamen vermek beni değiştirebilirdi. Thane, Lachlan ve Mac değişmişti. Dramatik bir şekilde değil ama küçük yollarla. Belki Mac'in dönüşümü kardeşleriminkinden biraz daha dramatikti.

Ama Eredine o muhteşem ela yeşili gözlerini bana çevirdiğinde başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Aramızda neler olabileceğini görmeyi, herhangi bir şeyi istemeyi hatırlayamadığım kadar çok istiyordum.

Eredine'in bakışları başımın üzerinden geçti ve endişeyle genişledi. "Arro, iyi misin?" diye sordu. Herkes dönüp kız kardeşimin Lachlan'ın geniş, açık planlı yaşam alanına geri dönüşünü izledi.

Mac'in kolunu omuzlarına doladı. Yanakları solgundu. Masanın önünde durdular, Arro iç geçirmeden önce birbirlerine baktılar. "Sanırım hepimiz burada bir arada olduğumuza göre bunu söylemek için daha iyi bir zaman olamaz... Bir bebeğimiz olacak."

"Oh, lanet olsun." Lachlan sandalyesinde geriye doğru yığılarak hepimizi şok etti. Arro kaşlarını çattı. "Beklediğim yanıt bu değildi ağabey."

Yüzü kızardı. "Hayır, öyle değil." Robyn'e baktı ama sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini seçemedim. Ama sonra Arro ve Mac'e döndü ve kahkahalara boğulmaya hazır görünüyordu.

"Um... Buna inanamayacaksın." Gözleri *babası* Mac'e kaydı. "Ama ben de hamileyim."

Hepimiz çiftleri tebrik etmek için sandalyelerimizden fırlarken masada bir şaşkınlık patlaması yaşandı. Sarılmalar ve haykırışlar dindiğinde Robyn Arro'ya "Kaç haftalıksın?" diye sordu.

"On dört."

"Lanet olsun," diye homurdandı Robyn. "Ben de on dört haftalık oldum."

"Bu aile daha da garipleşebilir mi?" diye sordum. Robyn Lachlan'la evlendiği ve Mac (Robyn'in babası) Lachlan'ın kız kardeşi Arro'yla nişanlı olduğu için, bu her iki çiftin çocuklarının sadece kuzen olmakla kalmayacağı, Arro ve Mac'in çocuğunun Lachlan ve Robyn'in çocuğunun yarı amcası yarı teyzesi olacağı anlamına geliyordu çünkü Robyn Mac'in çocuğunun üvey kız kardeşi olacaktı. Arro'nun teknik olarak Mac aracılığıyla Robyn'in yeni üvey annesi ve Lachlan aracılığıyla görümcesi olması daha önce garipti ama şimdi Lachlan ve Robyn'in bebeğinin teyzesi olacaktı. Ve tuhaflığın tepesindeki son kiraz... Mac, Robyn ve Lachlan'ın bebeğinin büyükbabası olacaktı.

Kahretsin, bunu çözmeye çalışmak bile beynimi acıttı. Ve şimdi çocuklar aynı yaşta olacak.

Robyn homurdandı. "Yani biz gebe kaldık."

Mac kavgacı bir tavırla, "Yapma," diye sözünü kesti ve Arro gülmemek için dudaklarını sıktı.
"Hayır.
Hayır. Lanet olası hayır."

"Mac, burada çocuklar var," diye temkinli bir şekilde uyardı Regan.

"Üzgünüm. Ama hayır. Bu tuhaf, kanlı durumun ayrıntılarını tartışmayacağız." Mac Lachlan'a ters ters baktı. "Bunların hepsi senin suçun."

Lachlan'ın kızgın ifadesi benim için bunu yaptı.

Güldüm ve Thane'in kahkahasının benimkine katıldığını duymak beni daha çok güldürdü.

* * *

"Dolduruldum."

Lachlan'ın arka güvertesinin basamaklarındaki yerimden döndüğümde Eredine'in iki kanatlı kapıdan geçip arkasından kapattığını gördüm. Yanıma oturmadan önce Lachlan'ın güverte aydınlatmasıyla aydınlanmış bir şekilde gülümsedi.

"Bence Lachlan ve Robyn tüm bu tatlıyı dikkatimizi dağıtmak için yaptılar."

Dudaklarım kıpırdadı. "Büyük olasılıkla aynı hafta içinde çocuk sahibi oldukları gerçeğinden kimsenin dikkatini dağıtacak bir şey yok. Bu çok komik."

"Mac için değil." Ery beni dürttü. "Adamı rahat bırak."

"Sen güldün."

Eredine homurdandı. "Adil olmak gerekirse, kim istemez ki?" Bana baktı. "Hey, yine amca olacaksın."

Bu düşünceye sııttım. Eilidh ve Lewis'i seviyordum. Aslında onlarla geçiremediğim onca yılı düşündüğümde üzülyordum. Ama bunu telafi etmek için elimden geleni yapıyordum. "Etrafta daha fazla minyatür Adair'in dolaşmasını dört gözle bekliyorum. Eğer elimizdeki miniler kadar komik olurlarsa, harika olacak."

"Başka bir Eilidh ve Lewis Adair olacağını hiç sanmıyorum."

"Gerçek." O iki küçüğün yaşadığı zorlukları düşündüm. Eilidh doğduktan aylar sonra annelerini beyin anevrizmasından kaybetmekle kalmamışlar, Regan'ı takip eden bir adam da onları travmatize etmişti. Çocukları alıp şu anda kaldığım misafirhaneye bağlamıştı. Birinin o değerli çocuklara dokunduğunu düşünmek bile beni öfkeyle dolduruyordu. "Beni şaşırtıyorlar, biliyorsun. Çok dirençliler."

"Öyleler."

Olayın olduğu gece, Eredine bebek bakıcılığı yapıyordu. Davetsiz misafir Austin, beyzbol sopasıyla Ery'nin kafasına iki kez vurdu. Kalıcı bir hasar olmadığı için çok şanslıydı. Aslında bir mucize. Eğer o piç Regan'la kavga ederken uçurumun kenarından yuvarlanmasaydı, onu avlar ve kendim öldürürdüm.

"Sen de öylesin." Bacağımı onunkine bastırdım. "Sen de beni

şaşırtıyorsun." Eredine bacaklarımızın değdiği yere baktı.

"Ery."

"Mmm?" Bakışları denize doğru kaydı. Ay suyun üzerinde dalgalanıyordu ve dalgaların uçurumun dibine vuruşunu duyabiliyorduk.

Lachlan ve Thane, Ardnach'un çok dışında olmayan küçük bir arazi olan Caelmore'daki arsaya birbirinin aynısı evler inşa etmişlerdi. Kıyı şeridinin bu kısmı boyunca uzanan arazi Adair'lere aitti ve bir mimar olan Thane, sahilin biraz daha aşağısında iki ev daha tasarlamıştı. Biri Mac ve Arro

için, diğeri de

Benim için bir tane. Planlama izni, tıpkı Gloaming için olduğu gibi yavaş ilerledi, ancak birkaç hafta önce evlerin temelini attık.

Thane'in tüm projeyi yöneten bir müteahhidi vardı ve ben de evi bitirmesi için kardeşime güveniyordum, böylece Gloaming'in tadilatıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Artık Thane'in misafir ek binasında yaşamamayı dört gözle bekliyordum.

Eredine'in profilini incelerken, evin tasarımı konusunda ondan nasıl fikir istediğimi ve onun utangaç ama yavaşça fikrini nasıl sunduğunu düşündüm. Onunla ciddi bir ilerleme kaydettiğimi, gerçekten güvenebileceği tek kişinin ben olduğumu düşünmüştüm.

Ama bir şey oldu ve bana bundan bahsetmedi ve bu beni mantıksız bir şekilde kızdırıyordu.

Uzun zamandır insanların güvendiği bir adam değildim.

Onun için o adam olmam

gerekiyordu. Ama zorlamak

istemedim.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, gözümü suya dikerek.

Ery'nin duvarlarını asla aşamayacağımı düşünüp gözle görülür bir şekilde sinirlenmemeye çalışırken aramıza sessizlik çöktü. Aramızda hiçbir şey olmayacaktı.

Sonra dizinin bacağıma değdiğini hissettim ve ona bakmak için döndüm.

Dayanılmaz derecede üzgün görünüyordu.

Onu böyle görmekten nefret ediyordum. "Ery?"

"Kulüp meselesi olduğu için kimseye söyleyemezsiniz," dedi, "ama bu hafta bir üyeyle tartıştım."

Öfke, anlık ve alev alev, içime işledi. "Tartışma mı?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Eredine kolumu sıktı. "Fiziksel bir şey yok," diye beni temin etti. "Iris Benning ile birlikteydim." Kaşlarımı çattım. "Bizi Gloaming'in dışında durduran aktör mü?"

"Evet." Eredine bana aralarında neler geçtiğini anlatmaya başladı.

"O pis küçük inek." Öfkeyle parladım. Bu ne cüret! "Ne oldu ki? Eğer Lachlan'ın onu malikâneneden atmadığını söylüyorsan, korkarım kardeşime yeni bir tane sökmek zorunda kalacağım."

Bana doğru eğildi. "Lachlan'ı bundan daha iyi

tanıyorsun." Sonsuz derecede rahatladım.

"Ama Sebastian Stone'a yaptığı gibi onu da öylece kapı dışarı edemezdi. Mac bunu yapmasını engellemek zorunda kaldı ve ona danışması gereken bir kurul olduğunu hatırlattı. Neyse ki, Mac'in taciz suçlamaları ve benimle onun arasında geçenler arasında, üyeliğinin iptal edilmesi ve güvenliğin ona Ardnach'tan çıkarken eşlik etmesi için oybirliğiyle aldıkları kararla geri dönmeleri uzun sürmedi."

"Bunu iyi karşıladığını düşünemiyorum." "Muhtemelen hayır."

Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çektim. Eredine bir an gerildi, sonra bana doğru gevşedi. "Bütün hafta bu yüzden mi sessizdin?"

"Ben hep sessiz değil miyim?" diye alay etti. Kıkırdadım. "Her zamankinden daha çok."

Ery başını salladı. "Ben sadece... iyi insanların kötülerden daha fazla olduğunu biliyorum ve misafirlerimizin çoğu gerçekten iyi ve saygılı. Ama dünyada Iris Benning gibi insanların olduğunu bilmek beni üzüyor. Onları anlayamıyorum. Başkalarına acı çektirme ihtiyacını anlamıyorum."

İstediginizi elde etmeye o kadar odaklanıyorsunuz ki, bunu elde etmek için kimi incittiğinizi ya da yok ettiğinizi umursamıyorsunuz."

"Hey." Yüzünü bana bakacak şekilde çevirmek için çenesinden hafifçe tuttum. O perili gözlere bakarken, bu kadının başına gelen her kötü şeyi ortadan kaldırabilmeyi diledim. Ama önce o şeylerin ne olduğunu bilmem gerekiyordu. "Eğer payına düşenden daha fazla boktan insanla tanıştıysan özür dilerim.

insanlar... ama senin olduğun kişi olmanın ne kadar büyük bir mucize olduğunu biliyor musun, Ery?" "Peki sen benim kim olduğumu düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Göğsüm aniden çok daraldı ve kelimelerim boğuk boğuk çıkmaya başladı. "Sen iyisin. Ayak parmaklarının ucundan buklelerinin ucuna kadar... sen iyiden başka bir şey değilsin, baştan aşağı."

Aramızdaki hava şarj olurken ve çatırdarken gözleri açıldı. "Arran..."

Gözlerim onun mükemmel ağzına kayarken mantıklı düşünceler beni terk etti ve başım aşağı indi- "İşte buradasın, Arran Amca!" Eilidh'in sesi beni Eredine'den koparan bir kement gibiydi.

Eilidh'in kolları Ery'nin boynuna dolanmadan önce gözlerini kocaman açarak bana baktı. Eilidh yanağını Ery'ninkine bastırdı ve tüm ifadesi sıcaklık ve şefkatle eridi.

"Hey, tatlım." Eilidh'in kolunu okşadı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Eilidh, Ery'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Annem gelip seni almamı söyledi çünkü o ve Arro Teyze düğün hakkında konuşuyorlarmış." Arro ve Thane bu yaz bir düğün gününü paylaşacaklardı. Eilidh'in lacivert bakışları bana kaydı. "Arran Amca, gelip Nintendo'da Lewis'e karşı kazanmama yardım eder misin? Gerçekten sinir bozucu ve kendini beğenmiş davranıyor."

Kendini beğenmiş kelimesini kullanınca dudaklarım titredi ve başımı salladım. "Hadi o zaman."

Ayağa kalktık ve Eredine'in gözlerini yakalamaya çalışarak yakın öpüşmemiz hakkında ne hissettiğini anlamaya çalıştım ama bana bakmadı.

Ve bunun her şeyi anlattığından endişeliydim.

EREDİNE

Sabah ve öğleden sonraki derslerim arasında genellikle Arran ya da kızlardan biriyle öğle yemeği yemek için siteden ayrılacak zamanım olsa da, Pazartesi o gün değildi. Belki de yeme ve içmeyle geçen bir hafta sonunu telafi etmek için, Pazartesi günleri her zaman en yoğun günüm olurdu.

Neredeyse iki yıldır haftanın ilk günü öğle yemeğini stüdyoda yiyordum, ta ki Lachlan antisosyalliğimden bıkip beni şatodaki personel yemekhanesine yönlendirene kadar. Şaşırtıcı bir şekilde, şatodan kısa bir sürüş mesafesinde ayrı bir bina olan spa'da çalışan kadın ve erkekler de öğle yemeklerini burada yiyorlardı, çünkü mülk şefi personele öğle yemeği servisi yapıyordu. Yemekler harikaydı, bu yürüyüşe değdi.

Kaplıcadaki birkaç hanımla dostça bir tanışıklığa başladım ve her Pazartesi onlarla yemek yedim.

İster örümcek hislerim deyin ister başka bir şey, ama bugün yemekhaneye girer girmez bir şeyler olduğunu anladım. Her taraftan gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve siparişlerimizi verdiğimiz geçide yaklaştığımda omzumun üzerinden spa'daki kızlara baktım ve onların da beni izlediğini fark ettim.

İçimi bir tedirginlik kapladı ama bugünün küçük menüsünden bir seçenek seçtim. Bugünkü mutfak sorumlusu Ali, hazır olduğunda bana sesleneceğini söyledi.

Nefesimi tutarak masaya doğru yürüdüm ve kızlara baktım.

"Hey," dedim sessizce, benim için bıraktıkları boş sandalyeye otururken.

Birbirlerine baktılar ve ardından Inverness'ten masöz Michelle, "Bu sabah derslerinizde bir gariplik fark ettiniz mi?" diye sordu.

Öyle olduğunu söyleyemezdim. Kaşlarımı çattım. "Pek sayılmaz."

Bir kaşını kaldırdı. "Dedikodulara bakılırsa, fark edeceğini düşünmüştüm."

Gerildim. "Ne dedikodusu?"

Aslen Glasgow'lu genç bir kadın olan Natalia, İskoç-İtalyan olan kalabalık ailesinden kaçarak buraya yerleşmişti. Diğer birkaç genç çalışanla birlikte arazideki bir kulübeyi paylaşıyordu. Bana doğru eğildi. "Iris Benning bulabildiği herkese senin yalan söyleyip onu kovduran bir yılan olduğunu söylemiş. Üyelerden birkaçı bu sabah spa'da bu konuda dedikodu yapıyordu."

"Ne diyorsun?" Karnımı dolduran öfkeyle dişlerimi sıktım.

"Iris onlara sana güvenmemelerini söyledi. Onlar ..." Natalia, kaşlarını çatıp Michelle'e bir bakış fırlattı.

"Sınıfınıza geri dönüp dönmeyecekleri hakkında konuşuyorlardı."

Derslerimin geçerliliğini yitireceği düşüncesiyle nabzım hızlanırken, bu sabahki seanslarla ilgili anılarımı gözden geçirirken kendimi sakın kalmaya zorladım. Hiçbiri daha küçük görünmüyordu ve üyelere hiçbir tuhaflık hissetmemiştim. Özellikle yoga/farkındalık dersime çok iyi bir katılım olmuştu. Aslında bu gibi stresli durumlara aşırı tepki vermemi engelleyen de bu farkındalık teknikleriydi.

Ve çok şükür, çünkü söyledikleri doğru olsaydı, sınıflarım daha küçük olmaz mıydı? Birileri mutlaka bir şeyler söylerdi, değil mi? Lachlan üyelere şikâyet alır ve bir şeyler söylerdi, değil mi?

"Ben öyle bir şey duymadım," diye araya girdi Michelle. "Sadece Iris Benning'in senin hakkında atıp tuttuğunu duydum."

"Ben de," diye ekledi Ardnoch'ta yaşayan tırnak teknisyeni Anne-Marie, yüzünde güven verici bir ifade vardı. "Derslerinizi boykot etmekle ilgili bir şey duymadım."

"Sanırım çoğu Iris Benning'in çürük bir elma olduğunun farkındadır." Spa'nın en eski çalışanı, sadece pazartesi günleri çalışan deneyimli bir serbest fizyoterapist olan Jacinda başını salladı. Bu konuyu benim dikkatime sunmalarından bile rahatsız olduğu belliydi. "O kadınla yolu kesişen herkes bunu bilir. Ve bu Hollywood'un Altın Çağı değil. Bu tür davranışlar artık gizli kalmıyor. Yakında dünya Iris Benning'in gerçekte kim olduğunu öğrenecek. Bu yüzden onun seni biraz endişelendirmesine izin verme, Eredine," dedi nazikçe.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Yapmayacağım."

"Güzel."

Adımın söylenmesi beni sohbetten uzaklaştırdı. Yemeğimi alıp masaya dönmem için geçen sürede kendimi Jacinda'nın tavsiyesine odaklanmaya ikna etmişim. Burada çalışanlar arasında her zaman dedikodu olurdu, çünkü hepimiz gizlilik anlaşmaları imzalamıştık, bu da kulüpte olan hiçbir şeyi dış dünyayla tartışamayacağımız anlamına geliyordu. Bu yüzden sadece birbirimize anlatırdık. Ancak dedikodular her zaman birkaç gün içinde konuşacak başka bir şey bulduklarında sona ererdi.

"Gerçekten bunun bir efsane olduğunu düşünmüştüm." Ben otururken Anne-Marie kıkırdadı. Jacinda homurdanırken Michelle kıskanç bir ifade takındı.

Izgara somon ve pirinç salatasından ilk ısırığımı almadan hemen önce "Efsane nedir?" diye sordum. Anne-Marie gülümsedi. "G noktası."

Ağızımdaki lokmada neredeyse boğuluyordum ve bayanlar güldü. "Özür dilerim," dedim yutkunduktan sonra, yanaklarım kızarmıştı. "Bunu beklemiyordum."

"Ben de öyle." Anne-Marie kıkırdadı. "Ama Tanrım, hayatım boyunca neredeydi?" Şimdi kıskandığımı hissediyordum.

"Gerçekten daha önce hiç bir erkek G noktasına vurmadı mı?" Jacinda kaşlarını çatı.

Michelle dudağı hayal kırıklığıyla kıvrılmış bir halde, "Hey, emin değilim," diye cevap verdi. "Ve ben ondan on yaş büyüğüm."

Natalia başını salladı. "Senin şu adama anlatman gerek." "Evet, bunu bilmiyor muyum?"

"Köpek stili yap," diye talimat verdi Anne-Marie. "Cidden, buna tamamen karşıydım çünkü her zaman bunun kişisel olmayacağını düşündüm, ama oof ..." Bunu düşünmek bile onu tahrik ediyormuş gibi elini yüzünde gezdirdi. "Bana çok derinden ve bu açıdan vurdu-"

"Anladık," diye sözünü kesti Michelle. "Eredine'i utandırıyorsun."

Michelle'e beni kullandığı için kızmamaya çalışırken Anne-Marie'ye "Hayır, kızmayacaksın" diye söz verdim.

bahane olarak. "Otuz iki yaşındayım, utangaç bir bakire değilim."

"Otuz iki yaşında mısın?" Natalia'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bana cilt bakım rejimini söyle. Benim yaşında görünüyorsun."

Büyükannem bana on iki yaşından itibaren saçıma ve cildime bakmayı öğretmişti. "Teşekkürler."

"Utangaç bir bakire değil misin?" Michelle gözlerini bana dikerek atladı. "Peki, neden senin cinsel maceralarını hiç duymuyoruz?"

Çünkü sekiz yıldır seks yapmamıştım.

Aman Tanrım.

Sekiz yıl.

Belki de kızlık zarım yeniden büyümüştür.

Kim bilebilirdi ki? Seksi özlemiştim.

Daha önce hiç sıradan seks yapan bir kız olmamıştım. Her zaman samimi olduğum kişiyle bir ilişki içindeydim, ama her şey dağılmadan önce bir erkek arkadaşım vardı ve o, iyi vakit geçirmemi önemsiyor gibi görünen tanıştığım ilk erkekti. Birlikte çok güzel seks yapmıştık.

Seksi *gerçekten* özledim.

Kıvrınarak bacaklarımı masanın altından geçirdim ve çatalımı biraz fazla agresif bir şekilde bir somon parçasına sapladım. "Ben çok özelim," dedim sonunda.

"Yani, Arran Adair'le yatak başlığına vurmuyor musun?" Anne-Marie alay etti. Hiç eğlenmeden ona gülümsemesini azaltan bir bakış attım. "Daha fazla dedikodu mu?"

"Özür dilerim. Bir şey demek istemedim ..."

"Sorun değil." Başımı salladım. "Arran ve ben sadece arkadaşız."

"Onunla nasıl sadece arkadaş olabiliyorsun?" Natalia ofladı pufladı. "O muhteşem biri."

"Brodan kadar muhteşem değil," dedi Michelle. "Son filmini izledin mi? Banyodan çıplak çıktığı sahneyi başa sarıp durdum ve aletini görmene izin vermeseler de kıcını görmene kesinlikle izin verdiler. Hem de nasıl bir kıç." Sanki sahneyi kafasında tekrar oynatıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Yine rahatsız bir şekilde kıvrandım çünkü kısa bir süre önce Brodan Adair hakkında fanteziler kurmuştum ama şimdi onu aklıma bile getirmiyordum. Arran'dan bahsedilmesi beni rahatsız etse de, Brodan'ın nesneleştirilmesinden dolayı sadece bir kızgınlık hissettim. Umursayacağından değil.

"Thane'i her zaman diğerlerine tercih ederim." Jacinda çatalını bize doğrulttu. "İşte bu bir *erkek*." Anne-Marie dramatik bir şekilde iç çekti. "Aslında ben hepsini alırdım. Seks partisi tarzında."

"Misyoner dışında bir cinsel pozisyon deniyorsun ve aniden seks partilerine katılıyorsun," diye dalga geçti Michelle.

Anne-Marie kıkırdadı ve hepimiz onunla birlikte güldük, ama benim gülümsemem üzerime çöken kasveti örttü.

Ara sıra ve son zamanlarda daha sık gelen bir kasvetti bu. Artık biriyle ilişki kuramayacağımı bilsem de, yeniden dokunulmayı arzuluyordum. Öpücükleri, okşamaları ve içimde hareket eden bir erkeğin hissini özlemiştim.

Daha önce gündelik seksi hiç düşünmemiştim çünkü birlikte olduğum kişiye güvenmem gerekiyordu ve her ikisini de bulmak imkansız görünüyordu.

İstedikleri zaman sekse ulaşabilen, hayatın tadını sonuna kadar çıkarabilen bu kadınlara duyduğum kıskançlık içime işledi. Arro, Regan ve Robyn seks hayatları hakkında şakalar yapabilirlerdi ama bağlantıları nedeniyle ayrıntıya girmezlerdi. Kız kardeşler Regan ve Robyn, Arro'nun erkek kardeşleriyle, Arro da Robyn'in babasıyla birlikteydi. Bu onlar için sohbet etmek için

çok garipti, beni bu konuşmalardan kurtardılar.

Ama ben de onları kıskanıyordum. Hepsi seks hayatlarından memnun olduklarını ima etmekten fazlasını yapıyorlardı.

Adair erkekleri ve Mac Galbraith görünüşe göre kadınlarını nasıl tatmin edeceklerini biliyorlardı.

Çıplak Arran'ın üzerime abandığı, kalçalarını benimkilere dayadığı bir görüntü gözlerimin önünden geçti ve içim alev alev yandı. Çatalım parmaklarımdan düşerek tabağıma çarptı ve kadınların dikkatini çekti.

"Sen iyi misin?" Michelle endişeyle sordu.

"Tamam. Yeni bitti. Çatalımı öyle düşürmek istememiştim." Mahcup görünmemeye çalışarak usulca güldüm. Hepsine iyi öğleden sonraları diledim ve tabağımyı kaldırıp mutfağın yıkama penceresinden geçirmeden önce boşalttım.

Ne yazık ki, Arran'ın görüntüsü zihnime girdikten sonra, tekrar oynatmayı durduramadım. Tekrar ve tekrar ve tekrar...

"E-postamı aldın mı?" Mütcahhidim Bill, Gloaming'e adımıımı atar atmaz bana yaklaştı.

Aklım her zamanki gibi Eredine'deydi. Bu sabah koşarken yine dikkati dağılmıştı. Bana neredeyse hiç bakmamıştı. Onu üzecek bir şey söyleyip söylemediğimi ya da yapıp yapmadığımı hatırlamaya çalıştım ama her zamanki gibi davranmıştım.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım.

"Sorun mu?" "Evet, öyle de denebilir.

Beni takip edin."

Bill beni barın önünden geçirip zemin kattaki etkinlikler için kullanılan büyük odaya götürdü. Bu oda, kendimi bildim bileli her yıl Ardnoch köyünün yıldönümü eğlencesine ev sahipliği yapmıştı. Köyün bir kraliyet kasabası olmasının yıldönümü çok kutlanırdı ve bu yıl bizim 393. yıldönümümüzdü. Birkaç hafta sonrası için planlanan bu kutlama, sadece bu yıl için belediye binamıza taşınmıştı. Yerel halkın mutlu olmadığını söylemek hafif kalır. Ancak, mekan değişikliği hakkında sızlansalar bile geleceklerdi.

Etkinlik odasının girişinde duran Bill, binanın yapısını açığa çıkardığımız yeri işaret etti. "Eklemler çürümüş. Bu lanet şeyin çökmemiş olması bir mucize."

Bu düşünce midemi bulandırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu sabah erkenden mühendis geldi ve hepsinin değiştirilmesi gerektiğini söyledi."

Tavan kaldırıldığında mekânın ne kadar muhteşem görüldüğünü görünce kaşlarımı çattım. "Eğer bunları değiştirmek zorundaysak, tavanı sadece tonozlayabilir miyiz? Açık bırakalım."

"Oh, evet, bunu yapabiliriz. Harika görünür."

"Doğru. Bunları değiştirmenin ek maliyetini bana bildirebilerseniz harika olur. Lachlan'la konuşup tonozlama konusunda hemfikir olduğundan emin olduktan sonra size haber veririm."

"Mükemmel."

Başka bir yere odaklanan tadilat nedeniyle şimdilik dokunulmamış olan bar alanına geri döndüm ve Lachlan'ı aramak için telefonumu çıkardım. Ekranımdaki e-posta banner bildirimleri beni Bill'in e-postasına ve aynı zamanda beni olduğum yerde donduran başka bir e-postaya karşı uyardı.

Bildirime tıkladığımda içimde öfke çalkalandı.

blackwidow0101@ gmail.com adresinden gelen e-posta tek satıra kadar açıldı: *Seni unuttuğumu sanma.*

E-postayı sildikten sonra dişlerimi sıktım ve Lachlan'ın numarasını tuşlamadan önce bir nefes aldım. Birkaç yıldır, hepsi de aşağı yukarı aynı şeyi söyleyen, beni unutmamakla ya da izlemekle ilgili bu tek satırlık uğursuz e-postaları alıyordum. Onlardan hiçbir şey çıkmadığı için, internette rastgele e-postalar gönderen sıkılmış bir deli olduğuna karar vermiştim.

Ancak ailemin başına gelenlerden sonra, bir an durup e-postalar hakkında düşündüm. Birkaç ayda bir geliyordu. Ama bundan bahsedersen ailem aşırı tepki gösterecekti ve haklı olarak, yaşadıklarını düşününce. Şaka olduğundan yüzde doksan dokuz emin olduğum bir şey yüzünden onları endişelendirmek istemiyordum.

"Günaydın," diye yanıtladı Lachlan beşinci zil sesinde.

"Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersiniz?"

İç çekti. "Lütfen bana insanların Gloaming'in önünde yıldönümü partisi için eylem yaptıklarını söylemeyin."

Homurdandım. "Lütfen bana bunun bir tehdit olduğunu söyleme."

"Onlara hak vermemek elde değil. Mutlu olacaklarını düşünürdünüz. Mekan değişikliğinin telafisi olarak bu yıl tüm masrafları karşılamayı teklif ettim. Umurlarında mı? Hayır. Kıymetli rutinlerini değiştirdik ve her gün şu ya da bu şeyin bu yıl da olup olmayacağını ya da Gordon'un her yıl kullandığı lanet olası yemek şirketini nasıl kullanmayacağımı soran telefonlar alıyorum çünkü kimse yemekleri gerçekten beğenmedi. Siktir."

Ne kadar stresli olduğunu ve bunun komik olmaması gerektiğini duyabildiğim için bir homurtuyu daha bastırdım.

"Gülümsediğini duyabiliyorum," diye tersledi. "Evet, bu saçmalıkla uğraşan sen olsaydın gülümsüyor olmazdın."

Ben durduramadan bir kıkırdama kaçtı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, biri durup da bana Gloaming'e ne yapıp ne yapmamamız gerektiği konusunda nutuk çekmeden köyde yürüyemiyorum."

"Görünüşe göre kimse değişiklikten hoşlanmıyor." Ağabeyim iç çekti, sesi bitkin geliyordu.

Stresini hafife aldığım için kendimi bir anda bok gibi hissederek, "Başka her şey yolunda mı?" diye sordum. "Sadece biraz yorgunum. Bir türlü uyuyamıyorum."

"Robyn için mi endişeleniyorsun?" Tahmin ettim.

Lachlan tereddüt etti ama sonra itiraf etti: "Günün her dakikası."

Annemiz Vivien, ben henüz üç yaşındayken, Arro'yu doğurduktan sonra öldü. Bir kan pıhtısı onu öldürmüştü. Ben onu hatırlamıyordum ama en büyükleri olan Lachlan ve Thane hatırlıyordu. Brodan'ın bile annemizle ilgili anıları vardı. Ben daha çok Imogen teyzemizi hatırlıyordum. O babamızın kız kardeşi idi ve annem öldükten sonra babam çekip gittiği için onun yardıma koştuğunu hatırlıyorum. Ancak trajik bir şekilde Imogen Teyze ben yedi yaşındayken bir yürüyüş kazasında öldü.

Adair erkeklerinin sevdikleri kadınları kaybetmekle ilgili korkunç bir aile geçmişleri vardı ve Thane'den sözde lanetin özellikle Lachlan'ı kötü etkilediğini biliyordum. Robyn'i neredeyse kaybediyordu ve sonunda onu kaybetme korkusu yüzünden onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Belki de hamileliği eski travmalarından bazılarını ortaya

çıkartıyordu. "O iyi olacak, Lachlan. O genç ve sağlıklı."

"Biliyorum." Sesi boğuk çıkmıştı. "Mantıken, bunu biliyorum."

"Burada olduğumu biliyorsun, değil mi? Bana ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen... Geçmişte buralarda olmadığımı biliyorum ama şimdi buradayım."

"Biliyorum. Biliyorum Arran," diye söz verdi. "Teşekkür ederim."

Bundan sonra ne diyeceğimi bilemedim, duygular boğazımı düğümledi. "Peki," dedi Lachlan sessizlik anını bozarak, "önce kötü haber mi?" "Ah, evet, o. Büyük odanın tavanı hakkında..."

* * *

Thane'in çamaşırhanesine girdim ve arkasındaki ana yaşam alanında ailesinin telaşını duydum. Kardeşimin ek binasında yaşamaya başladığımdan beri, Thane ve Regan akşam yemeği için her zaman açık bir davetim olduğunu açıkça belirtmişlerdi. Ben de guruldayan midemin peşinden onların evine gittim.

Ne yazık ki mutfaka girdiğimde Thane'i Regan'ın ceketini giymesine yardım ederken buldum. Giyinmiş görünüyorlardı. Onların ötesinde, Eredine yemek masasında Eilidh ve Lewis ile masa oyunu oynuyordu.

Mutfak tezgâhındaki kirli tabaklara bakılırsa çoktan yemek yemişlerdi.

Thane kaşlarını çatı. "Bu gece dışarıda olduğunu sanıyordum." Regan'a soru dolu bir bakış attı.

Regan omuz silkti, yüzü mükemmel bir masumiyet maskesiydi. "Ben de öyle dediğini sanmıştım." Bana baktı, hâlâ kurnaz değildi. "Bu gece dışarı çıkacağını söylememiş miydin?"

Kafam karışmıştı, başımı salladım.

"Hatırladığım kadarıyla hayır." "Oh, karıştırmış olmalıyım."

"Ama..." Thane içini çekti. "Arran'ın burada olduğunu bilseydim, Ery'yi dışarı çıkarmak yerine ondan çocuklara göz kulak olmasını isteyebilirdik."

"Çocuklara göz kulak olmak mı? Nereye gidiyorsun?"

"Randevu gecesi." Thane bir kolunu Regan'ın beline doladı. "North Star'da bir masa ayırttık."

Bir kaşımı kaldırdım. Orası oldukça lüks bir restorandı ve Arro'nun favorilerinden biriydi.

"Fırsat mı?" Regan omuz silkti. "Bir süredir baş başa vakit geçiremedik."

"Yeterince sebep var." Eredine'e bir kez daha baktım, onunla bir akşam geçirmeyi bekliyordum.

"Şey, yemek yemedim, bu yüzden sakıncası yoksa buralarda takılacağım. Hiç yemek kaldı mı?"

Regan folyo kaplı bir tepsiye başıyla işaret etti. "Her ihtimale karşı biraz bıraktım. Yeniden ısıtmak için içine atın." Gülümsedi. "Gecenizin tadını çıkarın."

"Olur, teşekkürler. Size iyi eğlenceler."

Thane Regan'a şüpheci bir ifadeyle baktı ama Regan ona burnunu kırıştırdı başını salladı ve çocuklara seslenmek için döndü. "Biz gidiyoruz."

"Güle güle!" Kendilerini oyunlarına kaptırmış bir halde, yüzlerine bile bakmadan el sallayarak uzaklaştılar.

Thane, Regan'ı çıkışa doğru yönlendirmeden önce kuru bir sesle, "Ben de seni seviyorum," dedi.

"On bire kadar dönmüş oluruz." "İyi eğlenceler çocuklar," dedim sessizce. "Eve dönerken arabayı seks için kenara çekmek yok."

Regan'ın yüzünde hemen beliren kırmızı renk, tam olarak yapmayı planladıkları şeyin bu olduğunu gösteriyordu. Kahkahalarla uludum.

Şanslı herifler.

Onlar gözden kaybolmadan önce Thane omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış fırlattı. Birkaç

saniye sonra ön kapının açılıp kapandığını duydum ve Ery ile çocuklara döndüm.

Eredine bana küçük bir gülümseme verdi. "Kalıyor musun? Regan bu gece dışarıda olduğunu söyledi."

"Regan yanılmış," diye cevap verdim, gecenin gidişatından ve hatta Ery'nin göz teması kurmasından oldukça memnundum. Bu sabahki tuhaf davranışından sonra bütün gün endişelenmişim.

Belki de bilmeden sıçıp batırmıştım. "Şunu bir ısıtayım, sonra oynamaya gelirim." "Benim takımımda olacaksın Arran Amca," diye karar verdi Eilidh.

"Tamamdır, tatlım."

Yeğenimin yüzü güldü ve kalbimi sikeyim... Cidden, çocuk banka hesabımdaki son kuruşu istese, hiç tereddüt etmeden verirdim. Beni küçük serçe parmağına dolamıştı.

Çok geçmeden, elimde yeniden ısıtılmış biftekli börek ve püre tabağıyla yemek masasına yaklaştım ve Ery'nin yanındaki koltuğa kaydım. Saçları bu gece gevşekti, uzun, parlak dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülüyordu. Bir kadının saçlarının güzel olup olmadığına pek dikkat etmemiştim ama Ery'nin saçları onunla ilgili fantezilerimde önemli bir rol oynuyordu. Çoğunlukla sadece çarşafLARımın üzerine yayıldığını görüyordum, ama aynı zamanda sevişirken yumruğumun etrafına sarıldığını da.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Saçını mı değiştirdin?" Ery şaşkınlıkla bana baktı. "Evet."

"Bunu sevdim!" Eilidh açıkladı. "Neden daha çok böyle giymiyorsun?"

"Bir: çünkü benimki gibi buklelere sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum ve saçlarımı kıvrıcık seviyorum. İki: sonsuza kadar sürüyor," diye yanıtladı Ery dudaklarını bükerek. "Önce saçımı düzleştirmem, sonra da bu dalgayı yapmam gerekiyor."

"Bu çok fazla iş gibi görünmüyor." Eilidh kaşlarını çattı. "Belki bunu saçıma da yapabiliriz!"

Yeğenimin de doğal koyu bukleleri vardı ama babasının düzleştirici kullanmasından hoşlanmayacağını hissediyordum.

Eredine de görünüşe göre aynı fikirdeydi. "Belki biraz daha büyüdüğünde."

"Oyuna geri dönebilir miyiz?" Lewis bize, özellikle de bana kaşlarını çattı, sanki en başta saçtan bahsederek kardeşliğe bir şekilde ihanet etmişim gibi. "Lanet olası Nora."

Ben bir parça biftekli turtayı mideye indirirken, Eredine nazikçe, "Lewis Adair, biz bu tür bir dil kullanmayız," diye uyardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Özrünüz kabul edildi. Şimdi, oyuna geri dönelim."

* * *

Bütün gün mevsim normallerinin dışında sıcak olmuştu ve akşam da farklı değildi. Her ne kadar Thane yaz aylarında diğerlerinden daha serin kalan bir ev tasarlamış olsa da, içerisi hâlâ bunaltıcıydı ve çocuklar huysuzlanmaya başlamıştı.

"Hadi küçük bir futbol maçı yapalım," diye önerdim. "Muhtemelen sudan gelen bir esinti alacağız."

Çocuklar ona atladılar ve spor ayakkabılarını almak için masadan dağıldılar.

Ery yavaşça ayağa kalktı ve gür saçlarını at kuyruğu yaptı. Onu tutabilecek bir saç bağına sahip olması bir mucizeydi. "Bakıyorsun," diye mırıldandı.

"Öyle miyim?" Sesim kulaklarıma bile boğuk geliyordu.

Gözleri biraz büyüdü ve sonra masadan geriye doğru itildi. "Spor ayakkabılarımı alayım."

Gözlerimin odadan çıkarken onun mükemmel kışını takip ettiğini itiraf etmekten utanmıyordum. İnleyerek ellerimi yüzüme sürdüm ve kendimi toparlamaya çalıştım. Güzel bir

kadına olan ilgisini kontrol edemeyen azgın bir gençten daha iyiydim.

Umuyordum.

Ayağa kalkarak odanın karşısına geçtim ve zaten açık olan kapıları duvara doğru kaydardım. Haklıydım. Denizin serin esintisi harika hissettiriyordu.

Üzerime yapışan tişörtü çıkardım ve kot pantolonumun arkasına soktum. Futbol topunu zaten dışarıda bulduğumdan, arka bahçede bu tür durumlar için sakladığımız büyük taşlarla kaleler oluşturdum. Çocukları uçurumun kenarından korumak için bahçenin etrafına bir çit çektik.

Mükemmel gökyüzünün altında deniz sakindi, hava bahardan çok yaza uygundu ve kıyıya vuran yumuşak dalgaları engelsiz bir şekilde duyabiliyordum.

"Ben de tişörtümü çıkarıyorum!" Lewis güverteden bana doğru hızla inerken bağırdı, tişörtü çoktan uçmuştu. "İyi hissettiriyor." Kollarını iki yana açarak esintinin üzerinden akıp gitmesine izin verdi. "İyi plan Arr Amca."

Eredine, Eilidh'le birlikte görüldüğünde bir kahkaha attım ve beni görünce kekeleyerek durdum.

Gözleri vücudumda gezindi ve ellerinin iki yanında kenetlendiğini gördüm. Ayrıca nefes alış verişinin normalden biraz daha hızlı olduğunu da fark ettim.

Sikeyim.

O da benden etkilenmişti. Buna hiç şüphe yok.

Bir an için keşke çocuklar burada olmasaydı da aramızdaki mesafeyi aşıp onu öpebilseydim diye düşündüm.

"Neden tişörtlerinizi çıkardınız?" Eilidh kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu hiç adil değil."

"İkinizden birinin üzerinde güneş losyonu var mı?" Ery güverte merdivenlerinden inerken dikkatini benden çekip kaşlarını çatarak Lewis'e baktı. "Losyon sürmeden böyle oynayamazsın."

"Güneş alçaldı," diye cevap verdim. "Neredeyse bir saatimiz kaldı. O kadar zarar veremez."

"Thane ve Regan güneşli havalarda çocukların losyon sürmesini ister," diye karşı çıktı.

"Och, gömleğimi geri giyeceğim." Lewis sanki bu akşam herkes onun sabrını zorluyormuş gibi yorgun bir şekilde içini çekti. Gömleğini başının üzerine çekti.

Ery bana ters ters baktı. "Sen de öyle."

Sırıttım ama başımı salladım. Ona doğru yürürken gömleğimi kot pantolonumdan çıkardım ama kulağına mırıldanmak için yanında durdum, "Bahaneler, bahaneler."

"Ne?" Daha sert bakmak için döndü, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Gözlerim ağzına kaydı ve şöyle dedim: "Söylemen gereken tek şey çıplak vücudumun dikkat dağıtıcı olduğuydu güzelim. Losyonla ilgili saçmalıklar uydurmana gerek yoktu."

Nefesini içine çekti ve benden uzaklaştı. "Bahane değil. Cilt kanseri bir şaka değildir."

"Doğru." Gömleğimi çektim. "Ama bunu yutacağımı sanma."

Eilidh "Neden birbirinize öyle bakıyorsunuz?" diye sorana kadar birbirimize baktık.

Ery önce bakışlarımızı ayırdı ve parlak bir gülümsemeyle yeğenime döndü. "Rekabeti ölçüp biçiyoruz. Birbirimize bakıyoruz. Çünkü erkekler kızlara karşı, değil mi?"

"Evet!" Lewis havaya bir yumruk attı. "Arr Amca takımındayken kesinlikle kazanacağım."

Ona göz kırptım ama Eilidh mutsuz bir şekilde "Hayır! Arran Amca benim!" diye bağırınca eğlencem kaçtı.

Göğsümde yine o çekişi hissettim.

"Bu hiç adil değil! Arr Amca'yı hep takımında istiyorsun. Daha yeni masa oyunu için onu takımına almıştın!" Lewis'in küçük yüzü hayal kırıklığıyla karardı.

"Hey, hey." Ery, ağlamak üzere olan Eilidh'in yanına diz çöktü. "Benim takımında olmak

istemiyor musun, Eilidh-boo? Senin takımında olmayı özledim."

Bu Eilidh'i şaşırtmış gibiydi, sanki geldiğinden beri onun gözdesi haline gelmemin Ery'yi üzebileceğini düşünmemiştir. "Gerçekten mi?" diye sordu sessizce.

"Gerçekten." Eilidh'in buklelerinden birini çekiştirir. "Çok sayıda aile ve arkadaşına sahip olmanın en güzel yanı ne biliyor musun?"

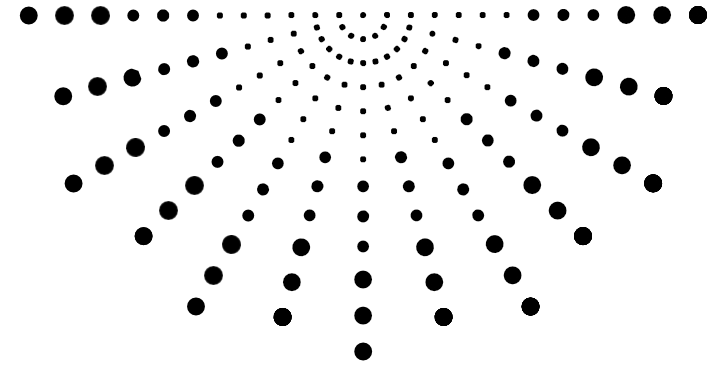
"Ne?"

"Her zaman takımınızda yer alacak birileri vardır. Arran Amca'nın bazen Lewis'in takımında olması, sizin takımınızda birinin olmadığı anlamına gelmez. Aileyle ilgili bir diğer harika şey de bize sevgimizi paylaşmayı öğretmesidir. Bazen Lewis'in Arran'a ihtiyacı olur ve sen de bunu anlayışla karşılamalısın, değil mi?"

"Tamam." Eilidh küçük bir yetişkin gibi başını salladı. "Bu çok mantıklı. Senin takımında olduğum için mutluyum, Ery." Bunun üzerine Ery yeğenime sıkıca sarılırken ben de Ery'nin çocuklarla böyle konuşabilmesine hayretle baktım. Eilidh'in gülümsemesi, kucaklarından çekilirken kaşlarını çatmasına dönüştü. "Ama kazansak iyi olur, Ery." "Kıçımızı tekmeleyeceğine" söz veren Ery'nin kahkahası beni sırttırdı.

Sonunda Lewis ve ben kazandık ama çocuk içeri girerken zaferimizi kutlasa da ben zafer kazanmış gibi hissetmedim. Eredine Willows'a karşı sabırsız ve sahiplenici hissediyordum ve her iki duygu da gurur duyduğum bir şey değildi.

EREDİNE

Evimi seviyordum.

Ormanın ortasındaki küçük kulübem benim sığınağımdı, etrafı ağaçlarla çevriliydi ve yeşilin tüm cennet tonlarının arasına renk katmak için verandanın etrafına serpiştirilmiş saksı çiçekleri vardı. Bazı kız arkadaşlarımın burada tek başıma olmam fikrinden hoşlanmadıklarını bilsem de (Lachlan ve ailedeki diğer erkekler de öyle), Lucy'ye kadar hiç korkmamıştım. Lucy tutuklandıktan sonra Lachlan kameraları ve alarmı kurdu, ben de sığınak olduğu için evin tadını çıkarmaya geri döndüm. İnsanlardan uzak durmak isteyen bir insan düşmanı değildim ama sessizlik ve mahremiyetten her zaman keyif almışımdır. Şimdi her ikisini de bir güvenlik battaniyesi gibi etrafıma sarmıştım.

İzin günlerim her Cumartesi, dönüşümlü olarak Perşembe ve her Pazar idi. Pazar günleri zamanımın çoğunu Adair'lerle geçiriyordum. Ayrıca ayda birkaç kez Regan ve Thane'e bakıcılık yapıyordum, Arran etrafta dolaşmaya başlamış olsa bile bunu seviyordum. Eğer kendime karşı dürüst olursam, onun varlığını hiç umursamıyordum.

Ancak bu Cumartesi, izin günümde, küçük kulübemde iyi bir kitapla kıvrılmak ve cıvıl cıvıl kuşlardan başka kimsenin bana eşlik etmemesini istiyordum.

Ne yazık ki öyle olmadı. Moralim bozuk bir şekilde ve belki de biraz nankörce, dışarı çıkıp kapıyı kilitlemeden önce oturma odama üzgün bir yüz ifadesiyle baktım. Regan uzun zamandır bir kitap kulübü kurmak için çalışıyordu ve sonunda açılış toplantımız için Arro'da buluşmayı kabul ettirmişti. Her üye sırayla bir kitap seçecekti ve ilk hafta kulübün kurucusu olarak Regan'ın seçimi olacaktı. Arabama binerken bu düşünce beni gülümsetti. Her şey kulağa çok ortaokulvari geliyordu. Ancak Regan'ın seçimi ortaokuldan olabildiğince uzaktı.

Doymak bilmez bir aşk romanı okuyucusu olarak, son derece duygusal ve şimdiye kadar okuduğum her şeyden daha baharatlı bir çağdaş roman seçmişti. Kitabı bitirdiğimde büyülenmiş bir şekilde e-okuyucum için bir sürü kitap daha satın aldım. Regan çok gurur duyardı. Ona söylemek için sabırsızlanıyordum.

Ancak ona söylemeyeceğim şey, aşk romanının seksi daha çok özlememe neden olduğuydu. Son sekiz yıl içinde seksi özlediğim dönemler yaşamamış değildim, elbette yaşamıştım. Ama hiç bu kadar ısrarcı olmamıştı ve zamanlamayı fazla analiz etmemeye çalışıyordum.

İç çekerek araba sürmeye odaklandım. İskoçya'nın çılgın havasına fazlasıyla alışmıştım.

Güneşli bir havadan karlı bir havaya bir saniyede geçebiliyoruz, bu yüzden ilkbaharda yaz sıcaklarının yaşandığı bu tuhaf hafta beni şaşırtmadı. Bugün yine muhteşem sıcak bir gündü. Geçen hafta kışlık ceketimi ve botlarımı giymiştim, şimdi ise ince, uzun kollu bir tişört, şort ve spor ayakkabı giydim.

Dürüst olmak gerekirse, Kaliforniya'da bu kadar sıcak olduğunu düşünmezdik ama kanım İskoç sıcaklıklarına alışmıştı. İskoçya'da güneş çıktığında cildim de çıktı. Fırsatımız varken D vitamini almamız gerekiyordu.

Artık kendimi yarı İskoç saydığım gerçeğine gülümseyerek radyoya mırıldandım, güneş losyonu kokusunun ve güneş gözlüklerimin gölgesinin tadını çıkardım.

Arro, Mac ile birlikte Ardnoch köyünün kuzey eteklerindeki orta yüzyıldan kalma bir bungalovda yaşıyordu. Lachlan ve Thane'in Caelmore'daki yeni evleri inşa edildikten sonra bungalovu tatil evi olarak kiralamayı planlıyordu. Arran da Arro yakınlarında bir ev inşa ediyordu. Büyük bir ev. Aile boyu bir ev.

Arkadaşımın meçhul bir kadınla yuva kuracağı düşüncesiyle içimde oluşan panik ve telaş hissini görmezden geldim. O zaman arkadaşlığa veda etmiş olurdum, değil mi? Hiçbir eş, kocasının başka bir kadınla bu kadar yakın arkadaşlık kurmasına izin vermezdi.

Ruh halim biraz bozulmuştu, radyoyu açtım ve duygularımı bastırmak için Imagine Dragons'un "Wrecked" şarkısını açtım.

Arro'nun yerleşim bölgesine doğru yavaşladığımda sesi kısıtım. Çıkmaz sokağına girdiğimde Robyn'in Range Rover'ını fark ettim ve komşu oldukları için Regan'ı buraya onun getirdiğini düşündüm.

Park ettikten sonra telefonumu arabamdan ayırdığımda Arro'dan bir mesaj geldiğini fark ettim.

İçeride oturmak için çok güzel, bu yüzden arka bahçemdeyiz. Yakında görüşürüz!

İşte böyle, huzurlu küçük kulübemi geride bırakmayı o kadar da umursamadım. Arro, Robyn ve Regan'ın arkadaşlığından keyif alıyordum. Beni olduğum gibi kabul ediyor gibiydiler ve asla elimden gelenin fazlasını yapmam için beni zorlamadılar. Altıncı hissim bana her biriyle tanıştığım ilk günden itibaren iyi insanlar olduklarını ve hepsinin de son derece nazik olduğunu söylemişti. Arkadaş seçiminde nezaket benim için büyük bir faktördü. Nazik arkadaşlar, artı açık havada bir gün, kulağa hoş geliyordu.

Arro'nun evinin yanından sessizce yürürken Regan ve Robyn'in Amerikan aksanlı seslerini duydum. İskoçya'da Amerikalı dostlarımın olması çok güzeldi. Kendimi evimde hissetmemi sağladı.

Ama sonra adımın sesini duydum ve durdum, saklandım.

"Hepimiz Eredine için endişeleniyoruz," dedi Arro, avluya taşan aksanıyla.

Kaşlarımı çatarak evin yan tarafına yaslandım.

"Sadece belki de bunun üzerinde oturmamamız gerektiğini söylüyorum,"

diye cevap verdi Regan. Kalp atışlarım hızlandı. *Neyin üzerine oturmak?*

"Ya da belki de yapmalıyız," diye konuştu Robyn, sesi sertti. "Thane, Lachlan'a geçen gece Arran'la bir şeyler yaptığınızı söylemiş. Ery bebek bakıcılığı yapmaya geldiğinde onun orada olmasını ayarlamışsın. Bu da neyin nesi?"

Ne? Bön bön baktım. Arran, Eilidh ve Lewis'e bakmak için buralardaysa neden orada olduğumu bile sormamıştım. Sadece orada olduğu için mutluydum.

Argh. Regan!

"Ne?" Regan ofladı pufladı. "Birlikte çok iyiler."

Robyn, "Brodan'la aramızda bir şeyler olduğunu biliyorsun," diye karşı çıktı.

"Üzgünüm ama Brodan bu konuda ciddi olsaydı çoktan Eredine'le birlikte oraya gitmiş olurdu ve Thane bana Brodan'ın aşırı derecede bağlanma fobisi olduğunu söyledi."

"Bu doğru," diye ekledi Arro.

Bir yıl önce, bu acıtabilirdi.

Şimdi gerçeği gördüm.

"Brodan ya da Arran ya da Timbaktu'lu adam, fark etmez. Eredine, Brodan'a aşık olmanın ötesinde romantik bir ilişkiye ilgi göstermedi."

Yüzüm kızardı. *Belli mi?*

"O yetişkin bir kadın ve eğer bir ilişki istiyorsa bunun peşinden gider. Onun hayatına bu şekilde müdahale edemezsiniz."

Teşekkürler, Robyn. Mantiğın sesi!

"Aynı fikirdeyim Regan," dedi Arro.

Ağır bir iç çekiş duydum. "Sorun çıkarmaya çalışmıyordum. Sadece... Düşünüyordum da, Ery sekiz yıldır mı burada? Ve bu süre içinde onu hiç biriyle gördün mü?" Regan sordu.

Arro cevap verdi, "Hayır. Hiç kimse."

"Seks yapmadan geçen sekiz yıl. Sekiz loooooong yıl. Bu bir kadın için çok uzun bir süre."

Utanç içinde kaşlarımı çatarak arabama geri dönmeyi düşündüm. Demek sekiz yıl uzun bir süreydi. Bunu biliyordum! Başkalarının bana hatırlatmasına ihtiyacım yoktu. Arkamdan konuştukları için bana hatırlattığını bildiğinden değil.

Acı bana battı.

Sonsuz nezaket için çok fazla.

"Bu bizi ilgilendirmez," diye yineledi Robyn. "Ery bana sıradan seks yapan biri gibi gelmiyor, bu yüzden eğer planınız Arran'ı onun üzerine atıp kurak dönemini yatıştırmaksa, unutun gitsin. O bunu asla yapmaz."

Nedense bu beni daha da çok öfkелendirdi.

"Evet, kesinlikle hayır," diye onayladı Arro. "Ery'nin biriyle tek gecelik bir ilişki yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Yapmadığımı nereden biliyorlardı? Hmm? Sıradan bir seks yapmış olabilirim! Yapmadım.

Ama bunu kesin olarak bilmiyorlardı.

Beni Bayan Prude falan mı sanmışlardı?

"Bunu bilemezsin," dedi Regan, sıkıntımı hafifleterek. "Hiçbirimiz onu gerçekten tanımıyoruz." Ve ben yine sinirlenmişim.

Çünkü bu acıttı.

Hem de çok.

Çoğunlukla doğru olduğu için ve doğru olmasından nefret ettiğim için, ama bunu doğru olmaktan çıkaracak duvarları nasıl indireceğimi bilemediğim için.

Hayal kırıklığı gözyaşları gözlerimi yaktı.

Bazen başka biri olmayı diliyordum. Herkes etrafımda dönerken, gelişirken, daha fazlası olurken beni yerimde donduran, asla hareket ettirmeyen kısıkaçtan kurtulabilmeyi.

Mantıksız olabilirdi ama arkadaşlarımdan da beni bu şekilde görmesi canımı yakıyordu.

"Yeterince biliyorum," dedi Arro, ses tonu sertti. "Nazık ve tatlı biri ve belli ki bu aileyi seviyor. Bilmem gereken tek şey bu."

Sözleri acımı dindirdi.

"Şimdi başka bir şey konuşalım çünkü yakında burada olacak ve onun hakkında bu şekilde konuştuğumuzu duymasını istemiyorum. Bu hiç hoş değil."

"Çocuklar, bunu sadece sevgimden dolayı söyledim, söz veriyorum," dedi Regan, pişman olmuş bir sesle. "Ery'ye tapıyorum."

"Biliyoruz," diye güvence verdi Robyn ona. "Ama bırak artık, tatlım."

Evin yan tarafına yaslandım, konuyu Arro ve Mac'in yeni evine ve nasıl gittiğine getirmelerini dinledim. Telefonumdan saati kontrol ederek birkaç dakika bekledim ve yüzümde bir gülümsemeyle bahçeye adım attım.

Bayanlar beni gördükleri için mutlu görünüyorlardı ve aşk hayatım hakkında sohbet ettikleri ve benim hakkımda varsayımlarda bulundukları için onlara olan kızgınlığımı üzerimden atmaya çalıştım. Varsayımları için onları gerçekten suçlayamazdım, çünkü hiçbir zaman kişisel bir şey paylaşmadım. Tek yapabildikleri tahmin etmektir.

Yine de, onlar için gerçekten Mary Sue muydum? Sıkıcı, cinsiyetsiz bir yaratık mı?

Bu korkunç düşünceyi görmezden gelerek, "Nasılsınız çocuklar? Hamilelik size iyi davranıyor mu?"

Arro ve Robyn bakıştılar ve Robyn önce bana döndü. "Birbirimizin zıttıyız. Bir gram bile sabah bulantısı yaşamadım ama geceleri uyuyamıyorum..."

"Oysa ben her sabah hastalanıyorum," diye devam etti Arro, "ve sürekli uyukum var." "İkiniz de henüz belli etmiyorsunuz."

"Ah, şurada küçük bir şişlik var." Robyn tişörtünü düzeltti ve karnının alt kısmında hafif bir şişlik olduğunu görebiliyordum.

Arro ayağa kalktı ve yan dönerek gömleğinin aynısını yaptı; küçük şişkinliğini görebiliyordum. "Sadece birazcık." Karnını koruyucu bir şekilde okşadı.

"Peki erkekler nasıl?" Regan sordu, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Thane bana Fran'in Lewis'e hamileyken sürekli başında beklediğini ama Eilidh'le daha rahat olduğunu söyledi."

Fran, Thane'in ölen karısıydı. Onu Arro'yu tanıdığım kadar iyi tanıımıyordum ama Fran'i severdim. Sıcak ve arkadaş canlısıydı ve harika bir mizah anlayışı vardı. Eilidh doğduktan kısa bir süre sonra anevrizmadan ölmüştü. Thane uyandığında onu yatağında yanında bulmuştu. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmek her zaman gözlerimi yaşartmıştı.

Thane'in bir daha asla yuva kuramayacağını düşünmüştüm ama dürüst olmak gerekirse, Fran'le aralarında Regan'la aralarında tanık olduğum gibi bir tutku görmemiştim. Fran'le, kıskandığım şey onların sessiz, şefkatli memnuniyetleriydi. Regan'la... Regan odadayken gözleri Regan'dan neredeyse hiç ayrılmazdı. Bir gün onları ofisinde öpüşürken yakalamıştım ve aralarındaki ateş görülmeye değerdi.

Aslında Arran'a Arro ve Mac'in ilişkisinde ekstra özel bir şeyler olduğunu söylemiş olsam da, şimdi gerçekten düşündüğümde, Adair kardeşlerin hepsi partnerlerini kıskanılacak bir şiddetle seviyorlardı. Aşk ilişkilerinin bu kadar destansı olması gerçek dışıydı, ama sanırım kader onların yoluna çıkan tüm takip, kaçırma, cinayet ve kargaşayı da telafi ediyordu.

Robyn'in ifadesi aniden değişti. Kaşları sıkıca çatıldı. "Lachlan için endişeleniyorum. Biraz daha havada asılı kalmış gibi hissediyorum. Onsuz bir yere gitmemi istemiyor ama aynı zamanda kafasının içinde. Onunla zar zor konuşabiliyorum."

"Neden bu kadar endişeli?" Regan kaşlarını çatı. "Genç ve sağlıklısın." Robyn omuz silkmeden önce Arro'ya bir bakış fırlattı.

Arro'nun ifadesi biraz değişti. "Çünkü annem beni doğurduktan sonra öldü, değil mi?"

Aramıza gergin bir sessizlik çöktü ve Robyn ile Arro'ya elimi uzatmak istedim.

"Özür dilerim. Senin için acı verici bir konuyu gündeme getirmek istemedim." Robyn Arro'ya özür dileyen bir bakış attı.

"Sorun değil. Bizi farklı şekillerde etkiledi ama Lachlan en büyüğümüzdü. Onu hatırlıyor. Onunla konuş Robbie. Onun da bu işe bulaşmasına izin verme."

Düşünceli bir şekilde başını salladı ama "Babam senin ve yakında doğacak küçük kardeşim ya da

kız kardeşimin üzerinde gezinmiyor mu?" diye sordu.

Arro sırtıttı. "Oldukça fazla geziniyor ama sanırım normal miktarda."

"Güzel."

"Kabalık etmek istemem ama önümüzdeki bir saat boyunca hamilelik konuşmak yok," diye araya girdi Regan. "Bebekleri kitap kulübünden sonra konuşabiliriz. Kitaplar dışarı lütfen."

Tam da bunu yaparken, "Yeni bir hayranınızım. Bunu okuduktan sonra bir sürü aşk romanı daha aldım."

Regan'ın gözleri parladı. "Gerçekten mi? Sana bazı tavsiyelerde bulunacağım." "Harika."

"Sadece seksten ibaret olmamasını sevdim," diye önerdi Robyn. "Kadın kahraman bu zorlayıcı yolculuktan geçti ve kahraman biraz otoriter olsa da, tanıdığım bir adam gibi, ona karşı durdu."

"Tanıdığımız bir kadın gibi," diye alay etti Regan.

"Sizi ezmelerine izin veremezsiniz. Adair erkekleri herkes için en iyisini bildiklerini düşünen doğal liderlerdir. Onlara takım oyuncusu olmalarını hatırlatacak kadınlara ihtiyaçları var." Robyn güldü.

Kaşlarımı çattım çünkü Arran'ın hiç de öyle biri olduğundan emin değildim. Çok rahat biriydi. Gerçi hayatıma buldozerle girmişti, bu yüzden biraz otoriter bir ruha sahip olduğunu tahmin ediyordum.

"O seks sahneleri çok ateşliydi." Arro kendini yelpazeliyormuş gibi yaptı. "Cidden, Mac özellikle onlara verdiğim tepkiden çok memnun oldu."

"Hayır." Robyn parmağıyla Arro'yu işaret etti. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." Arro kıkırdadı. "Özür dilerim, bazen unutuyorum."

"Daha iki saniye önce bunu konuştuğumuzu unuttun mu?"

Arro bana bir sırtış fırlattı ve ben de kitabımın arkasına saklanarak homurdanmamı gizledim.

Robyn nefesinin altında homurdanırken Regan şeytanca gülümsedi. "Thane benim aşk romanlarına olan düşkünlüğüme bayılıyor. Bir keresinde gerçekten de bunu yaptı-"

"La, la, la, la, la, laaaa!" Arro parmaklarını bir çocuk gibi kulaklarına soktu ve Robyn Regan'a teşekkür etmek için beşlik çakarken ben kahkahalara boğuldum.

Ellerini kucağına bırakan Arro kaşlarını çattı. "Tamam, kitap kulübü için yeni kural. Seks hayatlarımızdan bahsetmeyeceğiz."

Regan bana bir bakış fırlattı ve kıvrandım çünkü şimdi ne düşündüğünü biliyordum.

Benim bir seks hayatım yoktu.

Kendimi bir yabancı gibi hissederek bakışlarımı kaçırdım.

Bu yeni bir şey değildi ama bir kez olsun, sadece bir kez olsun normal hissetmeyi diledim. Arkadaşlarımla seks hakkında bir sohbete katılabilmeyi ve bunun onlu yaşlarımda ve yirmili yaşlarımda başlarında yaşadığım ilişkilere değil, güncel hayata dayanmasını istedim. Artık çok uzun zaman önce başka birinin hayatının bir parçası gibi hissettiren ilişkiler, İskoçya'da dönüştüğüm kişiden çok uzak görünüyordu.

Kızıl saçların tanıdık görüntüsü beni yolumda durdurdu. Monroe Sinclair, Morag'dan çıktı.

Ana Cadde'deki bakkal ve şarküteri dükkanına elinde bir poşetle girdi. Başını çevirdi, beni gördü, irkildi, bana tereddütlü bir el salladı ve sonra aceleyle Gloaming'in dışındaki otoparka gitti. Ona yetişemeyecek kadar uzaktaydım, bu yüzden elimde hazır bir kahve ile Flora's'tan uzaklaşırken arkasından acele etmeye zahmet etmedim. Arabasına binmiş, Ardnoch'un ters istikametine, muhtemelen köyün doğu yakasındaki annesinin evine doğru gidiyordu.

Bir outdoor giyim mağazasının sahibi olan Zuzanna, yanında genç kızı Maja ile bana doğru yürürken, bu hatırlatma beni telefonumu bulmak için cebimi karıştırmaya itti. Onlara başımla selam verdim ve Maja çapkınca gülümserken sıırttım. "Merhaba, Arran!"

"Merhaba, sevgili Maja." Ona göz kırparak kıkırdamasını sağladım, annesi ise küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Telefonumdan Brodan'ın numarasını tuşladığımda, çaldığında yüzümdeki gülümseme kayboldu. Ery ile Monroe'ya ilk rastladığımda Brodan'a ulaşmaya çalışmışım ama ona sadece sesli mesaj ve mesaj yoluyla ulaşabilmişim. Ona Monroe'dan bu şekilde bahsetmemin imkânı yoktu.

Yıldönümü kutlaması için eve gelip gelmeyeceğini hala bize söylemediğinden, onu bulana kadar aramaya devam etmek için bir bahanem vardı.

Şok olmuştum, hat açıldı. "Burada saatin kaç olduğunu biliyor musun sen?" diye homurdandı kardeşim.

Kıkırdadım. "Bunun için üzgünüm. Kanada'da olduğunu unutup duruyorum." "Unutmamaya çalış." Yüksek sesle esnediğini duydum ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. "Kahretsin, seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Olma. Her sabah erkenden sete giderim, alarm da çalmak üzereydi. Her şey yolunda mı?" İçimi çekerek cevap vermeden önce kahvemden bir yudum aldım. "Kermes için eve geliyor musun diye sormak için aramıştım. Uzun zaman oldu, kardeşim."

"Biliyorum, biliyorum," diye yorgunca inledi. "Projeler birbiri ardına geldi ve menajerim böyle bir şeyin nadir olduğunu, bu yüzden yapabiliyorken tadını çıkarmam gerektiğini söylüyor."

"Evet, anladım." Hayal kırıklığı içimi doldurdu. "O zaman bu bir hayır mı?"

"Ben sadece... Hızlı bir geziye çıkabilir miyim diye bakacağım ama bilmiyorum." Monroe'dan bahsetmeye hazırlanırken midem çalkalandı.

"Hâlâ orada mısın?" "Evet, buradayım." "İyi misin?"

"İyi, iyi. Sadece... Monroe'nun Ardnoch'a döndüğünü bilmek isteyebileceğini düşündüm. Kalıcı olarak."

Aramıza ağır bir sessizlik çöktü.

"Monroe Sinclair," diye aptalca ekledim.

"Monroe'nun kim olduğunu biliyorum, Arran," diye tersledi.

"Tabii ki." Kardeşime karşı uzun zamandır hissetmediğim bir gariplik yerleşti. Tanrım, o geceyi geri almak için her şeyimi verirdim.

"Aile iyi mi?" Brodan aniden konuyu değiştirdi.

"İyiler."

"Arro ve Robyn iyi mi? Aynı anda hamile olduklarına inanamıyorum. Daha fazla yeğen ya da

yeğen ya da her ikisi, ha?"

"Ne kadar çok, o kadar iyi," diye teklif ettim, havadan sudan konuşmalar karşısında irkilerek.

Brodan belli ki buna dayanamadı. "Kalkıp gitmem gerekiyor. Geceye yetişemeyeceğim ama herkese sevgilerimi iletin. Hoşça kal Arr." Ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Elimi yüzümde gezdirdim, suçluluk duygusuyla kıvranıyordum.

Bunca yıl geçti ve Monroe hâlâ aramızda bir dikendi.

Brodan'ın ihanetim olarak gördüğü şey yüzünden mi... yoksa onu hiç unutamadığı için mi?

Her ne kadar bencilce olsa da, ikincisi olmasını umuyordum, sadece kardeşimle aramda böyle bir çirkinlik olmasını istemediğim için değil, Ery için de.

Yakında bir gün, kardeşimle yine garip bir konuşma yapmak için nedenim olacağını umuyordum ve Brodan'ın kafasında yer kiralayan kadının Eredine Willows değil de Monroe Sinclair olması işleri gerçekten kolaylaştıracaktı.

"Siktir," diye mırıldandım, o kaçınılmaz tartışmayı dört gözle beklemiyordum.

Ery'yi birlikte harika olacağımıza ikna ettikten sonra kaçınılmazdı.

ARRAN

Her şey yavaş yavaş oldu. Kişisel kara bulutum başımın üzerinde belirdi ve sonraki günlerde de orada kaldı. İlk başlarda pek fark etmedim ama haftalar geçtikçe, hafızamdan silmek istediğim bir zamanın yıldönümüne yaklaştıkça daha da ağırlaştı, koyulaştı ve dayanması zorlaştı.

Kardeşlerim gibi bir aktör olabilirdim, çünkü kaygısız Arran rolünde omuz silkiyordum ve kimse geçmişin omuzlarımdan aşağı sürüklenen acımasız pençesini fark etmiyor gibiydi.

Eredine hariç.

Rolleri değiştirmiştik. Onun dikkat dağınıklığı gitmiş, yerine benimki gelmişti. Son birkaç gündür Ardnoch Sahili boyunca yaptığımız koşullarda birkaç kez iyi olup olmadığımı sormuştu. Ben de karşılık olarak flört ettim, endişesini geçiştirdim.

Bir yanımda Tayland'daki o trajik gecenin üzerinden dört yıl geçtiğine inanamıyordum. Ardnoch'un yıldönümü gecesine denk gelmesi korkunç bir tesadüftü.

Aynadaki yansıma baktım ve Adair'lerin giydiği Sutherland ekoseli eteği gözümün önüne getirdim. Kırmızı, siyah ve beyaz desenli koyu yeşil ekose, bu ailede nesillerdir giyiliyordu. Adair Klanı aslında İskoçya'nın alçak bölgelerinden gelse de, Adairlerin bizim özel kolumuz kuzeye göç etmiş ve klandan kopmuştu. Sutherland Klanı'nın siyasetine daha fazla dahil olduk ve atalarımız aslında Maxwell tartanı olan Adair Klanı tarafından giyilen tartan yerine Sutherland tartanını benimsemeyi tercih ettiler.

Yeni bir başlangıç yapmak için evlerini terk eden uzun bir İskoç soyundan geliyorum.

Tek sorun, sonunda seçimimden pişman olmam, ailemi özlememdi. Ardnoch'u özledim. Atalarımın herhangi birinin Ovalar'daki klanlarını özleyip özlemediğini merak ettim.

Giydiğim ceket, kardeşlerimin kiltlerine uyması için koyu griydi. Rolüme uygun görünüyordum. Ama başımın üzerindeki bulut bu gece neredeyse dayanılmazdı.

Aynaya bakarken yüzümü buruşturdum ve gülümsemeye çalıştım. Hay sikeyim.

Bugünlerde pek içki içmiyordum ve bu gece içmek kötü bir karar gibi görünüyordu ama belki bir ya da iki kadeh viski beni gevşetirdi. Her şey yoluna girecekti.

Thane ve Regan çocukları dans partisine getiriyorlardı ve yeğenlerim çok sevimli görünüyorlardı. Lewis bizimkine uygun küçük bir İskoç eteği giymişti ve Regan fotoğraflarımızı çekerken içten bir gülümsemeyi başardım. Eilidh, Regan'ın çok daha seksi koyu yeşil elbisesinin rengine uyan ve prenses elbisesi olarak adlandırdığı elbiseyi giydiğinde bulutların üzerindeydi.

"Kesinlikle muhteşem görünüyorsun," dedim Regan'a dürüstçe.

"Karımla flört etmeyi bırak." Thane arabasının anahtarlarını almak için aramıza girdi ve bana uyarıcı bir bakış attı.

Gerçekten sinirlenmiş olduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Henüz karın değil, kardeşim." Gözleri kısıldı. "Hem de nasıl."

"Sadece bir iltifattı, yakışıklı." Regan nişanlısının kolunu okşarken bana özür dileyen bir bakış attı.

Thane'in benim yüzüme baktığı şey, onun yüzünde de pişmanlık titreşimlerine neden oldu. "Özür dilerim. Sen ve Brodan birbirinize o kadar benziyorsunuz ki bazen aynı zamanda ben olmadığınızı unutuyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Thane cevap vermek yerine çocukları koridora yönlendirirken Regan geride kalıp bana sessizce, "Brodan ilk çıkmaya başladığımızda Thane'i kızdırmak için benimle kasten flört etti," dedi.

Bu pek Brodan'ın yapacağı bir şey gibi görünmüyordu, ama yine de bugünlerde her şeye karışıyordu. "Ne hıyar ama." Regan kıkırdadı. "Evet."

Yine de içimdeki karanlık bir parça Thane'in bana olan kızgınlığının geçmişte yaptığım hatalardan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu. Ne de olsa Monroe'yla yatmışım ve bu olay olduğunda Brodan'la birlikte olmasalar da ailemin bunu bir ihanet olarak gördüğünden şüpheleniyordum. Bunun için beni affedecekler miydi?

Flört etme içgüdümü dizginlemeye karar vererek, Thane Regan'ın yolcu tarafına geçmesine yardım ederken ben de çocuklarla birlikte cipin arkasına bindim.

"Çok güzel görünüyorsun, *Mo leannan*." Usulca öpüşmeden önce ona mırıldandığını duydum. "İğrenç." Lewis burnunu kırıştırarak anne ve babasını izledi.

Kıkırdayarak onu dürttüm. "Bir gün birini öpmek isteyeceksin ve o zaman bu sana iğrenç gelmeyecek."

"Bundan şüpheliyim." Bana dünyadan bıkmış bir bakış fırlattı. "Ve ben etek giyerken kim bunu ister ki?"

Thane ve ben hep bir ağızdan, biraz da kavgacı bir tavırla, "Kilt," dedik.

Yeğenime sırtarak, "Bir İskoç olarak İskoç eteğine saygı duymak zorundasın," dedim. "Ve İskoç olmayan biri ona etek derse hayatından endişe etmeli."

Regan inledi, "Arran, dur."

"Doğru," diye onayladı Thane. "Bu ailede kimse kilte etek demez."

"Neden kilt giyemiyorum?" Eilidh elbisesinin juponunun katlarını kabartarak sordu.

Evden uzaklaşırken Thane ona, "Kimse seni durdurmayacak, tatlım," dedi. Lachlan ve Robyn'in aracının çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. "Gelecek yıl istersen kilt giyebilirsin."

Eilidh'in komik bir şekilde önce benim ve Arran'ın etekliklerine, sonra da kendi elbisesine bakmasını izledim. Bakışları açık bir tefekkür içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Sonra aniden karar verdi, "Hayır. Sen iyisin."

Yeğenim sırtırken kahkahalar omuzlarımı sarstı ve yemin ederim ki bir saniyeliğine başımın üzerindeki bulutu dağıttı. Onların hayatında olmam gerektiği kadar uzun süre yer almadığım için

Belediye binası, Main'in arkasındaki caddede, tonozlu tavanı ve büyük pencereleriyle taverna gibi etkinliklere hitap eden büyük bir odası olan, on dokuzuncu yüzyılın sonlarına ait bir binaydı.

Lachlan'ın ekibi, sıkıcı mekânı tartan, funda ve havada ağır viski kokusu ile İskoç geleneklerinin bir patlamasına dönüştürdü. Ana salondaki bir oda bar olarak hizmet verirken, diğer odada açık büfe tarzı bir yemek sunuldu.

Bir dans grubu sahnenin sahibiydi ve ana kat dans etmek için mükemmeldi.

Tıklım tıklım dolu mekâna girdiğimizde kahkahalar, sohbetler ve ritmik alkışlar müziğin üzerine yükseldi. İnsanlar bizi selamlarken birdenbire klostrofobik bir ortam oluştu ve ben de cazibemi kullanmak zorunda kaldım. Normalde çok doğal gelen bir şey için harcanan enerji olağanüstüydü.

Bir kadeh viski kesinlikle sıradaydı.

Lachlan kolunu Robyn'e dolayarak yaklaştı ve Robyn büyüleyici görünse de bunu söylememek için kendimi tuttum. Kardeşlerim ve onların lanet mağara adamı sahipleniciliği.

Mac ve Arro saniyeler sonra bizi buldular ama onları selamlamak yerine sinirli bir şekilde "Ery nerede?" diye sordum.

"Az önce restorana gitti."

"Eredine'in sesi Arro'nun sözünü kesti ve arkadaşımınla yüzleşmek için döndüm. Yine de önümdeki güzelliği içime çekerken, ona karşı dostane olmaktan başka bir şey hissetmiyordum.

Ery'nin bukleleri omuzlarına dökülen parlak, koyu dalgalar halinde düzeltilmişti. Elbise yerine koyu pembe bir bluz ve yüksek belli koyu pembe bir pantolon giymişti. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla belki de benden biraz daha uzundu.

Göz alıcı ve yürek parçalayıcı bir şekilde ulaşılmaz görünüyordu. Bu gece, birçok nedenden ötürü, Eredine'in benim gibiler için fazla iyi olduğunu hatırladım.

Bu, onun altın sarısı yumuşak teninin her santimine dokunmak istememe engel değildi. Her gün istiyordum ve çıplak karnını yoga üstleriyle birçok kez görmüştüm... ama bu durumda, o parlayan ten her zamankinden daha cazipti. Bakışlarımı gözlerine yöneltmek zorunda kaldım çünkü parmaklarımla onu boşaltırken karnını öpücüklere boğmayı hayal ediyordum.

Sikeyim.

Boğazımdaki yumruyu yutkularak geçiştirdim ve "Göz kamaştırıcısın" dedim.

Ery bana utangaç bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Yakışıklı görünüyorsun. *Herkes* harika görünüyor."

Yalnız olmadığımızı hatırlayan Ery çemberimize katıldığında döndüm ve Lachlan, Thane ve Mac'in Eredine'in aşırı korumacı babaları gibi bana kaşlarını çattıklarını fark ettim. Regan bilmiş bilmiş sırtıyor, Robyn düşünceli görünüyor ve Arro alt dudağını dişleriyle yokluyordu.

"Neden herkes Arran Amca'ya bakıyor?" Eilidh sesini yükseltti ve herkes bakışlarını Thane'in elini tuttuğu yere çevirdi. Lewis Regan'ın yanında duruyordu. Ardnach'a ilk taşındığımda Lewis'in müstakbel üvey annesine olan mutlak bağlılığı Regan'a hemen ısınmamı sağlamıştı.

"Evet, neden herkes Arran Amca'ya bakıyor?" Cıvıladım, muhtemelen içten içe ölüyor

olduğumu gizlemek için biraz fazla coşkuyla. "Muhtemelen bir içkiye ihtiyacı olduğu içindir. Başka kimse var mı?"

Eredine'in güzelliği üzerinde durmamaya çalışarak ve büyük ölçüde başarısız olarak emirlerini yerine getirdim.

* * *

Çiftlerin dans pistine çıkışını izlerken elimde üçüncü bir viski vardı. Bir süre bar alanında saklanmadan önce Eredine ile "Gay Gordons" ve Eilidh ile "The Dashing White Sergeant" danslarını yapmıştım. Yine de, etrafımdakilerin neşesi ve neşesinin kafamdaki o lanet bulutu dağıtacağını umarak, yuhalamalar ve şamata beni tekrar dışarı çıkardı.

Ne yazık ki, tanımadığım bir adamın Eredine'i dansa kaldırmasını izlerken ruh halim daha da kötüleşti.

O da evet dedi.

Arro'nun yüzündeki ifadeden onun da şaşırdığını anlayabiliyordum. Adam yakışıklıydı. Bunu objektif olarak görebiliyordum.

Lanet olsun.

Kimdi o?

Elini Ery'nin belinde gezdirirken gözlerim kısıldı, parmak uçları neredeyse kışına değecekti. O küçük piç...

"Jared McCulloch."

Gözlerimi kırıştırdım ve yanımda beliren Regan'a bakmak için döndüm. "Ne dedin?" "Eredine, Jared McCulloch ile dans ediyor. Collum'un torunu."

Collum McCulloch yerel bir çiftçiydi ve Adair'lerle bir sorunu vardı çünkü atalarımızın kendi ailesinden toprak aldığına yemin ediyordu. Bu sefil piçten uzak durarak büyümüştüm; benim için her zaman sert sözler söylerdi.

Torununun Ardnach Kalesi'nde temizlikçi olarak çalıştığını biliyordum ama bir torunu olduğunu bilmiyordum.

"Birkaç yıl önce Collum'a yardım etmek için buraya taşındı."

"Bir şey var mı..." Viskimden bir yudum daha aldım. "Ery ve o mu?"

Regan başını salladı, yüzünde fazlasıyla bilgili bir ifade vardı. "Aslında geçen yıl *bana* çıkma teklif etmişti." Thane'in daha önce kafamı kopardığını düşündüm. "Ağabeyimin haberi var mı?"

"Evet. Pek mutlu değildi."

"Sahiplenici bir pislik gibi davranarak seni itip kakmasına izin verme," diye mırıldandım. Kardeşimi seviyordum ama o Regan'ın sahibi değildi.

"O öyle biri değil, söz veriyorum. Geçmişte ikimiz de kıskançlık yaptık ama artık birbirimize karşı güvende hissediyoruz."

"Peki, bu gece neydi? Sadece benim için özel bir ikram mı? Ailenin güvenilmez kara koyunu."

Regan kaşlarını çatı. "Hayır, hayır, Arran. Bence o sadece senin ne zaman çekici, ne zaman samimi olduğunu anlayamıyor."

"Bu bir hakaret mi bilmiyorum," diye mırıldandım sırtarak. Sonra bakışlarım Jared'in söylediği bir şeye gülen Ery'nin üzerinde sertleşti. *Onun için çok kısa*, diye düşündüm çocukça. Birbirlerine hiç yakışmıyorlardı.

"Bu bir hakaret değil. Bir gözlem. Sıradan bir gözlemciye göre, tüm kadınlara karşı çapkın ve çekicisin. Ama yeterince yakından bakarsanız, ilgilendiğiniz tek bir kadın olduğunu görürsünüz."

Ery yine güldü ve kıskançlık içime işledi.

Bu adamla ilgileniyor muydu? Onu sadece Brodan'la böyle gülerken grmtm.

Kara bulut kafama damlamaya, damlamaya, damlamaya baladığıında zihnim hızla çalıtı, soğuk sefaletinin her darbesi bana Eredine için yeterince iyi olmadığımı söylüyordu.

Viskimin kalanını geri attım. "Bir içki daha alacağım. Sen de ister misin?"

"Hayır, ben-"

Ama Regan konuşmasını bitirmeden ben uzaklaşmaya başlamıştım bile.

Viskinin uyuşturan büyüsü sonunda üzerime çöktü, temiz hava almak için belediye binasının dışında dolaşırken geçmişin acısı hafifledi.

Serin bir bahar esintisi gömleğimi dalgalandırırken, binanın kenarı boyunca, dışarıda sigara içenlerden uzaklaştım. Ceketimi içeride bırakmışım ama kim bilir neredeydi.

Caddenin karşısındaki otobüs durağının bankında tanıdık, kiltli bir figür oturuyordu. Sokak lambalarına karşı gözlerimi kıstım.

Lachlan.

Endişe viski sisi arasından süzüldü ve sokağı geçip ona doğru gittim.

Elinde bir şişe Clynelish ile oturuyordu. Üçte biri bitmişti.

Tek kelime etmeden ağabeyimin yanına geçtim ve o da şişeyi bana uzattı.

Bir yudum aldım ve geri verdim, milyonlarca yıldızla dolu gökyüzüne baktım ama başımın üzerindeki dışında tek bir bulut bile yoktu.

"Hâlâ Robyn için endişeleniyor musun?" Lachlan'a sordum.

"Tam bir hıyar gibi davranıyordum," diye tükürdü kendi kendine yönelttiği öfkeyle. "Beni terk etmemiş olması bir mucize."

Lachlan'ın Robyn'e saygıdan başka bir şeyle davrandığını düşünemiyordum. "Nedense bundan şüpheliyim." "Robyn'i ağlatmak için çok şey gerekir ve ben dün gece onu ağlattım. Çünkü ben bencil bir pisliğim." "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Benimle bebek hakkında, endişelerim hakkında konuşmaya çalıştı. Haftalardır benimle konuşmaya çalışıyor ve ben sadece... ona izin vermiyorum."

"Neden?"

"Çünkü daha güçlü olmadığım için utanıyorum," diye cevap verdi hemen. "Karım tanıdığım en güçlü insan ve ben onun hamileliği yüzünden çözülüyorum çünkü annemiz otuz yıldan fazla bir süre önce öldü. Acınası, değil mi?"

Merhamet, bencil sefaletimi yarıp geçti ve kardeşimin dizini okşadım. "Korkularına yardım edemezsin, büyük kardeşim. Onlar neyse odur. Seni zayıf yapmazlar. Onlarla yüzleşmemek, yüzleşmemek

Karınız, bu farklı bir hikaye."

Homurdandı. "Teşekkürler."

"Sana karşı her zaman dürüst olacağım." Omuz silktim. "Sadece konuş onunla. Robyn'in güçlü olduğunu biliyorum ama o da bir insan Lachlan. Yenilmez değil. Ve ilk kez hamile kalıyor. Sence başına geleceklerden korkmuyor mu? Anne olmaktan? Sana şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı var ve senin de erkek gibi davranıp onunla iletişim kurman gerekiyor." Viskiye elinden çekip aldım çünkü hem sempatik hem de sinirliydim.

Ben bir yudum aldıktan sonra şişeyi geri çekti. "Biliyor musun, haklı olduğunda çok sinir bozucu oluyorsun."

"Evet." İçimi çektim. "Çok fazla olmuyor, bu yüzden düzenli bir olay olduğu için kendinizi endişelendirmezdim."

Şişeyi elden ele dolaştırıp her saniye daha da sarhoş olurken aramıza sessizlik çöktü.

"Şu anda bir bok çuvalı olduğum için son birkaç haftadır senin karanlık ruh halini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ve bu gece" -şişeyi bana doğru salladı- "düğünümde bile sarhoş olmadın ve şimdi kendine bir bak."

Homurdandım.

"Sorun ne, Arran?"

Gözlerimi sıkarak kapattığımda, anılar bana saldırdı. Sadece bir rüya olmasını dilediğim anılar. Ama onlar gerçikti.

O kadar gerçikti ki, yaşayan bir kabustu.

Bu yıl neden bu kadar kötüydü? Neden bu kadar lanetliydim?

*Krabi Eyaleti, Tayland Üç
yıl önce*

Gece yarısı gökyüzünün siyah sulara karışmasından, ay ışığının tembel dalgalar üzerinde dalgalanmasından başka bir şey yoktu. Okyanus, gün boyunca plaj sakinlerini şezlonglarında uyutan ritmik bir sesle kıyıya vuruyordu.

Yılın bu zamanında geceleri hava daha serindi ve biramdan bir yudum daha alıp suya bakarken tenimdeki esintinin fısıltısını memnuniyetle karşıladım. Bazen sadece içine girip giremeyeceğimi merak ediyordum. Sadece içine girip beni almasına izin versem.

Onu aldığı gibi.

"Yani bar işletmek böyle bir şey mi?"

Tanıdık bir ses beni hastalıklı düşüncelerimden uzaklaştırdı. Duymayı beklemediğim bir sestir bu. Sese doğru döndüğümde, ayın ışıltısında, kumların üzerinde bana doğru yürüyen kardeşimi gördüm.

"Brodan?" Mırıldandım, ayağa kalkmaya çalıştım, dünya dönerken sendeledim.

"Lanet olsun." Brodan bana yardım etmek için acele etti ama ben onu ittim. Gözleri önce birama, sonra da ayaklarımın dibinde duran ve daha birçok birayla dolu soğutucuya kaydı. "Bunlardan kaç tane içtin?"

Ses tonundaki yargılama karşısında dudagımı büktüm. "Görünüşe göre, yeterli değil." Birkaç saniye önce ağabeyimin sesini duyduğuma sevinmişim. Şimdi ise siktirip gitmesini diliyordum. "Burada ne işin var?"

"Seni görmek de güzel," dedi ve ben yüzüne odaklanmaya çalıştım. Benim yüzümde her ne

gördüyse nefesinin altında küfretti. "Tamam, geldim çünkü kimsenin e-postalarına ya da mesajlarına cevap vermiyorsun ve ben de endişelendim. Seni bulmak için çekime ara verdim."

"Değerli vaktinizi boşa harcadıysam özür dilerim." Tökezleyerek geri çekildim ve kış üstü kuma düştüm. Ama

Olmak istediğim yer orası olduğu için omuz silktim ve bir bira daha aldım.

Brodan'ın eli bileğimin etrafında kıvrıldı.

Öfke kanımda kaynadı. "Bırak beni kardeşim, yoksa seni mahvederim." "Yarı kesik olduğunu düşünürsek, şansımı seviyorum."

"Sen bir pisliksin." Elimi çektim ve suya odaklanmaya çalıştım.

Kardeşimin iç çektiğini duydum ve sonra yanıma oturup karanlık okyanusa bakarken çevresel görüşümden onu izledim. Birbirimizi altı aydır görmemiştik. Beklediği karşılamamanın bu olduğunu sanmıyordum.

"Neden burada barda çalışmak istediğini hep anlamışımdır. Highlands cennetle rekabet edemezdi."

Muhtemelen öyle demek istememiş olsa da bu da bir başka iğneleme gibi geldi. Gerçek şu ki, Highlands'den kaçmıyordum. Orada olduğum kişiden kaçıyordum. Babam tarafından göz ardı edilen, Lachlan ve Brodan gibi yetenekli, Thane gibi zeki ya da Arro gibi tutkulu olmayan biriydim. Ben bir şakaydım. Okulda ve hatta polisle başım sürekli beladaydı. Bir gün o kişi olmak istemediğimi fark ettim. Bunun benim etiketim olmasını istemiyordum ve öyle kalmak her zaman öyle kalacağım anlamına geliyordu.

Bu yüzden dünyanın dört bir yanında gezme tutkumun peşinden gittim, bir sonraki uçuşun ya da bir sonraki macerama giden trenin parasını ödemek için bulabildiğim her yerde barmenlik yaptım. En uzun süre Tayland'da kaldım.

Arkadaşım Kasem için barmenlik yapıyorum.

Barını birlikte işlettik ve dünyanın dört bir yanından cennetten bir parça için ilimize gelen insanlarla arkadaş olduk.

Yine de yalnız değildik. Colin de bizimle birlikte bara bakıyordu. Geçen yaza kadar. Ve geçen yıl, cennet araf haline gelmişti.

"Burada perişan haldesin," dedi Brodan, sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi. "Gittikçe eriyorsun, Arran. Kilo vermişsin. Eve gel."

Homurdandım. "Seni neden dinleyeyim ki? Asla eve gelmiyorsun."

İç çekti. "Deniyorum. İş beni uzak tutuyor."

"Peki bu hoşuna giden bir iş mi?" Brodan'ın tıpkı benim gibi evden kaçtığını çok iyi bildiğim için alay ettim. İkiyüzlü.

"Arran... bu sen değilsin."

"Öyle değil mi?" Mutsuzca sıırttım. "Ben Adair'in beceriksiziyim, unuttun mu? Bu"-kendimi işaret ettim

-"Tam benim kaptan köşküme göre."

"Adair'in beceriksizi sen değilsin. Ve olanlar senin suçun değil."

Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Kapa çeneni."

"Hayır. Bu konuda çok uzun süre sustum." Brodan bana döndü. "Eğer hazır değilsen eve gitmene gerek yok. Ama buradan ayrılmalısın. Avustralya'da bir dostum var. Byron Bay'de bir barı var. Bir barmen arıyor."

"Ben zaten bir barmenim," diye mırıldandım.

"Kasem bana haftalardır işten kaydardığınızı söyledi. Ama içki içtiğinden hiç bahsetmedi."

Öfke ve utanç içimde çalkalandı. "Ben içki içmem. Bu gece özel. Bu gece bunun üzerinden bir yıl geçti, bilmiyor musun?" Kesinlikle hissetmediğim bir rahatlıkla söyledim.

"Siktir." Brodan hırıltılı bir nefes verdi. "Ben... bir yıl olduğunu biliyordum ama bu gece olduğunu fark etmemiştim... lanet olsun, üzgünüm Arran."

"Neyse o." Ona yan gözle baktım. "Kasem'in seni aradığına inanamıyorum." "Endişelenmiş. Artık hayatına devam etmen gerektiğini düşünüyor."

Lanet olsun. Arkadaşım arkamdan kardeşime gitmişti. Sanki beş yaşındaymışım gibi. Utancım öfkeme baskın çıkınca irkildim ve başımı öne eğdim. Kasem'in bunu yapmış olması kötü bir şey olmalıydı. Ve kendime karşı dürüst olursam, geçtiğimiz ay bencilce onu birçok kez zor durumda bırakmışım.

Kahretsin.

"Lachlan'a söyledin mi?"

"Hayır," diye ısırdı Brodan. "Kimseye söylemeyeceğime söz verdim ve bu sözümlü tutuyorum."

Başımı kaldırarak tekrar karanlık suya baktım. Colin'in panik içinde adımı haykırdığını duyabiliyordum. Sonra sessizlik. Ve sonra onu çağıran bendim.

Çok fazla sessizlik. Sadece su çarpması ve sessizlik. Aklımı kaçırmışım gibi hissediyordum.

Kalmak cezaydı.

Her şeyi geride bırakmayı gerçekten hak ediyor muydum?

"Buradan gitmezsen seni kaybetmekten korkuyorum," diye itiraf etti Brodan kısık sesle, "Ve Tanrım, Arran, bu aile yeterince şey kaybetmedi mi?"

Kendimi ona bakmaya zorladığımda gözyaşlarım boğazımı düğümledi. Gözlerindeki cam gibi duyguyu görmek beni çözdü. "Burada olmayı hak etmiyorum."

Brodan'ın çenesi titredi. "Bu bir kazaydı. Senin hatan değildi. Ve burada sefalet içinde solup gitmeyi hak etmiyorsun. Ailen de bir gün kardeşlerinin öldüğünü söyleyen bir telefon almayı kesinlikle hak etmiyor."

Durduramadan bir hıçkırık koptu içimden ve başımı ellerimin arasına gömdüm, yarı umutsuzluk, yarı mahcubiyet içinde.

Beni kendine doğru çekmeden saniyeler önce Brodan'ın sıcaklığını hissettim.

"Seni yakaladım, Arr." Bana sarıldı, sözleri gözyaşlarıyla boğuklaştı. "Sana sahibim."

"Eve gidemem." Berbat durumdaydım. Çok fazla soru olacaktı. Her zaman eve döndüğümde gurur duyduğum bir adam olacağıma yemin etmişim. Şimdi, bu asla olmayacak gibi görünüyordu.

"O zaman Byron Bay'e git. Oradan başla. Kendini toparla. Belki biriyle konuşursun."

Kulağa berbat bir plan gibi geliyordu.

Ama Brodan bir konuda haklıydı.

Burada harcanıyordum.

Eğer hayatıma devam etmek istiyorsam, kalamazdım. Sadece on dakika önce, devam etmeyi umursamadığımdan emindim. Kendi başıma sefil bir yaşam sürmekten mutluydum. Ancak Brodan'ı görmek her şeyi değiştirdi. Bunu ona yapamazdım. Aileme de. "Kimsenin bilmesini istemiyorum."

"En azından bir e-postaya ya da mesaja cevap vermelisin" diye bastırdı. "Herkes senin için endişeleniyor ve bana cevaplayamayacağım sorular soruyor."

"E-posta falan atarım. Ama sen... ben hala buradaymışım gibi davranabilir miyiz?"

"Başka bir yere taşınırsan bunu anormal karşılamazlar, Arran."

"Ben sadece ... hadi sadece . . . " Tayland'daki hayatımı terk ettiğimi bilmelerini neden istemediğimi bile a ç ı k l a y a m ı y o r d u m . Utanıyordum ama utanmak için bir nedenim olduğunu bilmiyorlardı.

"Onlara söylemeyeceğim," diye söz verdi Brodan. "Yeter ki birkaç saat içinde benimle uçağa bin."

Kardeşimin kucağından çekildim ve yanaklarımdaki ıslaklığı agresif bir şekilde ovaladım. "Yapmam gereken işler var. Kasem, bar, benim evim..."

Brodan bana el salladı. "Uzaktan hepsini bağlayabiliriz. Senin evine gideceğiz.

ihtiyacın olanı topla ve git."

"Öylece mi?" Mutsuzca sırttım. Aramızda sadece bir yaş vardı ve tüm kardeşlerimiz arasında Bro ve ben en yakın olanıydık. Her şeyi paylaşırdık, kadınları bile. Ama o her zaman aramızda daha mantıklı olan, benim başlattığım kavgaları durduran, benim vahşiliğimi yatıştıran kişi olmuştu.

O her zaman benim en büyük savunucum olmuş, bana babamdan daha çok baba gibi davranan Lachlan'la aramızdaki gerilimi yumuşatmıştı. Aslında Lachlan'ın hayal kırıklığından babamızinkinden daha çok korkuyordum.

Ve onu hep hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi görünüyordu.

Brodan'ı sadece bir kez hayal kırıklığına uğratmıştım ama o bunu atlatmıştı. O her zaman benim parçalarımı toplardı.

Şimdi bile.

Bu beni her zamankinden daha fazla alçalttı.

Brodan dışında biri sorsaydı muhtemelen o sahilden asla kalkmaz ve o hayattan uzaklaşmazdım.

Yine de kardeşimi takip ederken suya doğru baktım ve onu bir kez daha terk ederken Colin'in adımı söylediğini duyduğuma yemin ettim.

"Arran?" Lachlan anılarımı yarıp geçti. Eli omzuma kenetlendi. "Beni endişelendiriyorsun."

Gözlerimi hızla kırıştırdım ve ona sırttım. "Alışılmadık bir his değil, eminim."

İç çekti. "Evet, bir zamanlar senin için sürekli endişelenirdim. Ama eve döndüğünden beri farklısın. Artık bir erkeksin. Kardeşim demekten gurur duyduğum bir adam."

Duygular boğazımı düğümledi.

"Ama son birkaç haftadır seni rahatsız eden bir şey var ve bu gece sen de benim hissettiğim gibi harap olmuş görünüyorsun."

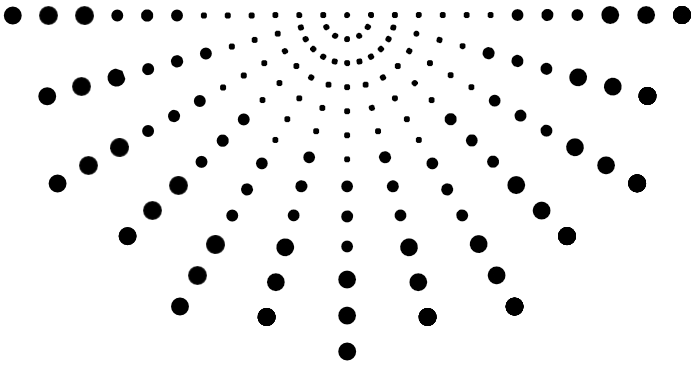
Kardeşimin gözlerine baktığımda gerçek, itiraf, içimde yükseldi. Herkes her zaman benim Lachlan'ın tıpatıp aynısı olduğumu söylerdi, sadece daha genç bir versiyonu. Kendi çalkantılarına rağmen, babam hayattayken bile o her zaman bizim aile reisimiz olmuştu. Lachlan bizim dayanağımızdı. Ona söylemek istedim ama onun gurur dolu sözleri itirafın içimde kalmasına neden oldu.

Başka tarafa bakarak başımı salladım. "Ben iyiyim."

Sanırım az önce söylediğimi ikimizin de bildiği yalanla onu hayal kırıklığına uğrattım. Yine de daha fazla konuşmadık.

Dünya dalgalı sulardaki bir geminin pruvası gibi ileri geri yatana kadar aramızda viski içtik.

EREDİNE

Jared McCulloch'a dans etmekten başka bir şeyle ilgilenmediğimi açıkça belirttikten sonra, başka birine odaklanmadan önce iki nokta dört saniye süren pişman bir gülümsemeyle yanımdan ayrıldı. Bir oyuncu olduğunu.

Tıklım tıklım dolu salonda etrafıma bakındım ve Ardnoch'un büyük bir kısmının her yıl yıldönümü kutlamalarına katılmasına hayret ettim. Burası sıkı bir topluluktu ve genel olarak iyi bir topluluktu. Highlands şimdiye kadar gittiğim en beyaz yerlerden biriydi ve Ardnoch da bir istisna değildi. Eşi Moira ile birlikte Chocolate Box'ın sahibi olan Suveer Siddiqui, iki genç çocuğu ve bazı geniş aileleriyle birlikte bu gece buradaydı. Ardnoch'un Çin restoranının sahipleri Chen ve Wang Lei de buradaydı. Ve ben. Hepsi bu kadardı. Diğer herkes beyazdı.

Elbette, yaz aylarında turistler toplu halde geldiklerinde köy biraz daha çeşitlendi. Ancak Ardnoch'ta beyaz olmayan sadece iki ailenin yaşıyor olması buradaki ilk birkaç ayımda beni rahatsız etmişti. Burayı izole edici bulmuştum. Hollywood'un daha kapsayıcı olma yolunda adımlar atmasıyla birlikte site biraz daha iyiydi ama yine de oldukça beyazdı.

Uzun bir süre boyunca, birilerinin bana bunu göstermesini, kendimi dışlanmış ya da eksik hissettirmesini bekledim ama sonunda Ardnoch'un iyi insanlarla dolu olduğunu fark ettim. Eğer biri ırkçı bir pislikse, bunu kendine saklıyordu. Birkaç yıl önce yıl dönümü partisinde, ilkokulda öğretmen olarak çalıştığını bildiğim, benim yaşlarımda bir kadın saçıma dokunmak istemişti ama burada başıma gelen en kötü şey buydu. Inverness'te daha kötülerini de olmuştu ama neyse ki ben bizim oralarda takılma eğilimindeydim.

Köylüler yanlarından geçerken gülümseyip başlarını sallayarak selam verdiler, ben de Arran'ı arıyormuş gibi görünmemek için elimden geleni yaparak gülümsedim.

Ama öyleydim. Her hareketinin farkındaydım ve bir süre önce ortadan kayboldu.

Sonra Robyn yaklaşıp Lachlan'ı görüp görmediğimi sordu ve ses tonundaki endişeyi duyunca ailenin geri kalanına kardeşlerin nereye gittiğini bilen olup olmadığını sordum.

Kimse yapmadı.

Onlarda bir sorun vardı. Arran bütün hafta ortalarda yoktu ve Lachlan bu gece o kadar dalgındı ki bana Robyn öncesi Lachlan'ı hatırlattı.

"Barda olmaz," dedi Mac, Thane'le birlikte bize yaklaşırken, tedirgin görünüyordu.

Thane kaşlarını çatarak, "Regan ve benim çocukları eve götürmemiz gerekiyor," dedi. "Onları bulduğunuzda bize haber verir misiniz?"

Robyn ve ben birbirimize bakarken anlaştık. Onunki kesinlikle benimkinden daha kızgındı. Thane ve Regan çocuklarla birlikte Arran'ı arabada beklemek üzere ayrıldılar ve Mac arkayı kontrol etmeyi teklif etti. Kalabalığın arasında kaybolmadan önce Arro'ya hızlı bir öpücük verdi.

Tam Mac'in geri döndüğünü gördüğümde, buradaki herkesten omuz omuza üstün olan Thane salona geri döndü. İfadesini çözmek zordu ama sanırım kızgınlığı doğruya yakındı.

"Sokağın karşısındalar," dedi Mac Arro'ya yaklaşırken bıkkınlıkla. "Ve kesinlikle harap olmuş durumdalar, avazları çıktığı kadar 'Flower of Scotland' şarkısını söylüyorlar."

"Yüce Tanrım," diye homurdandı Robyn ve herkesi iterek çıkışa doğru ilerledi.

Hepimiz onun peşinden koştuk. Bu ikisinde bir sorun olduğunu biliyordum. Adair'leri dışarıda takip ederken endişeyle topuklu ayakkabılarımı hızla giydim. Durgun bir geceydi ama sokağın karşısına geçip erkek şarkılarının gürültüsünü takip ederken tüylerimi diken diken edecek kadar soğuktu. Eğer her kelimeyi gevelemeselerdi sesleri oldukça iyi çıkabilirdi.

Saçmalık.

"Cesur Yürek!" Lachlan bağırarak ayağa fırladı ve neredeyse Arran'la birlikte oturdukları banka geri düşüyordu. Dikkatim Thane yaklaşırken gözleri yarı kapalı bir şekilde ona bakan Arran'a kaydı.

"Lachlan, sesi kıs." Robyn onu sakinleştirmek için hemen yanına koştu. Robyn ağır bir şekilde Robyn'e yaslandı ve Mac Lachlan'ı tutmak için koştu.

Ama Lachlan arkadaşının elini itti ve Robyn'in yüzünü ellerinin arasına alarak alnını onunkine bastırdı. Robyn de onunla birlikte sallandı ve ikisini de ortalamak için kollarını kavradı.

"Cesur Yürek, çok özür dilerim," dedi kederli bir şekilde, sarhoş gibi. "Ben tam bir hıyarım." "Evet, olabilirsin," diye kabul etti, ama şefkatle. "Hadi seni eve götürelim."

"Hamile olduğumuz için mutlu olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Sohbetleri özele dönerken hepimiz çiftten başka bir yere bakmaya çalıştık.

"Lachlan-"

"Hayır, şunu söyleyeyim. Sana ve bu bebeğe tapıyorum ve işte bu yüzden hıyarın tekiyim."

Robyn'e dönüp baktım ve dudaklarının seğirdiğini gördüm. "Birini sevmek için garip bir tepki bu," diye alay etti.

"Seni kaybedemem." Başını onun boynuna gömdü ve ben onun için acı çektim. Tenine başka bir şey mırıldandı ve Arro'yla bakiştık.

Lachlan'ı bu kadar savunmasız görmek korkunçtu. Her zaman sorumluluk ondaydı, herkesle ve her şeyle o ilgilenirdi.

"Beni kaybetmeyeceksin. Ben tanıdığın en inatçı insanım, unuttun mu? Ve hiçbir yere gitmeye niyetim yok."

Başını kaldırdı, daha sert sallanıyordu. "Söz mü?" "Evet."

"Seni çok seviyorum Cesur Yürek," dedi biraz umutsuzca ve sonra ona doğru yalpaladı ve Mac onu geri çekti.

"Hadi dostum, seni eve götürelim."

Thane, "Biz Arran'ı alırız," dedi ve Mac, Arro ve Robyn'in bitkin haldeki Lachlan'ı binanın diğer tarafındaki otoparka doğru yürütmelerini izledik.

Sonra aynı derecede endişelendiğim diğer arkadaşşıma döndüm.

"Pekâlâ küçük kardeşim, gidelim." Thane bir kolunu Arran'ın altına soktu ve onu yukarı çekmeye çalıştı.

Ama Arran yerde kalmak için tüm ağırlığını kullandı. "Burayı seviyorum," diye geveledi, Lachlan'dan bile daha anlaşılabilir bir şekilde.

Önünde eğildim, bakışlarını üzerime çektim ve ifadesi yumuşadı ama üzgün kaldı.

"Merhaba, gorgish," dedi başını sallayarak ve yanındaki boşluğu okşadı. "Benimle otur."

Ona ikna edici bir gülümseme vererek elini elime aldım. "Neden eve gelip sana yiyecek bir şeyler hazırlamama ve biraz su içmene izin vermiyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Benimle eve gelecek misin?"

"Sana bakmak için, evet."

"Bana iyi bak." Gözleri aniden kapandı ve yere yığıldı.

Thane'e baktım. "Az önce uyuyakaldı mı?"

Thane homurdandı ve ayağa kalktı. "Herkesi arabaya nasıl sığdıracağız bilmiyorum." Dudağımı ısırdım. "Robyn'le birlikte gitmeliydim."

"Sorun değil. Bence burada olman iyi bir şey. Bana bir saniye ver." Thane ani bir baş hareketiyle caddeyi koşarak geçti ve belediye binasının arkasında gözden kayboldu.

Arran bankın boş tarafına doğru kaydı, ben de aceleyle yanına oturup onu tuttum. Hemen kolunu belime doladı ve bir zevk iniltisiyle başını göğsüme gömdü.

Hoş bir kolonya kokusu vardı ama sonra nefes aldığı anda ne kadar viski içtiğinin kokusunu alabiliyordum. Büyük bir Clynelish şişesi sokakta, bankın yanında boş duruyordu. Arabaya binmeden önce onu almam gerektiğini kendime hatırlattım.

Arran inledi ve yanağını bana yasladı.

Dudakları göğüs ucumu sıyırdığında tenim daha da kızardı. Yüce Tanrım. Thane neredeydi?

Neyse ki Arran'ın sarılmasına daha fazla katlanmak zorunda kalmadım çünkü Thane yanımda durdu. Regan yolcu koltuğundaydı ve Eilidh ile Lewis arkada birbirlerine sokulmuşlardı.

Daha fazla Arran kucaklamasına katlanmak zorunda kalacaktım gibi görünüyordu.

Katlanmak doğru kelime değildi sanırım.

Thane ve ben biraz çaba sarf ederek Arran'ı arabaya bindirdik ve şükürler olsun ki gerçek bir İskoçyalı olarak dans partisine katılmamaya karar vermişti çünkü eteği aşağıda kalmak istemiyordu. Hafif altın sarısı tüylerle tozlanmış kaslı kalçaları gözümün önüne geldi ve koşullara rağmen vücudum tepki verdi.

Cazibemi görmezden gelerek, Arran'ı kafasını çarpmadan yanımdaki arabaya bindirmeye odaklandım. Onun için duyduğum endişeye odaklandım.

İçeri girdiğimizde, sarhoş amcalarıyla aralarına otururken çocuklara güven verici bir şekilde gülümsedim.

Lewis Arran'a ihtiyatla baktı. "O iyi mi?"

Regan ona güven vererek, "O iyi tatlım," dedi. "Arran Amca sadece yorgun. Uzun bir gün geçirdi." Eilidh bunu minnetle kabul etti, esnedi ve sonra başını kardeşine yasladı. Lewis kolunu

kaldırıp Eilidh'in kendisine sokulmasına izin verip onu kucakladığında içim eridi. Kediler ve köpekler gibi kavga ettiler

bazen, ama Lewis Adair'in küçük kız kardeşine hayran olduğu inkar edilemezdi.

Regan dikiz aynasından yüz ifademi yakaladı ve bana yumuşak bir gülümseme verdi.

Onu geri verdim ve sonra başı pencereye yaslanmış olan Arran'a baktım. Zihninin içinde neler olup bittiğini öğrenmeyi, onu yatıştırmayı bu kadar çok istemem beni şok etmişti.

* * *

"Kalmak istiyorum," diye ısrar ettim. Thane misafir evinde Arran'ın yatağının ucunda duruyordu. Ben ana evin mutfağında biraz yiyecek, su ve aspirin hazırlarken o da Arran'ın giysilerini çıkarmasına yardım etmişti. Döndüğümde Arran'ı uyanmış ve banyoda kusarken bulmuştum.

"Emin misiniz?" Thane kaşlarını çattı.

"Evet. Git Regan ve çocuklarla ol. Ben ona göz kulak olurum."

Hâlâ biraz kararsız görünüyordu ama benim tereddütsüz bakışlarım karşısında sonunda başını salladı. "Bana ihtiyacın olursa seslen yeter."

"Yapacağım."

"İyi geceler, Arran," diye seslendi Thane kardeşine. Arran banyodan cevap olarak inledi.

"Bu akşamdan kalmalığın daniskası olacak." Thane omzumu okşadı ve ek binanın kapısını arkasından kapatarak çıktı.

"Gitti mi?" Arran mırıldandı.

"Evet. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Banyonun kapısı açıldı ve Arran üzerinde sadece pijama altıyla dışarı çıktı, yüzü soluk ve solgun bir halde yatağa süründü. "Bırak da öleyim."

Kıkırdamamaya çalışarak komodinin üzerindeki su ve aspirini kaldırdım. "Al bakalım."

Arran ilacı almak için isteksizce oturdu ama hazırladığım tostı uzaklaştırmaya çalıştı.

"Lütfen," diye ısrar ettim. "Uzun vadede kendini daha iyi hissedeceksin."

Arran yine gırtlaktan gelen bir sesle yatak başlığına yaslandı ve ağır bir kolla bir parça tostı ağzına götürdü.

Mini yemek alanından bir sandalye çektim ve onu izledim. Sonunda bana baktı. "Sorun ne söyle bana."

Şok olmuşum, gözleri cam gibi olmuştu. "Sadece boktan bir gece."

"Neden?" Eğildim ve elimi koluna bastırdım. "Konuş benimle."

Yüz ifadesinden bir şey geçti, o kadar kederli ve acımasız bir şey ki nabzım hızlandı.

"Sanırım gerçekte kim olduğumu bilmesi gereken biri varsa o da sensin," diye mırıldandı gözlerini sıkarak kapatmadan önce. "Lanet oda dönmeyi bırakmıyor."

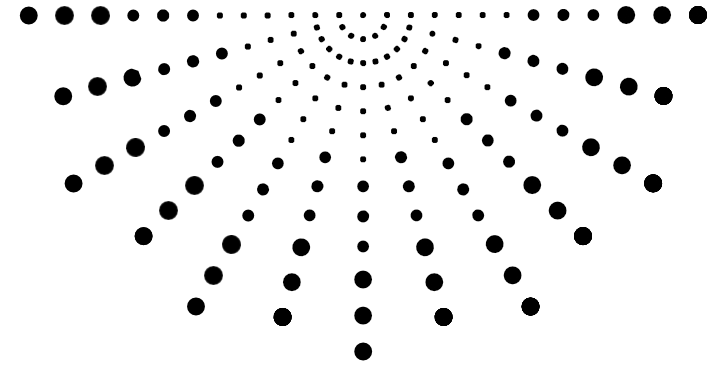
"Daha fazla su iç."

Bir yudum daha aldı ve ben de bardağını yeniden doldurmak için mutfığa gittim.

Geri döndüğümde suyu benden aldı ama geri çekilmemi engellemek için parmaklarını benimkilere doladı. "Bir arkadaşının ölümüne sebep oldum, Ery. Dört yıl önce bu gece."

İtirafı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

ARRAN

K rabi Eyaleti, Tayland Dört
Yıl Önce

"Sanırım Maranda'ya evlenme teklif edeceğim." Colin boş kumsalda sendeleyerek yürürken bana sarhoşça sırıttı. Su kıyıya hafifçe vuruyor, ay ışığı sakin denizin üzerinde parıldıyordu. Sıcak tenimi çağırıyordu.

"Bu yüzden mi çiçek açtın?" Kıyıya doğru yön değiştirirken sallanarak alay ettim. Colin omzunun üzerinden baktı ve sonra beni takip etmek için döndü. "Ben sarhoş değilim!"

Homurdandım. "Sen öyle diyorsan öyledir." "Peki, ne düşünüyorsun?" "Ne hakkında?"

"Maranda ile evlenmem mi?"

Maranda'nın karmaşık bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Bazı açılardan maceracı ve rahat, ama Colin'e karşı sahiplenici ve sevecen. Taylandlı arkadaşımız Kasem'in burada bir sahil barı vardı ve yabancıların Tayland'da amelelik yapması yasadışı olmasına rağmen onun için çalışıyorduk. Colin aslen York'luydu ve benim gibi biraz gezgindi. İki yıl önce Bangkok'ta tanışmıştık ve aylar önce Almanya'da tanıştığım Kasem benimle iletişime geçip bir barı olduğunu ve yarı zamanlı yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğinde birlikte Krabi'ye gitmiştik. Yaşam tarzına aşık olduğumuz için bu iş tam zamanlıya dönüştü. Soran olursa, Colin ve ben Kasem'in barında hisse sahibiydik ve bu yüzden orada çalışmamıza izin veriliyordu. Bir gün şansımızın tükenebileceğini biliyorduk ama o zamana kadar eğlenceli olacaktı.

Eğer Colin önce Maranda ile evlenmeseydi.

Yuva kurmamı sağlayacak kadını hayal bile edemiyordum ama bir yanımda onun bir yerlerde var olduğunu umuyordum.

Ama Maranda gibi sahiplenici bir kız değil.

Bir yıl önce deniz biyolojisi kursu için Dublin'den Tayland'a gelmiş ve Colin'le çok iyi

anlaşmışlar.

Herkesin kendine göre, sanırım. "Eğer onu seviyorsan, evlen onunla," diye cevap verdim basitçe. "Evet, evet, ben de öyle düşünüyorum," diye geveledi.

"Kesinlikle benden daha kırgınsın. Ne kadar içtin?" "Senin kadar, yani sen de benim kadar sarhoşsun."

"Sarhoş değilim ve bunu kanıtlayacağım."

"Oh, bu esinti iyi, dostum. Hey, ne yapıyorsun?"

Ama ben çoktan okyanusa doğru koşmaya başlamıştım, eğitmenler hala üzerimdeydi, delirmiştim. Güldüm. "Bahse girerim suyun altında nefesimi iki dakika tutabilirim!" Dalışa geçmeden önce bağırdım. Okyanus yatağına doğru yüzerken hiçbir şey göremiyordum. Dipte yüzmek inanılmazdı.

Sadece karanlık ve ben.

Bitkiler bana sürtünüyor, balıklar yanımdan yüzerek geçiyordu ve kendimi sadece Ardnoch'taki evimde deneyimlediğim bir şekilde dünyaya bağlı hissediyordum. Büyük bir şokla, hiç beklemediğim bir özlemle orayı özledim. Ancak eve yaptığım her yolculuk, ailem için olduğuma inandığım kişiden farklı biri olduğumu hatırlatıyordu. Beni hala beceriksiz biri olarak gördükleri hissinden kurtulamıyordum.

Olmak istediğim kişi bu değildi.

Düşüncelerim alev alev yanarken, yüzeyin üzerinde bağırışlar duydum.

Ne kadar zamandır buradaydım? O kadar uzun süre olamazdı, yoksa ölmüş olurum. Yukarı doğru iterek, yüzeyi kırdım-

"ARRAN!"

Hay sikeyim. Colin'in paniklemiş sesini takip etmeye çalışarak etrafımda döndüm.

Onu göremiyordum. "Ben iyiyim!" Kıyıya doğru ilerlerken bağırdım. "Colin!"

Uzaktan su sıçrama sesleri geliyordu.

Suyun içinde döndüm, içimi korku kapladı. Colin sarhoşken suya girmezdi. Benden daha zekiydi, değil mi?

Ama başımın belada olduğunu düşünseydi

yapardı. Kahretsin.

Kesinlikle benden daha sarhoştı.

Muhtemelen şu anda zaman kavramı ya da aslında ne kadar süredir baygın olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. "COLIN!" Kükredim, suyun içinde olduğuna dair bir işaret ararken birden ayıldım.

Su sıçramasını duyduğumu sandığım yöne doğru yüzdüm. Çılgına dönmüş bir halde, kan kulaklarıma hücum ederken, bir şey duymak için kendimi zorladım. Suyun altında yüzerek suyun içinde olup olmadığını görmeye çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Yukarı doğru tekmeledim. "COLIN!"

Sahildeki hareketlilik gözüme çarptı ve kıyıya doğru koşan bir çift gördüm. "İyi misiniz?" diye bağırdı kadın.

"Arkadaşımı gördünüz mü?" Geri aradım. "Sanırım yüzdü ama sarhoş."

"İşte orada!" Kıyı şeridinin ilerisini işaret etti. "Birine bağırarak koştuğunu gördük."

Neden onun peşinden gitmedin? Suyun içinden geçerken öfkeyle düşündüm. Onu bulmak çok uzun sürüyordu.

Çok uzun.

Her saniye önemliydi.

Belki de düşündüğüm kadar sarhoş değildi.

Belki de sadece dalga geçiyordu. Çok uzun süre altında kaldığım için beni geri

*alıyordu. Colin her zaman böyle komik olmayan şeyler yapardı.
Ama sonra onu gördüm, yüze doğru sallanıyordu.*

O andan itibaren her şey bulanıktı.

Ağır, gevşek bedenini sudan çıkarıp sahile sürükledim. Daha önce hiç kullanmadığım kalp masajı eğitimini kullanıyordum.

Ama filmlerde kişinin soluyarak boğazına su kaçmasının aksine, Colin orada öylece yatıyordu. Kalbi göğsünde sessizdi.

"Durmak zorundasın. O gitti, dostum, o gitti." Kasem'in tanıdık sesi kulağımdaydı, kolu beni Colin'den uzak tutuyordu.

Artık yanımızda insanlar vardı.

Fark etmemiştim.

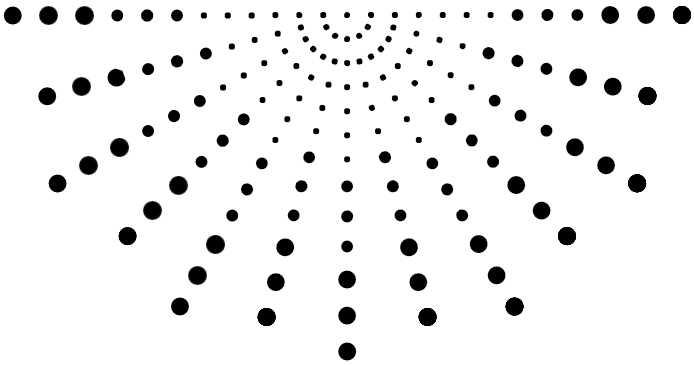
Kasem

buradaydı. Ben

de buradaydım.

Ama Colin sarhoşken gece yarısı dalış yaptığım için o burada değildi. Burada değildi.

EREDİNE

"Ne düşünüyordum bilmiyorum." Arran'ın sözleri zımpara kağıdıyla kaplanmış gibi tizdi. Ondan akan duygular yüzünden gözlerim yaşardı. "Düşünmüyordum. Sarhoştum. Ve Colin'in benden daha sarhoş olduğunu bile bile o suya girdim."

Arran'ın çıplak sırtına rahatlatıcı bir el bastırırken merhamet içimde sürekli bir sızıydı. Teni sıcaktı, muhtemelen alkolden. "Bu bir kazaydı. Başkasının yaptıkları için kendini suçlayamazsın."

Arran bana baktı ve gözlerindeki yaşları görünce midem bulandı. Şok olmuş bir halde elimi sırtına koydum. "Ben daha iyi bilirdim. İçkiliyken asla suya girmemelisin. Kafası iyiydi, Ery. Suyun altında ne kadar kaldığım konusunda kafası karışmış olmalı ve beni kurtarmak için suya daldı... ve boğuldu." Ondan alçak sesle bir hıçkırık yükseldi ve görünüşte mutlu olan arkadaşımın ağlamaya başlamasını çaresizce izledim.

"Arran." Dudaklarım gözyaşlarımla titredi ama bunun yerine kollarımı ona sarmak için onlarla savaştım. Arran düştü, ağlarken başını bana gömdü. Onu yatıştırdım, parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve yardım etmek için başka ne yapabileceğimi düşündüm. O kadar çok yersiz suçluluk duygusu taşıyordu ki. Kalbim onun için kırıldı.

Sonunda sustu ve uzaklaştı. Arran yanaklarını sertçe ovuşturdu. "Kahretsin, özür dilerim," dedi huysuzca. "Sadece çok fazla içtim."

"Sorun yok. Sadece ben varım."
Gözlerimiz buluştu, onunki hâlâ duygudan kıpkırmızıydı. "Sadece sen," diye mırıldandı, bakışları ağızma kaydı. Nabzım sıçradı ve gerildim.

Ama Arran aniden sırt üstü yere yığıldı, ön koluyla gözlerini kapadı ve inledi.
Dikkatimi onun yüzünde sabit tuttum, çünkü şimdi onu süzmenin sırası değildi. Ayağa kalkarak dizini okşadım. "Böyle uyuya kalma."

Arran homurdanarak ayağa kalktı ve yorganın altına girdi. Yorganın kenarından tutup boynuna kadar çektim ve ben bırakamadan arkadaşım bileğimi yakaladı.

O muhteşem mavi gözler beni esir aldı, göz kamaştırıcı bir kırılganlıkla doluydu. "Sadece Brodan biliyor. Ailemin geri kalanına söyleyemem. Eve dönecek cesareti toplamak sonsuza kadar sürdü."

Eskiden beni berbat biri olarak görürlerdi ve bu her şeyi mahvedecek. Ve onlara söyleyememek... Kendimi yalnız hissediyorum," diye itiraf etti. "Yapmamam gerektiğini biliyorum... ama bazen yapayalnız kalıyorum, Ery."

Bu sefer gözyaşlarımı tutamadım çünkü anlamıştım.

Tamamen anladım.

Ben de yalnızdım.

Etrafım muhteşem, sevgi dolu insanlarla çevrili. Ama yine de çok yalnızım.

Sarhoşluğun verdiği yorgunlukla Arran'ın göz kapakları sarktı ve beni tutuşu gevşedi, sonunda gözleri kapandı.

Onu yalnız bırakmak istemedim.

Kararımı verdim, ek kapının kilitli olduğundan emin olmak için kontrol ettim, ayakkabılarımı çıkardım, küçük kanepenin üzerindeki dekoratif örtüyü aldım ve yatağın diğer tarafına geçtim. Yorganın üstüne uzandım, hafif battaniyenin altına girdim ve Arran'ın uyumasını izlemek için yan tarafıma döndüm.

"Yalnız değilsin," diye söz verdim.

Sanki beni duymuş gibi dudakları uykusunda köşelerinden kıvrıldı.

* * *

Işık gözlerimi açtı ve nedenini merak ettim. Dün gece yatak odamın perdelerini kapatmayı unutmuş muydum? Yorganımı başımın üzerine çekmek için körlemesine uzandım ama bulamadım.

Ne?

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir adamın yüzüyle karşılaştım. Korku içime işledi ve inledim.

"Hey, hey, Ery, benim. İyisin."

Arran'ın tanıdık sesini duyunca nabzım yavaşladı ve uykumu dağıtmak için birkaç kez daha göz kırptım.

Önümde yan yatmış, endişeyle bana bakan adamın Arran Adair olduğundan emindim. Ve bir anda dün geceyi hatırladım.

"Oh. Hey."

Kaşları birbirine çarptı. "Sen iyi misin?"

Biraz utanarak başımı salladım ve oturur pozisyona geçtim. Muhtemelen dinlenmediğim için gözlerimin arkasında donuk bir zonklama vardı. Arran için çok endişelendiğimden uykuya dalmam biraz zaman almıştı. "Saat kaç?"

"Bilmiyorum. Kontrol etmedim." O da oturdu ve esnedi.

Gözlerimi, gün ışığında çok daha samimi görünen çıplaklığından uzak tutarak, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Yüzünü buruştururken parmaklarını saçlarında gezdirdi. "O kadar sarhoş olduğum için utaniyorum." "Eğer yardımı olacaksa, Lachlan senden bile daha sarhoştur."

"Evet, ne güzel bir çift olduk."

"Sen... dün gece hakkında çok şey hatırlıyor musun?" İtirafını hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Arran bakışlarımı tuttu. "Her şeyi hatırlıyorum. Sana Colin ve benden bahsetmiştim.

Bu konuda arıza. Özür dilerim." Gözlerini kaçırdı, utanmıştı.

"Asla özür dilemene gerek yok." Elimi onun eline uzattım. "Umarım bana söylediğine pişman olmazsın. Kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil."

Başını iki yana salladı. "Hayır, pişman değilim. Ve sana güveniyorum. En karanlık sırlarım konusunda sana güveniyorum.

Ama..."

"En karanlık sırlarımı sana emanet ediyorum," dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu *ama* sonra duraksadım. Arran'ın gözleri kısıldı. "Bana bakış açını değiştirdi mi?"

"Evet," diye itiraf ettim.

Sertçe yutkundu ve elini benimkinin altından çekti. "Hayır,

Arran, öyle değil. İyi anlamda."

Şok yüz hatlarını gevşetmişti. "İyi anlamda mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü olanlar için seni suçlamıyorum, sen de suçlamamalısın. Ama suçladığını bilmek, eve dönmekten korkmana neden olduğunu bilmek... Bu korkularla yüzleştğin için seni çok takdir ediyorum. Keşke kendini suçlamasaydın. Korkunç bir kazaydı. Şimdi tek yapabileceğin olmak istediğin adam olmak."

"Deniyorum," diye itiraf etti kısık sesle.

"Denemene gerek yok. Sen iyi bir adamsın. Aksi takdirde arkadaş olamazdık."

İfadesinde parlak bir şey parladı ve başını salladı. "Teşekkür ederim."

Gülümsedim ama bakışlarını kaçırmak zorunda kaldım çünkü bakışları nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Sence Thane kızartma pişirebilir mi? Açlıktan ölüyorum," dedi Arran aniden ve yatağından fırladı.

Başımı salladım, çelik gibi midesine hayret ettim. O kadar sarhoş olsaydım, ertesi gün mahvolurdum. Sonra aklıma bir şey geldi. "Gitsem iyi olacak, böylece kimse yanlış bir fikre kapılmaz."

Arran banyoya doğru yürürken kaşlarını çattı. "Saçmalama. Dün gece kimsenin işine yaramadığımı biliyorlar. Gel kahvaltı yap."

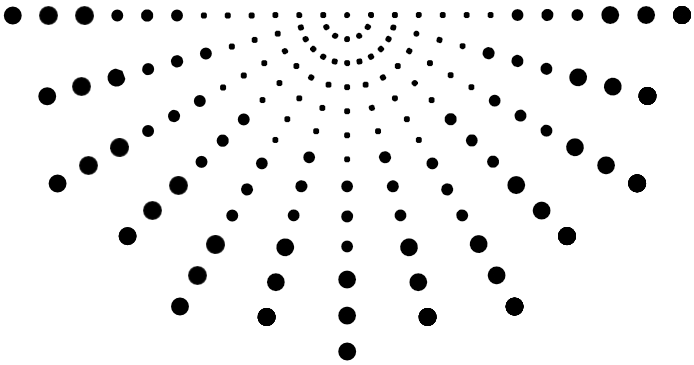
Arran'ın bu konuda işe yaramazın tam tersi olduğu fikri yanaklarımı ısıttı. "Tamam."

Ve sonra onun tazelenmesini beklerken, kafamın içinde bana güvendiğini söyleyen sesini tekrar tekrar duydum.

Sadece Brodan'ın bildiği bilgiler konusunda bana güvenmişti. Arran bana güvendi.

İçimde gevşemeye ihtiyacı olduğunu bilmediğim bir şey gevşedi. Bunca zamandır başkalarına güvenmek için bekliyordum. Karşılığında bana tamamen güvenilmesinin iyi hissettireceği hiç aklıma gelmemişti.

EREDİNE

İzin günlerim için bir şeyler planlamadığım nadir olurdu ve bu Perşembe de bir istisna **değildi**. Robyn ve Arro'ya hamile oldukları ve bana eşlik edemeyecekleri için aylık yürüyüşlerimi özlediğimi söylediğimde, Regan onların yerine gitmeyi teklif etmişti.

Şaşırtıcı, çünkü Regan aşırı atletik değildi ve ayrıca çocuklarla oldukça meşguldü ve bu yaz kendisi ve Thane ve Arro ve Mac için çifte düğün planlıyordu.

Ama onu geri çevirmedim. Yürüyüş yapmayı, doğada olmayı seviyordum. Beni sakinleştirirdi ve bunaldığım zamanlarda yürüyüş yapmak beni her zaman rahatlatırdı.

Ancak şu anda düşüncelerimi Arran meşgul ediyordu. Her zamanki gibi bu hafta neredeyse her sabah birlikte koşmaya gitmiştik ve ben onun yanında normal olmaya çalışmışım. Yine de onun hakkında farklı hissediyordum. Kendimi ona daha yakın hissediyordum.

O bana güvendi ve ben de inanılmaz bir şey fark ettim. Karşılığında ben de ona güvendim.

Bu yakınlık hissi ona olan çekiciliğimi artırmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyordum. Samimi olarak.

Bununla birlikte, sonsuza kadar romantik ilişkilerden uzak durma konusundaki fikrimi de değiştirmemişti.

Tam bir duygu karmaşasıydı.

"Çok sessizsin," diye gözlemledi Regan beş dakika kadar sonra. Ardnoch'un on beş dakika dışında, Ardgay denilen bir bölgede, hevesli yürüyüşçü olmayan insanlar için mükemmel bir patika seçmişim. Ormanların içinden geçen iyi inşa edilmiş patikaları vardı ve ister Loch Migdale'e giden patikayı kullanabilir ister manzarayı seyretmek için tepeye doğru yürüyebilirdiniz. Regan'ı loch'a götürüyordum.

"Öyle miyim?" Omzumun üzerinden fırlattım.

"Evet. Aslında bütün hafta çok sessizdin." "Ya da tüm hayatım boyunca," diye şaka yaptım.

"Tanrım, Pilates'in beni formda tutacağını düşünmüştüm ama sen bu patikada düz bir yolmuş

gibi yürüyorsun," diye seslendi Regan, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. "Arrgh!"
Acı dolu sesine döndüm. "İyi misin?"

Benden birkaç adım aşağıdaydı, yüzünü buruşturuyordu, eli belindeydi. "Ben iyiyim, ben iyiyim." Omurgasına yakın bir noktayı dürttüğünde yine yüzünü buruşturdu. "Sadece dün gece belimi incittim, o kadar."

"Geri dönebiliriz," diye ona güvence verdim.

"Hayır, ben iyiyim. Yürüyüşünüzü mahvetmeyeceğim."

Bu gerçekten bir yürüyüş sayılmazdı, daha çok ormanda bir yürüyüştü. Yine de kabul ediyorum. "İyi olduğuna emin misin? Nasıl incittin?" Devam etmek için döndüm ama onun sessizliği üzerine omzumun üzerinden geriye baktım.

Utanmış görünüyordu. "Bilirsin işte." Omuz silkti ve tekrar beni takip etti. Farkına vardı. "Bu bir cinsel yaralanma mı?"

"Eredine!" Regan şaşırmış gibiydi. Bu da beni biraz kızdırdı. Robyn'e bunun bir seks yaralanması olduğunu söylemekte bir sakınca görmezdi.

"Eee?"

Öfkelendi. "Sadece seni utandırmak istemiyorum."

Kaşlarımı çattım ve durup ona tekrar baktım. "Utanmıyorum."

Regan kızardı. "Biliyorum, ben sadece... sen bu konular hakkında konuşmuyorsun, o yüzden..." "Bu konuda konuşuyorum," diye ısrar ettim kavgacı bir tavırla. "Hepimiz bunun hakkında konuşuyoruz."

"Hayır, ben sadece-"

"Seks yaptım, Regan. Bir sürü seks. Yanında namuslu olman gereken utangaç, cahil bir bakire değilim."

Arkadaşım gözlerini hızla kırıştırdı, açıkça şok olmuştu.

Sinirlenerek döndüm ve tekrar yürüdüm. Basamaklar yukarı doğru çıkıyordu, sonra yön değiştirip bizi aşağıya, göle doğru götürmeye başladı.

"Özür dilerim." Regan bana yetiştii. İkimiz için de sıkışık bir durumdu ama gözlerimin içine bakmaya kararlı görünüyordu. "Sana böyle hissettirdiysem özür dilerim."

Omuz silktim çünkü aşırı tepki vermediğimden emin değildim. "Peki. Haklı mıyım? Sırtın hakkında?"

Regan bir kahkaha attı. "Evet. Dün gece bu yeni pozisyonu denedik ama Thane'in dayanıklılığı var, bu yüzden aynı hafif bükülmüş pozisyonda biraz fazla kaldım ve sırtımda İskoçya büyüklüğünde bir düğüm var."

"Masaj yaparak çıkarmasını sağla. Onu oraya o koydu." Güldü. "Evet, yaparım."

Ben önden giderken tekrar sessizleştik. Ağaçların arasından bir dişi geyik görünce Regan'ı parmağımı dudaklarıma bastırarak durdurdum ve geyiği görebilmesi için işaret ettim. Tam bunu yaptığım sırada dişi geyiğin yanında bir erkek geyik belirdi. Onları yemlenirken izlerken Regan nefesini tuttu.

İkimiz de anı yakalamak için telefonlarımızı bulmaya çalışmadık. Bunun yerine, anın *içinde* kaldık ve tadını çıkardık.

Sessizce, geyikleri ürkütmemeye çalışarak patikada ilerledik. Kayalığa yaklaştığımızda Regan konuştu. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

İçgüdüsel olarak gerildim. Kişisel sorulardan hoşlanmam. "Sorabilirsin." Ses tonum cevap vermeyebileceğimi ima ediyordu.

"Ne kadar oldu? Seks yaptığınızdan beri?"

Bu açık sözlü soru karşısında homurdanırken yanaklarım kızardı.

"Çok mu meraklısın?" "Evet."

Bu beni güldürdü ve ona şefkatli bir gülümseme gönderdim.

Regan'ın omuzları sanki o da sormak konusunda gerilmiş gibi düştü.

"Şöyle söyleyeyim," diye cevap verdim. "Sadece ilişkide olduğum insanlarla seks yaptım ve sekiz yıl önce Ardnach'a geldiğimden beri bir ilişkim olmadı."

"Yakınlıktan zevk almamak için uzun bir süre. Sevgi."

"Farkındayım." Hayatımla ilgili tamamen farkında olduğum sefil bir şeyi işaret etmesine gerek duymadan gölün kıyısına doğru yürüdüm.

"Yargılamıyorum."

"Gerçekten mi?"

Regan yanımda, gölün kıyısında durdu. Pek güneşli bir gün değildi; su başımızın üzerindeki açık gri bulutları yansıtıyordu. Ama kıyıya hafifçe vuruyor, ağaçların arasında kuşlar cıvıldaşıyordu. Gözlerimi kapatıp dinledim.

Ama sonra Regan meditasyon halimi bozdu. "Tabii ki seni yargılamıyorum. Öyle biri olmadığımı biliyorsun. Ben sadece... Ben... Ben senin her şeye sahip olmanı istemiyorum. Sen her şeyi hak ediyorsun."

Gözlerimi açtım ve onun endişeli bakışlarıyla karşılaştım ve yumuşadım. Regan'ın ve tüm Adair'lerin beni, mutluluğumu önemseddiğini biliyordum. "Teşekkür ederim."

"Hiç gündelik seks yapmayı düşündün mü? Bilirsin, sadece gerginliğini atmak için?" "Kendi başıma da rahatlayabilirim, çok teşekkür ederim."

Güldü. "Güzel. Buna sevindim. Biliyor musun, Thane'e kadar muhtemelen kendimle daha iyi seks yapıyordum."

Kıkırdadım. "O zaman senin adına çok sevindim."

"Evet, ben de. Ama abartıyorum. Thane'den önce sıradan bir seks yaptım ve iyiydi. Yani onunla yaptığımız gibi akıllara durgunluk veren bir seks değildi ama eğlenceliydi."

"Bunu söylediğini duymasın," diye şaka

yaptım. "Şimdiye kadar sahip

olduklarımin en iyisi olduğunu biliyor."

"Senin adına sevindim. Gerçekten." Aynı zamanda çok kıskanmışım. "Ama ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sen güzel, akıllı, eğlenceli ve hayatının baharında bir kadınsın ve eğer biriyle seks yapmak istiyorsan, kesinlikle onunla seks yapmalısın. Sıradan seks yasalara aykırı değildir."

"Regan, iyi niyetli olduğunu biliyorum ama ben yetişkin bir kadınam ve sıradan seksin yasalara aykırı, tabu ya da yanlış olmadığını biliyorum. Ben sadece... Yatağa girdiğim kişiye güvenmem gerekiyor ve o kişinin bunu seksten daha fazla bir şeye dönüştürmek istemeyeceğine güvenmem gerekiyor. Bu imkansız bir kombinasyon."

"İmkânsız değil." Regan bana sinir bozucu, bilmiş bir bakışla baktı. "Aslında, ikimizin de bu tanıma tam uyan birini tanıdığımıza eminim."

Tüm bunların neyle ilgili olduğunu anladığımda başımı salladım. Arran ve benim çocuklara birlikte bakmamızı ayarladığını hatırlayarak içimi çektim. "Ne yaparsan yap, çöpçatanlık yapma. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket."

"Çöpçatanlık yapmıyorum." Masumca omuz silkti. "Ben sadece düşüncelerimi ortaya koyuyorum. Bu düşünceleri dinleyip dinlememek diğer insanlara kalmış."

"Öyle mi?" Sırıttım. "Peki, neden gözlerini kapatıp şu anda etrafımızda olanları dinlemiyorsun? Bunun için bana teşekkür edeceksin." Gözlerimi kapattım ve onun da beni takip edeceğini umdum.

Şükürler olsun ki yaptı.

Söylemek istediğini söylemişti, bu yüzden bir daha bahsetmedi.

Bunun yerine, gölün sessizliğinin tadını çıkardık. Daha sonra arabaya doğru yürürken, düğün

planları hakkında sohbet etti.

Ona söylemediğim şey, beni düşünmeye ittiğiydi.

Zaten Arran'a kafayı takmıştım.

Şimdi... Onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Sadece bir gece.

Kaşıntıyı gidermek ve bunu düşünerek kendimi deli etmekten vazgeçmek.

Sanki Arran beni duymuş gibi, telefonum yoga pantolonumun yan cebinde bip sesi çıkardı.

Ara

ba. *Yarım saat sonra An Sealladh'da geç öğle yemeği için buluşalım mı?*

* * *

Regan'ı eve bıraktıktan sonra, geç bir öğle yemeği için Arran'la buluşmak üzere tam zamanında An Sealladh'a gittim. Restoranın otoparkı doluydu ve içeri girdiğimde mekanın turistlerle dolu olduğunu gördüm.

Arran kendi soyadıyla zaten burada olduğunu mesaj atmıştı, ben de hostese sordum ve beni Kuzey Denizi'nin en muhteşem manzarasına sahip olan ön alana yönlendirdi. An Sealladh aslında Arran ile gerçek anlamda vakit geçirdiğim ilk yerdi. Arro ile öğle yemeğine gitmiştik ve Arro'nun varlığına rağmen benimle çirkin bir şekilde flört etmişti ve ben de gerçekten eğlenmişim. Ta ki o günün ilerleyen saatlerinde birinin Arro'nun arabasına grafiti yaptığını ve bu *kişinin* onu öldürmeye çalıştığı için hapiste olan eski erkek arkadaşı olduğunu öğrenene kadar.

Adair'ler son birkaç yıldır gerçekten zor günler geçirmişlerdi. Arran beni fark etmeden önce ben onu fark ettim.

Sandalyesinin üzerinde arkasına yaslanmış, yan masadaki kadınlarla konuşuyordu. Ona en yakın olanı elini omzuna koydu ve söylediklerine yüksek sesle güldü.

Kadının ona dokunduğunu, onunla flört ettiğini görünce ensemde beyaz bir sıcaklık yalandı. O da kimdi?

Bir yanımda arkamı dönüp gitmek istiyordu ama daha büyük bir yanımda hakkım olmayan bir iddiada bulunmak istiyordu.

Sanki beni hissetmiş gibi, Arran'ın bakışları turist olduklarını tahmin ettiğim masadan uzaklaştı ve ben yaklaşırken benimkini buldu. Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi gülümsedi ve oturduğu yerde arkasını dönmeden önce kadınlara bir şeyler söyledi, bana doğru işaret etti.

Ona dokunan kadın yaklaşmam karşısında kaşlarını çattı ve hayal kırıklığı içinde omuz silkerek arkadaşlarına döndü.

"Selam." Onun karşısındaki koltuğa kaydım.

"Merhaba." Arran sıırttı. "Bütün günü seni görmeden geçiremezdim."

Regan'la olan planlarım nedeniyle bu sabah birlikte koşmamıştık. "Beni görmeden de bir gün geçirebileceğinden eminim."

"Yapabilir miyim?" Gülümsemesi çapkıncaydı, gözleri her küçük ayrıntıyı hesaplar gibi yüzümde geziniyordu.

Yine de ben gelmeden önce bir turistle flört ediyordu. "Bensiz gayet iyiymiş gibi görünüyordun."

Gülümsemesi azaldı ama gözlerindeki ışık sönmedi. "Görünüş aldatıcı olabilir."

O sözler, yüz ifadesi, sesinin derin gürültüsü... Hepsini bacaklarımın arasında hissettim ve tenim sıcacık kızardı.

Bu iş saçma olmaya başlamıştı.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Masada bir garson belirdi.

Arran gözlerini benden ayırmadı. "Bize birkaç dakika daha verebilir misin?" "Elbette." Uzaklaştı.

"Yani." Arran parmaklarını önündeki menüye vurdu. "Ne istiyorsun?" Yemin ederim bunu söylemeye niyetim yoktu.

Bunu ortaya koymak için.

Sözcükler sanki kendi akılları varmış gibi içimden fışkırdı.

"Seninle bir gece geçirmek istiyorum."

Arran'ın dudakları şokla aralandı, burun delikleri alevlendi. "Affedersiniz?"

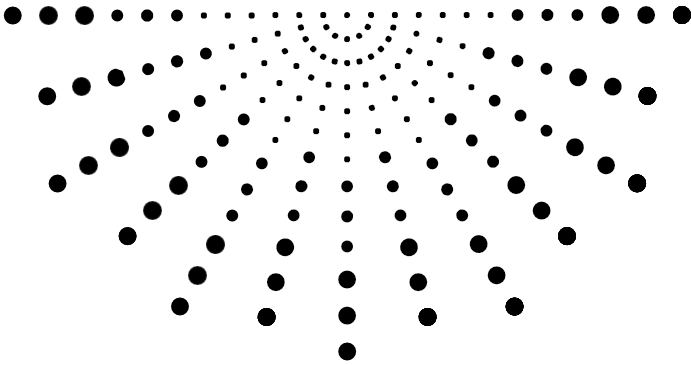
Az önce yarattığım bataklıkta debelenirken yanaklarım yanıyordu. Ya ilerleyecek, korkularımın yüzleşecek ve hayatımın monotonluğunu kırmak için küçük bir macera yaşayacaktım... ya da geri adım atıp yalan söyleyecektim.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Sadece bir gece karşılıksız seks istiyorum. Seninle."

Arran beni daha önce hiç görmemiş gibi ağzı açık kaldı.

Ve Kuzey Denizi'nin restorana çarparak gelip beni yutmasını istedim.

ARRAN

Doğru duyup duymadığımı merak ederek başımı salladım.

"Sadece bir gecelik, karşılıksız seks mi istiyorsun?" diye sorarken nabzım kulaklarımda atıyordu. Benimle mi?"

Gözlerindeki gerginlikten utandığını anlayabilsem de Ery narin çenesini kararlılıkla düzeltti ve başını salladı. "İstiyorum."

Vay anasını.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden sandalyemde geriye doğru çöktüm.

Çünkü Eredine'e çıkma teklif edecek cesareti toplamama saniyeler kalmıştı. Gerçek bir randevu. Ve o sadece bir gecelik sıradan bir seks istiyordu.

Hayal kırıklığı içimde çalkalandı ve bu duyguyu yüzümden uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Daha fazlasını isterken bunu nasıl kabul edebilirdim ki? Lanet olsun, Ery'den kalbime bir bıçak saplamasını da isteyebilirdim, değil mi? Çünkü bu işten yara almadan çıkmamın hiçbir yolu yoktu.

Yine de onunla birlikte olma düşüncesi ellerimin şimdiden ona uzanıp dokunmak için kaşınmasına neden oldu. Sadece bir gece için olduğunu bile bile onunla birlikte olmak tatlı bir işkence olurdu.

"Sadece bakıyor ve hiçbir şey söylemiyorsun." Ery kâğıt peçetesini kurcalıyor, her seferinde küçük parçalar koparıyordu. Bakışlarını indirmiş, beni o muhteşem ela yeşili gözlerinden mahrum bırakmıştı. "Her şeyi berbat mı ettim? Arkadaşlığımızı mahvettim mi?"

Uygun bir yanıt bulmaya çalışırken, "Hayır, tabii ki hayır" demek birkaç dayanılmaz saniyemi aldı. Ama neden? Neden bir gece? Neden ben?"

Sonunda başını kaldırıp baktı. Yüz ifadesi rahatsızlıktan kaskatı kesilmişti. Ama ne yazık ki, arkadaşınızdaki sizi becermesini istemenin sonucu buydu.

Vay anasını.

Bunu gerçekten yapmıştı.

Bu kadın beni çok şaşırttı.

Ben endişeyle onun cevabını beklerken diğer yemek yiyenlerin gürültüsü azaldı. "Sana güveniyorum," dedi.

İçimi bir sevinç kapladı, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Eredine'in güvenini kazanmanın büyük bir olay olduğunu biliyordum. O bunu pek fazla insana vermezdi ve bunu bana yapmış olmasından onur duydum. Tek umudum

buna layık. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük.

Ben de sana güveniyorum." Başını salladı.

"Biliyorum. Bunu geçen gece fark ettim."

Omuz silktim, geçen hafta sonu yaşadığım sarhoşluk krizinden bahsedilince garip davrandım. Ancak gerçek şu ki, Eredine'e her şeyi itiraf ettikten sonra kendimi bir şekilde yükümden kurtulmuş, hafiflemiş hissetmişim. Onun anlayışı ve şefkati başımın üzerindeki kara bulutları dağıtmıştı. Bugün ona çıkma teklif etmeye kararlı olmamın bir başka nedeni de buydu.

Tek gecelik bir ilişki için değil.

"Ve...", Ery derin bir nefes aldı, "senden etkileniyorum. Belli ki."

Bu sefer kendimi beğenmiş sırtışıma engel olamadım ve o da oflayıp gözlerini devirerek beni güldürdü. "İkimiz de senden çok etkilendiğimi biliyoruz."

Dudakları eğlenerek seğiren Ery başını salladı. "Bunu açıkça belli ettin."

Güldüm, utanmadan. Birinden etkilendiğimi belli etmekten hiçbir zaman korkmamıştım. "Peki neden sadece bir gece?"

Kızın neşesi kaçtı. "Birincisi, senin sadece sıradan bir adam olduğuna eminim ve ikincisi, ben bir ilişki istemiyorum."

Sıradan bir adam mı? Böyle mi ifade ettim? "Ery-"

"Ben bir ilişki için biçilmiş kaftan değilim, Arran. Kendimi öyle birine tamamen veremem. Bize sadece bir gece teklif etmemin nedeni de arkadaşlığımıza değer vermem. Bir kaşıntıyı kaşırmaktan zarar gelmez, değil mi? Ama eğer bunu uzatırsak, daha fazla bir şeye dönüştürürsek, bu bizi mahveder. Ve ben bununla yaşayamam. Senin hayatımda olmandan çok hoşlanıyorum."

Sikeyim.

Eredine'in sözlerindeki mutlak samimiyet ve kararlılığı duyduğum için içime bir burukluk çöktü. Bir ilişki içinde olmak istemediğinden emindi.

Ve bundan emindim. Onunla birlikte. Sadece onunla. Benimle olmasını istedim, sadece bir gece için değil.

Çıkmamızdan ciddi bir şey çıkar mı bilmiyordum, sadece denemek istediğimi biliyordum. "Arkadaşlığımız için endişeleniyorsun," diye varsaydı, kaşları çatılmıştı.

Sonucun benim lehime olmayacağını bildiğim halde kendimi ortaya atacak kadar mazoşist olmadığımı karar vererek yalan söyledim ve başımı salladım. "Evet. Aramızı bozmak istemiyorum. Ama ben... ben senden etkileniyorum. Hem de çok. Bunu saklamadığımı biliyorum." Öne doğru eğildim. "Bunun hakkında düşünebilir miyim?"

Bakışları benimkilerden kaçarken utanarak dolgun dudaklarını birbirine kenetledi. "Elbette." "Ery-"

"Hayır, anlıyorum. Sorun değil." Menüsunü kendisine doğru çekti. "Ne güzel görünüyor?"

Kendimi suçlu hissederek açıklamaya devam etmek istedim ama bunun için bana teşekkür etmeyeceğini hissediyordum, bu yüzden menümü kendime doğru çektim ve anlamsız sohbetler yaptım. Tüm bu süre boyunca nabzım normalden biraz daha hızlı atıyordu.

Adair arazim sahilde, Thane ve Lachlan'ın evlerinden yaklaşık iki mil, Arro ve Mac'in inşaat alanından ise yarım mil uzaktaydı. Muhteşem gayrimenkulün yanına geldiğimde önümdeki manzaraya bakıp sııttım. Bir zamanlar sadece temellerin olduğı yerde şimdi bir yapı, evin ahşap bir kabuğı vardı. Nihayet üç yatak odalı geniş evimin nasıl görüneceğini gözümde canlandırabiliyordum. Ev

Cipimden atlayıp Thane'e doğru yürürken site hareketliydi.

Ben yaklaşırken ağabeyim gülümsedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok hızlı ilerliyor, değil mi?"

"Oraya varıyor. Hadi, sana neler olduğunu göstereyim."

Öğleden sonra Gloaming'in tadilatından izin almıştım çünkü Thane evimin şantiyesine gelip ilerleme durumu hakkında beni bilgilendirmeyi teklif etmişti. Bana elektrik ve su tesisatının döşenmekte olduğunu gösterirken ayak altında dolaşmamaya çalıştık. Sonunda, Kuzey Denizi'ne bakan arka bahçeme doğru yol aldık. Muhteşemdi.

"Bayılacaksın," diye söz verdi Thane. "Her gün bu manzaraya sahip olmak sihirli bir şey."

"Seninkini hep kıskanmışımdır," diye itiraf ettim. "Ben de sahip olacağıma inanamıyorum. Şatodaki bazı odalardan görebiliyorduk ama böylesi yoktu. Oturma odanızdan dışarı baktığınızda, neredeyse denizin üzerinde yüzdüğünüzü hissediyorsunuz. İnanılmaz bir şey. Çok şanslıyız kardeşim."

"Biz öyleyiz. Açıkçası hâlâ yuva kurmana şaşıyorum. Uzun zaman önce toparlanıp gitmiş olmanı bekliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Ve Lachlan'ı Gloaming'i tek başına halletmesi için mi bırakacaksın? Ben olsam bunu yapmazdım. Sadece paramı yatırmakla kalmadım, Lachlan'a verdiğim bu kadar büyük bir sözü de tutmazdım."

"Hayır, bunu biliyorum. Ondan öncesini kastetmiştim."

Sinirimi yatıştırmaya çalışarak derin bir iç çektim. Burada kalmayacağımı düşünmesi Thane'in suçu değildi, benim suçumdu. Ailemi uzun zaman önce geride bırakmıştım. "Hepinizi özledim," diye itiraf ettim. "Evi özledim."

Thane sırtımı sıvazladı. "Buna sevindim. Biz de seni özledik. Çocuklar şimdi sensiz ne yaparlar bilmiyorum. Lachlan onu en sevdiği amca olmaktan çıkardığın için çok kızgın."

Kıkırdadım. "Çünkü ben onları heyecanlandıran havalı bir amcayım."

"Evet, bunu bilmiyor muyum?"

Kıkırdayarak suya yaklaştım ve sonra tekrar eve baktım. Eredine'i buraya getirmeliydim, böylece evin neye dönüşme yolunda olduğunu kendi gözleriyle görebilecekti. Onun düşüncesi göğsümde bir sızıya neden oldu.

Bu acı, Ery'nin kimseyle, en azından benimle çıkmak istemediğini bilmenin verdiği korkunç hoşnutsuzluktu.

Yine de kaşıntısını kaşımak isteyecek kadar bana güvendiği için gururum okşanmalı sanırım. Kaşıntıyı kaşımak.

Lanet olsun.

"Ne?" Thane kaşlarını çatarak önce eve, sonra bana baktı ve ben de yüksek sesle küfrettiğimi fark ettim. "Hiçbir şey." Başımı salladım ve suya geri döndüm.

"Son zamanlarda seni rahatsız eden bir şey var. Geçen hafta sonu sarhoş olmanın nedeni bu şey miydi?" "Hayır. O sadece... Lachlan'la sarhoş oluyordum." Sadece kısmi bir gerçektir. Neyse ki

Lachlan dans partisinde sarhoş olduktan sonra nihayet Robyn'le konuşabilmişti. Robyn onun korkularını anlamıştı ve Lachlan da korkularının onu boğamayacağını anlamıştı. Deniyordu. Ve

Robyn

kendi mutluluğundan ödün vermeden onun endişelerini hafifletmek için elinden geleni yapıyordu.

Gerçek aşk buydu. Sahip oldukları şey. Herkes bunu görebilirdi.

Kardeşlerimi romantik ilişkileri için kıskanacağımı hiç

düşünmemiştim. Belki de yaşlandıkça duygusallaşıyordum. Kendi

kendime homurdandım. "Şimdi ne olacak?" Thane kaşlarını çatı.

Bir kez daha derin bir iç geçirdim ve ağabeyimi inceledim. Evlenmiş, dul kalmış ve şimdi de kendisinden çok daha genç olan dadısı ve baldızıyla skandal sayılabilecek bir ilişki yaşadktan sonra nişanlanmıştı.

Belki de onun fikri kötü bir şey değildir. "Bir arkadaşım var."

Thane sırtıttı çünkü herkes *bu arkadaşımın* ne anlama geldiğini biliyordu. "Tamam..."

"Arkadaşımın çok iyi bir arkadaşı var ve ona karşı bir şeyler hissediyor. Ama kız ondan sadece bir gecelik, karşılıksız seks istedi çünkü kimseyle ciddi bir ilişki yaşamak istemiyor ve arkadaşım bu konuda ne yapacağını bilmiyor. Onunla seks yapıp bunun doğal olarak daha fazla bir şeye dönüşmesini mi ummalı, yoksa ona hayır mı demeli, yoksa sadece alabildiğini alıp onunla bir kez mi yatmalı?"

Kardeşim bana bön bön baktı. "Eee?" Kaşlarımı çattım.

Thane yüzündeki ifadeyi temizledi. "Tamam... *duygular derken, arkadaşınızın* bu kadına karşı ciddi hisleri olduğunu mu kastediyorsunuz, yoksa sadece bir çekim mi?"

Gözlerimi kaçırdım, Ery'ye karşı hissettiğim duyguların derinliğinden rahatsız olmuştum, açıkçası ne anlama geldiklerinden tam olarak emin değildim. "Ciddi olup olamayacağını anlamak için onunla çıkmak istiyor."

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen birkaç saniyelik sessizliğin ardından Thane şöyle dedi: "Gerçek bir fikir verebilmek için arkadaşınız ve onun arkadaşı hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var... ama şunu söyleyebilirim ki arkadaşınızın incinmesinden endişe ederim. Arkadaşının bir ilişki istemediğini söylerken ciddi olduğuna güvenmek zorunda, bu yüzden onu başka türlü ikna edebileceğini umarak bu işe girerse çok şey riske atmış olur."

"Yani hayır mı diyorsunuz?"

"Duruma göre değişir. Regan'la ilişkiye girdiğimde içten içe incinme riskim olduğunu biliyordum ama yine de yaptım. Benim için işe yaradı ama arkadaşınız için işe yaramayabilir. Arkadaşın içgüdülerini takip etmeli, ancak bunu yaparsa sonunun kötü olmasına da hazırlıklı olmalı."

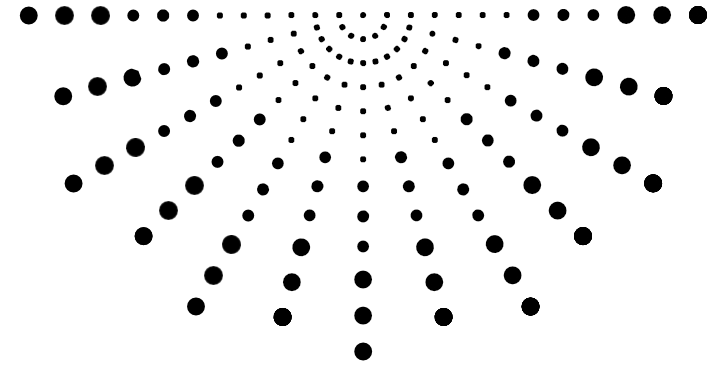
Kulağa çok hoş geliyordu.

Yine de arabama geri döndüğümde, zihnimin Ery'ye sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmesine engel olamadım. Onun her santimini yutmak. Aramızda ona dokunmak için uzanmaktan kendimi alıkoyduğum, "siktir et" demekten ve onu ölesiye öpmekten birkaç saniye uzak kaldığım o kadar çok an olmuştu ki.

O kadar iyi yapabiliirdim ki, ikinci bir geceye *ihtiyacı olacaktı*, üçüncüye ve dördüncüye... İçimde sıcaklık titreşirken ellerim direksiyon simidinin etrafında sıkıldı.

Evet, sanırım Eredine Willows bana sadece bir gece için teklifte bulunduğu andan itibaren kararımı çoktan vermiştim.

EREDİNE

"Aptal, aptal, aptal," diye mırıldandım kendi kendime milyonuncu kez, e-okuyucumu indirip oturma odamın penceresinden dışarı bakarken. Saat altıyı geçiyordu ve Arran'la zorla yediğim öğle yemeği ile midemde uçuşan kelebekler arasında akşam yemeği hazırlama düşüncesi midemi bulandırıyor. Fern Michaels'ın son romanını okumaya çalıştım ama Arran'la konuştuklarımız kafamın içinde dönüp duruyordu. Saplantılı bir şekilde.

Restorana girdiğime ve bunu ona ağzımdan kaçırdığıma inanamıyordum. Ne düşünüyordum ki?

İnsanların sizi belli bir şekilde görmesinden bıktığınızı düşünüyordunuz. Monoton hayatınızdan bıktınız, dürtüselliği benimsediniz.

"Ve bak bu seni nereye getirdi," dedim, burnumda gözyaşlarının habercisi olan sızıyı hissederek.

Ya Arran'ı kovaladıysam? Tepkisinde bir tuhaflık vardı. Sanki... sorduğum için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ne yaptım ben?" İnledim ve başımı kanepeye yasladım. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım. Belki onu arayıp geri alıp alamayacağımı sorabilirdim. Ama böyle bir şeyi geri alabilir miydin?

Sehpanın üzerinde titreyen telefonum başımı kaldırmama neden oldu ve elimi uzattığımda Arran'ın aradığını görünce kalbim boğazıma doğru fırladı.

Beni arıyordu. Bu iyiye işaretti, değil mi?

Kulaklarıma kan hücum ederken derin bir nefes aldım ve cevap vermeden önce sakinleşmeye çalışarak hoparlöre bastım. "Selam."

"Merhaba." Derin, sıcak sesi içimdeki bir şeyleri yatıştırdı. "Ben de bunu düşündüm." Nabzım hızlandı. "Öyle mi?"

"Evet." "Ben de seninle bir gece geçirmek istiyorum." diye devam ettiğinde Arran'ın kelimeleri kalın ve dumanlı geliyordu. Oh.

Oh,

tamam.

Ne oldu?

"Öyle mi?" Neredeyse ciyaklıyordum.

"Fikrini değıştirmedin, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdim biraz fazla hevesli bir şekilde. "Güzel. Bir saat içinde orada olurum."

Şaşkınlık beni koltuğumdan fırlattı. "Sen... yani... ne... biz... bu gece?"

Kıkırdadı. "Bu düşünceyi aklıma sen soktun ve şimdi seni düşünmeden edemiyorum, eğer sen de varsan, bu gece seni istiyorum."

Duş almam, çarşaflarımın temiz olduğundan ve etrafta geçmişimle ilgili merakını uyandıracak bir şey olmadığından emin olmam ve tıraş olmam gerekiyordu. Evet, tıraş olmalıydım. Tıraş olmam gerekiyordu. "Bir saat mi?" Bunun yeterli bir süre olup olmadığını hesapladım. "Doksan dakika yapabilir miyiz?"

Arran yine usulca güldü. "Doksan dakika. Yakında görüşürüz."

Ben cevap veremediğimden telefonu kapattı.

Şaşkın şaşkın evin etrafına baktım.

Arran 90 dakika içinde benimle seks yapmak için buraya gelecekti.

Benimle seks yap.

Karnımda alçak ve derin bir şey sıkıştı ve heyecan utangaç sinirlerimi bastırdı. Bunu istiyordum.

Karakterime aykırı ve düşüncesizceydi ama istiyordum.

Onu istedim.

Sadece bir gece.

"Oh, Tanrım." Şaşkınlıkla küçük bir kahkaha attım ve sonra duş almak için yatak odama doğru koştum.

* * *

Bir an için verandamda duran Arran'a aval aval bakabildim.

Uzun kollu bir tişört ve kot pantolon içinde nefis görünüyordu, saçları yeni yıkanmış, etrafındaki havada bir miktar narenciye ile baharatlı bir şeyin kokusu vardı. Yüzümü boğazına sokup içime çekmek istedim.

Onun yerine masmavi gözlerine kilitlendim, kalp atışlarım yüksek sesle atıyordu. "Muhteşem görünüyorsun," dedi içtenlikle.

Normal kıyafetler mi yoksa kolayca çıkarılabilecek seksi bir şeyler mi giyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden giymeye karar verdim. Klima olmadığı için yaz geceleri lojmanım çok sıcak olurdu ve serinlemek için genellikle ipek geceliklerle uyurdum.

Arran'a kurnazlık yapmamaya karar vererek en güzel kıyafetimi giydim.

Onunla seks yapmak istiyordum ve bunun için giyinmişim.

Ateşli bakışları vücudumdan aşağı indi, çıplak (ve yeni tıraş edilmiş) bacaklarımda oyalandı. Beni inceleme şekli, yüz hatlarında arzu parıldarken çenesinin sıkılaşması, kalçalarımın sıkışmasına neden oldu. Bunu fark etti, gözleri benimkilerle buluşmak için geri döndü. "Beni içeri davet edecek misin?"

Kelime seçimine gülümsedim. "Sanırım çoktan yaptım." Şaşkınlık gözlerini aydınlattı ve kıkırdadı. "Bu

çok doğru."

Onu içeri almak için geri çekildiğimde birbirimize sırtttık ve şaşkınlıkla fark ettim ki aramızda hiçbir gariplik yoktu.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra Arran'ın eline uzandım. "Bu taraftan."

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve parmak uçlarının ve avuç içinin tenime değen sert dokusundan ürperdim. Onun elini tutmak çok iyi hissettiriyordu. Aklımın bir köşesinde beliren kısa süreli paniği görmezden geldim,

Elini sıktım ve onu küçük yatak odama götürdüm.

Elini bıraktım ve yatağın ucunda onunla yüzleşmek için döndüm.

Arran'ın bakışları araştırıyordu ve odaklanmasının yoğunluğu nefesimin keskin ve hızlı gelmesine neden oldu. Bana doğru bir adım attı ve ben titredim.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Arran sessizce sordu, elleri belime yerleşirken kaşları endişeyle çatılmıştı.

Kafamda bunun olası bir hata olabileceğine dair milyonlarca düşünce dolaşıyordu ama vücudum ihtiyaçla zonkluyordu. Buna odaklandım. Evet, bu gerçekten çok hızlı oluyordu. Ama bir kez olsun temkinli ya da akıllı olmak istemiyordum. Arran'a bir risk anını paylaşacak kadar güveniyordum, tutkunun mantığa üstün geldiği bir anı. "Evet."

Mavi gözlerindeki sıcaklık daha da parlarken Arran'ın belimdeki tutuşu sıkılaştı. Elleri kalçalarımın altına inip geceliğimin altına kaymadan önce beni güven verici bir şekilde sıktı. Parmak uçlarının karnımdaki yumuşak okşayışıyla ürperdim.

"En yumuşak tene sahipsin," diye fısıldadı kısık sesle. Biraz daha yukarıyı, kaburgalarımı okşadığında, göğüslerimin üzerinde tüylerim diken diken oldu ve kendimi gergin hissettim, onun elleri, ağzı için umutsuzca hazırıldılar.

"Arran..."

Parmak uçlarını gövdemden aşağıya doğru gıdıkladı ve başparmakları iç çamaşırlarımın bel bandına girene kadar aşağıya indi. Hafif dantelleri yavaşça kalçalarımın üzerinden çekştirirken bakışlarımı tuttu. Sonra onları aşağı indirerek kalçalarına doğru alçalttı. Sıcak nefesini bacaklarımın arasındaki geceliğin ipeğinde hissettim ve titredim, zonklayan zonklama daha da ısrarcı hale geldi. Bir elimi güçlü omzuna koyarak, külotumu çıkarabilmesi için bir ayağımı diğerinin ardından kaldırdım.

Ellerini baldırlarıma doladığında, gözlerimin içine baktığında ve bacaklarımın arkasını okşadığında, mutlak bir istekle sallandım. Bir erkekle birlikte olmayalı uzun zaman olduğunu biliyordum ama daha önce hiç kimseye karşı bu kadar güçlü bir çekim hissettiğimden emin değildim.

Rahmimin derinliklerindeki bir çekistirme hissi bacaklarımın arasında yeni bir ıslaklığa neden oldu ve Arran'ın dikkati oraya kaydı. Elleri üst uyluklarımın etrafını yumuşatmadan önce daha yukarı tırmandı. Başparmaklarını iç uyluklarıma doğru kaydırarak hafifçe bastırdı ve ben de otomatik olarak bacaklarımı onun için ayırdım.

Arran iki kalın parmağını nazikçe içime sokarken nefes alışverişim daha yüksek, daha sık bir hal aldı. Dolgunluk karşısında nefesim kesildi.

"Ery," diye inledi ve alnını sağ uyluğuma dayadı. "Çok ıslaksın."

Utançtan kızardım çünkü sekiz yıllık yalnızlığın insana yaptığı şeyin bu olduğunu tahmin ediyordum. Ya da belki sadece Arran Adair etkisiydi.

Parmaklarını üzerimden çeken Arran geceliğimi yukarı itti. "Benim için tut."

Kumaşı karnıma yapıştırdım. Sonra Arran sol bacağımı omzunun üzerinden kaldırdı ve niyetini anladığımda inledim. Boştaki elimi denge için karşı omzuna koyarak sırtımı ona doğru verdim ve dili klitorisime dokunmadan saniyeler önce arzuyla gırtlaktan bir ses çıkardı.

İhtiyaç içime çarptı ve ağzına karşı dalgalandım. Parmakları kalçama saplandı ve iniltisi içimi titretti.

"Arran. Arran," diye inledim.

Klitorisimi emdi, sertçe çekti ve içimde bir yay gibi kıvrılan gerilim arttıkça nefes nefese

kaldım. Dili daire çizdi ve sonra içime girmeden önce doymak bilmez bir yalamayla aşağı kaydı.

"Evet!" Ağladım, tamamen parçalanmaya doğru gittikçe daha yükseğe tırmanırken ağzına doğru ittim. Kendimi *hislerime* teslim ettiğimde tüm çekingenliklerim pencereden dışarı uçup gitmişti.

Sanki ne kadar yakın olduğumu hissetmiş gibi Arran klitorisime döndü ve iki parmağını yavaşça içime soktu.

Gerilim dayanılmazdı ve sonra aniden paramparça oldu, serbest bırakma o kadar destansı ve zevkliydi ki, sonsuza dek gibi görünen bir süre boyunca Arran'ın ağzına karşı ürperdim.

Titreyen bacağıma indirdi ve o ayağa kalkarken ben de ona doğru sallandım. Ve bu yeterli değildi. Orgazm ne kadar muhteşem olsa da, sanki içimde yüzlerce orgazm daha varmış gibi hissediyordum. Daha bitmemişti.

Göz göze geldiğimizde içimi heyecan verici bir güç duygusu kapladı. İçten içe yanıyordu ve çenesi şiddetli bir ihtiyaçla dikleşmişti. Geceliğimi başımın üzerinden çekmesine yardım etmek için kollarımı kaldırdım.

Arran ipeği yere atıp ellerini omuzlarıma götürdüğünde göğsüm heyecanlı nefeslerimle birlikte kabardı. Gözleri parmak uçlarını takip ederek köprücük kemiğimin üzerinde dayanılmaz bir yavaşlıkla ilerledi ve göğüslerime doğru indi. Gecelikte nadiren sütyen giyerdim ama içimdeki hınzır bir şey onu kızdırmak istemişti, bu yüzden en seksi beyaz dantelli sütyenlerimden birini giymiştim.

Göğüslerim küçük ve diriymiş ve onları sevmeye başlamıştım ama daha gençken eski bir erkek arkadaşım göğüs estetiği yaptırmamı önerdiğinde büyüklükleri konusunda güvensizliğe kapılmıştım. Los Angeles'ta yaşamının getirdiği bir şeydi bu.

Yine de Arran'ın vücudum hakkında ne düşündüğü konusunda hiçbir güvensizliğim yoktu, çünkü bana hiç kimsenin bakmadığı bir saygıyla bakıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, sanki ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine ve dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oldu. Meme uçlarım beklentiyle sütyenimin üzerine çıktı.

"Arran..." Ses tonum adeta yalvarır gibiydi.

Muhtaç yalvarışıma cevap olarak kalçalarımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti, böylece ereksiyonunu çıplak karnımda hissedebiliyordum.

Yavaşça yüzümü ellerinin arasına aldı. "Öpüşmeye izin var mı?" diye sordu hoyratça. "Beni zaten öptün," diye hatırlattım ona alaycı bir şekilde.

Sırıttı. "Şimdi, biraz acele ettiğimi hissediyorum. Önce seni dudaklarından öpmeliydim ve bunu şimdi yapmayı gerçekten çok istiyorum."

Bu düşünceyle dudaklarımın dolduğuna yemin edebilirim. "O zaman öp beni."

Arran boğazının arkasından kısık bir ses çıkardı ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, beni o kadar derinden öptü ki kendi tadımı alabiliyordum. Yavaş, seksi ve şefkatli öpücükler gözlerimi yaşarttı. Bu gecenin olması gerekenden daha fazlası olduğunu hissettirdiler. Öpücükleri *doğru* hissettiriyordu. Ve ben daha fazlasını istiyordum. Arran Adair'den çok daha fazla öpücük.

Onu uzaklaştırmak için ellerimi pazularına doladım. Daha ağır, daha hızlı nefes aldı, gözlerimi aradı, orada gördüğü şey karşısında kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi.

Kafamın arkasındaki seslerden biri daha ileri gitmenin kötü bir fikir olduğunu fısıldadı.

O öpücükler sıradan değildi.

Ve bunun sıradan olması gerekiyordu. Sadece bir gece.

Ancak ben ne yapacağıma karar veremedim Arran'ın elleri vücudumda gezinmeye başladı. Hafif vuruşlarla her santimimi öğrendi -kaburgalarımı, belimi, karnımı. Sonra elleri kıkırma doğru kaydı ve beni tekrar öpmeye başladı, daha derin, daha aç öpücükler ve beni uyarılmışlığına doğru çekti. Bunun aramızdaki havayı değiştirdiği, bizi o tek gecelik yere geri çektiği anlamına geldiğini

düşündüm.

Ama ellerimi kollarında gezdirdikçe öpücükleri daha da nazikleşti. Alt dudağımı ısırды ve sonra ellerimi sırtımdan sütyen askıma doğru kaydırırken gözlerimin içine bakmak için uzaklaştı. Becerikli bir el çabukluğuyla sütyenimi çözdü. Geçmişindeki diğer kadınları düşünmemeye çalıştım ve beni izleyişi sayesinde bu kısa sürede kolaylaştı.

Sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi.

Arran kayışları kollarımdan aşağı itti ve yere düştü. Bakışları yavaşça benimkilerden ayrıldı ve gözleri kukuletaya dönüşürken ürperdim. Çıplak göğüslerimin görüntüsüyle ziyafet çekerken elleri pazılarımın etrafında sıkılaştı. Meme uçlarım onun incelemesi altında çakıllaştı, sıkı, muhtaç tomurcuklar ağzı için yalvardı.

"Sik beni," diye inledi Arran onları avuçlarken. "O kadar güzelsin ki dayanamıyorum."

İnledim ve dokunuşuna doğru eğildim. Göğüslerimle oynarken, onları şekillendirip yoğururken, meme uçlarımı okşayıp çimdiklerken karnımda arzu dalgaları dalgalanıyordu. Gözleri her zaman yüzüm ve göğüslerim arasında gidip geliyordu. Ona olan ihtiyacımı mırıldanarak dokunuşuna doğru itildim.

"Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?" diye sordu kısık sesle. "Seni böyle kollarıma almanın hayalini mi kurdum? Bu beni lanetledi, Ery. Ve yine de hiçbir fantezi senin gerçekliğine dayanamaz. Sana ihtiyacım var." Ağzı benimkini bulduğunda kelimeler dudaklarının arasından henüz geçmişti. Bu öpücük sert, sert, çaresizdi ve meme uçlarımı işaret ve baş parmakları arasında sıkıştırırken iniltisi içimi doldurdu.

Nefesim kesildi ve onun memnuniyet hırıltısı beni zevkten kızarttı. Tişörtünün kumaşını ellerimin altında hissedince yumruklarımı tişörtüne geçirdim ve dudaklarımı onunkilerden ayırdım. "Çıkar şunu."

Arran beni bıraktı, geri çekildi ve tişörtünü yukarı çekip çıkardı. Tişörtü arkasına atıp botlarını ve kot pantolonunu giyerken, onu görmenin keyfini çıkarıyordum. Onu son kez üstsüz gördüğümde onu süzememiştim ama şimdi manzaranın tadını çıkarabilirdim.

Düzenli olarak spor yapıyordu ve muhteşem bir vücudu vardı ama aşırı kaslı değildi. Güçlü, erkeksi ve atletikti. Mükemmeldi. Kalın kalçaları ve kaslı baldırları karnımın alt kısmında bir başka sert dönüşe neden oldu. Boxer külotunu ereksiyonunun üzerinden sıyırmak zorunda kaldığında inledim ve serbest kaldığında o kadar sertti ki karın kaslarına doğru gerildi. Beni istiyordu. Hem de çok.

Cüzdanından bir prezervatif çıkarıp ereksiyonunun üzerinde yuvarlamasını izlerken vücudumun her parçası ona doğru kabardı. Dudaklarımı yaladım, onun kalınlığını içimde hissetmek için çaresizdim.

"Acele et."

Cevap olarak Arran beni belimden kavradı ama beni yatağa götürmek yerine dönüp kenarına oturdu. Sonra beni üzerine oturmam için yönlendirdi, uyarılmışlığı karnımda sıcak bir şekilde hissediliyordu.

Arran çeneme dokundu ve bakışlarımızı kilitlemek için başımı yukarı kaldırdı. İfadesine bakarken parmaklarım omuzlarının arkasına kıvrıldı. Gözlerinde çok fazla duygu vardı. Şehvet, ihtiyaç... ama daha fazlası da vardı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye hazır değildim.

"Arran?"

Elini boynum boyunca kaydırdı, buklelerime dolanarak bir avuç aldı. Sonra başımı nazikçe geriye çekti, göğsümü dikleştirdi ve sağ meme ucumu ağzıyla kapattı.

Duygu içime çarptığında nefesim kesildi, beni emerken, okşarken ve ısırırken kalçalarım otomatik olarak dalgalandı. Bacaklarımın arasındaki gerginlik, o göğüslerimin arasında hareket ettikçe sıkılaşıyor ve geriliyordu, sıcak ağzı, dili-

"Arran!" Sadece bununla tekrar gelecektim.

Sonra durdu ve bana dokunmaya devam etmesi için yalvarmak üzere başımı kaldırdım, ama kalçalarımı kavradığında durdu. Bana rehberlik ederek beni yukarı kaldırdı ve ben ona baktım,

kendini eline almasını bekledim.

İşaretini alarak kendimi onun üzerine bıraktım ve ucunu kaygan açıklığımda hissettim. Karıncalanmalar omurgamdan aşağıya, karnımın etrafına ve bacaklarımın arasına doğru yayıldı.

Çok uzun.

Çok uzun zaman olmuştu.

Kendime söyleyip durduğum şey buydu. Bu yüzden bu kadar muhtaçtım, sadece ucu içimdeyken boşalmanın eşiğindeydim. Ama daha fazlası olduğunu biliyordum.

Bu oydu.

Onu istedim.

Arran bir eliyle kalçamı tutup diğer eliyle sağ göğsümü kavradı ve ben onun üzerine doğru eğildiğimde ezici kalınlıktaki his karşısında nefesim kesildi.

Çok sıkı, çok hızlı bir şekilde yayılan sarmal gerilim, içimde sadece onun ucuyla patladı.

İçimdeki kaslar dalgalanırken, çekiştirirken ve Arran'ı daha da derine çekerken haykırdım ve omuzlarına yapıştım. Titriyor, kalçalarım sarsılıyor, karın kaslarım spazm geçiriyor, titrerken tutunmak için kollarımı Arran'ın boynuna doladım. Alnımı onunkine yasladım.

Sarsıntıların sonuncusu da içimden geçerken, Arran'ın kalçalarımı morartan kavrayışının ve içimdeki ezici doluluğunun farkına vardım. Orgazmım sırasında bir noktada, sonuna kadar içeri dalmıştı.

Oh, Tanrım.

Yanaklarım utançtan kızarmıştı, tepkisini görmek için başımı kaldırdım ve gözlerindeki arzu iç kaslarımın onun etrafında zonklamasına neden oldu.

Bu his karşısında homurdandı. "Ery?"

Mahcup bir şekilde, "Benim için uzun zaman oldu," diye fısıldadım.

Arran'ın göğsü biraz kabardı. "Bu... lanet olsun... Üzerime boşalmanı izlerken boşalmamak için kendimi zor tuttum." Yüzü karardı. "Ama tekrar boşalmaya hazır olsan iyi edersin çünkü daha işimiz bitmedi, hem de hiç bitmedi." Arran yataktan kalktı ve bizi yatağın üzerine bırakmak için arkasını döndü. Bu hareket onu içime öyle bir soktu ki nefesim kesildi.

Arran üzerimde gezinirken boğuk bir küfür mırıldandı ve sonra ellerini bileklerime dolayarak başımın iki yanında yatağa sabitledi.

Güçlü itişlerle içimde hareket etti, gözleri yoğun bir şekilde benimkilere odaklanmıştı. Sanki göz temasına ihtiyacı varmış gibi. Benim de buna ihtiyacım varmış gibi. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama ihtiyacım vardı. Kendimi bu kadar bağlı hissetmediğim biriyle asla bu anı yaşayamazdım. Korkunç gerçek buydu.

Ve onu her yerde hissetmek istedim; kıcını kavramak ve her vuruşta sıkılıp bıraktığını hissetmek istedim, ama beni tuttu.

Yatak odasında hükmetmeyi seven eski sevgilimle klostrofobik hissetmiştim. Ama Arran'la, sadece vermek zorunda olduğu şeyi alabilmem için beni bastırması garip bir şekilde heyecan vericiydi.

İçeri ve dışarı her kalın sürüklenişinde gerilim yeniden arttı. Yüz hatları şehvetle gerilmişti ve bir kez daha güçlü bir şekilde girip çıkınca tekrar boşaldım, daha kısa, daha keskin ama daha az yoğun değildi. Doruk noktamın tek bir sert çekişiyle Arran içimde şişti. Bacaklarımın arasında gerilirken ellerimi sertçe yatağa bastırdı ve sonra-

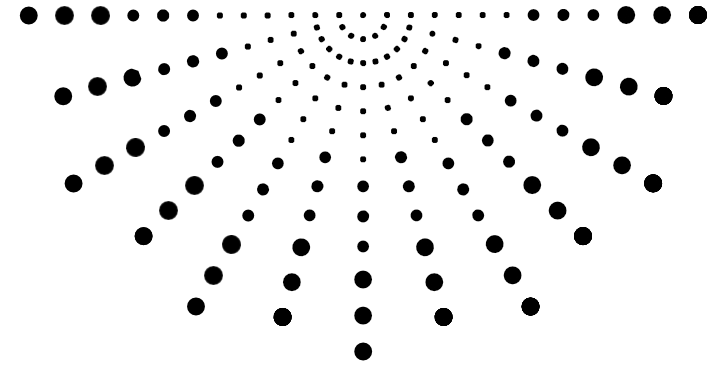
"Eredine! Siktir! Eredine!" Kalçaları sarsıldı ve benimkilere karşı titredi.

Sonunda bileklerimi bıraktı ve üzerime yığıldı, yüzü boynumdaydı ve ben de kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak sıcak, nemli tenini okşadım.

Ancak yavaş yavaş, nefes alıp vermesi hafifledikçe ve tüm vücudu gevşedikçe, ağırlığının ağırlığı çok fazla gelmeye başladı. Nefes alamıyordum. Ve bunun nedeni onun ağırlığı değildi. Fark ettiğimde paniğe kapıldım.

Bir gece yeterli değildi.

ARRAN

Ery'yi ezmek istemediğim için yuvarlandım ve nefes nefese sırtüstü yere yığıldım.

Daha yeni seks yapmıştık ve olağanüstüydü.

Tadı hayal edebileceğimden daha güzeldi. Onunla ilgili kurduğum tüm fantezilerden daha iyi hissettiriyordu. Ona sırtıtmak için başımı çevirdiğimde, onu tavana bakarken buldum.

"Artık gitsen iyi olur, değil mi?" Kaşlarımı çatarak, "Ery, bana bak" dedim.

İsteksizce başını yastığa koydu. O güzel gözlerinde kafa karışıklığı vardı. "Sadece bir gece demiştin."

Eredine başını salladı. "Evet."

"Gece daha bitmedi ve benim de işim bitmedi. Bu prezervatifle uğraşacağım ve sonra seni tekrar becereceğim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Burun delikleri ihtiyaçla alevlenirken dudağını ısırıldı. "Tamam."

"Tamam." Eğildim ve bir sonraki planımı tahmin etmeye yer bırakmayacak bir şekilde onu öptüm.

Yatak odasına döndüğümde Ery yastığa yaslanmış, uzun bir bacağı dizinden bükülmüş, diğer kolunu başının üzerine atmış, parmakları buklelerinden biriyle oynuyordu.

Yatağında çıplak bir şekilde dinlenen, yeni sikilmiş Eredine Willows'un muhteşem görüntüsü karşısında bir an donup kaldım. Sikime kan hücum etti ve yarı penisim tamamen kalkarken gözlerini indirdi. "Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?"

Bana güzel, neredeyse utangaç bir gülümseme verdi. "Sen de öyle."

Bana güzel denmesi düşüncesiyle sırtıttım ama kabul ettim. Pantolonumu almak için eğildim, cebinden prezervatif paketini çıkardım, bir tane aldım, geri kalanını komodinin üzerine attım ve bir tane yuvarladım. Ery her hareketimi izliyordu ve onun bakışları tenimi ısıtıyordu.

Bir dizimi yatağa koyarak üzerine tırmandım, elimi pürüzsüz bacağında gezdirdim, parmak uçlarımı ipeksi iç kalçasında gezdirdim, o da bana uyum sağlamak için bacaklarını açtı. Onun üzerinde durarak, o benimkine uzanırken ben de onun ağzına uzandım ve iki parmağımı onun ıslak

sıcaklığına sokarken onu öptüm. Aniden, ağzına kadar dölümle dolu görüntüsü beni düşündüğümde daha sert yaptı

mümkün. Onu daha derin, daha aç bir şekilde öptüm ve bir iniltiyle bana sarıldt.

Bu sefer onunla oynamadım. Artık Eredine'in içinde hareket etmenin bir cennet olduğunu biliyordum ve onu beklemeye tahammül edemeyecek kadar çok istiyordum. Parmaklarımı çekerek ellerimi omuzlarının iki yanına koydum ve bacaklarının arasına soktum. Onu öpücükten kurtararak gözlerinin içine baktım, ela gözlerini bazı ışıklarda yeşil gösteren yeşilimsi altın nehirlerini gördüm ve içine doğru ittim.

Eredine kalçalarını belime doladı ve ben iterken ellerini sırtımdan aşağı kaydırarak kıcıımı kavradı. Dudakları yüksek bir nefesle ayrıldı ve parmakları kıcımın yanaklarını sıkarken aynı anda sesin aletimde zonkladığını hissettim. Evet.

Kalçalarımı geri çektim, alaycı bir şekilde yavaşça geri çekildim ve sonra tekrar içeri ittiğimde sıkı sıcaklığı beni sıkarken inledim.

"Daha hızlı," diye fısıldadı Eredine ağzıma karşı. "Daha sert."

Sırıttım ve hızımı artırmadım, her sinir ucu onu becermem için çığlık atıyor olsa da. Ama sadece tek gecelik bir ilişki yaşamak istemiyordum. Onu eşit ölçüde mahvetmek ve tatmin etmek istiyordum.

Kalçasını kavrayarak kalçalarını daha yukarı çektim, itişlerimin açısını değiştirdim, Eredine beni tutuşunu bıraktı ve yatakta daha aşağı kaydı. "Oh, Tanrım," diye soluk soluğa bağırdı, ben onu acıyla, zevkle, yavaşça, sadece ucum içeride kalana kadar dışarı çekerken. Elleri yüzünün yanında çırpınıyordu, gözleri tutkuyla parlıyordu ve ben tekrar içeri girerken onunla ilgili her şey beni şaşkına çevirdi. Hareket ederken başparmağımın klitorisini buldum ve çenesini geriye yatırıp inerken gözleri genişledi.

Siktir, evet.

Klitorisinin etrafında daha sert döndüm.

"Arran." Şimdi belimi kavradı, parmakları içimi ısıırıyordu. "Daha sert. Daha hızlı."

Kırılma noktasında olduğumu bildiğimden, itişlerimi artırdım, içine girdim, küçük ama güzel göğüsleri her sürüşümde titriyordu. İnemeleri inlemelere ve muhtaç pantolonlara dönüştü, beni daha da sertleştirdi. Hem de çok sert.

"İstediğin bu mu?" Onun üzerine doğru eğilirken nefes nefese kaldım, boşalma ihtiyacı her şeyin önüne geçerken kalçalarım titriyordu.

"Evet!" Tırnakları sırtıma battı. "Arran... ahhhhh!" İç kaslarının orgazm dalgalarıyla etrafımda zonkladığını hissettiğimde zevk çığlıklarıyla başını geriye attı.

"SİKTİR!" Gücü içimde yırtılırken kükredim, sikimi ona doğru bastırırken kalçalarım ona karşı sarsıldı, doruk noktasının her bir kalıcı çekişini hissetmek istedim.

Bunu daha iyi yapabilecek tek şey prezervatif yerine Ery'nin içine girmektir.

Üzerine düştüm, dudaklarım nemli tenine değerken boynuna doğru nefes aldım ve titredim, sikim içinde titreşiyordu.

Sonunda başımı kaldırıp onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

Hayatımda hiç gelmediğim kadar sert gelmenin Ery'nin üzerinden yuvarlanıp uyumak istediğim anlamına geleceğini düşünebilirdim.

Olmadı.

Bağımlı olmuştum.

"Bana bir dakika ver," diye mırıldandım, "sonra bunu tekrar yapacağız."

Gözleri irileşti. "Tekrar mı?"

"Oh, evet. Geldiği yerde daha fazlası var, Eredine Willows." Ağzımı onunkinin üzerine

bastırdım, onu derin ama yavaş, durgun bir şekilde öptüm. Etrafımda zonkluyordu ve öpücüğün içinde homurdandım. Oh, evet. Kesinlikle işimiz bitmemiştir.

* * *

Eredine'den ayrılmak için nihayet giyindiğimde saat sabahın ikisi civarındaydı.

Kapıda vedalaşmak için seksi ipek geceliğini giymişti.

İki kez daha seks yaptık ve birbirimizin her santimini bol bol emdik ve yaladık. Hayatımın en hedonist gecesi idi ve dokunuşunun beni ne kadar heyecanlandırıldığını fark ettiğinde çekingen Ery'nin o kadar da çekingen olmamasına bayılmışım.

"Şey..." Biz kapıda dururken dudağını ısırды, kararsız görünüyordu. "Bir ..." için teşekkürler Yumuşak bir şekilde güldü. "Harikaydı."

Gülümsedim. "Öyleydi. İnanılmazdı. Kaşındığımız bir kaşıntı."

Tekrar güldü ama sonra ifadesi ciddileşti. "Ben... Bunu yaptığımızı kimsenin bilmesini istemiyorum."

Bunun ne anlama geldiği konusunda içimde bir hayal kırıklığı oluştu ama başımı salladım. "Bu bizim sırrımız."

Ama gerçekten de hayatımın en iyi seksini yaşamışken aramızda hiçbir şey olmamış gibi devam etmemizi mi bekliyordu? Burada fiziksel olanın ötesinde bir bağ vardı. Ve bu konuda yalnız olmadığımı biliyordum.

"İyi geceler o zaman." Kapıya uzandı ve açtı.

Bir an verandaya baktım, kalbim güm güm atıyordu. Daha fazlasını talep etmek istiyordum ama bunun Eredine'i tamamen uzaklaştıracığından korkuyordum. Bunun yerine onu kendime çektim ve bir daha asla öpüşemeyecekmişiz gibi öptüm. Onu bıraktığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Yarınki koşumuz hâlâ devam ediyor mu, yoksa çok mu erken?"

Başını iki yana salladı. "Kaçabiliriz."

"Pekâlâ... iyi geceler," dedim, kelimelerim boğuk boğuk çıkıyordu. Çünkü beni tekrar yatağına davet etmesi, yanında uyanma zevkini bana tattırması için her şeyimi verirdim.

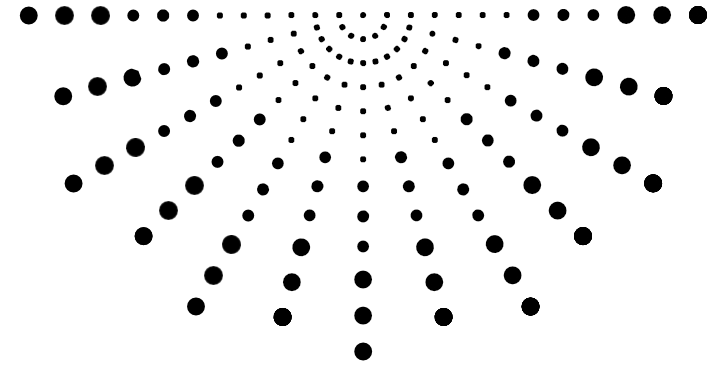
Ery'nin yüz ifadesinden çözemediğim bir şey geçti ama kısa sürdü ve her neyse yüzünün kapanmasına neden oldu. "İyi geceler." Kucağımdan indi.

Ben de onu orada bıraktım.

Alabama bindim ve Eredine Willows'un fikrini nasıl değiştirebileceğimi düşünerek sabahın köründe Caelmore'a döndüm. Çünkü birlikte geçirdiğimiz gece aklımı başımdan almıştı ve artık onunla boy ölçüşebilecek bir kadının asla olamayacağından korkuyordum.

Beni mahvetti.

EREDİNE

Arran'la koşuya çıkmak yerine tek yapmak istediğim Arran'dan *kaçmaktı*. Erken saatlerde ayrılmıştı ve onun gidişinden sonra bir süre uyuyamadım. Onunla ilgili görüntüler, az önce onunla yaşadıklarım zihnimde tekrar tekrar oynuyordu ve buna inanamıyordum ama doyumsuz hissediyordum.

Beni o kadar iyi tatmin etmişti ki daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Arran Adair şimdiye kadar sahip olduğum en iyi, en verici sevgiliydi ve açgözlü, açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi, o bir ısırık beni her şeye aç hale getirmişti.

Bir ısırıktan biraz daha fazlasıydı. Birlikte geçirdiğimiz gece amansız bir tutku gösterisi olmuştu. Ona iyi geceler dileyip kapıyı kilitledikten sonra, yatak odama döndüğümde her yerin seks koktuğunu fark ettim. Pencereyi açmıştım ama bu da yatağıma iyi gelmemişti. Arran'ın kolonyası her yere sinmişti.

Sonunda kafamda onun kokusuyla uykuya dalmıştım.

Yorgun, huzursuz ve muhtaç bir şekilde uyanmam beni panikletti. Arran'la geçireceğim bir gecenin kaşintıyı geçirmesi gerekiyordu. Kaşıntının yayılmasına neden olmamalıydı.

Tamam, kötü benzetme.

Mesele şu ki, onu aklımdan çıkaramıyordum. O sabah duş alırken vücudum aşırı hassaslaşmıştı ve onun burada benimle olmasını, sabunlu ellerinin ince kıvrımlarımda gezinmesini arzuluyordum.

Lanet olsun.

Bu hiç iyi değildi.

Her şeyi berbat etmiştim.

Arran'ı ve kendimi hafife almışım.

Bu gerçeklikten kaçma arzusu büyüktü ama bunu arkadaşşıma yapamazdım. Aramızda bir anlaşma vardı ve bu anlaşma birlikte geçireceğimiz gecenin arkadaşşığımızı bozmamasına bağlıydı. Elbette, birbirimizin vücudunun her santimini öğrendikten sonraki sabah ilk başta tuhaf olacaktı, ama zaman tuhaflığın icabına bakacaktı.

Saçlarımla ilgilenmeden uyuyakalmıştım, bu yüzden dağınıktı. Buklelerimi bir ton toka

kullanarak enseme de iki topuz haline getirdikten sonra egzersiz kıyafetlerimi giydim. Tam spor ayakkabılarımı giyiyordum ki telefonum makyaj masasında çaldı.

Mesaj bildiriminde Arran'ın adı yazıyordu. Nabzım hızlandı, küçük bir gülümseme dudaklarımı dürttü ve mesaja dokundum.

Ery, bu sabahki koşumuza katılamayacağım. Bir teslimatı kabul etmek için ilk iş Gloaming'de olmalıyım. Sonra konuşuruz.

Basit bir "Tamam" yazıp gönderdiğimde midem bulandı. Arran beni ekiyor muydu?

Anahtarlarımı kaptığım gibi içimde öfke ve acı çalkalandı, yine de koşmayı tercih ettim. Malikânedeki ilk dersim on bire kadar değildi, yani bolca zamanım vardı. Sahile giderken direksiyonu o kadar sert sıkıştırmıştım ki ellerimde çatlamaması mucizeydi.

Beni gerçekten ekiyor muydu?

Arran'a güvenmiştim ve şimdi o aramızdaki ilişkiyi garipleştiriyordu.

Elbette, Gloaming'de gerçekten bir teslimat olabilirdi, ama zamanlama şüpheliydi.

Pislik.

Ah, neden erkekler her zaman kaçınılmaz olarak böyle erkek olmak zorundaydı?

* * *

Derslerim iyi geçti. Michelle ve Natalia'nın, Iris Benning'in kovulmasından bu yana diğer konukların bana karşı temkinli davrandıkları konusunda söylediklerinin aksine, kulüp üyelerinden hiçbir yorum ya da tuhaflık görmedim. Pilates derslerime yeni başlayan bir aktör vardı, yıllardır Los Angeles'ta pilates yapıyordu ve eğitimi devralmaya çalışıyordu. Onun gibi çok bilmişlere karşı sabırlı olmayı ve sadece gülümseyip diğer herkesle konuşmaya devam etmeyi öğrenmiştim. Sinir bozucuydu ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi ve Michelle'e göre, malikanede nadiren kaldığı için ziyareti kısa sürecekti. Bu da pek çok üye için geçerliydi. Ziyaret edemeyecek kadar meşgullerdi ama insanlara Ardnoch üyesi olduklarını söyleyebilmenin prestijini yaşamak istiyorlardı.

Yine de, iş günümün rahatlığına rağmen, saat altı buçukta Thane ve Regan'ın evine gittiğimde, dün geceki uykusuzluk yüzünden bitkin düşmüştüm. Regan'ın söz verdiği gibi, Arran'ın aracı orada değildi. Gizemli bir şekilde meşguldü. İşte bu yüzden Cuma gecesini Thane ve Regan ebeveynler gecesine katılırken Eilidh ve Lewis'e bakmayı ve ardından geç bir akşam yemeği yemeyi teklif etmiştim. Çocukların çoktan yemek yemiş olacağını biliyordum, bu yüzden işten geldiğim ve açlıktan ölmek üzere olduğum için sadece yemek kaldığını umabiliyordum. Stüdyomda duş aldıktan sonra bol bir eşofman altı ve tişört giymiştim ama akşam yemeği yiyecek vaktim olmamıştı.

Ön merdivenleri aceleyle çıkarak kendimi içeri attım çünkü Regan kapıyı çaldığım için beni birçok kez uyarmıştı. Aileden olduğumu ve onların evinin benim evim olduğunu söylemişti.

Çok tatlıydı ama yine de içeri girerken kendimi tuhaf hissettim. "Hey, benim!" İçeri girerken seslendim. "Buradayım!" Regan geri seslendi.

Sesini takip ederek ana mutfak/yemek/oturma alanına girdim ve onu tezgâhın başında, Thane'i ise arkasında durmuş, nişanlısının boğazına bir kolye dolamış halde buldum.

"Ery!" Eilidh bağırdı ve tam zamanında dönüp bana doğru atladı. Artık kollarıma giremeyecek kadar uzamıştı, o yüzden küçük kollarını belime sıkıca sararken ben de ona sarıldım.

"Hey, tatlı turtam."

Bana sıırıttı. "Annem ve babam öğretmenimle ne kadar harika olduğum hakkında konuşacaklar."

Ailesi de benim gibi kıkırdadı. "Eminim öyledir." Lewis'in kanepede oturduğu yere baktım.

televizyon izliyordu ve el salladı. "Selam dostum. İyi misin?" "Pizza yedik," diye bilgilendirdi beni. "Sana da biraz bıraktık." "Sağ ol. Açlıktan ölüyorum."

"Dev bir kardan adam hakkında bir film izliyoruz. Adını telaffuz edemiyorum ki bu çok aptalca çünkü bu bir çocuk filmi ve telaffuz edebilmemiz gerekir," dedi Eilidh üst dudağını kıvrarak.

Tekrar gülmemek için kendimi zor tuttum. "Bu çok doğru."

"Bunu yaptığınız için tekrar teşekkür ederim. Lachlan ve Robyn'e soracaktık ama onlar hafta sonu için Glasgow'a gittiler ve Arran da Gloaming'de meşgul." Regan özür dileyen bir ifade takındı.

"Sorun değil. Çocukları izlemeyi sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ama..." Regan Thane ile bakıştı. "Sana çok fazla yaslanıyormuşuz gibi hissediyoruz."

"Saçmalama. Yapmak istemeseydim yapmazdım," diye söz verdim. Bunu onlara borçluydum. Thane bana sert bir şekilde başını salladı. "Teşekkür ederim, Eredine. Gerçekten minnettarız."

"Elbette." Regan'ın sapığı beni bayılttığına çocukların travma geçirmesine izin verdiğimi düşününce teşekkürlerinden rahatsız olmuştum. Onlarla tekrar ilgilenmem için çok şey gerekmişti ama bir kez ilgilendiğimde korkumun yerini kararlılık almıştı. Artık bunun başlarına gelmesine asla izin vermeyecektim. Eğer bebek bakan bensem, o zaman durum üzerinde biraz kontrolüm vardı.

Bir dahaki sefere onları koruyabilirim.

Bir dahaki sefere olmasını istemediğimden değil. "Senin gitmen gerekmiyor mu?"

Regan ve Thane birkaç dakika sonra ayrıldılar. Birkaç dilim soğuk pizza ve bir şişe su alıp çocukların yanına döndüm. Yanıma sokulan Eilidh'in yanına oturdum. "Ne izliyoruz?"

"Kardan adam şeyi."

Son dilimi henüz bitirmiştım ve Çin'de geçen güzel animasyonun tadını çıkarıyordum ki dış çamaşırhanenin kapısının açılma sesiyle irkildim.

"Benim!" Arran seslendi.

Birdenbire pizza midemde bir yumru gibi hissettim. Bakışlarım çamaşır odasına açılan kapıya odaklanmıştı ve Arran kapıdan içeri adımını atarken nefesimin boğazımda düğümlendiğine yemin edebilirim.

Botlarını ve ceketini çıkarmış, kot pantolon ve kollarına çok yakışan uzun kollu bir Henley ile içeri girmişti.

Dün geceye dair görüntüler zihnimde canlandı ve yanaklarım yandı.

"Arran Amca, film izliyoruz," diye duyurdu Eilidh yanımdaki yerinden.

"Bunu görebiliyorum." Bize doğru ilerlerken ona hoşgörüyü gülümsedi ve sonra bakışları benimkilerle buluştu. Aramızda bir tanışıklık kıvılcımı çaktı ve açıkçası konuşabileceğimi sanmıyordum.

"Ery." Başını salladı.

Zorla bir *selam* verip ekrana döndüm çünkü ona bakarken konuşmam imkânsızdı. "Çalıştığını sanıyordum."

"Eve beklediğimden erken geldim. Yiyecek bir şey var mı?"

Regan ve Thane bir ailenin ihtiyacından daha fazla yemek sipariş etmişlerdi. "Tezgâhta soğuk pizza var." Hâlâ ona bakmıyordum, gözlerim televizyon ekranına yapışmıştı.

"Bu kadar yeter."

Birkaç dakika sonra Arran da bize katıldı. Diğ er tarafımda.

O kadar yakındı ki, bir dilimi ağzına her götürdüğünde kolu benimkine değiyordu. Kolonyasının kokusu bir tetikleyiciydi ve o alçak, derin, çalımlı isteği hissettim.

Oh, Tanrım. Bu çok saçmaydı.

Çok belli etmeden ondan biraz uzaklaşmaya çalıştım, Eilidh'e doğru döndüm, ama bunun tek yaptığı kıcımlı Arran'ın yönüne çevirmek oldu ve yemin ederim onun yakıcı bakışlarını kıcımda hissettim.

Bu bana sadece dün gece yüzüstü yatarken vücudumda gezinmesini, seksi öpücüklerinin kıvrımlarıma değdiğini hissetmemi hatırlattı. Kıç yanaklarımı öptüğünde ve sonra birini nazikçe ısırduğunda, bunun ne kadar erotik olduğuna şaşırmıştım.

Tenim karıncalanırken nefes alışım çok sık, çok gürültülü görünüyordu. Vücudumun her santimi çok hassas hissediyordu ve Arran'ın tek yaptığı yanıma oturmaktı.

Bu çılgıncaydı!

"Affedersin, tatlım," diye mırıldandım Eilidh'e. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

"Tamam." Kayarak uzaklaştı ve ben de koltuktan fırlayarak alt kattaki banyonun önüne doğru koşmaya başladım.

İçeri girince soğuk musluğu açtım ve bileklerimi musluğun altına tuttum. Bu numarayı bana büyükannem öğretmişti. Duruma göre, yüzünüze su sıçratarak makyajınızı bozmadan serinlemenin ya da sakinleşmenin bir yoluydu.

Kapı açılıp Arran içeri girip kapıyı arkasından kapatınca şaşkınlıkla sıçradım.

Lavaboya doğru dönerek ters ters baktım. "Ne yapıyorsun sen? Çocuklar dışarıdayken beni buraya kadar takip edemezsin."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken kaşlarını çatı ve vücudunun tüm uzunluğunu benimkine bastırırken beni lavaboya doğru eğilmeye zorladı.

"Arran," diye fısıldadım.

Yüzüme bakarken "Bu sabah seni ekmedim bu arada," diyerek beni şaşırttı.

"Ne?"

Kaşları daha da çatıldı. "Çok kısa ve alışılmadık 'Tamam'ınızdan sizi ektiğimi düşündüğünüzü çıkardım. Ekmiyordum. Müteahhidim sabahın beşinde arayıp beklediğimiz pencerelerin sabah altıda teslim edileceğini söyledi. Teslimatı kabul etmek için oraya gitmem gerekiyordu. Seni ekmiyordum."

Oh.

Tama

m.

"Sana inanıyorum."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık kayboldu ve sıırttı. "Güzel." Sonra, ben daha ne olduğunu anlayamadan, ağzı benimkinin üzerindeydi, kolları beni sarmıştı ve beni yutarken vücuduna yapışmıştım.

Onun doymak bilmez öpücüğüne karşılık verirken kalçalarımın arasında ihtiyaç çiçekleri açtı. Kot pantolonunun fermuarını açmayı, eşofmanımı indirmeyi ve onu içimde kalın ve derin hissetmeyi her şeyden daha çok istiyordum.

Ağzımın içinde inlerken, neredeyse tüm mantığımı kaybediyordum.

Ta ki televizyondan gelen hafif müzik sesi duyularıma sızana kadar.

Ağzımı Arran'ınkinden çektim ve ona bakakaldım. "O da neydi öyle?" Şimdi göğsüne bastırıyordum ve o da isteksizce beni bıraktı.

Etrafindan dolanarak kapıya doğru ilerledim ve ona dikkatle baktım. Çünkü daha önce onun gibi

beynimi şehvetle kızartma gücüne sahip biriyle tanışmamıştım.

"Seni tekrar istiyorum Ery," dedi Arran hoyratça, gözleri arzudan alev alev yanıyordu.

Ben de onu istedim.

Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Bütün gün ondan başka bir şey düşünmemiştim. Bu konuda birileriyle konuşma ihtiyacı da şaşırtıcıydı ama bunu güvendiğim insanlara itiraf edemezdim çünkü güvendiğim insanlar Arran'ın ailesiydi. Bu çok karmaşıktı. Ve bir sır olarak kalmalıydı. Aramızdaki çekime ne kadar çok teslim olursak, bunu bir sır olarak saklamak o kadar zorlaşacaktı.

"Yapamayız." Kapının koluna uzandım. "Bu işleri daha da karmaşık hale getirir." "Ery-"

"Hayır. Ben çocukların yanına dönüyorum ve sen ortaya çıktığında onlara yapacak işlerin olduğunu söyleyip gideceksin."

Gözleri öfkeyle parladı. "Yani şimdi seninle vakit bile geçiremeyecek miyim? Anlaşmamız bu değildi."

İçimi pişmanlık kapladı. "Öyle demek istemedim. Demek istediğim... belki de sadece arkadaşlığa yeniden alışmak için biraz zamana ihtiyacımız var. Bu gece o gece değil Arran, belli ki. O yüzden lütfen çocuklarla yalnız ilgilenmeme izin ver. Yarın koşuya çıkarız. O ortamda aramızdaki normal hissettirmeli. Tanıdık. Rutin."

Arran'ın yüz ifadesi karardı ve o çok iyi tanıdığım eğlenceyi seven adam, alaycı bir tavırla, "Eğer inanmayı seçtiğin şey buysa. Güzel."

"Arran-"

"Hayır, hayır. Yarın koşuya çıkacağız ve dün gece aklımı başımdan alan ve her düşündüğümde beni sertleştiren seksimizi mucizevi bir şekilde unutacağız."

Vücudum onun sözlerine anında tepki verdi, göğüs uçlarım gerildi, bacaklarımın arası nemlendi. Sanki fiziksel tepkimi hissetmiş gibi burun delikleri açıldı. Muhtemelen hissetmiştir.

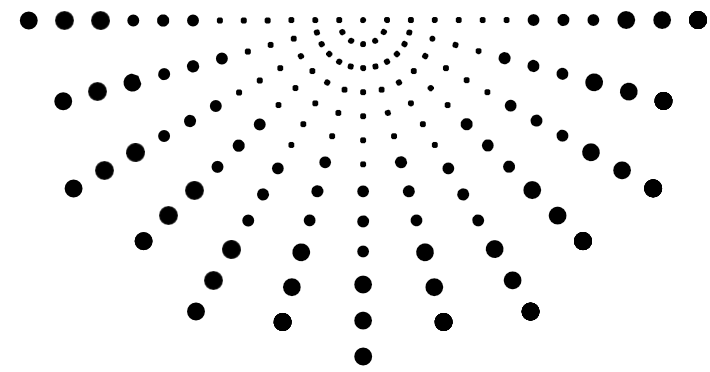
"Bu çok karmaşık," diye zayıfça tekrarladım ve sonra banyodan kaçtım.

Birkaç dakika sonra Arran çocuklara yapacak işleri olduğunu söylemek için oturma odasında belirdi. Şikayet ettiler ve suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturdu, bu da benim pişmanlık duymama neden oldu. Evden çıkmadan önce bana bir daha bakmadı.

Ve bütün gece bunun için endişelendim.

Belki yarın gelmeye zahmet etmezdi.

EREDİNE

Arran'ın gelmeyebileceğinden endişe ederek alarmımdan bir saat önce uyanmışım. Bu olası sonuçla ilgili hislerimi görmezden gelerek fazladan bir saatimi hazırlanmakla geçirdim, böylece bir protein shake içmek ve son kitabımın bazı bölümlerini okumaya çalışmak için zamanım oldu.

Ancak bakışlarım sürekli telefonuma kayıyordu ve ara sıra saati kontrol etmek için ekranı uyandırıyordum. Saat altı buçuğa yaklaştıkça bu tik daha da sıklaşıyordu.

Sonra uzaktan gelen bir araba motoru sesi nabzımı hızlandırdı. Yerimden fırlayıp pencereden dışarı bakmak istedim. Bunun yerine, telefonumdaki ev güvenlik uygulamasını açtım ve ön sundurma kamerasına dokundum.

Birkaç saniye sonra Arran'ın cipi ağaçların arasından çıktı ve arabamın arkasında durdu.

Rahatlama, heyecan, korku, endişe... Arran Adair'in aracından atladığını gördüğümde içimden bir dizi duygu geçti. Uygulamayı kapattıktan sonra, tam ön kapıya yaklaşıp zili çaldığı sırada koltuktan kalktım.

Derin bir nefes alarak sakince kapıya yöneldim ve kapıyı açarken karnımdaki hafif heyecan titremesine lanet ettim.

Üzerinde her zamanki antrenman üniforması olan tişört, eşofman altı ve koşu ayakkabılarıyla karşımda duruyordu. Göğüslerime değen sert göğüs kaslarını, dudaklarımdaki nemli ve sıcak teninin tadını, seks kokusuyla karışmış kolonyasının kokusunu hatırladıkça duyularım hemen harekete geçti.

İçimde hareket ederken bakışlarımı nasıl tuttuğunu ve ona bağlanmanın geçmişimdeki herhangi bir erkek arkadaştan daha doğru hissettirdiğini hatırladım.

Korkunçtu. Dev
bir kırmızı
bayrak.

Yine de Arran yüz ifademde her ne gördüyse, eve hücum etmesine, kapıyı arkasından çarparak kapatmasına ve beni sanki hiçbir şey değilmişim gibi yemek masamın üzerine kaldırmasına neden oldu.

Şok içinde göğsünü itmek için hamle yaptım ama o bunun yerine ellerini bileklerime doladı ve onları kendine doğru tuttu. Masmavi gözleri parladı.

"Bu sabah antrenman yapmak ister misin, Ery?" diye sordu huysuzca. "Bunun için evden çıkmamıza gerek yok."

"Arran-" Beni bıraktığında sözümü kestim, ama sadece tişörtünü çıkarmak için.

Kalçalarımı kavrayıp beni içine çekerken göğsü biraz daha hızlı inip kalktı.

Nefes nefese kaldım, ellerimi denge için nefis göğüs kaslarına dayadım. "Arran?"

Yüzümü aradı. "Bana bunu istemediğini söyle. Cuma sabahının erken saatlerinden beri her saatin her saniyesinde bunu düşünmediğini söyle."

Onun uyarılmışlığını merkezimde hissettiğimde, tüm mantıklı düşünceler benden kaçtı. Hissetmek istedim. Daha fazlasını istedim. Çünkü gerçek şu ki, Arran'la geçirdiğim gece sekiz yıldır ilk kez tamamen uyanık hissettiğim bir geceydi. Canlı.

Cevap olarak, spor atletimin kısa kenarına uzandım ve onu çekip Arran'ın omzuna attım. Bakışları birkaç sıcak saniye boyunca çıplak göğüslerime kaydı ve sonra tekrar gözlerime döndü.

Sonra ağzı aç ve seksi bir öpücükle benimkinin üzerine çöktü. Kollarımı sırtına doladım, o beni yutarken parmaklarım sıcak kaslarına gömüldü. Bacaklarımın arasında hareket ederken parmak uçları uyluklarımın üst kısımlarında gezindi.

Kısa süre sonra öpüşme kontrolden çıktı, vahşi ve aceleci bir hal aldı, yoga pantolonumun bel bandına yapıştı. Onu izleyerek, pantolonu indirmesine yardımcı olmak için kıcımlı masadan kaldırdım. Arran spor ayakkabılarımı çıkardı ve sonra yoga pantolonum gitti ve üzerimde minicik iç çamaşırlarımdan başka bir şey yoktu. Arran bacaklarımı okşayarak tekrar aralarına girdi ve içimi yakan ifadesiyle her bir santimetre karemi incelerken karnımın istekle iyice sıkışmasına neden oldu.

"Arran," diye fısıldadım.

Gözleri çıplak göğüslerimden yüzüme doğru ilerledi ve kısık sesle itiraf etti: "Seni her gördüğümde bir öncekinden daha güzel oluyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir?"

İçimde acı veren bir duygu patlaması yankılandı. Bununla uğraşmak istemedim. Bunun yerine ona uzandım, gövdesinin her dalgalanmasını ve sert kaslarını okşadım. Arran'ın elleri belime yerleşti, ona dokunmama izin verirken gözleri kısıktı. Sonra, tam onu avuçlamak için eğildiğimde, elini enseme doladı ve beni tekrar öptü.

Sonra dudakları kayboldu.

"Arran," diye itiraz ettim ama beni hafifçe çekiştirmeden önce başını hafifçe salladı, kıcımlı neredeyse masadan sarkacaktı. Sonra yüzünü bacaklarımın arasına indirdi ve sağ uyluğumun iç kısmına yumuşak, alaycı öpücükler kondururken başım bir iniltiyle geriye düştü. Ağzının cinsel organıma dokunuşuyla sarsıldım. İç çamaşırlarımın pamuğunu bana doğru üfledi ve ürperdim.

"Benim için hazırsın Ery, değil mi?" Bir parmağını kumaşın etrafında kıvrıp beni okşarken sesi kalındı. "Ağzımı istiyor musun?"

"Ne düşünüyorsun?" Kalçalarımı ona doğru iterek homurdandım.

Kıkırdamasını tenimde hissettim. "Geçen gece biraz daha sabırlı olduğunu hatırlıyorum." "O zaman yanlış hatırlıyorsun." Gözlerimi açtım. "Lütfen."

Yüz ifadesi hassaslaştı. "Siktir," diye fısıldadı. "Hayatımın geri kalanında tek yapman gereken bu kelimeyi söylemek olacak ve ben de senin ellerinde oyuncak olacağım."

Kalbim küt küt atıyordu. "Arran-oh!" İç çamaşırlarımı kabaca bacaklarımdan aşağı yırtarken ellerimin üzerine düştüm. Arran kalçalarımı tekrar bastırmadan önce düşünmek için zar zor zamanım oldu.

Sonra ağzı nihayet üzerimdeydi.

"Oh, Tanrım," diye inledim, o beni yalarken arkama yaslandım, dili klitorisimi okşuyor ve eziyet ediyordu. "Arran, lütfen."

Kaslarımın titrediğini ve sıkılaştığını hissedebiliyordum. Ve sonra iki parmağım içime girdi.

Emdi, yaladı ve parmaklarını içeri ve dışarı kaydırđı. Uçurumun kenarına doğru gidiyordum. Sertleştim ve sonra yere düştüm, iç kaslarım sert bir dorukta parmaklarının etrafında kenetlenirken adını haykırdım.

Arran ayağı kalktı, sadece bana doğru eğilmek için kollarını belime doladı, böylece beni kendine doğru çekebildi. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve beni öperken ona sarıldım, dilinde benim tadım vardı, sert ve hızlı darbelerle benimkine doğru hareket ediyordu. Öpücük o kadar çaresizdi ki neredeyse gözlerimi yaşartacaktı.

Öpüşmeyi kesen Arran'ın sıcak dudakları boynumda gezindi. Sırtımı dikleştirdim, ağzını her yerimde istiyordum.

Doyumsuzluğun sıcaklığı, Arran göğüslerimi avuçlayıp okşarken ve öperken, her santimini yeniden öğrenirken, doruk noktamın durgun sonrasını ateşe verdi. Sonra ağzını meme ucumun etrafına kapattı ve o kadar şişene, hassaslaşana kadar çekti, emdi ve yaladı. Bacaklarım kalçalarına tırmanana kadar diğerine geçti. Onun ereksiyonuna karşı kıvrandım, beni alması için çaresizdim.

"Sana ihtiyacım var," diye inledim. "Arran, sana ihtiyacım var."

Beni öptü, şiddetli, aç, bir eli kıkımın altındaydı, bacaklarımın arasına girerken beni ona doğru itti, eşofmanının seksimin üzerindeki sürtünmesi beni tekrar doruğı çıkardı. Diğer eli saçlarıma doğru hareket ederken öpücüğüne doğru nefes nefese kaldım. Tokalardan kurtarmak istediğini söyleyebilirdim ama buklelerimi tutan çok fazla toka vardı ve ben bekleyemeyecek kadar sabırsızdım.

Görünüşe göre Arran da öyleymiş.

Cüzdanından bir prezervatif almak için beni bırakıp eşofmanını ve boxer külotunu indirdiğinde gözlerim açıldı. Aceleyle, neredeyse komik bir şekilde, spor ayakkabılarını tekmeledi, siki sertleşmişti. Saniyeler içinde kendini kılıfına soktu ve sonra sıcak, zonklayan ve benim için hazırđı.

Aşağı baktım, topuklarımdan yükselen ani bir ateş kükremesinin onu gördüğümde tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Çok uzun değildi ama kalındı ve içimdeki lezzetli dolgunluğunu hatırladım. Ona oksijene ihtiyacım olduğı gibi ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı yaladım.

Arran alnını alnıma bastırırken, "Siktir, Ery," diye ağzıma doğru nefes aldı.

Onu öptüm, dilim dudaklarında geziniyordu. Onun çelik gibi sıcaklığını ellerime alıp sıktım ve Arran beni daha sert öptü, nefes nefese kaldı, bir elimle onu okşarken diğer elimle parmaklarımı kıkına soktum ve onu kendime çektim.

Ucunu girişime doğru yönlendirdim ve elimi sert karnında gezdirdim.

Dudaklarımız hâlâ birbirine değerken gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu.

Arran kalçalarımı kavradı ve içeri itti.

Gözlerim, yerini heyecan verici bir dolgunluğı bırakan tatmin edici yanmayla dalgalanarak kapandı. "Ery, gözlerini aç," diye buyurdu.

Yaptım, ateşli bakışlarını tuttum.

"Gözlerini açık tut." Daha derine itti. "Gözlerini benden ayırma."

İçime yavaşça girip çıkarken kalçalarımı eğdi. Zaman ayırmaktan zevk aldığı için ona karşı titriyordum ve onunla kendimi ne kadar güvende hissettiğıme hayret ediyordum. Bir insanın olabileceğinden çok daha savunmasızdım ama yine de onunlayken kendimi sadece korunmuş değil... özgür de hissediyordum.

Aniden bastıran gözyaşlarıma karşı sert bir mücadele verdim ve gözlerimi kapattım.

"Ery. Gözlerin. Lütfen," diye yalvardı, derin sesi arzuyla gerilmişti.

Gözlerim onun için açıldı.

"İşte buradasın. Harika hissediyorsun," diye dudaklarıma yapıştı, küçük, şaşkın bir gülümseme yüzünü kapladı.

Ağız.

İtişlerine karşı hareket ettim. "Sen de harika hissediyorsun."

"Ery." Kavrayışı sıkılaştı, gözleri benimkilere dikildi. "Eredine."

"Arran," diye inledim, çünkü hareketleriyle klitorisimi fırçalamak için tam doğru açıyla itti.

"Siktir." Daha sert, daha hızlı pompaladı.

Tekrar yükseldi ve küçük sarsıntılarla ona karşı ürperdim.

"Benim için gel," diye emretti, ihtiyaçla hırçınlaşarak. "Etrafımda dön."

Bu yumuşak talep, tıpkı daha önce olduğu gibi, benim tetikleyicimdi.

Adını haykırdım, parmaklarım omuzlarına gömülürken sikişin etrafında kenetlendim ve başımı coşkuyla geriye atarken gözlerini kaybettim.

Ben onun etrafında titreşirken, Arran ritmi arttıkça beni tuttu. Birkaç saniye sonra yüzü boynuma yaslandı, sertleşti ve adımı inledi. Kalçaları benimkilere karşı sarsıldı ve içimde serbest kalışının zonklamasını hissettim.

Nefes almaya çalışırken ona tutundum. Tenim onunkine karşı kaygandı, göğüslerim onun göğüs kaslarına yapışmıştı ve birbirimize olabildiğince yakındık. Kalçalarımı onun kalçalarının etrafına sıkıştırdım, bu lezzetli sonucun tadını çıkarıyordum.

Panik yapma, kendime koçluk yaptım. Kontrol hâlâ sende. Onunla bunu yapabilirsin ve karmaşık olmamasını sağlayabilirsin. Bu Arran. Karmaşık olmaması için ona güvenebilirsin.

Aramızdaki şeyin ne olduğunu hatırlatmaya fırsat bulamadan beni kollarına aldı ve yatak odasına götürdü.

Beni nazikçe, neredeyse saygıyla yatağıma yatırdı. Konuşmak için ağzımı açtım ama benden önce davrandı. "Ben yemek masasından prezervatifleri alırken, sen de saçlarını açsana."

Niyeti karşısında yüzüm kızardı. "Arran, bu iyi bir fikir mi?"

Gözleri kısıldı. "Durmak istemiyorum. Sen istiyor musun? Ve dürüst ol."

Derin bir nefes aldım, duygularını incitmek istemiyordum ama ona istediği dürüstlüğü vermek istiyordum. "Durmak istemiyorum ama yine de bir ilişki istemiyorum, peki bu bizi nereye götürüyor?"

Arran birkaç saniye beni düşündükten sonra, "Sıradan bir ilişki öneriyorum. Kimsenin bilmesine gerek yok. Birimiz ya da ikimiz bittiğine karar verdiğinde dururuz. Söz vermek yok, bağlılık yok. Ama bunu ancak sonrasında arkadaş kalacağımıza söz verirse kabul ederiz. Seni kaybetmek istemiyorum. Ve biz bunu yaparken başka kimseyle görüşmek yok."

Arran'ın arkadaşlığını kaybetme fikri nefesimi daralttı. Ama aramızdaki bu yakınlığı arzulamaktan vazgeçmediğimi de biliyordum. Heyecan vericiydi ve bu yeni duyguya bağımlıydım. Sanki tüm duyularım yüzde elliye indirilmiş bir şekilde yaşıyordum. Arran gelip kadranı çevirdi ve ben her şeyi var olduğunu unuttuğum bir seviyede hissedip koklayana, duyana, tadana ve görene kadar kadranı çevirdi.

Onu da kaybetmek istemedim.

İkinci kurala gelince, bu benim için sorun olmazdı.

Başımı salladım. "Tamam. Bunu kabul edelim."

Arran'ın ifadesi memnuniyetle karardı. "Saçlar aşağı," diye tekrarladı. "Birkaç saniye içinde döneceğim."

"Birkaç saniyeden fazla zamanımı alacak," diye homurdandım, doğruldum. "Bırakayım da güzel zamanlara daha hızlı ulaşabilelim."

"Lütfen." Bana sırtıttı.

Bakışlarının sıcaklığı altında kızardım ama gözlerimi devirdim. "Peki."
Döndüğünde ben hâlâ yatağın kenarında oturmuş iğneleri çıkarıyordum.

Arran güldü ve yardım etmek için yanıma oturdu. Makyaj aynasındaki yansımamızı yakaladım ve saçlarımdan tokalar çıkarırken tamamen çıplak olduğumuzu görünce dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Burada işimiz bittiğinde taşaklarım mosmor olacak," dedi Arran alaycı bir ifadeyle. "Sana söylemiştim. Ama ısrar eden sendin."

"Saçlarını seviyorum." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve sonra kulağıma fısıldadı, "Seni becerirken yumruğuma dolanmasını seviyorum."

Aynada onun gözleriyle karşılaştığımda nefesim kesildi. Hiç kimse benimle yatak odasında Arran kadar kaba konuşmamıştı. Yine de şaşırtıcı bir şekilde işe yaramıştı. Hem de çok işe yaramıştı. Sanırım kaba görünmüyordu, sadece yoğun ve içgüdüsel görünüyordu. Saçlarımı serbest bırakmak için acele ettiğimde kıkırdadı ve son iğneyi de çıkardıktan sonra saldırarak onu sırt üstü yatırdım.

Arran'ın kahkahaları yatak odamı doldurdu ama dudaklarım vücudundaki her çizgiyi ve kıvrımı bulduğunda kahkahaları çaresiz inlemelere dönüştü.

Birbirimizin içinde kaybolmuştuk.

Herhangi biri oturma odasında bıraktığımız cep telefonlarını aramış olabilir, ama bunu asla bilemeyiz.

Sadece tuvaleti kullanmak ve atıştırmalık bir şeyler almak için durduk.

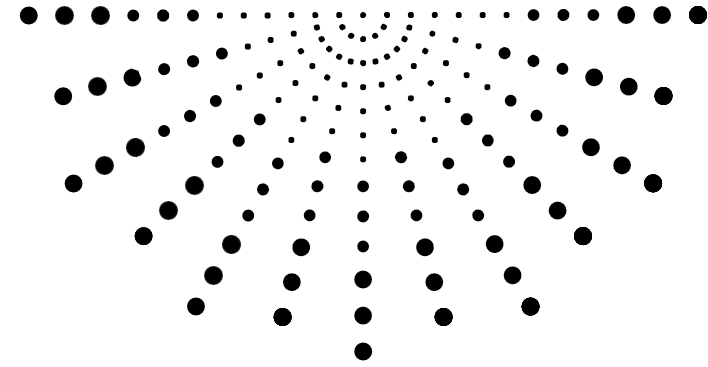
Hayatımda ilk kez bütün bir günü ve geceyi yatakta geçirdim, bazen çok derine inmeden hayatlarımız hakkında konuştuk, ama çoğunlukla birbirimizin bedenlerinin tadını çıkardık ve birbirimize en çok orgazmı yaşatmak için yarıştık.

Gerçeküstüydü.

Akıllara durgunluk veriyordu.

Asla ama asla unutamayacağım bir gündü.

ARRAN

Her sabah saat yedi buçuk, sekiz gibi Gloaming'e vardığımızda ben ve işçiler Main Street'teki geniş otoparkta park yeri bulabiliyorduk. Ancak saat onda tüm bu alanlar arabalar ve karavanlarla dolmuş olurdu. Ardnach yaz aylarına girer girmez her yıl böyle olurdu ve şimdi Haziran ayındaydık.

Ery ile bir sabah koşusunun ardından duşta hızlıca seviştikten sonra işe gitmek üzere ayrıldım. Geçen ayki gündelik seks anlaşmamızı gizli tutmak, daha önce birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğimiz düşünüldüğünde, dürüst olmak gerekirse çok zor olmamıştı.

Zor olan şey *duyguları* bunun dışında tutmaktı. Zaman geçtikçe bunun benim için bir sorun haline geleceğini biliyordum. Onun geçmişini bilmek istiyordum. Nelerden saklandığını bilmek istiyordum.

Lachlan'ın bilip de benim bilmemem içimde bir ukdeydi.

Eredine'in bu konuda bana güvenmesini istedim.

Bunu yapmadığı için çok sinirlenmiş ve hayal kırıklığına uğramıştım. Yine de ona böyle hissettiğimi gösteremiyordum çünkü anlaşmamız böyle değildi.

Anlaşma, istediğimiz süre boyunca harika bir seksti.

İkimiz de sıkılma belirtileri göstermiyorduk.

Birlikte çaldığımız anların onu yeterince mutlu etmesini umuyordum... belki de onun için vazgeçilmez olmaya başlamıştım. Belki o da benim onu düşündüğüm gibi her saat başı en az bir kez beni düşünüyordu.

Eredine'de dikkatimi dağıtan en önemli şeyler Gloaming ve evimdi. Gloaming'in tadilatı devam ediyordu. Bar ve restoran artık geceleri de açıktı ve bize biraz para kazandırıyor. Gordon'un personelinin çoğunu tutmuştuk ve biz kapalıyken onlara ödeme yapıyorduk, bu da kârı azaltıyordu, bu yüzden onları geri almak ve çalıştırmak iyi oldu. Sonunda, bar ve restoran gündüzleri yeniden açıldığında, ben gündüz müdürü olarak görev yapacaktım ve yıllardır Gordon'un sağ kolu olarak çalışan Bobby'yi de tutacaktık. Sonunda Bobby'nin hakkını vermiş ve onu restoran ve barın akşam müdürü yapmıştık.

En büyük tadilat, her konuk odasına en-suite banyoların eklenmesiydi. Bunları yerleştirmek biraz planlama gerektirmişti ve şimdi tesisat başımı ağrıtıyordu. Biraz nefes almaya ihtiyacım var

Bu organize kaostan sonra öğlen saatlerinde Flora's'tan bir kahve ve Morag's Deli'den bir sandviç almak için Gloaming'den çıktım.

Ardnoch hafta sonları turistlerle dolup taşardı ama kış aylarında hafta içi çoğu gün sokakların daha sakin olduğuna güvenebilirdiniz. Yazın ise her yerde, sanki hayvanat bahçesindeki hayvanlarmış gibi, kardeşimin malikanesinde kaçan bir ünlüyle karşılaşmayı uman insanlar olurdu. Evet, turistler için minnettardım. Gloaming'i sık sık ziyaret ediyorlardı ve yakında odalarımızı tutacaklardı. Ama sokaklardaki koşuşturmaca, kafelerdeki tüm masaları kaplamaları ve Ana Cadde'yi engelli bir parkur haline getirmeleri sarsıcıydı. Hayatım boyunca çok daha kalabalık yerlerde kalmış olmama rağmen Ardnoch'u şimdiye kadar hiç bu şekilde deneyimleme şansım olmamıştı.

Bir bardak to-go almak için Flora'ya yaklaştığımda, Monroe Sinclair'in dışarıda durup tanımadığım genç bir kadınla konuştuğunu görünce yavaşladım. Roe'nun vücudundaki gerginlik dikkatimi çekti, sanki kaçmak istiyormuş gibi gözlerini sağa sola çeviriyordu.

Bir aydır benden başarılı bir şekilde kaçıyor, bu muhtemelen benimle hiçbir şey yapmak istemediği anlamına geliyordu, ama Roe her zaman arkadaşım olacaktı ve şu anda, her ne oluyorsa onun havasından hoşlanmıyordum.

Hızımı artırdım. "Roe!" Ona ulaşmadan hemen önce seslendim.

Roe başladı, gri gözleri irileşmiş bir şekilde bana bakıyordu. "Arran, merhaba."

"İyi misin?" Tanımadığım kadına baktım ve telefonunu Roe ile aralarında nasıl tuttuğunu fark ettim. Ekranı hızlıca bir göz attığımda bir kayıt uygulaması olduğunu gördüm.

Ne oluyor be?

Gözlerimi yirmisinden bir gün bile fazla göstermeyen genç sarışına diktim.

Bana bakarken başını eğdi. Gözlerinin ardında bir şey titreşti, sonra aniden tanıdık geldi. Kuzey Amerika aksanıyla "Sen Adair misin?" diye sordu. "Lachlan Adair'e benziyorsun."

"Kim soruyor?"

Sarışın kadın gülümsedi ve "Ben Harriet Blume, ünlü bir gazeteciyim" dedi.

"Liseden mezun olacak kadar bile yaşlı görünüyorsun," dedim, onun bir gazeteci olduğunu öğrenince sırtım daha da dikleşti. Lachlan yıllar boyunca bana Ardnoch'un yaz aylarında paparazzi ve gazetecileri çektiğini söylemişti. Paparazziler köye girmeye cesaret eden üyelerin bir ya da iki fotoğrafını çekmeyi umarlarmış.

Ancak, ünlü dedikoducuların çoğu, birkaç yıl denedikten sonra, Ardnoch Malikanesi'nde olup bitenler hakkında yerel halkı konuşturamayacaklarını öğrendiler. Birincisi, malikanede çalışmayanların neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu; ikincisi ise köye ve Lachlan'a sadıktılar. Ana Cadde'de, köy merkezini oluşturan dört caddede ve bu caddeleri birbirine bağlayan pek çok şirin sokakta pek çok kişinin işyeri vardı. Ardnoch turizme dayanıyordu ve kardeşim Ardnoch Kalesi'ni dönüştürdüğünden beri turizm on kat artmıştı. Malikâne mahremiyeti nedeniyle popülerliğini koruyordu ve köylüler de bunun farkındaydı.

Bırakın gazetecileri ve muhabirleri, kimse turistler hakkında kötü konuşmuyordu.

Harriet sanki onun gençliği hakkında yorum yaparak flört ediyormuşum gibi titredi. "Oh, bu çok tatlı. Yirmi bir yaşındayım. Ama mezun değilim. Hayır, sosyal medya platformumda ünlülerle röportaj yapmaya başladım. Beş milyon takipçim var."

Lanet olası Nora. "Öyle mi?"

"Evet," diye konuştu Monroe sonunda bana anlamlı bir bakış atarken. "Harriet, Ardnoch Malikânesi ve/veya Adair ailesi hakkında bir şeyler arıyordu, sanırım kullandığı kelime pislikti."

"Bunu ben mi söyledim?" Harriet'in sahte sırıtışı bozuldu. "Öyle söylediğimden emin değilim."

"Eminim öyledir." Monroe ona sahte bir gülümseme verdi. Harriet'in telefonuna baktım. "Bunu kaydediyor musun?" "Evet, yani?" Omuz silkti.

Cevap vermek yerine Monroe'yu omuzlarından tuttum ve kızıdan uzaklaştırdım. "Hey, nereye gidiyorsun? Sorularım var."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Bayan Blume, gazetecilerin halkımızı ya da turistleri taciz etmesini hoş karşılamayız. Korkarım uçak biletinizi boşa harcadınız."

"Sen bir Adair misin?" diye seslendi arkamdan.

Nefesimin altında küfrederek onu görmezden geldim ve sonra Monroe bizi Flora'nın evinin birkaç adım ötesinde durdurdu. "İyi misin?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Annemi bir doktor randevusuna götürmek için sabah okuldan izin almak zorunda kaldım ve onu eve bırakıp öğleden sonra okula gitmeden önce bir kahve içmeyi düşündüm. Agresif, mutlu ve meraklı bir kızın telefonu suratıma tutup aileniz hakkında ne tür pislikler bulabileceğimi sormasını beklemiyordum."

Caddeye dönüp baktığımda Harriet'in kalabalığın arasında kaybolduğunu gördüm. Aynı turistler, Flora's'ın bulunduğu binanın yan tarafına sokulduğumuz sırada Roe ve benim yanımdan geçtiler. "Umarım yakında gitmiş olur."

"Burası farklı," dedi Roe sessizce, neredeyse kederli bir sesle.

İçimi çektim. "Yani Lachlan malikâneyi açtığından beri mi?"

Roe bana baktı ama bakışlarımı tutmadı. "Son on sekiz yılda eve sadece birkaç kez geldim. Lachlan Ardnock'u sadece üyelere özel bir kulüp olarak açtığından beri sadece bir kez ve o da kışındı, yani bunu görmedim. Ardnock yazın her zaman kalabalık bir yerdi ama böyle değildi. Öncelikle paparazzileri çekmiyordu."

"Tam bir baş belası, biliyorum. Ama köy bundan mali olarak kazançlı çıkıyor."

"Biliyorum." Başını salladı. "Ben sadece... ben... geçen haftaki sessizliği özledim. Birdenbire köye akın etmiş gibiydiler."

"Fark etmene şaşırdım. Seni haftalardır görmedim."

Roe başını kaldırıp bana baktı, yüzünde suçluluk ifadesi vardı. "Seni son gördüğümde kaçtığım için özür dilerim."

"Aramızdaki şeyler garip olmak zorunda değil, Roe. Geçmiş için kızgın değilim. Brodan ve ben iyiyiz. Yıllardır iyiyiz. Bu geçmişte kaldı. Umarım bunu geride bırakabilir ve arkadaş olabiliriz."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu hoşuma giderdi."

"Güzel. Şimdi, bana nasıl olduğunu söyle? Gerçekten mi?"

"Ben iyiyim." Omuz silkti ama gözlerinde yorgunluk gördüm. "İşimi seviyorum. Annem yaklaşık altı ay önce kalçasını kırdı. Bana söylemedi. Komşusundan, iyileşme sürecinde ne kadar zorlandığına dair bir telefon aldım. İlkokuldaki işinden de bahsetti ve bana doğru zamanlama ve doğru şey gibi geldi. İyileşmesine yardımcı olmak için geri döndüm."

Tüm detayları bilmiyordum ama biz gençken ilişkilerinin kolay olmadığını biliyordum. "Nasıl yani?"

Roe başka tarafa baktı. "Taşınabileceğim kadar iyi durumda. Gordon bana sahildeki parkında bir karavan kir alıyor."

Roe'nun bir karavanda olduğu düşüncesi beni sinirlendirince kaşlarını çatıttım. "Bir karavanda sürekli kalamazsın."

Kışın orası buz gibi olur."

"Sadece uygun fiyatlı bir şey çıkana kadar. Burada kiralar eskiye göre çok daha yüksek." Ardnoch Estate yüzünden.

Sikeyim.

Aklımdan neler geçiyordu. Roe'ya makul bir kira bedeli karşılığında güzel bir daire ya da yazlık sunabilecek birini tanıyor olabilir miydik? Bunu araştırırdım.

"Adair'in aklından geçenleri görebiliyorum ama yardıma ihtiyacım yok Arran. Aslında, denersen de kabul etmem." Roe koluna bir el koydu. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Evet, göreceğiz. İçimi çektim. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana geleceksin. Söz mü?"

O güzel gülümsemesini takındı ve beni kucaklamak için parmak uçlarına uzandı. Anılar sel gibi aktı. O ve Brodan arazide birlikte yürüyorlardı. Ya da çocukken sahilde takılırlardı, ben ve Arro da onların peşinden koşardık. Eski, cereyanlı şatomuzda birçok kez saklambaç oynamıştık. Uzun yıllar süren dostluğumuz.

Onu sıkıca kavradım. "Geri dönmen çok güzel." Başının tepesine bir öpücük kondurdum ve onu bırakırken başımı kaldırdığımda Eredine'i kaldırımın ortasında durmuş bize boş boş bakarken buldum.

"Ery." Eredine'e bakmak için dönen Monroe'dan bir adım geri

çekildim. "Merhaba." Ery'ye küçük bir el salladı.

Bakışları Roe'ya kayarken Ery ifadesiz kaldı. "Merhaba." Sesi düzdü.

Roe kızardı. "Tamam. Gitsem iyi olacak, yoksa okula geç kalacağım." Şefkatli bir gülümsemeyle bana baktı. "Görüşürüz, Arran."

"Yapacaksın," diye söz verdim ona.

Kıkırdadı, başını salladı ve bize bir kez daha el salladıktan sonra aceleyle uzaklaştı, Harriet Blume ona yaklaşmadan önce almak için yola çıktığı kahveden vazgeçti.

Eredine'e yaklaşırken, ben yaklaştıkça onun nasıl sertleştiğini fark ettim. Kıskanıyor muydu?

"Hey. Burada ne yapıyorsun?"

Bakışlarıma karşılık vermedi ve turist bir çift yanımdan geçmeye çalışırken omzuma sertçe vurunca lanet ettim. Binanın yan tarafına, insanların yolunun dışına doğru işaret ettim. Ery bana katılmak için yürüdü.

"Morag'dan bir sandviç alırım diye düşünmüştüm," diye cevap verdi, gözleri Ana Cadde'de bir aşağı bir yukarı gezinirken. "Böyle olacağını unutmuşum."

Kaşlarımı çattım. "Bana bak."

Bakışlarını benimkilere kaldırdı. Dikkatlice boş.

İçimi çektim. "Lütfen bana Monroe ile aramızda bir şeyler olduğunu düşündüğünü söyleme. Sadece bir sarılmaydı."

"Çok uzun ve samimi bir kucaklaşmaydı." Ery önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkti, oysa onun gergin tonu tam tersini söylüyordu.

"O eski bir arkadaş."

"Kiminle seks yaptın?" Sahte bir rahatlıkla omuz silkti. "Hâlâ bir şeyler hissediyor olman sürpriz değil."

"Öyle bir şey yok," diye terslendim, içinde bulunduğumuz durumdan duyduğum hayal kırıklığı beni ele geçirmişti. "O iş uzun zaman önce bitti."

Tekrar omuz silkti. "Bitmediyse benim için bir şey ifade etmiyor. Biz sadece öylesine birlikteyiz. Ama birlikte uyurken başka sevgili olmayacağımıza söz verdik, o yüzden bana hatırayı ver-hey!" diye bağırdı, elini tutup onu peşimden sokağa sürüklerken. "Arran," diye tısladı.

Durmadım. Ta ki onu Flora's ve outdoor giyim mağazası arasındaki sokağa çekene kadar. Sonra ancak ana caddeden gölgeler içinde saklanabilecek kadar uzaklaştığımızda durdum. I

Ery'yi Flora'nınkine bastırdım, ellerimi başının iki yanına dayadım ve dudaklarını dudaklarımın altına sıkıştırdım.

İlk başta direnç gösterdi ama Ery'yi bir daha öpme şansım olmayacakmış gibi öptüm, bana sonsuza dek onu hatırlatacak vanilya ve yasemin kokusunu içime çektim. Ery'nin kalçasını kaldırıp bacaklarının arasına bastırarak onun için ne kadar sert olduğumu hissetmesini sağlarken ellerinin belimi kavradığını hissettim. Beni bu hale getirmek için tek gereken bir öpücüktü ve gençliğimden beri bir kadın vücudumu bu şekilde kontrol edememişti.

Dudaklarımı yavaşça onun dudaklarına değdirmeden önce ağzını ısırdım. Sonra onlara karşı mırıldandım, "Kimseyi kıskanmana gerek yok, Ery. Tek düşündüğüm sensin." Onun arzu dolu bakışlarıyla karşılaştım. "Günün her saati."

Gözleri belirsizlikle doldu. "Arran-"

Onu tekrar, daha sert öptüm, duymak istemediğimden emin olduğum kelimeleri kestim. Bir boğaz temizlendi, ihtiyacın sisini kesti.

Ery ile aynı anda gerildim. Hay
sikeyim.

Öpüşmemizi kesip bacağını indirdikten sonra, boğazımı daha net bir şekilde selamlamak için döndüğümde vücudumu onunkine koruyucu bir şekilde bastırdım.

Davetsiz misafir ortaya çıkınca içimi bir
korku kapladı. Lanet olası Jared McCulloch,
onca insan arasından.

Bize sırtıttı ve Flora'nın bardağından boş bir bardak salladı. "Kendimi bir yolculuktan kurtarayım ve bardağımı Flora'nın çöpüne atayım diye düşündüm." Ötemizdeki ticari çöp kutusunu işaret etti. "Böldüğüm için özür dilerim."

Hayır, değildi.

Sonra Ery'ye bakarken yüzünde hoşuma gitmeyen bir ifade belirdi. "Utangaçlığının altında vahşi bir kedi olduğunu hep biliyordum. Ne yazık ki oraya ilk ben ulaşamadım."

Lanet olası pislik! Ona doğru hamle yaptım ama Ery'nin beni tutuşundaki güç beni şaşırttı. "Yapma!" diye bağırdı. "Buna değmez."

Jared tepkime çok sevinmiş görünüyordu. "Güzel," dedi gizemli
bir şekilde. Ne oluyor lan?

"Jared." Eredine etrafımda dolandı. "Lütfen bundan kimseye bahsetme. İnsanların bilmesini istemiyoruz."

Gizliliğin onun ilk endişesi olması içimi acıttı.

Jared'e gelince, çenesi şaşırmış gibi geri çekildi. Sonra bakışları benimkilere kaydı ve ifadesi sertleşti. Tekrar Ery'ye bakmadan önce oflar gibi bir ses çıkardı. "Bu beni ilgilendirmez, o yüzden çenemi kapalı tutacağım." Boş bardağı mükemmel bir nişanla çöp kutusuna fırlattı ve ardından, "Ama sen onunla birlikte olmak istediğin için gurur duyan bir adamı hak ediyorsun, Eredine." dedi. Bana son bir kez karanlık bir bakış attı ve sonra sokaktan dışarı çıktı.

Hayal kırıklığı ve öfke içimde çalkalanıyordu. Sanki yerimden fırlayacakmışım gibi hissettim. Ery dönüp bana baktı, yüzünde endişe vardı.

Bir sebebi var.

Patlamadan önce ondan uzaklaşmam
gerekiyordu. "Arran." Bana doğru uzandı ama
sarsılarak uzaklaştım.

Tabii ki insanlar benim iyi bir kadınla takılan bir çapkın olduğum ya da daha kötüsü Siyah bir

kadınla yatmak isteyen ama bunu kimsenin bilmesini istemeyen ayrıcalıklı bir Beyaz hıyar olduğum gibi sonuçlar çıkaracaktı.

Jared McCulloch da böyle düşünüyordu, değil mi?

"Arran-"

"Bunun beni nasıl gösterdiğini biliyor musun?" Isırarak söyledim.

"Böyle bir sonuca varması benim suçum değil. 2022 yılındayız Arran, 1950'de değil. Yani, Tanrı korusun, burada ipleri elinde tutan kişi *ben* olurdum. O adam değil. Beyaz adam değil."

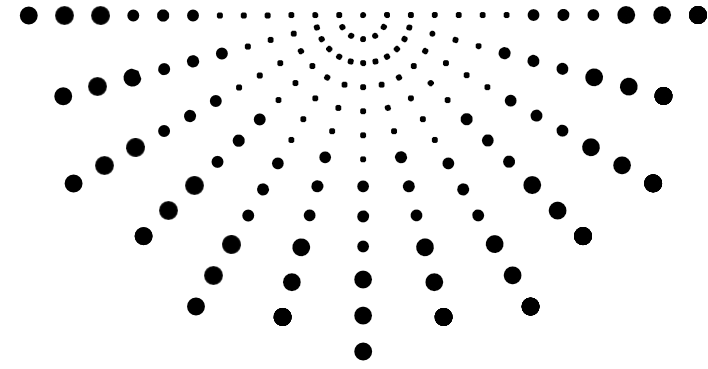
"İpleri elinde tutmak mı?"

Yüzü kızardı. "Öyle demek istemedim-"

"Gitmem gerekiyor." Ellerim yanlarımda huzursuz yumruklar halinde kenetlenmiş halde onun yanından geçtim. "Arran!"

Bunu daha fazla yapamayacağımı fark ettim. Ondan, bizden daha fazlasını istemiyormuş gibi davranamazdım. Ve insanların ilişkimizi sakladığımızı öğrenmeleri halinde çıkarabilecekleri sonuçlardan kesinlikle nefret ediyordum.

EREDİNE

İki gündür konuşmamıştık.

Arran'a ne kadar kızgın olsam da ondan haber alamamış olmaktan nefret ediyordum. Gelip Jared'in Flora'nın sokağında çıkardığı sonuçlara kızdığı için özür dileyeceğinden emindim. Sonra da Arran'ı köyün ortasında Monroe Sinclair'e sarılırken gördüğümde içimde kaynayan kıskançlık için özür dileyebilirdim. Sadece dostça bir sarılma gibi görünmüyordu. Kızın başının üstünü öperken yüzündeki şefkatli ifade sahiplenme duygumu tetiklemişti.

Bölgeci hissetmeye hakkım yoktu. Bir anlaşmamız vardı. Çoğunlukla benim yönlendirdiğim bir anlaşma. Ama onunla Roe arasındaki geçmişten nefret ediyordum. Elimde değildi.

Thane ve Regan'ın evinin önüne geldiğimde midemin düğümlendiğini söylemek hafif kalırdı. Aile yemeğine ev sahipliği yapıyorlardı ve Arran ve ben şimdiye kadar neyin peşinde olduğumuzu açıklamadan bir tanesini atlatmış olsak da, bu senaryoya hazırlıklı değildim. Artık benimle birlikte olmak istemediği için eşit derecede öfkeli ve korkmuş olmadığımı nasıl iddia edebilirdim? Ne zaman uzanıp ona dokunmama, onu öpmeme, onu hissetmeme izin vermemesinin nasıl bir şey olacağını düşünsem... sanki keskin bir bıçak içime saplanıyordu.

Oh, Tanrım. Onunla bu işe girerek gerçekten çuvalladım.

Arkadaşlarımın evine girdiğimde Adair ailesi her zamanki gibi şen şakrak; Eilidh beni karşılamak için koştururken, Lewis babasıyla bir video oyunu hakkında tartışıyorlardı. Yetişkinler masayı hazırlarken gülüşüyor ve birbirleriyle konuşuyorlardı. Arran, Arro'nun yanında duruyordu ve söylediği her şey Arro'nun kahkahalar atmasına ve onu hafifçe itmesine neden oluyordu. Arro onun bu tepkisine sevinerek kıkırdadı ve benim kalbim kabardı.

Lanet olsun.

Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi Arran odanın öbür ucuna baktı ve neşesi kaçtı. İki kere lanet olsun.

"Ery, annemin bana aldığı mayoyu sana göstermek istiyorum."

"Yemekten sonra, Eils." Regan bana sarılmak için yanıma geldi. "Hey, içeri gel, içeri gel.

Nasılsın?" "İyiyim. Sen nasılsın?"

Beni diğerlerinin yanına götürürken sohbet ettik ve ben Arran'a bakmamak için elimden geleni

yaptım. Robyn ve Arro komik bir şekilde göbeklerini senkronize bir şekilde büyütüyorlardı.
Kelimenin tam anlamıyla

Neredeyse aynı büyüklükte bir yumru, Mac ve Lachlan'ı korkutuyor olmalıydı.

Arro, Robyn'le ne kadar güzel göründüklerini söyledikten sonra, "Gelecek ayki düğünde bir ev büyüklüğünde olacağım," diye homurdandı.

Öyle de oldu. Arro'nun sabah bulantıları azalmıştı ve bugünlerde kendini çok daha iyi hissediyordu, bu da Mac'i biraz rahatlatmıştı. Robyn hamileliğini imrenilecek bir şekilde atlatıyordu.

Mac nişanlısının arkasından yaklaşıp ellerini karnına koyarken, "Çok güzelsin," dedi. Yüzünün yan tarafını öperken ona doğru eğildi ve içimde bir başka rahatsız edici sızı hissettim.

Arran'ın Lewis ve Thane arasındaki tartışmaya müdahale etmek için odayı geçmesini izlerken merakım kendi kendine harekete geçti. Tartışma bittiğinde Arran omzunun üzerinden bana baktı.

İfadesini okuyamadım.

Gözlerimi indirerek, bu ay kitap kulübü için okuduğumuz roman hakkında ne düşündüğümü soran Robyn'e cevap vermek için döndüm. Dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşıladım.

* * *

Eilidh akşam yemeğinden önce ailesinin geçen hafta aldığı minyatür badminton setiyle oynamam için beni dışarı sürükledi. Benim tatlı turtam güzel bir dansçı, futbolda fena sayılmaz ve hızlı bir koşucu olsa da, badminton onun oyunu değildi. Ama Eilidh cesurca sebat etti, raketle vurmaya kararlıydı.

Arran güvertede belirdiğinde dışarı çıkalkı çok olmamıştı. Midem bir sürü duygunun karışımıyla altüst oldu.

Arran merdivenlerden inerken yeğenine, "Tatlım," diye seslendi. "Annen seni içeride istiyor. Ona püre konusunda yardım edeceğine söz vermiştin."

Eilidh mutlu bir şekilde raketini yere attı ve omzunun üzerinden seslenerek onun yanından koşarak geçti, "Ery ile oyna, Arran Amca. Pratiğe ihtiyacı var!"

Dudaklarımın arasından bir kahkaha patladı ve Arran bana yaklaşırken gözleri parladı.

"Merak etmeyin, bütün hafta onunla oynamak zorunda kaldım, bu yüzden kimin gerçekten antrenmana ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Yeğenleriyle arasının iyi olduğunu hatırlatmama gerek yoktu.

Onun yerine son karşılaşmamızın anısı aklıma geldi ve öfkem geri döndü. Raketi almak için yanından geçerken kolumu tutarak beni durdurdu.

Telaşla eve baktım ve sonra tekrar ona döndüm. "Bırak beni."

Arran kaşlarını çatı ama beni serbest bıraktı. "Jared'in tepkisi yüzünden sana kızdığım için özür dilemek istedim. Haklısın. Bizi sır olarak saklamaya karar verdiği için onun varsayımları sana ait değil ve ben de öyle olduğunu söylediğim için kendimi bok gibi hissediyorum. Özür dilerim."

İçimdeki gerginlik azaldı. "Böyle söylediğin için teşekkür ederim. Özrün kabul edildi.

Ben de-" "Ery, bunu daha fazla yapamam," diye sözümü kesti.

Az önceki gerginliğimin yerini panik aldı. "Ne?"

Mavi gözleri şefkat ve hayal kırıklığı karışımıyla bulutlandı. "Bunu burada yapmak istememiştin... Ben sadece... Daha fazlasını istiyorum. Seninle bir ilişki istiyorum ama sen bana bunu vermiyorsun. Ve hissettiklerimi *senden* saklamak istemiyorum, başkasından da. Sana karşı

gerçek hislerim var, Eredine. Bu sadece seks değil." Bir elini saçlarında gezdirdi ve hüzünlü bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman öyle olmadı."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Büyük bir parçam onu tutup öpmek ve onu kaybetmemek için bize gerçek bir şans vereceğime söz vermek istiyordu. Ama geçmiş pençelerini ayak bileklerime geçirmişti ve ona doğru hareket edemiyordum. Konuşamıyordum bile.

Gözlerinde hayal kırıklığı parlıyordu. "Pekâlâ. Sanırım işimiz bitti o zaman."

Uzaklaşmak için hareket etti ve ben de kelimeleri zorlayarak "Arran, ben..." dedim. Ama sonra ne söylemek istediğimi bilemedim. Korkunçtu.

"Sorun yok." Bakışlarıma karşılık veremedi. "Eskisi gibi devam edeceğiz. Biraz zamana ihtiyacım olabilir ama arkadaş olarak ritmimizi yeniden bulacağız Ery. Birbirimize bunun sözünü verdik ve ben bu sözü tutmaya niyetliyim."

Arkadaşlar.

Gözlerim yaşararak onun eve doğru aceleyle gidişini izledim ve paniğimi bastırmak için deniz havasını derin bir nefesle içime çekerek arkamı döndüm.

* * *

"İyi misin?" Yemek masasında sohbet etrafımızda akıp giderken Regan yanımda sordu.

Büyük bir irade gücüyle eve döndüm ve kışımı masaya koydum. Arran'a bakamıyordum. Canım çok acıyordu.

Her şeyi alt üst etmişti. Ona kadar, bir daha asla bir ilişki yaşayamayacağımdan emindim. Ama onunla geçirdiğim bu son ay bir ilişki gibiydi. Ve harika hissettirdi. Harika olmaktan da öte. Sekiz yıldır ilk kez yalnız olmadığımı ve yaşadığımı hissetmiştim.

Kendimi ona vermek istiyordum ama ona tüm benliğimi verebileceğimden emin değildim ve bu Arran için adil değildi.

Yine de içimde yükselen panik beni dehşete düşürdü. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Geçmişte, Ardnach'tan çok önce, terk edilmişim. Reddedilme acıtmıştı; canımı yakmıştı. Ama hiç bu kadar büyük bir korku hissetmemiştim.

Arran'ın eninde sonunda biriyle tanışacağını ve arkadaşı olarak bunu izlemeye katlanmak zorunda kalacağımı boş verin.

"Ery?"

Çenemi açtım ve Regan'a baktım.

Bana bir soru sormuştu, değil mi? "Ben iyiyim. Dün gece pek uyuyamadım, o yüzden biraz dalgınım."

Bir saniye yüzümü inceledi. "Tamam."

Bana inandığından emin değildim.

Tabağıma bakarak masada dönen iki farklı konuşmaya konsantre olmaya çalıştım: Biri Thane, Eilidh ve Lewis arasında babalarının yaz tatilinde onları götürmeyi vaat ettiği kamp gezisi, diğeri ise Gloaming'in misafir odalarındaki tadilatla ilgili.

Sonra Arro masaya seslenerek gürültüyü kesti, "Arran, Mac ve ben dün Inverness'te Lisa Duncan'a rastladık. Highlands'e geri taşınmış."

Lisa Duncan?

Bakışlarım Arran'a kaydı ama diğerlerinininki de öyle, bu yüzden onların merakı benimkini kamufle

"Lisa Duncan kim?" Eilidh sordu.

Amcası ona sırtıtarak baktı. "Eski bir arkadaş."

Arro homurdandı. "Amcanızın hoşlandığı ve size hiç ilgi göstermeyen tek kız.

Şimdiye kadar."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Arran bir kaşını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Bana iletmem için numarasını verdi. Görünüşe göre bekarmış ve seninle ilgili fikrini değiştirmiş."

"Onu yıllardır görmediğini düşünürsek bu çok tuhaf," diye homurdandı Regan. "Eğer o zaman onu istemediyse, neden şimdi? İki erkek kardeşi ünlü olduğu için olabilir mi?"

Lachlan bir yudum suda boğulurken, Arran göğsünü tutarak arkasına yaslanıp incinmiş gibi yaptı. "Regan, cazibemi bu kadar az mı düşünüyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Seninle yıllardır konuşmayan bir kadının numarasını kız kardeşine vermesi bence çok garip."

"Tam bir anne ayısın," diye alay etti Robyn. "Arran'ın senden on yaş büyük olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Regan kız kardeşine ters ters baktı. "Söz konusu kadınlar olduğunda erkekler aptal olabiliyor." Masadaki erkekler hakarete uğramış gibi görünüyordu.

Arro, Mac'e başını salladı ve "Tarih, onun suçlamasına karşı bir argüman olarak size kendini ödünç vermez," diye şaka yaptı.

O daha karşılık veremedi Regan çatalını Thane'e doğrulttu. "Sen de öyle." "Acımasız davranıyorsun," diye karşı çıktı Robyn. "Sonunda hepsi oraya vardı."

"Lachlan konusunda da aynı derecede aptal olduğun için böyle söylüyorsun," diye kız kardeşi onu kışkırttı. Robyn ona bir parmak salladı. "Hamile bir kadına aptal deme. Bu aptalca."

Aralarındaki şakalaşmanın tadını çıkarmak istiyordum ama Arran'ın bu Lisa denen kadının numarasını aldığı düşüncesi nabzımı hızlandırdı.

"Peki, numarasını ister misin?" Arro kardeşine sordu. "Ardnoch'ta başka seçenek olmadığını düşünürsek, istediğini varsayıyorum."

"Ne kadar oldu?" Lachlan şeytanca sırtıtarak Arran'a baktı.

"Ne ne kadar oldu?" Lewis kaşlarını çatı.

Robyn bir dirseğini kocasının yan tarafına doğru itti ve ona uyarıcı bir bakış attı.

Dudakları kıpırdadı ama yeterince sakinleştikten sonra yeğenine, "Amcan bir randevuya gittiğinden beri," dedi.

Lewis burnunu kırıştırdı. "Ugh."

"Yakında fikrini değiştireceksin."

Thane Lachlan'a baktı. "Onu rahat bırak. Bana kalırsa doksanına geldiğinde fikrini değiştirecektir."

"Babaların sadece romantizm söz konusu olduğunda kızlarına karşı aşırı korumacı olmaları gerektiğini sanıyordum." Arro kıkırdadı.

"Bu Thane," dedi Arran. "Pek çok kez onun-" Çocukları hatırlayınca yüzü buruştu. "Yani, güzel bir kızla çıkmamı engelledi."

Thane homurdandı. "Sadece babaları, *erkek* kardeşleri ya da *erkek arkadaşları* seni

öldürecek olanlar." Arran tabağına bakmadan önce bana hızlıca bir bakış fırlattı. "O kadar

da kötü değildim."

"Yani? Lisa?" Arro ısrar etti.

"Evet, her neyse," diye kabul etti Arran.

Konuşma gelecek ayki çifte düğüne döndü ama ben tek kelimesini bile duymadım. Bunun yerine, kulaklarım kan hücumuyla yandı, nabzım yavaşlamadı ve öfke, incinme ve kıskançlık karışımı beni boğdu.

Evet, her neyse.

* * *

O akşam arabama binmek üzereyken yan giriş kapısının kapandığını duydum. Bir şey beni ele geçirdi. Belki paniğim, belki de biraz çaresizliğim (gururum bunun üzerinde durmayı reddetse de), ama aniden evin etrafında misafir ek binasına doğru ilerliyordum.

Tabii ki oradaydı, ana evden ek binanın girişine doğru yürüyordu. "Arran," diye seslendim sessizce, arkasından aceleyle.

Döndü, beni görünce kaşları kalktı.

Neyse ki aramızdaki mesafeyi kapatmak için yürümeye başladı.

Kendimi onun kollarına atmak istedim.

Ağlamak istedim.

Ve bir parçam bana çok fazla şey hissettirdiği için ona kızdı.

Mahremiyetimiz olduğundan emin olmak için eve hızlıca bir göz attıktan sonra, her şeyin gözlerimde olduğundan emin bir şekilde önünde durdum.

Ağzımdan çıkan ilk şey "Gerçekten o kadınla mı buluşacaksın?" oldu. Utanç içinde gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

Arran'ın yüz ifadesi dikkatle yüzümü inceliyordu. "Hayır. Regan haklı. Lisa son senemiz boyunca beni istemedi, yani ünlü kardeşlerim dışında ne değişti? Ama onunla çıkmaya hakkım vardı. Değil mi?"

Bu acıttı.

Ve beni kızdırdı.

"Evet. Ama sonra Jared'le hemen çıkmaya başlarsam ne hissedeceğini merak ediyorum."

Gözleri ateşle parlarken çenesindeki kaslar esnedi. "Nasıl hissedeceğimi biliyorsun. Peki neden özellikle o? Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Ugh. Erkekler. "Hayır. Onu sadece bir örnek olarak seçtim. Ama senin de kıskanacağını bilmek güzel." "Tabii ki kıskanıyım," diye tısladı. "Sana karşı daha fazla şey hissettiğini itiraf eden bendim. Hatırladın mı?" "Arran." Ona dokunmak için elimi uzattım ama o elin bende olmadığını fark edince elimi indirdim.

Doğru. Henüz değil. "Bu konuda iyi değilim... Ben çok özel bir insanım." "Bunu biliyorum."

"Ben... acıdı, tamam mı? Seni onunla ya da herhangi biriyle düşünmek. Acıtıyor." "Ery." Bana doğru bir adım attı, gözlerinde umut parlıyordu.

Ellerimi kaldırdığımda bana ters ters bakarak durdu. "I ...". İşte hiçbir şey. "Ben de seninle gerçek bir şeyler denemek istiyorum ama Arran, hiçbir söz veremem. Olmamı istediğin her şey olacağıma dair sana söz veremem. Veremem."

Pazularımı kavradı, beni kendine çekti, sesi alçak ve tutkuluydu, "Kimse bir ilişkiye girerken

söz veremez, Ery. Bu herkesin oynadığı bir kumardır, bitip bitmeyeceğini ya da ne zaman biteceğini bilmeden. Ne kadar acı vereceğini bilmeden. Ama böyle hissettiğinde almaya değer bir risktir." O verdi

Şefkatli bir gülümsemeyle beni biraz salladı. "Böyle bir bağa sahip olmanın ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Ben de öyle," diye fısıldadım.

Arran beni derin ve aç bir şekilde öptü ve ben de kendimi ona bıraktım, rahatlama ve zevk son birkaç saattir üzerime yapışmış olan paniği eritti.

Beni bıraktığında, "Ama bunu sır olarak saklamayacağım. Seninle çıkmak istiyorum ve herkesin bilmesini istiyorum."

Herkesin fikirlerini ortaya koyacağı düşüncesi nabzımı titretti. Bizi etkileşim halinde izlemelerini. Yine de Arran'ın haklı olduğunu biliyordum. Eğer gerçekten başarılı olmak istiyorsak gölgede kalamazdık. "Tamam," diye kabul ettim.

"Ama önce, herkese söylemeden ve ailemizi ilişkimize davet etmeden önce - çünkü o meraklı heriflerle bunun olacağını biliyorsun - seni uygun bir randevuya çıkarmak istiyorum. Yarın akşam. North Star'da."

North Star, sahilin birkaç mil yukarısında şık bir restorandı. İşler ciddileşti! "Pekâlâ."

Kocaman sırttı. "Evet?"

Başının dönmesine güldüm. "Evet."

Beni tekrar öptü, sanki doyamıyormuş gibi birbiri ardına hızlıca öptü. "Seni yedide alırım."

"Orada olacağım." İsteksizce elinden kurtuldum. "Gitsem iyi olacak." Arran çocuksu bir şekilde gülümsedi. "Yakında görüşürüz, güzelim."

"Yakında görüşürüz." Uzaklaşmak için topuklarımın üzerinde döndüm ama köşede kaybolmadan önce omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamadım. Arran hâlâ oradaydı ve ağzını kıvıran o flörtöz gülümsemesiyle beni izliyordu. İçimden güldüm ve gözden kaybolmadan önce ona küçük bir el salladım.

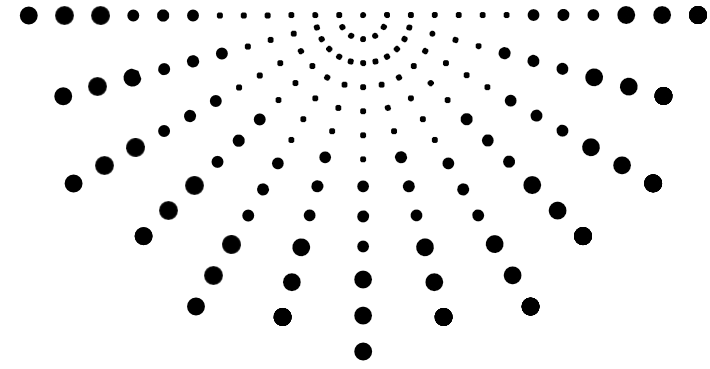
Heyecan, korku, heyecan, sevgi, arzu, endişe, umut... Ormanlık sığınağıma dönerken hepsi içimde fokurduyordu.

Benim sığınağım. Arran kulübemin benim için ne anlama geldiğini bilmeliydi. Ve nedenini de bilmeliydi. Ama o hayatın acısını ve karanlığını yeni hayatıma taşıyabileceğimi sanmıyordum.

Bu da ona veremediğim bir parçamın sonsuza dek kalacağı anlamına geliyordu ve Arran'ın buna ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum. Ya hep ya hiç tarzında bir adam mıydı?

Yakında öğreneceğimi tahmin ediyordum.

EREDİNE

En son ne zaman bir arabada öpüştüğümü hatırlayamıyordum. Lisede olmalıydı. Arran beni sarhoş edici öpücüklerine boğarken bu düşünceye gülümsedim. "Gülümseme ne için?" diye mırıldanarak geri çekildi.

Omuz silktim, biraz sersemlemiştim. "Bu çok hoş. Arabanda öpüşmek." Sırıttı. "Çok hoş."

"Hem de böyle bir manzarayla." Ön camdan Kuzey Denizi'ni işaret ettim. Ay ışığı park ettiğimiz kayalığın ötesindeki suda parıldıyordu.

Bütün gece gerçeküstüydü. Arran, üzerine tam oturan bir takım elbise giyerek beni aldı. Ben de boynu ve etek uçları muhafazakâr olan mor bir elbise giymiştim ama kolsuz ve kontürlüydü, yani hâlâ oldukça seksiydi. Topuklu ayakkabılarım beni onunla aynı boyda yapıyordu. Kapıda beni o kadar aç bir şekilde öpmüştü ki rujumu tekrar sürmek ve dudaklarındaki erik rengi lekeyi temizlemek için bir temizleme mendili kullanmak zorunda kalmıştım.

North Star'da harika bir deniz ürünleri yemeğinden sonra dudak renginin her santimini öpmüştük. Köyden tanıdığımız birileri varsa da onları görmemiştik. Ama yine de birbirimize bakmıyorduk, tamamen kendimizi kaptırmıştık. Arran Gloaming ve bazı seyahatleri hakkında konuştu; ben de çok derine inmeden işi, ailesi ve Los Angeles'taki yaşamı hakkında sohbet ettim. Oraya gitme konusundaki isteksizliğimi hissetmiş gibiydi ve hemen konuyu değiştirdi.

Ayrıca benimle çirkin bir şekilde flört etti, ama Arran Adair bunu tanıştığımız andan beri yapıyordu.

Başparmağıyla ağzımı okşadı. "Dışarıdaki manzara buradakiyle kıyaslanamaz bile."

Gözlerimi devirdim, bu açık iltifat karşısında kıkırdadım ama içten içe hoşuma gitti.

Arran gülümsedi ama devam etti, "Ben ciddiylim. Seni geçen yıl Lachlan'ın düğününde gördüğümde, yıllar süren bir uykunun ardından uyanmış gibi oldum. Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar çarpıcı görmemiştim."

İltifat ve düğünün hatırlatılması yanaklarımı kızarttı, çünkü o gece Arran'a dikkat etmemiştim. Brodan'la çok meşguldüm. Şimdi bu yanlış geliyordu. Suçluluk duygusu omuzlarıma çökmüştü, her ne kadar Brodan'a olan aşkım

Arran için duygular.

Konuyu saptırarak hafifçe, "Düğünden önce tanışmıştık. Bunu hatırlıyorsun, değil mi? Birkaç kez."

Kıkırdadı. "Biliyorum. Ama ben... itiraf etmekten utanıyorum, çok uzun süre kendi küçük dünyamdaydım. Önümdeki hiçbir şeyi göremedim. Eğer görseydim, o zaman seni görmem gerektiği gibi görseydim, bir daha gitmezdim sanırım."

İtirafı nefesimin kesilmesine neden oldu. Dün geceki sözleri gibi, bu da beni hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren bir duygu derinliğine işaret ediyordu. "Arran," diye fısıldadım, bir öpücük daha almak için uzandım.

Bir süre sonra birbirimizden ayrıldık ve o alnını benimkine yasladı.

O anda kendimi ona uzun zamandır kimseye hissetmediğim kadar yakın hissettim.

"Düşünüyordum da..." Arran sonunda biraz geri çekilerek tatlı sessizliği bozdu. "İnsanlara çıktığımızı ayrı ayrı söylemeliyiz."

Herkesin bildiğini düşününce karnım zil çaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben kardeşlerime söyleyeceğim. Sen Arro, Regan ve Robyn'e söyle."

Başımı sallayarak alt dudağımı çiğnedim ve içimi bir sinir harbi kapladı.

Arran başparmağıyla dudağımı hafifçe dişlerimin arasından kurtardı. "O muhteşem kafanın içinde neler oluyor?"

Ağır bir iç geçirdim. "Ya... ya bundan memnun olmazlarsa? Ya müdahale ederlerse?" "Sanırım Regan'ın mutlu olacağını kesin olarak söyleyebiliriz, çünkü o aylardır bunun gerçekleşmesi için uğraşıyoruz."

Kıkırdadım çünkü haklı olduğundan oldukça emindim.

"Ailemi de seviyorum Eredine, ama biz onları ilgilendirmiyoruz. Bunu saklamak istemediğimiz için onlara söylüyoruz ama bu onların ilişkimize burunlarını sokmaları için açık bir davet değil."

Homurdandım. "Arran, burada Adair'lerden bahsediyoruz. Burunları bizim işimize takılacak."

"O zaman geri çekilmeleri gerekecek. Bunu açıkça söyleyeceğim. Bir kere burnunu soktun mu ve ben bu işe alıştık. Ancak şimdilik, onların katkısı olmadan bunu birlikte çözmek için zamana ihtiyacımız var."

"Onların görüşlerine saygı duyuyorum," dedim. Çünkü bu doğrudu. İçlerinden birinin ya da birkaçının bunun iyi bir fikir olmadığını düşünmesi beni rahatsız ederdi.

Arran kaşlarını çatı. "Aramızdaki şeye saygı duyduğundan daha mı fazla?"

"Elbette hayır," diye aceleyle onu ikna etmeye çalıştım. "Sadece... karmaşık değilmiş gibi davranma."

"Karmaşık değil. Lachlan en yakın arkadaşının kendisinden on yaş küçük kızıyla bir ilişki yaşadı. O en iyi arkadaşı da kendisinden on üç yaş küçük olan kız kardeşimize aşık oldu. Thane ise herkesin arkasından Robyn'in yirmi beş yaşındaki kız kardeşiyle yatmaya başladı. Hiçbirinin bizi masumane flört kararımızdan dolayı yargılamaya hakkı yok."

Güldüm ve sonra duramadım, çok geçmeden Arran da bana katıldı. Sonunda eğlence yavaşladı ve ben de gözlerimden akan yaşları sildim. "Ah, dostum, böyle söyleyince" -ona sııttım- "siz Adair'ler bir avuç sapıksınız."

"Ben hariç. Seninle benim aramda sadece dört yıl var ve bu tamamen kabul edilebilir bir şey."

"Doğru." Başımı sallayarak tekrar kıkırdadım. "Tanrım, bu aile Ardnoch'u sabun köpüğüne çevirdi. opera."

Elime uzandı ve parmaklarını benimkilere doladı. "Kalp ne isterse onu ister. Ve Adair erkeklerinin Amerikalı kadınlara karşı bir tutkusu var gibi görünüyor."

Kalp ne isterse onu ister. Ne kadar acı bir gerçek. Şu anda kendi kalbimi dinlemiyor olsaydım, hayatımda hiçbir şeyin değişmesinden korkmadan yatağıma gömülmüş olurdum. Günlerim artık

Arran'a kadar durgundu, onlar da güvendeydi.

Kalbimi teslim ederek bu güvenlikle kumar oynuyordum.

Ama parmaklarımla oynarken onun güzel mavi gözlerine baktığımda, kollarımda ve daha hoş yerlerimde ürperme hissettim, artık onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Ve bu tamamen korkunç değil miydi?

* * *

Bu ayki kitap kulübü toplantımızı Salı akşamına almıştık çünkü Regan ve Arro'nun hafta sonu düğün işleri vardı. Bu, onlara Arran'ı anlatmayı düşünmek için daha az zamanım olduğu anlamına geliyordu ki bu hem iyi hem de kötüydü.

Beklemediğim şey Mac'i kitap kulübünde bulmaktı - Arro bundan bahsetmemiştii. Çocuklarla birlikte olacağını düşünmüştüm çünkü Arran, Lachlan'dan biz Arro'dayken Thane'lere gelmesini istemişti, böylece onlara bizden bahsedebilecekti.

Şimdi Mac'e söylemem gerekecekti ve bana karşı çok korumacıydı, bu yüzden bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum.

Arro'nun oturma odasına yerleştığımızda Regan, "Çok büyük bir gerilim okuyucusu değilim," dedi. "Ama söylemeliyim ki, bu kitap beni kendine bağladı. Birkaç gecede bitirdim."

"Bilmiyorum." Robyn elindeki kopyayı bize doğru salladı. "Polisle ilgili şeyler biraz yanlıştı."

"Anlaştık." Mac ona sıırttı. "Ama sanırım sadece bir polis memuru bu yanlışlıklardan rahatsız olur."

İkisi de eski polis olduğu için bu mantıklı geliyordu.

"Her şeyi olumlu tutalım ve iyi şeylerle başlayalım," diye önerdi Arro, bir tepsi atıştırmalık uzatarak. Herkes onun ikram ettiği çayla birlikte yemek için bir kurabiye aldı, ama ben onu endişeyle el salladım.

Mac tepsiyi Arro'dan aldı ve onu oturması için yönlendirdi ama Arro gözlerini bana dikti. "İyi misin, Ery?"

Midem bulandı ve derin bir nefes almak zorunda kaldım. Dik oturarak arkadaşlarıma baktım ve onlara sıkı bir gülümseme verdim. "Ben... şey, başlamadan önce bir şeyden bahsetmek istiyorum."

Her biri öne doğru oturdu, tamamen tetikteydiler.

"Ben, um..." Dün gece Arran'la ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. Beni içeri girmeden pansiyona bırakmış, bunun gerçek bir ilk buluşma gibi olmasını istediğini söyleyerek dalga geçmişti. Ama ondan önce, ne kadar zamandır görüştüğümüz ya da ilk başlarda sadece öylesine bir ilişki olduğu konusunda kimseye fazla ayrıntı vermemeye karar vermiştik. "Arran ve ben çıkıyoruz."

Şaşkın bir sessizlik beni karşıladı.

Kaşlarını çatmış olan Mac'e baktım.

"Arkadaşlığımız," diye devam ettim aceleyle, "benim için ve Arran için önemliydi, ama bundan daha fazlası olduğunu fark ettik. Bu yüzden çıkmaya karar verdik. Birbirimizle. Sadece birbirimizle. Sadece birbirimizle görüşüyoruz, başka kimseyle değil. En azından ben öyle düşünmüyordum." Sinirli bir şekilde güldüm. "Ama Arran sadece benimle görüşüyor. Başka kimse yok.

... evet, çıkıyoruz." Gergin gevezeliğimi durdurmak için ağzımı kapattım.

Arro'nun yüz ifadesi dikkatle işliyordu. Robyn kıkırdadı ve Regan ellerini göğsünün üzerinde birleştirerek kanepede neşeyle zıpladı.

Mac... Mac kaşlarını çatmaya başlamıştı.

Bakışlarımı nişanlısına çeviren Arro, onun yüz ifadesi karşısında iç geçirdi. "Mackennon, biliyorsun geçen yıl Arran'ı Ery'den uzak durması için uyarın ilk kişi bendim."

Öyle miydi?

"Ama şimdi farklı. Onunla farklı. Bence bu iyi bir şey olabilir." Ona bir kaşını kaldırdı. "Yani şimdi Eredine konusunda kardeşine güveniyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Mac alay etti. "O bir oyuncu."

"Hayır, *öyleydi*. Otuz altı yaşında olgun bir adam haline geldiğine ve sevdiğimiz biriyle oynayıp onu incitmeyecek kadar ailesine saygı duyduğuna inanmak zorundayım. Onca ay önce ona hakkını vermedim ama şimdi vermek istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Kardeşini savunması beni rahatlattı.

Ama nişanlısı bana dönerken hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Mutlu musun?"

Sorusuna gülümsedim. "Mutluyum."

"O zaman önemli olan tek şey bu."

Robyn homurdanarak babasına sırttı. "Ona zarar verirse onu öldürmekle tehdit edeceksin, değil mi?"

Mac çayından isteksiz bir yudum aldı ama hem nişanlısı hem de kızı güldü, ben de bunun Arran'ın hayatını tehdit edeceği anlamına *geldiğini* tahmin ettim.

Ve bunu olumlu bir şekilde düşündüm.

Çünkü bu Mac'in benim iyiliğimi düşündüğü anlamına geliyordu. Hepsi öyleydi.

"Senin adına sevindim." Regan kolumu sıkmak için uzandı. "En başından beri aranızdaki kıvılcımları gördüm ve bunun olmasını umuyordum. Onun için çok iyisin."

Onların tepkisinden, Mac'in koruyuculuğundan duyduğum tatlı rahatlama bir anda yok oldu. Çünkü endişelenmeleri gereken kişi ben değildim.

Arran'dı.

Burada yaralanma tehlikesi altında olan oydu.

Geçmişinin en karanlık kısmını bana çoktan itiraf etmişti.

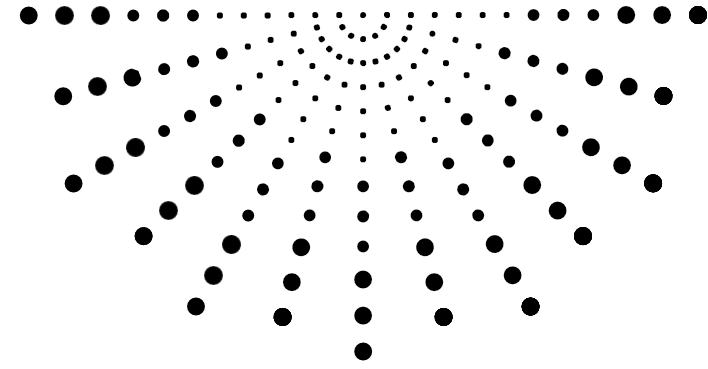
Ve yine de... gerçek adımı bile bilmiyordu.

Ona söyleyebileceğimden şüpheliydim.

Tam o anda, daha önce izin vermediğim bir şekilde beni vurdu. İşler kötüye giderse Adair'leri kaybedebilirdim.

Her şeyimi kaybedebilirim.

ARRAN

Thane çocukları ödevlerini yapmaları için bıraktığı üst kattan döner dönmez sohbeti ben devraldım. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Lachlan adadaki bir tabureye oturmuş birasını yudumlarken, ben de taburenin diğer tarafında durmuş benimkini yudumluyordum. Thane kardeşimizin yanındaki tabureye kaydı ve "Lachlan'ın burada olmasını sen istediğin için öyle tahmin ettik" dedi.

Adamların Thane'lerde toplanmasını istemiştım ama Mac gelmemiştı ve Lachlan bana Arro'nun kitap kulübünde olduğunu söylemişti, bu da ona söylemenin Eredine'e kaldığı anlamına geliyordu. İsa adına bunun iyi gitmesini umuyordum.

Kardeşlerimin arasına baktım. "Bu aileye saygı duyduğumu ve onları ya da sevdikleri birini etkileyecek herhangi bir şeyi asla hafife almayacağımı söyleyerek sözlerime başlayayım."

Lachlan kuru bir sesle, "Bu kulağa uğursuz geliyor," diye cevap verdi.

"Ery ile görüşüyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve sonra biradan uzun bir yudum aldım. Thane bilmiş bilmiş sırıttı.

Lachlan... sanki başımı omuzlarımdan almak istermiş gibi bana ters ters baktı. "Açıkla," diye ısırdı.

Küçükken pek çok kez kullandığı babacan tondan pek hoşlanmadığım için omuzlarımı geriye çektim ve ses tonumdan meydan okumayı uzak tutmaya çalıştım. "Ona değer veriyorum. Bir arkadaştan daha fazlası olarak. O da aynı şekilde hissediyor. Bu yüzden çıkıyoruz. Ve bu ciddi bir şey. En azından benim için."

Bunun üzerine en büyük ağabeyimin ifadesi yumuşadı ama gözlerindeki endişeyi gördüm. "Eredine için durum ciddi mi?"

"Sanırım öyle. Umarım öyledir." Omuz silktim ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bana kendinden verebileceği kadarını veriyor ama sakladığı çok şey olduğunu biliyorum. Ve özellikle bana daha fazlasını verebileceğine dair hiçbir söz vermedi."

"Ve sen bununla başa çıkabilir misin?" Thane kaşlarını çatı.

"Bana yeterince güveneceğine dair umudum var." Lachlan'a bir bakış attım. "Kardeşinin yatağındaki kadın hakkında muhtemelen senden daha çok şey bildiğini bilmek pek de eğlenceli değil."

İç çekti. "Anlıyorum. Bu benim de canımı sıkardı. Ama yapacak bir şey yok. Bilmeni istemediği hiçbir şeyi sana söylemeyeceğim."

"Sadece söyle bana... o güvende mi?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, onun iyiliği için duyduğum endişenin üzerimde ağırlık yarattığını fark ettim.

Lachlan başını salladı. "Bundan eminim."

Bu da onu güvende tutacak bir şey olduğu anlamına geliyordu. Lanet olsun.

Thane, "Ona zaman ver," diye önerdi. "Hazır olduğunda sana söyleyecektir." "Sen biliyor musun?" Sertçe sordum.

"Hayır. Lachlan ve Mac dışında kimseye Eredine'in geçmişinin emanet edildiğine inanmıyorum." Bu beni rahatlattı. Ailemizde bilmeyen tek kişi ben olsaydım, bu tam bir saçmalık olurdu. "Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?" Lachlan düşündü.

Yükselen duygulara karşı sertçe yutkundum. "Tanıdığım tüm kadınlardan daha fazla."

"Güzel." Birasını benimkiyle tokuşturdu. "Sadece onun yanında ol. Bırak her şey doğal akışında gelişsin." "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama... Brodan'ı aramalısın," dedi Thane, yüz ifadesi asıktı. "Onunla Ery arasında ne olduğunu bilmiyorum-"

"Hiçbir şey olmadı," diye cevap verdim. "Zaten sordum."

Lachlan omuz silkmeden önce kardeşlerim birbirlerine baktılar. "Teknik olarak hiçbir şey yaşanmamış olsa bile aralarında bir şeyler olduğunu hepimiz gördük. Ve geçmişinizi göz önünde bulundurursak, Brodan'ı aramanız gerekiyor. Ona söyleyen kişi sen olmalısın. Başkasından öğrenmesine izin verme."

"Onu istiyorsa kalmalıydı," diye karşı çıktım, bu konuşmanın Monroe'yla ilgili eski suçluluk duygularımı gündeme getirmesinden ve Ery'yle olan ilişkiye aktarmasından nefret ediyordum. "O bir insan. Üzerine titrediği bir oyuncak değil."

"Tanrı aşkına, bunu biliyoruz," diye homurdandı Thane. "Ama o senin kardeşin ve Eredine'e karşı bir şeyler hissediyor, o yüzden bir yetişkin gibi davran ve onu ara."

* * *

Son zamanlarda Brodan'a yaptığım aramaların çoğu telesekretere düşüyordu, bu yüzden Thane'in arka bahçesinde durup azalan güneşin altında parıldayan suya bakarken bu sefer de düşeceğinden emindim.

Dört kez çaldı ve hat açıldı. "Hey, ne var ne yok?" Brodan cevap verdi.

Monroe'nun eve döndüğünü söylediğimden beri aramız gergindi.

Bu konuşmanın gerginliği azaltmak için çok az şey yapacağını hissediyordum. "Eh, evet, ben iyiyim," diye tereddüt ettim. "Sen?"

"Çok yorulduğum," dedi, sesi öyle geliyordu.

Endişe her şeyin önüne geçti. "Durmadan çalışıyorsun kardeşim, biraz nefes alacak kadar para kazanmışsındır herhalde?"

"Nefes alacak bir şey yok." İncindim,

"Ailen mi?" diye tersledim.

"Kahretsin," diye homurdandı Brodan. "Özür dilerim. Yorgun olduğumu söylemek istememiştim. Bir ara vermeyi düşüneceğim ama programım şimdilik dolu."

"Birkaç hafta sonra düğün için eve geliyorsun, değil mi?" Bir tereddüt oldu.

Öfke içimde alevlendi. "Kardeşim, benden duymuş ol... Eğer kardeşlerinin düğünleri için eve gelmezsen, onları onaramayacağın kadar inciteceksin."

Brodan boğazını temizledi. "Orada olacağım. Bunun olmasını sağlayacağım." "Güzel."

"Az önce bana ders vermek için mi aradın?"

Sertçe yutkunarak, beni görememesine rağmen başımı salladım. "Hayır. Sana bir şey söylemek için aradım."

Ses tonum onu uyarmış olmalı çünkü sesi telaşlı geliyordu. "Herkes iyi mi? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, herkes iyi," diye onu temin ettim. "Ben sadece... Her şeyi göz önünde bulundurarak..."

Tekrar derin bir nefes aldım. "Abi... Ben Eredine ile görüşmeye başladım. Bir ilişkimiz var."

Hattın diğer ucunda beni sessizlik karşıladı.

"Brodan?"

"Doğru," dedi sertçe. "Aferin sana. Beni sete geri çağırıyorlar. Gitmem gerek." Ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

"Siktir!" Telefonumu çimlere fırlattım ve kararan gökyüzüne baktım.

"Sanırım her şey yolunda gitti?"

Döndüğümde Thane'in güvertede kaşlarını çatmış bir şekilde durduğunu gördüm.

"Suçlu hissetmeyi reddediyorum," diye homurdandım. "Kız sekiz yıldır burada ve onunla birlikte olmak istiyorsa hamlesini yapmalıydı. Onu ben istedim ve hamlemi yaptım. Onun için ondan vazgeçmeyeceğim."

"Biliyorum, biliyorum." Thane başını salladı ve bana doğru bir adım attı. "Ve haklısın. Brodan eskiden eve gelir, Ery'ye ilgi yağdırır, sonra da birkaç gün sonra bir aktris ya da mankenle fotoğraf çektiirmek için siktirip giderdi. Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok. Ama yine de hissediyorsun, değil mi?"

"Bu suçluluk değil." Başımı salladım. "Bunun için değil. Ben sadece..." Ağabeyime baktım. "Birkaç hafta önce ona Monroe'nun geri döndüğünü söyledim ve o da telefonu bir türlü kapatamadı. O zamandan beri aramız gergin. Bunun üzerine bir de bunun onu, kurtulmak için çok çalıştığımız o yere geri götüreceğinden endişeleniyorum. Onu zaten özlüyorum. Onu daha da uzağa itmek istemiyorum."

Thane bir eliyle omzumu sıktı. "Bir süredir Brodan'ın içini kemiren bir şey var. Konuşmak istemediği bir şey. Ve bu senin suçun değil. Ya da benim, Eredine'in ya da Monroe'nun. Hayatını onun etrafında dolanarak yaşayamazsın. Geçtiğimiz yıl tam olarak yanımızda olmadı, bu yüzden o bize geri dönmeye hazır olana kadar hayatımızı istediğimiz gibi yaşıyoruz."

Ama bu doğru değildi.

Kimse yanımda değilken Brodan benim yanımdaydı.

Ama Thane bunu bilmiyordu çünkü ona ve Lachlan'a Tayland'dan bahsetmekten hâlâ çok utanıyordum.

Brodan beni kınamamıştı. Ery de öyle. Brodan'ın hatırı için Thane'e şimdi söylemeliydim ama gece zaten itiraflarla doluydu. Ve beni sorumlu bir adam olarak görmeleri yolunda bu kadar adım atmışken ağabeylerimi hayal kırıklığına uğratmaya hazır olduğumdan hâlâ emin değildim.

Başımı sallayarak Thane'in biramı bitirmem için beni eve götürmesine izin verdim. Bir saat sonra Regan ve Robyn geri döndüler ve Ery hakkında benimle alay etmekten zevk aldılar. Ama aynı zamanda mutlu görünüyorlardı, bu da beni rahatlattı. Dahası, Arro'nun beni endişeli bir Mac'e karşı savunduğunu söylediler. Arro. İronikti, çünkü geçen yıl bana Ery'den uzak durmamı şiddetle söylemişti. Bu düşünceye gülümsedim, kız kardeşimin

Şu an olduğum kişi olduğum için.

Hepsine iyi geceler diledim ve yatmadan önce Ery'yi telefonda yakalayıp neler hissettiğini öğrenmek umuduyla ek binama döndüm.

Telefonumu arka bahçeye attığımı hatırlayarak, onu almak için evin yan tarafına doğru yürüdüm. Tekrar ek binaya doğru yürürken ekrana dokundum ve bildirim başlığında durdum. Yeni bir e-posta almıştım.

Açmak için dokunduğumda içimi bir korku kapladı.

Merak etme. Ben hala buradayım. Seni unutmadım.

Nabzım hızla atarken kendimi konuk evine bıraktım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Bir zamanlar aptalca bir şaka gibi görünen e-postalar neden şimdi uğursuz geliyordu?

Nasıl olup da ana gelen kutuma düştüklerini merak edecek kadar uzun süre durmamıştım.

Her birini spam'e atmıştım ama her seferinde farklı bir e-posta adresinden geliyorlardı.

Bu, birinin şaka yapmak için harcayacağı türden bir zaman gibi gelmiyordu. Kafamı kuma mı gömüyordum?

Bu bir şakadan çok bir saplantı gibi mi geliyordu?

Ama kim benimle uğraşmak ister ki?

Yatağa çöküp duvara baktım, bu konuda en iyi yaklaşımı düşünürken sinirlenmişim. Ailemizin yaşadığı onca şeyden sonra yapılacak en doğru şey onları uyarmak ve Lachlan'ın güvenlik ekibinin olayı araştırmasını sağlamak olurdu.

Sadece düğünden birkaç hafta sonra bu konuyu açmak istemedim.

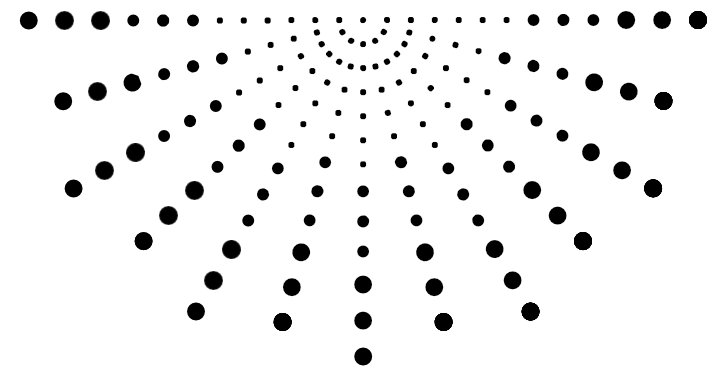
Ya da Eredine'i korkutmak.

Kahretsın.

Yatağa uzandım ve ellerimi yüzüme sürdüm.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, özellikle de Ery'nin güvenliği aklımda olduğu için aşırı tepki veriyorsam.

ARRAN

Thane ve Lachlan'ın arka bahçeleri arasındaki çitin üzerinden atladım, yağmur sanki su yerine taşlardan oluşuyormuş gibi tenime yağıyordu. Dalgalar uçurumun kenarını dövdükçe, aşağıdan Kuzey Denizi'nin uğultusu yükseliyordu. Yukarıda ağır bulutlar asılı duruyordu, o kadar karanlıktı ki öğle vakti değil de akşamın geç saatleri sanabilirdiniz.

Lachlan'ın evinin arka güvertesine doğru aceleyle çıkarken, çıkıntı beni koruyana kadar çoktan sırlıslıklam olmuştum.

Harika.

Evin içine baktım ve Lachlan'ın yemek masasında oturduğunu, önündeki dizüstü bilgisayara kaşlarını çatarak baktığını gördüm. "Lachlan!" Çift kanatlı kapıyı yumrukladım.

Başını kaldırdı, şaşkınlık yüzünü aydınlattı ve masadan kalkıp odayı geçmek için acele etti. Birkaç saniye sonra içerideydim, ahşap zemine damlıyordum.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu. "Orada bekle, bir havlu getireyim."

Giysilerim üzerime yapışmıştı ve onun banyodan dönmesini beklerken titriyordum. O yaklaşırken havluyu üzerime fırlatarak başımı ve yüzümü ovdum. "Robyn nerede?"

"Karanlık odasında. Muhtemelen akli başında bir insan gibi yağmuru bekliyordur. Akşam yemeğine kadar birkaç saat bekleyemeyecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

Ery ile resmi bir çift olarak ilk haftam sarsıntılı geçmişti. Mesafeliydi ve ben de e-postalar konusunda endişelendiğim için pek konuşkan değildim. Regl döneminde olması fiziksel olarak bile iletişim kuramayacağımız anlamına geliyordu ve daha başlamadan boşa kürek çektiğimiz için biraz paniklemişim.

Yine de karar verdiğim tek şey e-postalardı. Onları başımın üstünde tutamazdım.

Bu artık sadece benim güvenliğimle ilgili değildi. Kendimi Ery'nin hayatına dahil etmek, onun iyiliğinden de sorumlu olduğum anlamına geliyordu.

"Sana söylemek üzere olduğum şey... bunun aramızda kalmasını istiyorum." Lachlan'ın kaşları çatıldı.

"Endişelenmeli miyim?"

"Önce söz vermeni istiyorum."

"Tabii ki. Söz veriyorum."

İçimi çektim. "Bu e-postaları alıyorum. Birkaç ayda bir farklı adreslerden geliyorlar."

Kardeşimin yüz hatları endişeyle gerildi. "Ne tür e-postalar?"

"Garip e-postalar. Genellikle sadece bir ya da iki satır. E-posta adresime şaka yapan rastgele bir pislikten geldiğini düşündüm, ama sonra bu hafta bir tane daha aldım ve Ery ile ..."

"E-postalarda ne yazıyor?"

"Hepsi benzer çizgide. Bu kişi beni unutmadı. Ama bir şey var... Açıklaması zor ama tehditkâr bir yanları var. Bilmiyorum. Aptalca bir şekilde onları siliyordum ama bu hafta aldığımı sakladım."

Kardeşim başını salladı. "Tamam, ekibime izini sürmelerini söyleyeceğim. E-posta adresinize erişmeleri gerekecek."

Ona baktım, içimi minnettarlık kapladı. Aşırı tepki verip vermediğimi sorgulamadı bile. İçgüdülerime güvendi. "Pekâlâ."

Gözleri kısıldı. "Bunların arkasında kimin olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" "Hiçbir fikrim yok."

Lachlan elini yüzünde gezdirdi. "Lucy'nin vakasının bir taklidini zaten yaşadık. Umarım bize ve tüm bu olanlara kafayı takmış biriyle karşı karşıya değilizdir."

Lucy'nin kardeşime olan takıntısı iki yıl önce yüksek vites geçmiş olabilir, ancak yüksek profilli dava sadece geçen yıldı. Bu konuda hala konuşuluyor ve spekülasyonlar yapılıyor olsa da, Brodan'ın Hollywood'daki kariyerini etkilememişti.

"Siktir." Lachlan içini çekti. "Ve az önce kulüp üyelerinden birinden Lucy'nin hayatı hakkında, beni takip etmesi de dahil olmak üzere bir senaryonun dolaştığını öğrendim."

İçimi tiksinti kapladı. "Birisi başına gelen en kötü şeylerden biri hakkında bir film mi yapmak istiyor?"

"Öyle görünüyor." Aniden bitkin düşmüş gibiydi. "Hollywood'da her şey yemdir. Kimse bundan kurtulamaz."

"Özür dilerim." Elimi omzuna sıkıştırdım. "Keşke hayatına devam etmene izin verselerdi."

"Daha kötüsü de olabilirdi. *Burada* yaşıyoruz. Burada hala bir hayatımız, normalliliğimiz olabilir.

Bu da bir şeydir." Başımı salladım, çünkü bu doğrudu. Ardnoch garip bir canavardı. Tam bir mahremiyet sunmuyordu ama çoğu yerden daha fazlasını sunuyordu. Uzaklığı ve arazideki güvenlik, üyeleri buraya çeken şeydi.

ilk etapta.

"E-postaların Lucy ile bir ilgisi varmış gibi gelmiyor. Bence öyle olsaydı, gönderen bunu ima ederdi, anlıyor musunuz?"

"Elinizdekini görebilir miyim?"

Kotumun ıslak arka cebinden telefonumu çıkardım ve ona gelen e-postayı buldum.

Bakmak için başını eğdi, çene kasları öfkeyle titriyordu. "Lanet olsun." Sinirli bir şekilde bana baktı. "Keşke diğerlerini silmemiş olsaydın."

Omuz silktim. "Sadece birinin hıyarlık yaptığını düşünmüştüm. Ama daha fazlası gelirse, onları saklayacağım.

Ve dediğim gibi, bu sadece ikimizin arasında."

"Evet, katılıyorum. Hiçbir şey ifade etmeyecek bir şey için herkesi endişelendirmenin anlamı yok." "Tehlike miknatısı gibi görünüyoruz."

Lachlan'ın dikkati yanımdan pencere camlarının ötesindeki kasvetli güne kaydı. "Bazen dışarıda her şeyin dengesine kafayı takmış büyük bir kader olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

Bana baktı. "Annemiz vaktinden önce öldü, sonra Imogen Teyze, babamız, sonra da Thane'in karısı. Ama bize zenginlik ve biraz da şöhret bahşedildi... Dahası, biri bana Robyn'i gönderdi." A

Lachlan'ın gözlerinde yeni yeni anlamaya başladığım derin duygular yanıyordu. "Onunla birlikte olabileceğim tek yer orası olsaydı cehennemde yaşardım. Thane de Regan için aynı şeyi hissediyor, Arro da Mac için... belki bir gün sen de..." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Bu bir anomali. Birçoğumuzun hayata anlam katan o tek kişiyi bulduğu için şanslı olduğu bir aileye sahip olmak. Belki de bu yüzden başımıza kötü şeyler gelmeye devam ediyor çünkü payımıza düşenden daha fazla nimete sahibiz. Denge." Omuz silkti.

Sözlerini düşündüm ve sessizce sordum: "Buna gerçekten inanıyor musun?" "Eskiden inandığım şeye inanmaktansa buna inanmayı tercih ederim."

Anlayış ortaya çıktı. "Adair erkekleri sevdikleri kadınları kaybetmekle lanetlenmişler."

Kardeşimin yüz ifadesini bir anlığına kasvet kapladı, sonra kararlılık onun yerini aldı. "O korkuya geri dönmeyi reddediyorum. Her şeye bulaşılıyor. Eğer buna izin verirsem, beni Robyn'den alır zaten."

"Biz lanetli değiliz, Lachlan," diye onu temin ettim. "Ve daha büyük bir kadere ve dengeye inanıp inanmadığımı bilmiyorum... İnsanların başına her gün kötü şeyler geliyor ve bazılarının hiç mücadele şansı olmuyor. Hayat doğdukları andan itibaren boktan ve ölene kadar da bitmiyor. Bizim için böyle olmadı. Kötü zamanlarımız oldu ama çok da iyi zamanlarımız oldu. Bence bu normal."

Kardeşim homurdandı. "Sapıkların, katillerin ve psikopat eski sevgililerin normal olduğunu mu düşünüyorsun?" Kıkırdadım. "Yani bazı delileri kendimize çekiyoruz."

"Evet, bu yetersiz bir ifade." Yavaşça nefes verdi. "Ekibimin e-postayı incelemesi için temasa geçeceğim, ama aramızda kalsın ve bir şey olmamasını umalım. Şimdi geri dön ve üşütmeden kurulan, yoksa yeni kız arkadaşın için bir işe yaramazsın."

Kapıya doğru uzanırken omzumun üzerinden baktım. "Otuzlu yaşlarındayken bir kadın senin *kız arkadaşın* mı?"

"Bilmiyorum. Bu konuşmayı yapmadan önce Robyn'e evlenme teklif ettim ve o andan itibaren benim nişanlım oldu."

"Hiç vakit kaybetmemişsin." Kapıyı açtım, fırtınanın sesi içeride çınlıyordu. "Birazdan görüşürüz!"

"Arran!" diye seslendi ben aceleyle güverteye çıkarken. Ona dönüp baktım. "Evet?"

"Bildiğiniz zaman, bilirsiniz. Ve zaman kaybetmenin bir anlamı yok," diye önerdi, yüz ifadesi ciddi. "Bu hisse güven."

* * *

EREDİN

Kasvetli gün ruh halimi mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Caelmore'a yaklaşırken kara bulutlar nihayet dağıldı ve geride kalan gri pufların arasından hafif, altın rengi ışınlar süzüldü. Günlerdir üzerimde kendi kişisel fırtınam vardı ama Arran'a yaklaştıkça ve bir şeyleri çözme şansı buldukça

kendimi daha iyi hissediyordum. Oraya varır varmaz Arran'la yalnız konuşmak istedim, bu yüzden Adair'lerle Pazar öğle yemeğine çıkmadan önce ona mesaj atarak benimle ek binada buluşmasını rica ettim.

Arabamın geldiğini duymuş olmalı, konuk evinin ön kapısında bekliyordu. Onun

Kaşları çatılmıştı ve biraz gergin görünüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yanından geçerken ona küçük bir gülümseme verdim, kollarımızın değdiği yerde tenim karıncalanıyordu. Regl dönemimde olduğum için bir haftadır seks yapmamıştık ama dün gece sona ermişti, bu yüzden yeniden birleşmeyi dört gözle bekliyordum. Bu noktada daha önemli olan şey iyi olduğumuzdan emin olmaktı. İşler yolunda gitmezse ne kadar çok şeyi tehlikeye attığımı fark ettikten sonra biraz kafam karışmıştı ve korkularımın mantıksız olduğu sonucuna varmam haftanın geri kalanını aldı. Arran'la bu iş yürümeyebilir diye değil. Elbette yürümeyebilirdi. Ama ne Lachlan'ın ne de Arro'nun, ne olursa olsun, beni ailenin dışında bırakmayacaklarını biliyordum.

Ve bunu fark ettiğimde, Arran'ın da bu hafta çok mesafeli olması beni rahatsız etti.

Nedenini öğrenmek istedim.

Genellikle insanları rahat bırakırdım. Bir sorunları varsa ve bu konuda konuşmak istiyorlarsa, yumuşak bir omuz ya da dinleyen bir kulak olmaktan mutluluk duydum. İnsanların sorunlarını nadiren dile getirdim, çünkü bu ikiyüzlülük olurdu.

Bugün ikiyüzlü davranacaktım.

Arran kapıyı arkamızdan kapatırken yatağının ayak ucuna doğru döndüm. "Bütün hafta sessizdin. Biliyorum ben de sessizdim ama bunun nedeni herkesin çıktığımızı bilmesinden dolayı kendi kafamın içinde olmamdı. Özür dilerim ama sen neden kafanın içindeydin?"

Arran'ın dudakları benim saçmalamalarım karşısında kıpırdadı ve yavaşça yaklaştı. Gözleri, hayatımda hiç hissetmediğim kadar güzel hissettiren bir şekilde yüzümde gezindi. Bana sanki şimdiye kadar gördüğü en güzel şeymişim gibi baktı. Bu ezici ve heyecan vericiydi.

Uzanarak kollarını belime doladı ve göğüslerimiz birbirine değene, ağzım onunkine birkaç santim yaklaşıp kadar beni kendine çekti. "Sen kafanın içinde olduğun için ben de kafamın içindeydim. Tereddüt ettiğinden endişelendim."

Ben de öyle düşünmüştüm ve bundan nefret ediyordum. "Özür dilerim. Biliyorsun... hayatıma buldozerle giren ve beni seninle sosyal olmaya iten tek Adair sensin. Diğer herkes beni zorlamaktan korkarak parmak uçlarında dolaşıyordu. Beni zorlaman, bana meydan okuman hoşuma gidiyor. Artık bir ilişkimiz olduğuna göre durma. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," dedim alaycı bir şekilde, "ama bazen kız arkadaşının dev bir itişe ihtiyacı olur."

Arran sırtı, refleks olarak kolu beni sıktı. "Benim kızım

mı?" Yanaklarım kızardı. "Evet, öyleyim. Değil mi?"

"Ah, evet," diye kısık sesle cevap verdi ve başını eğerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Dudak dudağa titrek bir sürtünme olarak başlayan şey bir anda açlığa dönüştü ve Arran bizi yatağa doğru itti.

Nefes nefese öpüşmeyi kestim. "Akşam yemeği," diye hatırlattım ona.

"Reglin bitti mi?" diye sordu, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ağzıma bakarak. "Evet."

"O zaman yemek bekleyebilir." Bizi yatağa fırlattı ve kahkahalarım kısa sürede öpücükleri tarafından yutuldu.

"Peki, bundan sonra böyle mi olacak?" Regan yanımda ona yardım ederken sessizce sordu

Mutfak.

Ailenin geri kalanı çoktan yemek masasının etrafındaydı. "Ha?"

Sevimli gamzelerini göstererek bana sırttı. "Thane ofisteyken sizi evin önünde görmüş. Arran'a gittiniz ve ikiniz de akşam yemeğine zar zor yetişmekle kalmadınız, aynı zamanda seks ışıltınız da var."

Elimdeki şarap şişesini neredeyse düşürüyordum. "Ne?"

Regan kötü kötü kıkırdadı. "Seks ışıltısı var sende. Cildin parlıyor ve rüya gibi görünüyorsun." Dehşete düşmüş bir halde ona bakakaldım. "Sence başka kimse biliyor mu?"

"Hemen hemen tüm yetişkinler." Rahatça omuz silkti ve masaya götürmek üzere oyulmuş kızarmış tavuğu aldı.

Oh, Tanrım. Şimdi gerçekten onlardan biriydim. Bir partide ortadan kaybolduğum ya da bir etkinliğe geç kaldığım için diğerleriyle kaç kez dalga geçildiğini sayamıyordum ve hepimiz bunun nedenini biliyorduk... seks ışıltısı yüzünden.

Şimdi ben de o kulüpteydim.

Utanç yanaklarımı ısıtırken, aynı zamanda bir aidiyet heyecanı hissettim. Ve sadece ait olmak da değil... sanki hayat sonunda etrafımda değil de benim başıma geliyordu.

Tüm yiyecekler masaya konduktan sonra, refleks olarak eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük konduran Arran'ın yanına oturdum.

"Arran Amca!"

Herkes ciyaklamaya doğru döndüğünde Eilidh'in masanın karşısından bize baktığını gördü. Yanında oturan erkek kardeşinin ağzı açık kalmıştı.

"Ery'yi öptün!" Eilidh'in gözleri o kadar büyümüştü ki, komik olmanın ötesindeydi.

Thane onun yanında, "Eils, sesini alçalt lütfen," dedi, ama dudaklarında eğlence kıvrımları vardı.

"Özür dilerim," dedi, kasıtlı olarak daha yumuşak ve yavaş bir sesle. "Ama Arran Amca az önce Eredine Teyze'yi öptü."

Kalbim göğsümde çarptı.

Bana daha önce hiç *teyze* dememişti.

Koltuğumda eridim, gözyaşlarımı geri kırıptım. Mutlu gözyaşları.

"Şey..." Arran bir kolunu omuzlarıma atarken boğazını temizledi. "Eilidh, Lewis, Eredine Teyze ve ben çıkıyoruz. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Tabii ki beş yaşında değiliz." Eilidh yedi yaşındaki yetişkin gözlerini devirdi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Sen de mi evleniyorsun?" Lewis burnunu kırıştırdı. Arran neredeyse boğuluyordu. "Şey... henüz o noktaya gelmedik, dostum." *Henüz* mi? Vay be. Tamam.

"Güzel." Lewis müstakbel üvey annesine yorgun bir bakış fırlattı. "Düğünler sıkıcıdır." Regan Thane'in bakışlarıyla karşılaştı. "Sanırım düğün hakkında çok fazla konuşuyorum." Nişanlısı sırttı.

"Düğünler sıkıcı değildir," diye karşı çıktı Eilidh, kardeşine kaşlarını çatarak. "Güzel bir elbise giyebiliyorum."

"Ben de öyle," diye homurdandı Lewis.

"İskoç eteği bir elbise değildir," dedi Thane, Lachlan, Mac ve Arran hep bir ağızdan.

Lewis yüzünü buruşturup "Tamam, saçını açık tut" diye cevap verince kahkahalarla güldüm.

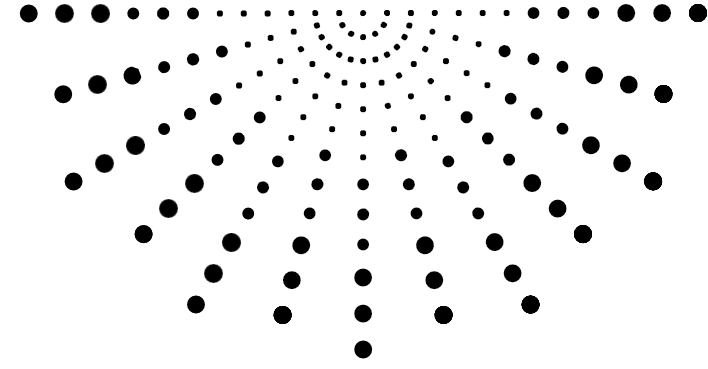
Ve böylece Arran ve ben unutulduk, çocuklar ilişkimizi tek kelime etmeden kabul ettiler.

Dışlanmış bir çift olarak akşam yemeğinde ne beklediğimi bilmiyordum - belki de sürekli sorgulayan bakışlar ya da Lachlan'ın endişeli bakışlarını üzerimde hissetmek? Ama bunların hiçbiri yoktu. Arkadaşlarımız da bizi sindirmiş ve kabullenmiş görünüyorlardı.

Sonunda rahatladım ve çok şey kaybetmiş olmalarına rağmen hiçbir şeyin aileden daha önemli olmadığını öğrenmiş olan Adair'lerin harika, sıcak şakalaşmalarının tadını çıkardım.

Onların arasında sayıldığım için gurur duyuyordum.

ARRAN

İki haftalık mutluluk.

Eredine o sabah beni yatağıma yatırırken, *işte bu*, diye düşündüm.

Ona bu şekilde, gizliliğin gölgesi üzerimizde olmadan sahip olmak, aylardır istediğim her şeydi. Ve hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Artık ona karşı hissettiklerimi saklamak zorunda olmadığım için seks bile daha güzeldi.

Önce onun boşalması için yeterince uzun süre kendimi tutmaya çalışırken inledim, ellerim belinde esnedi. O kadar sıcak ve sıkıyken bu kolay değildi, kalçalarını her kaldırışında amcığı sikime sürtünüyordu. Meme uçları diri göğüslerinde sıkıydı ve yüzü kızarmıştı. Dudakları soluklarını ve pantolonunu serbest bırakmak için ayrıldı. Tüm bunlar, sırtından aşağı dökülen koyu renk bukleleriyle birlikte seyredilmeyecek kadar güzeldi.

"Siktir, boşalacağım," diye homurdandım. Elimini aramızda kaydırdım ve başparmağımlı klitorisine doğru kaydırdım, kabaca daire çizdim, önce onun doruğına ulaşması için çaresizdim.

Ve geldi de.

Kalçaları titriyor, iç kaslarının etrafımda zonkladığını hissettiğimde karnı esniyordu. "Siktir!" Kendimi bıraktığımda başımı geriye attım, beyaz zevk ışıkları beni kör etti.

Ery üzerime yığıldı, titrerken yüzü boynumdaydı, saçları dokunduğı her yerde tenimi gıdıklıyordu.

Kollarımı ona saracak gücü buldum, nemli teninin benimkine bastırılmış hissini sevdim. Mutluluk.

Harika bir mutluluk.

Bir süre birbirimize sarıldıktan sonra Ery nihayet başını kaldırıp bana gülümsedi. Gülümsemesine bayılmıştım. Aynı anda hem tatlı hem seksi hem utangaç hem de yaramazdı ve bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama başarmıştı. Ery bana hafif bir öpücük verdi ve kendini üzerimden kaldırırken inledi. Tanrım, onu tekrar istiyordum. Kadın beni doyumsuz yapmıştı.

"Duştan önce kahve ister misin?" diye sordu yataktan kalkıp bornozunu giyerken. "Elbette."

Ery odadan çıkarken, kapıda asılı duran elbiseye dokunmamaya çalışarak onun banyosuna girdim.

çifte düğün için. Koruyucu bir poşetin içindeydi ama görmeme izin verilmedi. Regan ve Arro'nun nedimesiymiş ve bana sürpriz yapmak istemiş.

Onu başka bir düğünde nedime elbisesi içinde gördükten sonra ona deli gibi aşık olduğumu düşünürsek, şimdi birlikte olduğumuzda nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyordum.

Islık çaldım, o kadar memnun hissediyordum ki neredeyse midem bulanacaktı. İşler harika gidiyordu. Gloaming'deki tadilat tamamlanmak üzereydi. Restoran ve bardan geceleri yeniden para akmaya başlamıştı. Caelmore'daki evim ikinci düzeltme aşamasındaydı ve Ery ile ben halka açılmıştık.

Lachlan'ın ekibinin e-postanın kaynağının izini sürememesi, bu da e-postayı gönderenin gerçekten ne yaptığını bildiği anlamına geliyordu. Yine de daha fazla e-posta almamıştım ve bunun bir şaka olmadığına dair hiçbir kesinlik yoktu. Lachlan bunu etik bir hacker arkadaşına iletmişti ve onun daha şanslı olup olmayacağını görmek için bekliyorduk.

Üzerimde asılı durmasına rağmen, işler iyiydi. Harikaydılar. Daha iyiydi.

Prezervatifle uğraşırken banyoda duş için havlu aradım ama bulamadım.

Ery ana yaşam alanında dolaşmamdan oldukça mutlu olsa da, nedense yatak odası konusunda biraz ketumdu. Ama altı haftadır birlikte uyuyorduk ve iki haftadır çıkıyorduk, bu yüzden birkaç havlu için çamaşır dolabına bakmamı sorun edeceğini sanmıyordum.

Giysileri için çift kişilik bir dolabı ve onun yanında da tek kişilik bir dolabı vardı. Oraya baktım ve üst raflarda katlanmış nevresimlerin durduğunu gördüm. Birkaç havlu çıkarırken dolabın alt kısmı dikkatimi çekti. Kutular ve eski bir sandığa benzeyen bir şeyle yığılmıştı. Sandık doğru şekilde kilitlenmemişti ve üstünde pembe kurdeleleriyle birbirine sıkıca sarılmış bir çift yıpranmış bale ayakkabısı duruyordu.

Merakım sağduyumun önüne geçti ve onları aldım, ışıktaki görmek için dolaptan çıkardım.

"Ne yapıyorsunuz?" Ery'nin tiz talebi odayı doldurdu.

Yatak odasının kapısında duruyordu, elinde iki dolu kahve fincanı vardı, yüz hatları gergin ve solgundu, gözleri sadece korku olarak yorumlayabileceğim bir şekilde yuvarlaktı.

Kafam karışmıştı, ayakkabıları ona doğru salladım. "Bunlar ne?"

Aniden fincanları makyaj masasının üzerine bıraktı, içlerinden kahve döküldü ve sonra ayakkabıları ellerimden almak için neredeyse kendini odanın diğer ucuna fırlattı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Daha önce sesini bu şekilde yükselttiğini hiç duymadığım için şok olmuş bir halde ellerimi kaldırarak onu yatıştırmaya çalıştım. Titriyordu. Hay sikeyim. "Ery, özür dilerim. Sadece havlu arıyordum." Ayaklarımın dibindeki havluları işaret ettim.

"Buna hakkın yoktu!"

"Ery-"

"Çık dışarı." Makyaj taburesinden kot pantolonumu aldı ve bana fırlattı.

Sersemlemiş bir halde yakalamaya çalıştım. "Eredine!"

"Sana güvенеbileceğimi sanmıştım ama arkamı döner dönmez burnunu sokuyorsun!" Sonra tişörtümü fırlattı. "Çık dışarı!"

"Ery-"

"Defol!" diye bağırdı, korkmuş bir hayvan gibi köşeye doğru tökezledi.

Dehşete düşmüş, kafam karışmış bir halde aceleyle kıyafetlerimi giydim. "Bilmiyorum... Burada neler oluyor?"

"Bunun olacağını biliyordum," diye fısıldadı Eredine, bana bakmıyordu, dans ayakkabılarını sıkıca tutmaktan parmak eklemleri solmuştu.

"Ne olacaktı ki?" Sabırsızca tersledim. "Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."
Sonunda bana baktı, ifadesi donuktu. "Bunu seninle yapamam."

Korku içime işledi. "Bunu yapamaz mısın?"

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam. Biz... bittik."

Öfke korkumu yarıp geçti. "Lanet olası bir dolap kapağını açtığım için mi?"

Kadın irkildi. "Açılacak kapı seninki değildi." Sonra aklına bir şey geldi, midesini bulandıran bir şey. "Başka ne gördün?"

Burada ne haltlar dönüyordu? "Hiçbir şey. Sadece bir sandık. Ama ben açmadım ve içinde ceset parçaları olmadığı sürece bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum."

Şakama gülmedi.

Onun yerine gözleri yaşlarla doldu. "Sadece git, Arran."

"Bir sebep olmadan olmaz. Bunu bir sebep olmadan bitiremezsin." "Evet, bitirebilirim." Gözyaşları serbest kaldı. "Buna özgür irade denir."

Şimdi panikleyerek ona doğru adım atmaya çalıştım ama benden o kadar korkmuş görünüyordu ki durdum. Ve bu her şeyden daha çok acıtmadı mı? "Bana güvenmiyorsun."

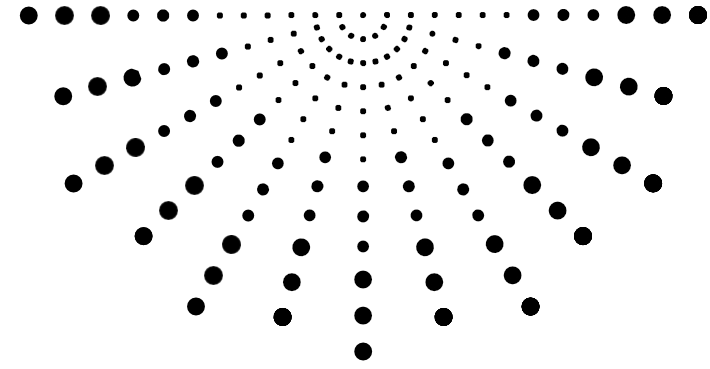
Ery tek kelime etmedi.

"Aman Tanrım!" Gömleğimi tutup çekiştirerek ısırdım. "Evet, sanırım bana güvenmiyorsan, bu asla işe yaramayacaktı, değil mi?" Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokarak yatağın etrafında döndüm ve telefonumu şarj aletinden aldım. "Sırlarını sakla kadın," diye öfkeyle tükürdüm yatak odasından kapıya doğru hışım ile yürürken. "Umarım ömür boyu sürececek bir yalnızlığa değer." Yatak odasının kapısını arkamdan çarparak evden çıktım ve arabama bindim.

Emniyet kemerimi çekerken ellerim titredi.

Midemin bulandığını hissederek nefesimi içime çektim ve birkaç dakika içinde mutlak mutluluktan en kötü kâbusa nasıl dönüştüğümü merak ederek oradan hızla uzaklaştım.

EREDİNE

Sanırım bir şok halindeydim.

Arran'ın pointe ayakkabılarımı bulmasına verdiğim tepki beni bile şaşırtmıştı.

O gittiğinde ve kulübenin boşluğu içeri dolduğunda, o vahşi korku durumundan çıktım ve içgüdüsel olarak tepki verdiğimi fark ettim.

Bu yüzden Arran'a bir birey olarak - güvendiğim bir kişi olarak - tepki vermemiştim, sadece tepki vermiştim. Ondan ayrıldım.

Son yirmi dört saat boyunca, bu düşüncesizce karar için kendimden nefret etmekle, belki de en iyisinin bu olduğunu kendime hatırlatmak arasında gidip geldim. Eğer bu hâlâ geçmişe verdiğim tepkiyse, belki de içgüdülerim bana Arran'a güvenmediğimi söylüyordu.

Ya da belki sadece korkuydu. Bilmiyordum.

Berbat durumdaydım.

Arro aradı, sonra Regan ve Robyn ve hatta Lachlan, ama onları görmezden geldim.

Uyuyamıyordum, yemek yiyemiyordum, bu yüzden kanepemde oturdum ve uyuşuk bir şekilde televizyona baktım, ne olduğuna dikkat bile etmedim.

O halde bir araba motorunun hafif uğultusunu duymak sürpriz olmamalıydı. Lanet olsun.

Dün sabahın korkunçluğu içinde debelenmek için yalnız kalmak istedim. Ve Arran'ı her düşündüğümde göğsümde panik titreşiyordu.

Bir yanım eve yaklaşan o olmasını istiyordu ama sanırım öyle olmadığını biliyordum.

Verandamda ayak sesleri duyuldu. Ve sonra Arro oturma odasına baktı.

İsteksizce kalktım ve ona kapıyı açtım.

Bakışları perişan halimi taradı, gözlerinde sempati vardı. O biliyordu.

Sanırım tüm bu çağrıların sebebi buydu.

Tek kelime etmeden kanepeye doğru yığıldım ve kendimi üzerine attım.

Arro diğer uca oturdu ve çantasını yere koydu. "Senin için endişeleniyoruz," dedi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, televizyona bakıyordum.

Arkadaşım sehpanın üzerindeki kumandaya uzandı ve ekranı kapatarak dikkatimi ona yöneltmemi sağladı.

"Neden buradasın, Arro?"

"Çünkü kardeşim dün gece sarsılmış, perişan ve kafası karışmış bir halde bize geldi. Mac'in en sevdiği viskiden bir şişe içtikten sonra şu anda dünyanın en kötü akşamdan kalmalığını yaşıyor."

Suçluluk duygusu beni boğdu. Ve endişe. "O iyi mi?"

Bakışları daraldı. "Hayır, o iyi değil. Sen iyi misin?"

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve başımı salladım.

Arro'nun ifadesi yumuşadı. "Ery, bana hiçbir şey anlatmana gerek yok. Arkadaşlığım senin en derin, en karanlık sırlarını bilmeme bağlı değil, yine de bana güvenilebileceğini bildiğini umuyorum. Ama... romantik ilişkiler farklıdır. Arran'a bazı şeyleri söylemek istemesen bile... bir dolabı açtığı için ona öfkelenmen ve sonra ondan ayrılman... Bu sadece aranızdaki ilişkinin asla yürümemesi gerektiği anlamına gelir."

İtiraz etmek istedim. Arran'la aramızdakinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Onun kollarında olmanın ya da uyumadan önce birbirimizle günlerimiz hakkında konuşmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Onun neredeyse her gece bende kalmasının benim için ne kadar büyük bir olay olduğunu biliyor muydu? "Bu hiç adil değil." Dizimi okşamak için uzandı ve bir yanım elini itmek istedi. "Ona güvenmiyorsun, Ery. Öyle olsaydı, dolap kapağını açmasının seni neden rahatsız ettiğini açıklardın."

"Mesele güven değil," diye ağzımdan kaçırdım ona karşı olan hislerimi savunma ihtiyacı içinde.

"O zaman ne hakkında?" "Korku," diye fısıldadım.

Endişeyle kaşlarını çattı. "Arran'dan mı?"

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır." Doğrudum. "Ben... Ben çok uzun zamandır korkuyorum. Bazen bunu unutuyorum. Ama sonra Lucy ve Fergus'un stüdyomu dağıtması, Austin'in bana saldırması gibi olaylar bunu tekrar gündeme getiriyor... ama bir süre sonra tekrar unutuyorum. Ve Arran'la" - gözyaşları hızlı ve serbestçe aktı

"Gerçekten artık korkusuz olabileceğimi düşünmüştüm. Ama o hep orada, Arro. Sırtımda bir iblis gibi. Ve dün, ben ben değildim. Korkumdum. Ona çok kötü davrandım. Ben... Ben onu hak etmiyorum."

"Sus." Arro beni kollarına çekti ve gözyaşlarımın arasından titrerken bana sıkıca sarıldı. "Artık hak etmekten bahsetmek yok. Arran'la konuşman gerek. Ona bunu söyle."

Başımı salladım. "Bensiz daha iyi. Güven bana." "Ery-"

Gözyaşlarımı fırçalayarak onu kucağımdan çektim. "Hayır. Dün sadece duygusal bir enkaz olduğumu kanıtladı. Ailen yeterince şey yaşadı. Arran'ın benim yükümü taşımasına gerek yok."

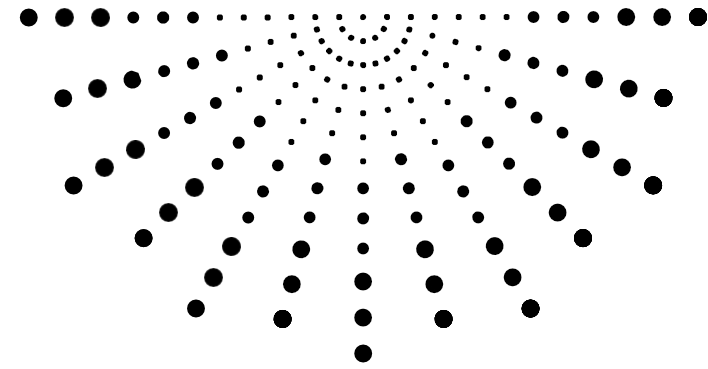
"Buna karar vermek ona kalmış. Ve ona kendi kararını verme şansı vermeden onu dışlamak yanlış. Mac bunu bana yıllarca yaptı ve bu kalbimi kırdı, Ery. Lütfen bunu kardeşime yapma."

İçimi acı veren bir suçluluk ve pişmanlık duygusu kapladı. Arro daha geçen yıl Mac'le yaşadıkları her şeyi benimle paylaşmıştı. O gün onun acısını hissetmiş ve bu acıyı dindirebilmeyi o kadar çok dilemişim ki.

Bir başkasına böyle bir acı yaşatan kişi olmak istemedim. Ama korku öyle

bir parmak şıklatmayla geçmiyordu. "Bunu düşüneceğim." Arkadaşım başını salladı. "Tek istediğim bu."

EREDİNE

Pazartesi günleri personel yemekhanesinde her zamanki masamıza oturduğumda Anne-Marie,

"Vay, vay, vay," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım, bitkin bir haldeydim ve her zamanki şakalaşmalarını dinleyecek havada değildim. "Vay, vay, vay ne?" Jacinda kaşlarını çattı. "Sen iyi misin? Yorgun görünüyordun." *Teşekkürler*. Omuz silktim.

"Vay, vay, vay, vay... Sadece arkadaşız diye itiraz etmene rağmen Arran Adair'le çıktığını öğrendim."

Adı beni bıçak gibi kesti ve çatalımı salatama saplarken irkilmemeye çalıştım. "Ne?"

Masayı bir sessizlik kapladı ve sonra Michelle konuştu. "İnsanlar sizi köyde birlikte görmüş. Öpüşürken falan."

Tekrar omuz silktim çünkü ondan ayrıldığımı söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum. "Şimdiden cennette sorun mu çıktı?" Natalia usulca sordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Biraz daha sessizlik oldu ve sonra Michelle, "Erkekler piçtir," diye homurdandı.

Masada bir anlaşma gümbürtüsü yankılandı. Olan bitenin Arran'ın suçu olduğunu düşündüklerini fark ederek gözlerimi kaldırdım. "O hiçbir şey yapmadı."

"O zaman sorun ne?" Anne-Marie sabırsızca çatalını bana doğru salladı. "Ardnoch'taki birkaç seksi ve uygun erkekten biriyle çıkıyorsun, seni şanslı inek."

"Sadece tartışıyoruz," diye yalan söyledim. "Benim yüzümden."

"Özür dile," dedi Jacinda, sanki o kadar kolaymış gibi. Benim sinirli bakışım karşısında kıkırdadı. "Biliyor musun, burada çalıştığım bunca yıl boyunca seni hiç kötü bir ruh halinde gördüğümü sanmıyorum. Aşık olmalısın."

Bu düşünceyle keskin bir nefes aldım.

Hayır.

Arran'a aşık değildim.

Olamazdım.

Aşkın bir olasılık olabilmesi için birbirinizle ilgili her şeyi paylaşmış olmanız gerekmez miydi? Yine de, içimdeki o sabit düğüm bir türlü gitmiyordu.

"Kendini birine karşı savunmasız bırakmak gerçekten zor, değil mi?" Natalia yüzündeki ifadenin içe dönük olduğunu söyledi. "Ruh hallerinin seninkini etkilediğini, hareketlerinin gününü belirlediğini, yakınlıklarının memnuniyetini etkilediğini bilmelerini sağlamak. Bir insana verilecek çok fazla güç var. Yanlış ellere düşersen, kırılana kadar seninle oynayabilirler." Bakışları sempattikti. "Ama zaten hepimiz biraz kırıldık, o yüzden belki de risk almaya değer. Kim bilir? Doğru kişi bazı çatlakları iyileştirebilir bile."

Alışılmadık bilgece sözleri beni -aslında o masadaki hepimizi- sardı ve içime bir sükûnet duygusu yerleşti.

Arran'ı tanıyordum. İleride ilişkimizde neler olacağını tahmin edemesem de, onu risk almaya değer olduğunu bilecek kadar tanıyordum. Ve evet, o dolabı açıp tüm o şeytanları tekrar serbest bırakmaktan korkuyordum... ama belki de gizli kalarak bana aynı derecede zarar veriyorlardı.

Bununla birlikte, kesinlikle Arran'ı kaybetmeme neden olacakları tek bir senaryo vardı.

Ve şu anda bundan iblislerden korktuğumdan daha çok korkuyordum.

Bayanlar sohbete dalınca telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazdım.

Benimle konuşmak istemezsen anlarım, ama bazı şeyleri açıklama şansını gerçekten isterim.

Bu akşam benimle evimde buluşur musun? Akşam 7'de?

Derin bir nefes alarak gönderdim.

* * *

Bir sonraki dersim başlamadan önce Arran'dan haber alamamıştım ve dikkatim sürekli telefonumun bulunduğu soyunma/duş odama kayarken yoga seansına odaklanmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyordu.

Ders bitip son kişi de stüdyoyu terk ettiğinde karnımdaki kelebekler uçuşuyordu. Aceleyle kendi özel alanıma geçip makyaj masasından telefonumu aldım ve içimi bir rahatlama kapladı. Arran'ın adının yazılı olduğu bildirimi kaydırırken titriyordum.

Ben de orada olacağım.

Tamam, bu sıcak ve bulanık bir yanıt değildi ama orada olacaktı. Orada olmaya çalışıyordu. Belki bir şansımız vardı.

İşte o zaman bu gece ne yapmam gerektiğini anladım.

Mide bulantısı içimde yükseldi ve göğsümde bir gerginlik oluştu. Bir panik atak.

Tepeden tırnağa sıcaktan kızarıırken yere kaydım, sırtımı duvara dayadım, gerginlik arttıkça yanaklarım karıncalanıyordu. Kendimi ikna ederek doğru nefes almaya odaklandım, kendime sadece panik atak geçirdiğimi ve bunu kontrol edebileceğimi hatırlattım.

Sonunda gerginlik dağıldı ve adrenalin yüklemesi yüzünden bitkin düştüm. Neyse ki o günkü son dersti.

Bir süre oturup kendimi toparlamaya çalıştım. Paniğin Arran'a gerçeği söyleme kararlılığımı bastırmasına izin vermemeye çalıştım. Sonunda titrek bacaklarımın üzerine çöktüm ve oradan çıkmak için eşyalarımı aldım.

Belki de Arran gelmeden önce biraz kestirmek geçmişle yüzleşecek kadar güçlü hissetmeme yardımcı olabilirdi.

* * *

ARRAN

Eredine'in araba yoluna girdiğimde, *cezalandırılmaya aç biriyim*, diye düşündüm. Hafta sonunu ve bugünü, tedavisinden sonra bu kadının uğraşmaya değmeyeceğine kendimi ikna ederek geçirmiştım. Onu unutmalı ve hayatıma devam etmeliydim.

Yine de yatak odasının köşesinde korkmuş bir hayvan gibi titreyen görüntüsünü silemiyordum. Lachlan'ın Ery'yi koruyor olmasının ona her ne olursa kötü bir şey olduğunu biliyordum. Ama ne kadar kötü olduğuna hazırlıklı olduğumdan emin değildim.

Ve kendi başına büyük bir şeyle uğraşıyor olması beni öldürdü.

Bununla birlikte, bana bunu paylaşacak kadar güvenmemesi de acımasızca canımı yaktı. Bunun yerine, sanki bir yabancından başka bir şey değilmişim gibi beni yatak odasından, hayatından kovdu.

Evet, piç gibi kesti.

Daha da kötüsü, öğleden sonra mesajını aldığımda kalbimin yerinden fırlayacak gibi olmasıydı. Hemen mesaj atma dürtüsü çok güçlüydü ama düşünmek için kendime zaman tanıdım.

Ve sonunda ona bu şansı vermem gerektiğine karar verdim.

Daha yüzeysel, sık bahaneler olsaydı, onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, gitmem gerektiğini biliyordum.

Kendimi, Tanrı bilir ne için bana aklını kaçırdığı başka bir durumda bulamazdım.

Dans ayakkabılarını bulmanın neden bu kadar önemli olduğunu hâlâ anlamamıştım. Bu gece öğrenmeyi umuyordum.

Ya da bitmiştik.

Belki bu beni bir pislik yapıyordu ama Eredine ile gönülsüz bir ilişki yaşayamazdım. Hayatımda ilk kez bir kadınla her şeyi yaşamak istiyordum ama herhangi bir kadınla değil. Onu. Sadece onu. Daha azıyla yetinemezdim. Bu benim doğamda yoktu.

Ben cipimden inerken kulübenin kapısı açıldı. Kapıda şort ve atletle duruyordu ve ben bunaltıcı yaz sıcaklarına lanet ettim çünkü Eredine Willows'un muhteşem uzun bacakları benim Aşıl topuğumdu. Güzeldi. Eredine Willows'un her şeyi benim zayıf noktamdı.

Bakışlarımı yüzüne doğru sürüklerken nabzım hızlandı.

Tek kelime etmeden içeri girmeme izin vermek için geri çekilirken endişeli yüz hatları gerildi, güzel gözleri büyüdü. "Hasta olacakmış gibi görünüyorsun," diye yorumladım yaşam alanına girerken. "Hasta mıyım?"

gerçekten o

kadar kötü

mü?"

"Arran."

Kapıyı kapatırken dönüp ona baktım. "Şaka

yok, tamam mı?"

Eğer gözyaşlarına boğulmak üzere olmasaydı bu durumdan rahatsız olabilirdim. Ona uzanmamak için parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. "Neler oluyor?"

"Beni takip eder misiniz,
lütfen?" Kafam karışmıştı,
sadece başımı sallayabildim.

Ery kulübenin arka tarafına doğru yürüdü ve ben itiraz etmek istedim. En son onun yatak odasında bulunduğumda tekrarlamak istediğim bir sahne değildi. Gözlerim onun ince sırtında, yuvarlak kıkırda, uzun, biçimli bacaklarında gezindi. Saçları yuvarlak kıkırın üst kısmında sallanıyordu. Şu anda bile, incinmiş ve kızgın olduğumda, bu kadını hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum. Sürekli sert bir gençken bile birine karşı böyle bir çekim hissetmemiştim.

Bunun için ona kızmak istedim.

Beni yatak odasına götürdü ve ben içeri girip itiraz etmek için ağzımı açtığımda dikkatim tanıdık sandığa takıldı. Sandık şimdi yatağının üzerinde duruyordu, dans ayakkabıları da üstüne serilmişti.

Sertçe yutkundum ve bana döndüğünde ona baktım, yüz ifadesinden panik olduğu anlaşılıyordu. "Bu da ne?"

Eredine sanki bacakları onu daha fazla tutamayacakmış gibi yatağın kenarına yığıldı.

"Eredine?"

Başını iki yana salladı. "Maya," dedi usulca. "Benim gerçek adım Maya Washington."

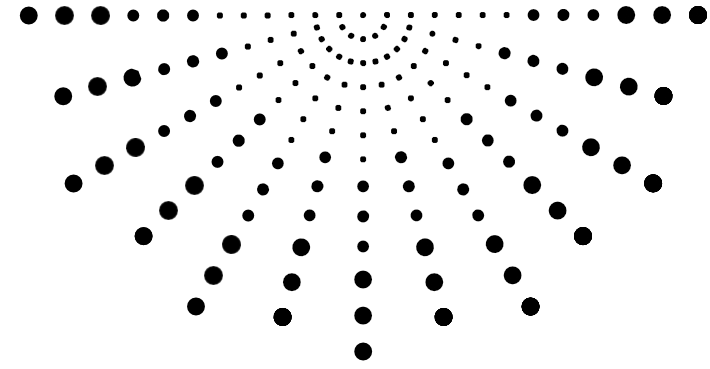
Şok beni alçalttı ve makyaj masasının taburesine doğru tökezledim. Dirseklerimi dizlerime dayadım ve itirafını anlamaya çalışırken ellerimi yüzümde gezdirdim.

Eredine Willows'un onun gerçek adı olmadığını bilmediğimden değil. Ama sanırım bir parçam bana doğum adını asla söylemeyeceğini düşünüyordu.

Daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

Ellerimi yüzümden çekerek, "Dinliyorum," dedim.

EREDİNE

Birine hikâyemi anlatmayı hayal etmişim ama bunu sadece gerçek hayatta asla yapamayacağımı bilerek yapabildim. Şimdi derinlere inmek zorundaydım, geçmişimi Arran'la paylaşırsam ne olacağını bilmeden kendimi desteklemeliydim. Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca yatağımın üzerindeki sandığa milyonlarca kez bakmışım ama bu çocukluğumu, her şey boka sarmadan önceki hayatımı hatırlamak içindi.

Hayatımı mahveden, ruhumun bir parçasını koparan olayları -daha doğrusu kişiyi- düşünmeme nadiren izin veriyorum.

Ama belki de ilk kez, güvenliğimi korumak için gerçeği saklamanın çok ağır bir bedel olduğunu fark ediyordum... çünkü bu *ona* benim üzerimde güç veriyordu.

"Ery? Yani, Maya-"

Arran'a bir el salladım ve ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Ben artık Eredine'im, Arran. Maya Washington'ın varlığı uzun zaman önce sona erdi."

"Bana... nedenini söyler misiniz?"

Başımı salladım. "Bu yüzden gelmeni istedim. Cumartesi günü sana nasıl davrandığım için özür dilerim. Söyleyemeyeceğim kadar üzgünüm. Seninle ilgili değildi. İçgüdülerim beni ele geçirdi ve mantıklı düşünemedim."

Arran başını salladı, ifadesi yumuşak ve endişeliydi.

"Sana bir daha asla böyle davranmak istemiyorum. Özür dilerim." "Ery, özrünü kabul ediyorum. Ben de burnumu soktuğum için özür dilerim."

Onun lütfu karşısında gözlerim yaşardı. "Burnunu sokmuyordun. Sen benim erkek arkadaşımısın. Dışarı atılmadan lanet olası bir havluyu arayabilmelisin."

Dudakları eğlenerek kıpırdadı ama gözleri hâlâ ihtiyatla doluydu.

Kendimi gerçeği açığa çıkarmaya hazırlayarak bir nefes aldım ve dudaklarım titreyerek yavaşça verdim. Gözyaşlarımı şimdiden hissedebiliyordum ve bunu histerik bir hale gelmeden atlatmayı gerçekten istiyordum. Hikâyemi anlatmalıyım o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Size bir şey getireyim mi?" Arran sordu. "Bir bardak su?"

Tanrım, çok tatlı bir adamdı. "Ben iyiyim. Teşekkürler. Bir şeye ihtiyacın var

mı?" Şefkatle gülümsedi. "Sadece sen, güzelim."
Sözleri içimi acıttı.

Yara bandı.

Yara bandı gibi sök.

"Ölen bir kız kardeşim vardı," dedim ona, duygularıyla mücadele ederek. "Kia. O benim ikizimdi." Şok yüz hatlarını gevşetti. "Ery," diye fısıldadı, sesi benim için üzgün geliyordu.

Ve onun bana ne kadar değer verdiğini bilmek, devam etmem için bana güç verdi. Bagajın kapağını kaldırdım ve fotoğraf albümünü çıkarmak için bazı ıvır zıvırları kenara çektim. Albümü ona uzatarak, "Biz Chicago'da doğduk. Annemiz tarafından büyütüldük."

Arran albümü çevirerek açtı ve Kia ile benim bebeklik resimlerimize baktı. O fotoğraf albümünde büyüdük ve genç olduk.

"Babamızın kim olduğunu bilmiyorduk. Annemin onun hakkında konuştuğunu hatırlamıyorum ve sonra o... biz daha altı yaşındayken öldü. İşlek bir caddeden bakmadan geçmiş. Şimdi onunla ilgili sadece belli belirsiz anılarım var."

Bakışlarını albümden kaldırdı. "Çok özür dilerim."

Annesine ne olduğunu hatırlayarak üzüntüyle omuz silktilim. "Sanırım seninle ortak bir noktamız var."

"Keşke öyle olmasaydı," diye fısıldadı.

"Ben de öyle."

"Bu kim?" Albümü kaldırdı ve işaret etti.

"Büyükanne." Gülümsedim. Onu düşündüğümde hem mutlu hem de üzgün hissetmekten kendimi alamıyordum. "Biz doğmadan önce Chicago'dan taşınmış. Kız kardeşinin parası varmış ve öldüğünde Los Angeles'taki evini büyükanneme bırakmış. Büyükannemin annemle zor bir ilişkisi vardı, bu yüzden aralarına mesafe koydu. Ama annem öldüğünde, büyükannem geldi ve bizi yanına aldı."

"Demek Los Angeles'ta büyüdün?"

"Evet. Büyükannemle güzel bir hayatım oldu. Katı ama nazik biriydi. Bizi saygı ve şefkatle büyüttü ve sık sık aralarındaki ilişkide asıl sorunun annem olup olmadığını merak ederdim çünkü büyükannemi çok severdim. O benim kahramanımdı. Onun için her şeyi yapardım. Kia da öyle. O ve ben pek çok açıdan farklı olsak da büyükanneme olan sevgimiz ölçülemezdi." Kız kardeşim ve büyükannemle ilgili düşünceler içimde açık, ham çatlaklar açtı. Göğsümde en çok acıyan yeri ovuşturdum, nem görüşümü bir anlığına kör etti.

"Sanki geçmiş yaşamın bir parçasıymışlar gibi geliyor. Kia. Büyükannem. Büyükannem öldüğünde, dayanağımı kaybetmiş gibi hissettim. Kia öldüğünde, bu beni temelden değiştirdi." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve Arran'ın gözleri kendi gözleriyle parladı. "Sanki biri benden bir parça çalmış gibiydi. Sanki artık bir bütün değildim."

"Ery ..."

Elimi salladım çünkü bana dokunursa kırılırdım.

"Ben utangaç biriydim. Sessiz, bilirsiniz. Kia dışa dönük ve sosyaldi ve tüm arkadaşlarım Kia'nın arkadaşlarıydı. Onlara ihtiyacım olduğundan değil. O benim en iyi arkadaşımdı. Ayrıca, büyükannem çocukluğumdan beri insanlar hakkında altıncı hissim olduğunu söylerdi. Büyüdükçe onun haklı olduğunu düşündüm. Birinin benimle oyun oynayıp oynamadığını ya da bana karşı gerçek benliğini gösterip göstermediğini anlayabiliyordum ve bu hoşuma gitmiyordu. Büyükannem bana her zaman bu duyguya güvenmemi söyledi ve ben de güvendim. Hayatımda sadece birkaç kez beni hayal kırıklığına uğrattı. Lucy de o zamanlardan biriydi. Çok iyi bir oyuncuydu.

"Her neyse, Kia'nın büyükannemin dediği gibi altıncı hissi yoktu. Herkesle arkadaşlık kurardı

ve ben de onu bundan korumak isterdim ama aynı zamanda kendini bu kadar kolay arkadaşlığa atabilmesini de kıskanırdım." Pointe ayakkabılarına uzandım. "Los Angeles'a taşındığımızda büyükannem annemi kaybettiğimiz için ikimizi de dans kurslarına yazdırdı. Step, bale, sokak dansı. Baleye aşık oldum

ve Kia ile sokakta. Yine de çok utangaçtım ve bazı günler bırakmak istiyordum çünkü dans etmeyi sevmeme rağmen ilgiden hoşlanmıyordum."

Ellerim ayakkabılarımın etrafında kenetlendi. "Kia beni itti. Dans etmemi sağladı. Ve yıllar geçtikçe utangaçlığımın çoğunu yendim. On dokuz yaşımdayken, turne yapan bir dans topluluğundan teklif aldım. Kia ve ben ilk kez ayrı kalmıştık. Bundan çok nefret ediyordum ama o bana bunun en iyisi olduğunu ve bağımsızlığının tadını çıkardığını söyleyip duruyordu, ben de ona mutsuz olduğumu söyleyerek zayıf görünmek istemiyordum.

"Şirkette kaldım ve Kia, Cadenza sahne adıyla YouTube'da sokak dansı videoları yayınlamaya başladı. Patlaması uzun sürmedi. Milyonlarca takipçisi vardı," dedim gururla. "Yetenekli, komik, güzel. Onun böyle parlayacağını hep biliyordum. İlgiyi seviyordu."

Arran fotoğraf albümüne baktı, parmakları Kia ve benim lise balomuzdaki bir fotoğrafımızı okşuyordu. "Ona ne oldu, Ery?"

Titreyerek nefes aldım. "Önce... Büyükanнем vefat etti." Sesim çatallaştı. "Bir yıldır dans kumpanyasıdaydım ve onunla geçirdiğim zamanı kaçırdığım için kendimi çok suçlu hissediyordum. Kia yeni bir dans yarışması programı sunmak üzere bir TV sözleşmesi imzalamak üzereydi. Ama büyükanнем öldüğünde, Kia dağıldı. Her zaman güçlü olanın ben, ikizim olduğunu düşünmüştüm ama o bu acıyla başa çıkamadı. YouTube kanalına bağlı kalmaya karar verdi ve TV programını reddetti. Sponsorlar ve reklamlar aracılığıyla çok para kazanıyordu. Ama bence bu kararı verdi çünkü kötüye gittiğini biliyordu ve diğer insanlara karşı sorumlu olmak istemiyordu.

"İçki, uyuşturucu ve partilerin ne kadar kötü olduğunu fark eder etmez turneyi bıraktım ve onu tekrar yola getirmek için Los Angeles'a eve döndüm. Onunla birlikte Granny's'e taşındım ve yerel bir tiyatrodaki iş buldum.

"O kadar çok tartışma oldu ki, birbirimize o kadar çirkin sözler sarf ettik ki, keşke hiç yaşanmamış olsaydı." Üzüntüyle omuz silktim. "Ama pes etmedim. Kaldım ve zorladım, benden nefret ettiğini her söylediğinde katlandım, sonunda ilerleme kaydettiğimizi düşünene kadar. İçmeyi ve uyuşturucu kullanmayı bıraktı. Ama... bunun yerine, bulabildiği en zehirli ilişkinin içine düştü."

Arran'ın bakışlarıyla karşılaştığımda nefret beni tüketmekle tehdit etti ve o da gözlerimde gördüğü şey karşısında irkildi.

"Adı Ezra Jefferson. Videolarını izledikten sonra onu bulmuş ve o da bunun çok tatlı olduğunu düşünmüş." Sertçe alay ettim. "Ona bunun ürkütücü olduğunu, onda bir tuhaflık olduğunu söyledim ama adam onu tüm parası ve ilgisiyle sardı. Çok kavga ettiler ama morlukları fark etmeye başladığımda ilişkilerinin üzerinden birkaç ay geçmişti. Bu konuda onunla yüzleşmeye çalıştım ama çok savunmacı ve sinirli davranıyordu. Bir gece işte hastaydım ve beni eve erken gönderdiler. Onları fiziksel olarak kavga ederken yakaladım ve o da elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Dehşete düşmüştüm."

"Siktir," dedi Arran kısık sesle. "Kulağa zehirli olmanın da ötesinde geliyor."

"Sanırım sadece kederden başka bir şey hissetmek istedi." Omuz silktim, yenilenen gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. "Onun için mazeret uydurmuyorum. Ezra ile aralarının ne kadar kötü olduğunu anlaması çok uzun zaman aldı. Sadece göremedi." Gözyaşlarımı sildim. "Yaklaşık dokuz aydır çıkıyorlardı ve bir tartışma sırasında aralarına girdim ve Ezra bana yumruk attı."

Arran'ın bedeni sarsıldı, yüz ifadesini öfke doldurdu.

"Onu kıran da buydu," diye fısıldadım. "Beni incinmiş görmek. Sonunda ona ulaştı, bu yüzden o sonucu elde etmek için o yumruğu tekrar tekrar alacaktım ..." Sonraki kelimelerimi çıkarmakta zorlandım. "Ben... O gitmesine izin vermedi. Onu takip etmeye, tehdit notlarıyla birlikte hediyeler göndermeye başladı. Polisleri denedik... ama asıl mesele şu, Arran... o bir Yüksek Mahkeme

yargıcının oğlu."

Sanki bunun nereye varacağını biliyormuş gibi yüzü soldu. Dehşet içinde başını salladı.

Gözyaşlarımın arasından başımı salladım. "Onu buldum." O geceye dair görüntüler, anılar içime doldu ve ağırlığıyla göğsümü ezdi. Hıçkırı hıçkırı ağladım ve ben bu ıstırabın baskısı altında ağlamaya çalışırken Arran beni kendisine doğru çekiyordu.

Bir süre sonra Arran'ın teselli dolu sözleri içime işledi. Nefes alışım sakinleşti ve başımı onun göğsüne koydum, gömleği gözyaşlarımla ıslanmıştı.

Tekrar konuşabildiğimde başımı kaldırdım ama parmaklarım onunkilere dolanmaya devam etti. "O..."

"İstemiyorsan bana detayları anlatmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Arran, yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken.

"Bilmeni istiyorum. Ne kadar kötü olduğunu bilmeni istiyorum, böylece neden böyle olduğumu anlayabilirsin."

Başını salladı, çenesinde bir kas titriyordu. "Pekâlâ."

"O..." O hayattan çıkıp bu hayata geri dönmeye çalıştım çünkü geçmişle yaşamama izin veren bir mesafe sağlıyordu. "Ona tecavüz etti ve boğdu."

Arran boğuk, yaralı bir ses çıkardı ve ben de ellerini daha sıkı kavradım.

"Ama paçayı kurtardı. Kadının üzerinde DNA'sını buldular ama ilişki içinde oldukları için bunun sadece saldırıdan önce bir noktada onunla yattığını kanıtladığını söylediler."

"Ne oluyor lan?"

Başımı salladım, adaletsizliğe karşı hissizleşmek istiyordum. "Ev harabeye dönmüştü, bu yüzden savunması başka birinin zorla girip ona tecavüz ettiği ve öldürdüğü sonucuna vardı. Polise yaptığımız ihbarlar sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuştu ve kızın ona karşı herhangi bir şikâyetle bulunduğu dair hiçbir kayıt yoktu. Arkadaşları yalan söyledi ve hala çıktıklarını söylediler. Olay mahkemeye bile gitmedi, Arran," dedim, öfkem kilitli tuttuğum yerden fışkırıyordu.

Arran başını salladı. "Nasıl? Lanet olası nasıl?"

"Kızgın olmak için zamanım yoktu. Toplumumuzdaki pek çok insan öfkeliydi ve protestolar vardı. Bir zamanlar tek yapmanız gereken kız kardeşimin adını Google'da aratmaktı ve internette bununla ilgili makaleler bulabilirdiniz. Ama Lachlan beni korumak için, benden ya da kız kardeşimden bahseden her şeyi bulan bir program çalıştırması için birini tuttu. Sonra hacker'ı sayfaları kapattı. Birkaç yıl boyunca, Jefferson'ın ailesinin interneti temizlediğine ve böylece suçluluğunu kanıtladığına dair makaleler, komplo teorileri vardı. Ama uzun zamandır böyle bir şey olmadı. İnsanlar sonunda unuttu."

Arran'ın göğsü hızlı ve sığ bir şekilde yükseldi. "Lachlan bunu yapıyor çünkü Jefferson *senin* peşinden geldi, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu yüzden kızmaya vaktim olmadı. Beni takip etmeye başladı. Polise gitmekten çok korkuyordum çünkü bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu. Dans ettiğim şirketle aramda sorunlar çıkardı ve işimi kaybettim. Kendisinden başka gidecek bir yerim olmamasını istiyordu."

"Hepsi Kia'ya benzediğin için mi?"

"Evet. *Benimle* ilgili değildi. O beni görmedi. Sadece onu gördü ve onu tekrar kendisine ait kılmak için bir şansı olduğu gibi sapkın bir fikre kapıldı. Bir otelin spor salonunda pilates eğitmeni olarak işe girmiştim. Dansçılık eğitimi alırken bol bol pilates yapmışım, bu yüzden dans işi bulamayınca eğitmenlik yapmaya başladım.

"Bir gece eve gitmekten korktuğum için soyunma odasında uyudum. O sabah spor salonu açılmadan çıkıyordum ve Ezra beni takip etmişti. Yenilmezliğine o kadar inanmıştı ki spor salonundaki kameraları umursamıyordu. Bana kız kardeşime yaptığından daha hızlı davrandı." Hâlâ

o dehşeti, her yumruğun ardından gelen acımasız yanığı hatırlıyordum. Yoga pantolonumun bel bandında kıvrılan parmaklarının hissini.

Ürperdim. "Mac ve Lachlan spor salonunun açık olacağını düşünerek erkenden gelmeselerdi ne olurdu bilmiyorum. Kulübe üye toplamak için Los Angeles'taydılar. Onu oradan çıkardılar.

ve beni ondan uzaklaştırdı ve neden bilmiyorum... Onlara her şeyi anlattım. Her şey ortaya döküldü. Lachlan hikayemi kontrol ederken beni otel süitinde güvende tuttu." O anın derin rahatlamasını yeniden yaşarken içimden bir hıçkırık koptu. "Bana inandı."

Arran nefesinin altından küfretti ve beni tekrar kendine çekti.

"Aylardır bu konuda çok yalnızdım. İnanan insanlar olsa bile, pek çok ses hala bana yalancı diyordu. Ve işte bu Hollywood aktörü, onca insan arasından beni ciddiye aldı. Elbette Ezra'nın neler yapabileceğini ilk elden görmüştü. Ama beni tanıımıyordu." Başımı kaldırıp Arran'a baktım. "Tamamen yabancıydım ve o hemen yardıma koştu. Bana yeni bir kimlik için para ödedi. Bana yeni bir başlangıç verdi. Ve ona borcumu ödeyebilmem için büyükannemin evini satmama yardım etti. Senin ailen gibi biriyle hiç tanışmadım, Arran."

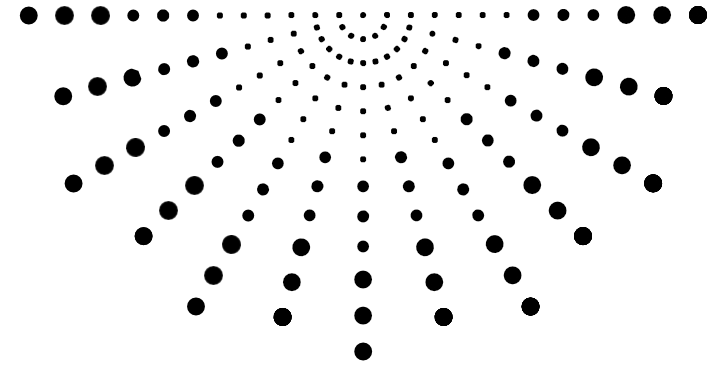
Beni daha da sıktı, sesi kısık bir şekilde şöyle dedi: "Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım. Lachlan yardım etmiş olabilir ama yeni bir yerde yeniden başlama cesaretini gösteren sendin. Bu çok korkutucu olmalı ama sen başardın."

Ona baktım, üzgün ve biraz da yenik. "Kaçtım. Saklandım. Kız kardeşim için adaleti sağlayamadım. Onsuz eskiden olduğum kişi değilim. Bir süre kim olduğumu bile bilemedim. Birkaç yılımı aldı ama sonunda ikiz kardeşim olmadan kim olduğumu biliyorum. Ve kırıldım, Arran. Bu yeni ben, asla düzeltilebileceğini bilmediğim bir şekilde kırıldı. Seninle birlikte olmak istiyorum. Ama benden istediğin gibi biri olabilir miyim bilmiyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alan Arran gözlerimin içine baktı. "Şimdi beni dinle, Eredine Willows. Kia'yı korumak için elinden geleni yaptın. Onun için adaleti sağlamak için. Bazen yolsuzluk kazanıyor ve bu çok korkunç bir şey ve öfkenin derinliğini hayal bile edemiyorum... ama her gün herkese sabırla, nezaketle ve kibarlıkla davranarak yaşadığın gerçeği... Senin kadar güçlü ya da senin kadar iyi biriyle hiç tanışmadım. Ve daha onu tanımadan, kız kardeşinin yapmanı isteyeceğini bildiğim bir şeyi yaptığın için kendini suçlu hissetmene izin vermeyeceğim. Sen yaşıydın, Ery. Yaşıyorsun. Ve belki bu yeni sen kırılmış olabilir, ama hepimiz biraz kırılmışızdır. Sadece kendin olmanı istiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu adama duyduğum minnettarlık iliklerime kadar işledi ve kollarımı ona doladım, onu içime çektim, sıkı sarılışını hissettim ve şefkatinin bana bir fısıltı huzur getirmesini umdum.

ARRAN

Eredine'in gece boyunca uyuması beni çok rahatlattı. İtiraf ettiği her şeyden sonra, geçmişinin karanlığının onu uyanık tutacağından endişelenmişim. Bunun yerine kollarıma kıvrıldı ve gece boyunca birkaç kez kıpırdanmasına rağmen onu yatıştırarak tekrar uyutmayı başardım.

Saat altı civarında, genellikle kalkıp koşuya hazırlanırken, kardeşimi aradım ve Eredine'i uyandırmamak için sessizce olanları anlattım. Bana her şeyi anlattığını. Ona Ery'nin o gün işe gelemeyeceğini ve benim de gelemeyeceğimi söyledim ve o da anlayışla karşıladı. İyi olup olmadığını sordu, ben de ona iyi olduğundan emin olacağımı söyledim.

İşimizi bitirdikten sonra, yanımda duran ve gerçekten de kendimde olduğunu hiç düşünmediğim duygular uyandıran kadının yanına sokuldum. Onun yükünden korkmak, onu destekleyecek duygusal kapasiteye sahip olup olmadığım konusunda endişelenmek bir kez bile aklımdan geçmedi. Sadece onu daha fazla incinmekten korumayı önemsedim. O sandığı açmanın eski yaralarıdeşmesi ihtimaline karşı onun yanında olduğumdan emin olmak.

Yorgunluktan bitap düşen Ery, saat on bir civarına kadar uyudu. Sersemlemiş bir halde uyandı ve ben Lachlan'ı aradığımı ve ona izin verdiğini söyleyene kadar işi kaçırdığı için panik içindeydi.

Kahvaltı yaptık, usulca konuştuk, aramızdaki değişim fark ediliyordu. Kötü bir değişim değildi. Tam tersi. Aramızda daha önce olmayan daha derin bir şey vardı. Sanki tanıştığımız andan beri bir iple birbirimize bağlıydık ve bu ip haftalar boyunca bizi daha da yakınlaştırmıştı, ta ki aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayana kadar.

"Bir süreliğine evden dışarı çıkmak ister misin?" Yemek yerken sordum.

Eredine başını salladı, bu sabah bukleleri dağınıktı. "Her yer turistlerle dolup taşacak." Bu doğrudu. Yaz aylarında patikalar bile daha kalabalık olurdu.

"Burada kal o zaman?"

O da bunu düşündü. "Sahilde bir gezintiye çıkabiliriz."

"O zaman arabayla gidelim. Kıyafetlerimi değiştirmek için evimde durmam gerekecek."

"Neden bunu kahvaltıdan sonra ben duş alırken yapmıyorsun?" Ery bir bukleyi çekiştirdi. "Dün gece saçımı hazırlamadım, bu yüzden onunla yapacak bir şeyler bulmam gerekecek."

"Saçını mı hazırlıyorsun?" Ona alaycı bir gülümseme verdim.

"Hey" -bana bir çatal doğrulttu- "ne kadar çok ürün ve enerji harcandığı hakkında hiçbir fikrin

yok.

buklelerin bakımı için."

"Biliyorum. Seni izledim." Sırıttım, Ery'nin saç bakım rutinini bildiğim için kendimi beğenmiş hissediyordum çünkü onu iş başında görmüştüm. Bu onun hakkında başka kimsenin bilmediği bir şeydi, sadece ikimiz arasındaki bir mahremiyetti. Diğer şeylerin yanı sıra.

"Ben hazırlanırken sen de hazırlan, tamam mı?"

İçimde bir tedirginlik belirdi. "Ben seninle bekleyeceğim, sonra sen de benimle gelirsın ve benim evimden yola çıkarız."

Bakışlarını benimkilerle buluşmak için kaldırdı. "Ben iyiyim, Arran. Beni bir saat yalnız bırakabilirsin. Yıkılmayacağım."

"İyi *değilim*," dedim ona dürüstçe. "Şu anda seninle birlikte olmam gerekiyor. Senin için sorun olmadığı sürece."

Ery yemek masasının karşısına uzandı ve elimi kendi eliyle kapattı. "Benim için sorun değil."

* * *

Geçtiğimiz haftanın nemli ve güneşli havası devam ederken, Range Rover'ın kliması bangır bangır çalışıyor, güneşliklerimiz kapalı, güneş gözlüklerimiz takılı bir şekilde sahil boyunca yaptığımız yavaş sürüşün yaklaşık yarım saatindeydik. Şimdiye kadar mevsim normallerinin dışında sıcak bir yaz olmuştu. "Büyükannele birlikte Los Angeles'a taşındıktan sonra baban hakkında bir şey öğrendin mi?" diye sordum.

Eredine soru karşısında irkildiyse de bunu belli etmedi. "Hayır. Kia ve ben sorduk elbette. Ama büyükanne onun kim olduğunu bilmediğini söyledi ve biz de ona inandık. Annemle aralarının açılmasının nedeninin kısmen de olsa bu olup olmadığını sık sık merak ederdim."

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Bilmemek?"

"Biz gençken öyleydi. Özellikle de onun kim olduğuna dair hiçbir ipucumuz olmadığı için. Onu merak ederdik, ne iş yaptığını, başarılı mı yoksa fakir mi olduğunu, ya da, ya da. Ya da'lar ve eğer'ler uzayıp giderdi. Tek bildiğimiz bize gözlerimizi verdiğiydi. Büyükanne de annemin de çok güzel koyu kahverengi gözleri vardı."

"On üç yaşındayken bir çift koyu kahverengi lens almıştım çünkü gözlerim büyükanneinki gibi olsun istiyordum" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duydum. Güldü. "Ama bunlar ucuz, iğrenç şeylerdi ve gözlerimi o kadar çok tahriş ettiler ki, büyükanne beni damla için göz doktoruna götürdü. Bana Tanrı'nın bana ela gözler vermeyi uygun gördüğünü ve vücudumun her santimetresinin minnettar olmam gereken bir hediye olduğunu söyledi. Bize her zaman sahip olduğumuz nimetler için şükretmemizi ve sahip olmadıklarımız için üzülmememizi hatırlatırdı."

"Demek gücünü buradan alıyorsun," diye düşündüm.

Ery iç çekti. "Ben onun kadar güçlü değilim. Sekiz yıldır aylak aylak dolaşıyorum."

"Hayır, saklamadın," dedim sertçe. "Ery, Jefferson'ın seni bulmasından korktuğun için bunu sakladın. Bunun için üzümekle aynı şey değil bu. Yaşadıkların düşünüldüğünde, sen bir mucizesin." Ona baktım ve dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi gördüm. Onu öpmek istedim. Daha sonra.

Yola dönüp baktığımda, "Los Angeles'ta çok ilişkiniz oldu mu?" diye sordum. "Romantik mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Hmm. Sen bana söylersen ben de sana söylerim."

Ona hızlıca bir bakış daha attım ve ağzının kenarlarındaki alaycı kıvrımı gördüm. Kıkırdayarak başımı salladım. "Söyleyecek bir şey yok."

"Oh, hadi ama. İlişki yaşamak istediğin ilk kadın ben olamam." Utanç, sıcak bir kızarıklıkla ensemden yukarı süzüldü.

"Arran?"

"İlişki yaşamak istediğim ilk kadın sensin," diye itiraf ettim. Bir an sessiz kaldı ve sonra, "Daha uzun ilişkiler olmadı mı?" diye sordu. "Evet, ama onları gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Ben sadece... Hayatınızda tek gecelik bir ilişkiden *daha fazlasını* hissettiğiniz biri olup olmadığını bilmek istiyorum."

Omuz silktim. "Tayland ve Avustralya'dayken sıradan ilişkilerim oldu ama bir ya da iki aydan uzun sürmedi. Daha fazlasını ifade ettiği tek gecelik ilişkim Monroe'ydu, ama romantik nedenlerle değil," diye aceleyle onu ikna etmeye çalıştım. "O benim arkadaşımdı."

"Ve Brodan'ın."

Roe ve Brodan'ı her düşündüğümde aynı pişmanlık dolu acıyı hissediyordum. "Onlara Roe ve Bro derdim." Anılar beni gülümsetti. "Onları deli ederdi... ama içten içe sanırım hoşlarına giderdi."

"Çok şirin."

Ona bir bakış daha attım. "Brodan'a ikimizden bahsettim. Düğünde gafil avlanmasını istemedim."

"Eminim onun için fark etmez bile."

"Önemli. Telefonu yüzüme kapattı ve o zamandan beri aramız gergin."

Ery nefesini içine çekti. "Ben... bunun benimle ilgili olduğunu düşünemiyorum, Arran. Kardeşin..." "Kardeşim mi?"

"Şey, benimle çok flört etti ve evde olduğu zamanlarda çok ilgiliydi, ama gider gitmez onu internette kolunda bir kadınla fotoğraflarda görüyordum. Bana karşı hisleri derin olamazdı."

"Seni takip ettiğimde benim argümanım buydu. Seni daha çok istediğimi ve eğer o seni isteseydi, kalması gerektiğini."

"Aynen öyle."

"Ama bunun ona Roe ile olanları hatırlatmasından endişeleniyorum."

"Onun geri döndüğünü biliyor mu?"

"Evet, ona söyledim. Telefonu yeterince hızlı kapatamadı."

"Vay be."

Ona baktım. "Ne?"

"Hadi ama... bana hala o olayı unutamamış gibi geliyor. Kimse on sekiz yıl önce olan bir şeyi iz bırakmadığı sürece unutamaz."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Eve döndüğünde bunun nasıl sonuçlanacağını görmek ilginç olacak." "Sence onu görecek mi?"

"Burası küçük bir köy." Sırıttım. "Ve dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak. Los Angeles'taki ilişkilerini sordum." Sessizliği üzerine, "Sadece sen istersen. Eğer çok fazla-"

"Hayır, öyle değil. Birbirimizi görmeye başladığımızdan beri, geçmişimin kapısını açarsam bir şekilde beni bu kara delikte yutacağından korkuyordum. Ama tam tersi oldu, Arran. Yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Minnettarlık

bana ait." "O zaman ikimiz de minnettar olacağız."

"Pekâlâ." Gülümsedim. "Bununla yaşayabilirim."

"İlişkilere gelince, birkaç tane yaşadım. Sen tek gecelik ilişki teklif ettiğim ilk erkeksin."

Başımı salladım. "Onur mu duymalıyım yoksa kırılmalı mıyım bilemiyorum."

"Alınmamalısın, seni moron," diye alay etti. "Seni o kadar çok istedim ki, tek gecelik bir ilişki istedim. Ben. Bayan Sekiz Yıldır İlişki Yaşamadı."

"Şimdi de moron yorumuna alındım."

"Değilsin. Daha arkadaş olmadan önce bile sana daha kötü şeyler söyledim ve sen hiç alınmadın."

Aslında, bence bu seni tahrir etti."

Gülmekten omuzlarım titrerken, "Kesinlikle haklısın," diye itiraf

ettim. "Hasta adam." Ery kıkırdadı.

"Hayır, sadece kafam

güzel." "Büyüleyici."

"Dikkatimi dağıtmayı bırak kadın ve bana benden önce gelen bu adamlardan

bahset." "Gerçekten bundan rahatsız olmuyor musun?"

Ellerim direksiyonda sıkılaştı. "Sanırım geçmişinizde oldukları için değil, ama sanırım ne paylaştığınıza bağlı."

"Tamam, benim bir ilk aşkım vardı, bence diğer aşk türlerinden farklıydı. Neredeyse köpek

yavrusu aşkı gibiydi. Adı Michael'dı. Çıkmaya başladığımızda on dört yaşındaydık, lise aşklarıydık.

Futbol takımındaydı ve burs kazanmıştı. Sessiz biriydi ama utangaç bir şekilde değil. Çok güzeldi.

Ve kibardı. Seks için bana baskı yapmadı ve bir şekilde bu onu daha çok istememe neden oldu, bu

yüzden o benim ilkim oldu. Michael'la şansım yaver gitti. Kia'nın birbiri ardına kötü ilişkileri oldu

ama Michael iyi olanlardan biriydi. Sanırım Kia bile ona aşık olmuştu."

Bu adamdan bahsederken kullandığı sevecen ton beni kıskançlığa benzer bir şeye sürükledi.

"Ne oldu?"

"Üniversiteye gittiğinde ayrıldık." "Bu

kadar mıydı?"

"Hepsi bu kadardı. Sonra yıllar içinde birkaç ilişkim oldu ama hiçbirisi kalıcı olmadı ve dürüst

olmak gerekirse hiçbirisi akılda kalıcı değildi. Kız kardeşimin ölümünden birkaç ay önce bir

tamirciyle görüşmeye başladım. Hurda arabamı onun tamirhanesine götürmüştüm ve Nick çok

çekiciydi. Aslında senin gibiydi."

Yine o kıskançlık vardı. "Benim gibi mi?"

"Bilirsin, açıktan açığa çapkın, girişken, benim tam tersim."

"Doğru."

"Orada bir şeyler olabileceğini düşündüm. Potansiyel. Ve geçmişte seks benim için iyiydi ama

onunla iyiydi."

Evet, belki de bununla başa çıkamazdım. Cevap olarak homurdandım.

"Arran." Ery elini kalçama doğru kaydırды ve sıktı. Ona baktım, güneş gözlüklerini saçlarının

arasına sokmuştu, böylece güzel gözlerindeki sıcaklığı görebiliyordum. Ne yazık ki yol bakışlarımı

onunkilerden uzaklaştırdı. "Seninle geçirdiğim o gece ve o günden beri her gece hayatımın en güzel

seksiydi. Nick için hissettiklerim senin için hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz."

İçimdeki düğüm gevşedi ve ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Sanırım ben

de kıskanıyorum." "Artık ikimizin de kıskanmaya ihtiyacı olduğunu

sanmıyorum, değil mi?"

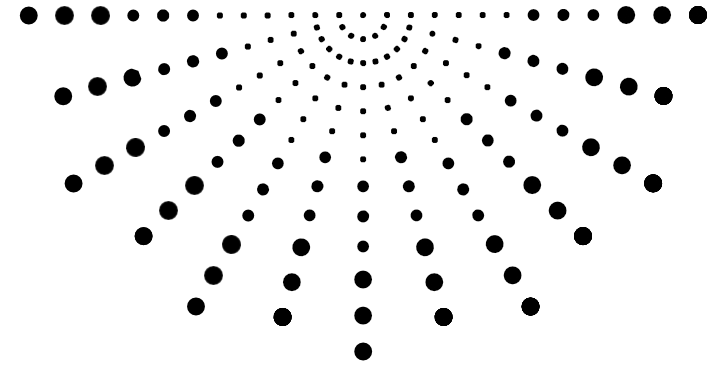
"Hayır," dedim kısık sesle. "Sadece seni

istiyorum." "Ben de sadece seni istiyorum."

Elini kalçamın üzerine kapattım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Bir süre bu şekilde araba kullandık,

mükemmel, rahat bir sessizlik içinde, nihayet birbirlerinden emin olarak.

EREDİNE

O hafta öğleden sonra dersim olduğu için hâlâ spor kıyafetlerimle Flora'ya girdim ve pencerenin yanındaki küçük bistro masasını koruyan Arro'yu görünce sııttım. Tezgâha ters ters baktı. Kafe tıklım tıklımdı ve birkaç kişi sanki gitmesini istiyormuş gibi kartal gözlerini masaya dikmiş tezgâhın başında bekliyordu. Arro'nun eli, bu insanların şu anda onunla uğraşmak istemediklerini vurgulamak istercesine küçük yumruğunun üzerine yerleşmişti.

Beni gördüğünde tüm yüzü aydınlandı ve karşısına oturduğumda rahatladı. "Bunu nasıl güvence altına aldın?"

"Mac yaptı. Inverness'e giderken arabayla geçiyordu ve kısa bir öpücük için durdu." Nişanlısını öpmek için yolculuğun ortasında duracak bir erkeğe sahip olduğu için kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Masa beklerken ayakta durmama sinirlenmişti, bu yüzden bir masa boşalır boşalmaz o anda bana bakan insanlara 'Hamile nişanlıma masa vermemeye cüret edemezsiniz' der gibi baktı. Ve tabii ki, 1.80 boyundaki İskoçyalı onlara kaşlarını çatarak bakarken bunu yapamazlardı. Bir sonraki boş masayı kapmak için göz korkutucu varlığını kullandı."

Kıkırdarak başımı salladım. "Eğer istersen dünyada elde edemeyeceğin hiçbir şey olmadığını farkındasın değil mi? O bundan emin olacaktır."

Gülümsemesi gizemli ve mutluluk dolu bir hal aldı, aynı duyguyu ben de onun için yaşadım. "Evet, biliyorum."

"Hanımlar, hanımlar." Flora ortaya çıktı, tedirgin görünüyordu. Omzunun üzerinden kafenin geri kalanına baktı ve sonra bize doğru eğilerek mırıldandı, "Biliyorum bu yaz ayları beni açık tutuyor ama bazen turistlerin çekip gitmesini diliyorum, biliyorsunuz."

"Ah, biliyorum." Arro, sanki masamızdan vazgeçmemiz için bizi yeterince ürkütmeye çalışıyormuş gibi, hâlâ bize bakan üçlüye sinirli bir bakış daha fırlattı. "Bazen burayı bir uğrak yeri haline getirdiği için Lachlan'ı öldürebilirim."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye tersledi Flora. "İş için hepimiz çok minnettarız. Sadece..."

bazen *deniyorum*. Şimdi, size ne getirebilirim?"

Sandviç ve çay sipariş ettik ve Flora bir sonraki kişiye hizmet etmek için acele etmeden önce kelimeler ağzımızdan ancak çıkmıştı. Ekstra personelinin bugün nerede olduğunu merak ettim. Ama

sadece bir süreliğine.

çünkü Arro "Ee... Arran'la aranız nasıl?" diye sordu. "Onunla konuşmadın mı?"

"Bazı mesajlar vardı ama biraz muğlak ve biraz da dalgındı."

"Özür dilerim. Muhtemelen benim hatam. Bütün hafta işten sonra benim evimdeydi."

"Demek her şey yolunda gidiyor?" Öne doğru eğildi, soluk mavi gözleri umutla parlıyordu. Sadece onun ve Brodan'ın gözleri mavinin bu çarpıcı tonuna sahipti. Lachlan ve Arran'ın gözleri güneşli bir günde gökyüzünün rengindeydi. Thane güzel gri mavisiyle tek başına kalmıştı. Arran'inkiler benim favorimdi. Gözlerinde beni her zaman gülümseten bir parlılık vardı. "Ery?"

"Ne dedin? Pardon? Yün topluyordum."

Dudakları kıpırdadı. "Anladığım kadarıyla Arran'la aranız iyi gidiyor? Sorunlarınızı çözdünüz mü?"

Sesimi alçaltabilmek için ona doğru eğildim. "Ona geçmişimi anlattım." Arro şaşkınlıkla bana baktı.

"Ona anlattın mı? Ona gerçekten her şeyi anlattın mı?"

Birden, ona söylemediğim halde Arran'a söylediğim için kırılıp kırılmayacağını merak ettim. Ama artık bu konuda konuşmanın beklediğim kadar korkutucu olmadığını bildiğim için Arro'nun bilmesini istiyordum. O benim en iyi arkadaşımdı. Son birkaç gecedir Arran'ın beni tuttuğu kâbuslar görsem de, yara bandını yırtıp attığım için Arro'ya hikâyeyi anlatmanın daha kolay olacağını düşünüyordum.

"Ona her şeyi anlattım," diye onayladım.

"Nasılsın?" Arkadaşım elimi kendi eliyle kapatıp sıktı. "Tüm bunlardan sonra iyi misin?"

Elbette Arro'nun ilk düşüneceği şey benim duygusal sağlığım olacaktı, ondan önce Arran'la geçmişimi paylaşmış olmam değil. O böyle biri değildi. Başımı salladım. "Bu... bununla özgürleştiğimi hissediyorum, Arro."

Elimi tekrar sıktı, gözleri duyguyla parlıyordu. "Çok memnun oldum."

Diğer elimle onun elini kapattım. "Kendi güvenliğim için çok fazla insanın bilmesini istemiyorum ama sana söyleyeceğim. Sana söylemek istiyorum." Kafenin etrafına göz gezdirdim. "Sadece burada değil."

"Yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Baskı yok."

"Biliyorum. Ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve bunu bilmeni istiyorum."

Arro'nun gözlerinden yaşlar süzüldü. "Oh, Tanrım." Bir peçeteye uzanmak için elini benimkinden çekti. "Bu bebek beni bir sulama kabına dönüştürdü."

"Bahaneler, bahaneler," diye takıldım.

Gözlerinin kenarlarını silerken bir kahkaha attı. "Biliyorum. Sadece senin adına çok mutluyum. Sen benim de en iyi arkadaşımsın."

"Daha sonra konuşmak için biraz zaman ayıracağız, değil mi?" "Kesinlikle. Tarih ve saati söyle."

Flora o anda sandviçlerimiz ve çayımızla masamıza döndü. Gördüğüm manzara karşısında midem guruldadı. Arran'a gerçeği söylediğimden beri daha iştahlıydım. Tam bunu söylemek üzereydim ki Arro, "Aman Tanrım, bu Monroe mu?" dedi.

Arro'nun kafenin ön penceresinden dışarı baktığını görmek için başımı kaldırdım. Bakışları Morag'ın önünde duran ve çantasından bir şeyler karıştıran tanıdık, ufak tefek, muhteşem kızıl saçlıya takılmıştı.

"Bu Monroe," diye tahmin yürüttü Arro. "Hiç değişmemiş."

Caddede adım adım ilerleyişini ve gözden kayboluşunu izledik.

"Onunla henüz konuşmadın mı?" Bir ısırık almadan önce sordum.

Arro başını salladı, hâlâ sokağa doğru bakıyordu. "Son zamanlarda köye pek gitmedim ve numarası bende yok. Onunla karşılaşmayı bekleyip durdum. Daha fazla çaba göstermem gerekecek." Onun

Gözleri benimkilere geldi ve yüz ifademde ne gördüyse daraldı. "Oh, Tanrım. Arran sana söyledi, değil mi?"

Omuz silktilim. "Belki."

"Roe'yu kıskanıyor olamazsın, Ery." Arro kaşlarını çattı. "Aralarında bir hata oldu. Onunla olan tüm arkadaşlığımızı mahveden büyük bir hata."

"Elimde değil." Yüzümü buruşturdum. "Daha önce hiç kimseyi sahiplenmemiştim ama onu Arran'la birlikte düşündüğümde bu beni rahatsız ediyor. Bana onu o şekilde önemsemediğini söyledi ve ben de ona inanıyorum ama bir geçmişleri var ve... neden kıskançlık hissettiğimi bilmiyorum. Ona kıskanacak bir şeyimiz olmadığını söyledim. Birbirimize güveniyoruz."

Arro homurdandı. "Partnerinize güvendiğiniz için kıskançlık ortadan kalkmaz. Kıskançlık insan doğasının olumsuz bir yönüdür. Bizler bölgesel yaratıklarız. Bu bir gerçek. Mac'le flört ettiklerinde hâlâ insanların kafasını patlatmak istiyorum. Şimdi daha da fazla." Karnına dokundu. "Bence bu normal. Sorunlar, kıskançlık yüzünden partnerinize güvenmediğinizde ortaya çıkar. Bu, birinin senin erkeğinle flört etmesiyle ya da geçmişte onunla seks yaptığını bilmesiyle aynı şey değil."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. "Tamam. Sanırım bu Monroe hakkındaki mantıksız hislerimi açıklıyor. Özellikle de Arran ona karşı romantik hisler besleyen kişinin Brodan olduğuna ikna olmuşken."

Arro'nun güzel yüzünde bir hüznün belirdi. "Arran'ın haklı olduğundan şüpheleniyorum. Brodan Roe'yu bu kadar önemsiyorsa neden oraya bir hamle yapmadı Tanrı bilir." Gözlerinde bir farkındalık belirdi. "Brodan düğünümüz için eve geliyor. Onunla karşılaşabilir. Onun burada olduğunu biliyor, değil mi?"

"Arran ona söyledi."

Arro başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bu konuda ne hissedeceğini merak ediyorum."

"Ardnoch'ta kalmak için başka bir nedeni olsaydı iyi olurdu," diye düşündüm. "Bilinmeyen nedenlerle ailesinden kaçarak dünyayı dolaşmak yerine."

Kıkırdadı. "Sakın bana çöpçatanlık yapmaya çalıştığını söyleme?" "Hayır. Regan'a söylersek buna gerek kalmayabilir."

Sırıttım.

Arro güldü. "Bu çok doğru. Başından beri seni ve Arran'ı bir araya getirmeye çalışıyordu. Ve sanırım içten içe Mac'le benim de birlikte olmamızı istiyordu. O biraz romantik biri."

"Biraz mı?" Alay ettim. "Büyük bir romantik olmayı dene. Lafi açılmışken, düğün planları nasıl gidiyor?" Büyük güne sadece on gün kalmıştı.

Arro yüzünü buruşturarak itiraf etti, "Gerçekten de her şeyi Regan'a bıraktım. Planlama konusunda başarılı görünmeseydi bu konuda kendimi kötü hissederdim. Mac ve ben bazı kararlara katıldık, ama gerçekten sadece 'İşte para, onunla istediğini yap' dedik. Robyn ve Lachlan'ın düğünü gibi büyük bir olay olacak değil. Oldukça basit. Dürüst olmak gerekirse Mac ve ben etrafımız ailemizle çevrili olduğu sürece pek de umursamıyoruz. Biz sadece şimdiden evlenmiş olmak istiyoruz."

Çifte düğün töreni Adair ailesinin Caelmore'da sahip olduğu, Thane ve Lachlan'ın konutları ile Arro ve Arran'ın neredeyse tamamlanmış evleri arasında yer alan arazide yapılacaktı. Uçurumun üzerinde, Kuzey Denizi'ne bakıyordu. Yenilenmiş Gloaming ise resepsiyona ev sahipliği yapacaktı. Normalde her yıl yıldönümü gecesi için kullanılan ziyafet salonu, çiftin resepsiyonu için dönüştürülüyordu.

"Bence mükemmel olacak," dedim ona dürüstçe.

Regan'ın organize ettiği Şey hakkında biraz daha konuştuk ve onun bu işi, işletme diploması için yaptığı çalışmaları ve Eilidh ve Lewis'e tam zamanlı annelik yapmayı bir arada yürütme becerisine hayran kaldım. Küçük klanımızdaki en genç yetiŐkindi ama bunu bilemezsiniz. Regan yaŐının çok ötesinde bir olgunluğa sahipti, bu yüzden Thane ile aralarındaki on üç yıllık yaş farkı çok da önemli değildi.

Regan Ardnoch'ta ilk ortaya çıktığında, onun hiç de Regan'a benzemediğini öğrendiğimde Şaşırmıştım.

söylentiler vardı. Şımarık, olgunlaşmamış, uçarı bir prenses bekliyordum ama onun yerine ablasıyla ilişkisini düzeltmek için çırpınan, neşeli, nazik ve sadık bir genç kadınla karşılaştım. Thane'in çocukların dadısı olmasını istemesinden sonra kimse onun ve Thane'in aşık olmasını beklemiyordu ama aşık oldular. Yıllar boyunca çocuklara bakıcılık yaptığı için oldukça iyi tanıdığım Thane'in yıllardır üzerini örten hüznün örtüsünden sıyrılışını izledim. Onun bu yeni insana dönüşümüne tanık oldum. Çünkü Regan onu mutlu etmişti.

Bu her zaman istediğim türden bir aşktı.

Dönüştürücü.

Bu düşünce nefesimi kesti çünkü... değişmiştim. Daha açıktım. Ve yıllardır hatırlayamadığım kadar mutluydum.

Bu aşık olduğum anlamına mı geliyordu?

Neyse ki o tavşan deliğine düşmeden önce Arro düğün, iş ve hamilelik konuşmalarıyla dikkatimi dağıttı. Çok geçmeden benim malikâneye, Arro'nun da işine dönme vakti gelmişti. Ödemeyi yaptık, Flora'ya veda ettik ve Arro'ya kapıyı açtığımda dışarı çıktı ve gerildi.

Tetikte, aceleyle yanına gittim. "Ne oldu?"

Arro'nun bakışları işlek caddeye sabitlenmişti. "Onu görüyor musun? Şu sosyal medya dedikoducusu kaltağı. Telefondaki genç sarışın."

Birine kaltak dediği için Arro'ya kaşlarımı kaldırdım. Bu onun tarzı değildi.

İç çekti. "Özür dilerim. Bu hamilelik Eilidh'in de dediği gibi beni tuzlu yapıyor. Bu şeyleri nereden bulduğunu bilmiyorum."

Bahsettiği influencer'ı bulmaya çalışırken dudaklarım kıpırdadı. Ve orada. Zuzanna ve Prentice'in sahibi olduğu spor giyim mağazasının dışında. "Neden hâlâ burada?"

"Çünkü paparazziler kadar pisliğin teki." Arro hoşnutsuzlukla dudağını büktü. "Lachlan onun farkında. Birkaç bölge sakini, ailemiz ve malikâne üyeleri hakkında bilgi almak için onları taciz etmeye çalıştığından şikâyet edince yerel polis onu uyardı."

Arro'yu geri çevirdim. "Onu görmezden gel. Enerjine değmez."

"Ery! Arro!"

Caddenin karşısındaki Gloaming'e doğru bakarken tanıdık sesle kalbim yerinden fırladı. Arran caddenin açık olup olmadığını kontrol ettikten sonra koşarak karşıya geçti ve bize gülümsedi. Onu görünce içimi bir beklenti ve sersemlik kapladı.

Arro yanımda homurdandı. "Sende durum kötü."

Arran'a dönmeden önce ona "Tencere dibin kara, seninki benden kara" diye hatırlattım.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken sıırttı ve sonra kollarına atıldım ve sokağın ortasında beni öperek hayata döndürdü.

İçimden kaçan küçük iniltiyi engel olamadım ve tutunmak için kollarımı boynuna doladım. Daha sıkı tuttu ve öpücüğün derinliğini artırmak için beni yerden kaldırdı.

"Ahem. AHEM."

Arro'nun abartılı boğaz temizleme sesi üzerine Arran bir kıkırdamayla beni bıraktı ve yere indirdi. Eli kalçama yerleşti ve beni yanına çekti. "Oh, merhaba, küçük kardeşim. Seni yeni fark ettim," diye alay etti.

Arro gözlerini devirdi. "Bu kadar PDA yeter, Arr. Otuz altı yaşındasın, on altı değil." "Bunu benim libidoma söyle," diye tersledi.

Arro komik bir öğürme sesi çıkarırken kahkahalarımı bastırdım. "Tamam, sabah bulantılarımı kışkırtıyorsun, bu yüzden işe geri dönüyorum."

"İlk önce." Arran beni bırakıp kız kardeşine doğru bir adım attı ve elini karnına koydu.

"Yeğenimin durumu nasıl?"

Arro sevgiyle gülümsedi ve onun elini okşadı. "Minik yumru iyi gidiyor. İkimiz de iyiyiz." "Kız mı erkek mi olduğunu ne zaman öğreneceğiz?"

"Yok."

Arran kaşlarını çattı. "Şaşırmak mı istiyorsunuz?" "İstiyoruz."

"Robyn ve Lachlan bunu öğrenecekler. Ve inanıyorum ki yakında."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Arran. Kız ve erkek kardeşinin partnerleriyle aynı anda seks yapmış ve aynı anda hamile kalmış olma ihtimalinin yüksek olması, bebeklerimiz söz konusu olduğunda her şeyi aynı anda yapacağımız anlamına gelmez."

"Bu lanet olası garip bir aile," diye mırıldandı.

"En tuhafı. Aynı zamanda en harikayız." Alaycı bir tavırla onun yanağını okşadı. "Thane'in Regan'ı hamile bırakmasıyla aynı anda Ery'yi de hamile bırakma, yoksa dünyayı dolaşıp garip ve paranormal hikâyeler arayan insanların ilgisini çekmeye başlarız. Şimdi ben gidiyorum. Hoşça kalın muhabbet kuşları!" Sokağı geçip park ettiği yere doğru aceleyle ilerlemeden önce bize sırtıttı.

Zar zor vedalaşabildim, Arran'ın beni hamile bırakacağından bahsettiğinde sersemlemiştim. Bu düşünce olması gerektiği kadar korkutucu değildi, ki bu da ironik bir şekilde dehşet vericiydi.

"Bugünlük işin bitti mi?" Arran beni bu düşüncelerden uzaklaştırarak sordu.

"Ah, hayır. Aslında işe dönmem gerekiyor."

Bakışları Arro'nun arabasını çektiği yere kaydı ve benim arabamın onunkinin yanında olduğunu fark etti. Bugün park yeri bulmuş olmamız bir mucizeydi. Arro yanımdan geçerken el salladı.

Arran elimi tutarak, "Sana eşlik edeyim," dedi.

Kıkırdadım. "Tam olarak şurada."

Omuz silkti ve beni caddenin karşısına çekti. Arabama vardığımızda sırtımı sürücü kapısına yasladı, ellerini kalçalarımın koydu ve vücudunun uzunluğunu benimkine bastırdı. Bu öpücük daha yavaştı, muhtemelen kız kardeşinin önünde bana vermemesi gereken aç öpücükten daha tatlıydı.

Bir süre sonra ağzını yumuşak bir şekilde benimkine değdirerek ayrıldı ama kıkırdamadı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Ses tonundaki ciddiyet karşısında gerildim. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Arran kalçalarımı güven verici bir şekilde sıktı ama "Evet, muhtemelen önemli bir şey değil ama aramızda sır olmasını istemiyorum" diye cevap verdi.

"Pekala..."

"Birkaç yıl önce tuhaf e-postalar almaya başladım. Birkaç ayda bir geliyorlardı, her zaman farklı e-posta adreslerinden geliyorlardı ve hepsi benzer çizgideydi. Sadece beni unutmadıklarını ya da ne yaptığımı anlatan bir iki cümle."

Nabzım hızlandı. "Ne?"

"Ne anlama geldiklerine dair hiçbir fikrim yok, eğer bir anlamları varsa." "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Dürüst olmak gerekirse bunların sadece bir şaka olduğunu düşündüm. Bu yüzden onları sildim. Ancak birkaç hafta önce bir tane aldım ve son birkaç yıldır burada olan her şeyi göz önünde bulundurarak Lachlan'ın ekibine baktırmaya karar verdim."

"Ve?"

"E-postanın izini süremediler. Sahte IP adresleriyle ilgili bir şey. Bu yüzden Lachlan e-postayı

hacker."

"Nylah?"

Kaşlarını çattı. "Onu tanıyor musun?"

Başımı salladım, kimsenin duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "İnternette benden ya da kız kardeşimden bahseden her şeyi bulmak için bir sistem kullanan ve sonra sayfaları kaldıran kişi o."

"Doğru." Beni daha sıkı kavradı. "Nylah e-postanın IP adresini Bordeaux, Fransa'daki bir internet kafeye kadar takip etti. Orada kimseyi tanımıyorum, Ery. Ve o zamandan beri hiç e-posta almadım."

İçgüdüsel bir korkuyla paniğe kapılmamak için kendimi mantıklı olmaya zorladım. Gerçek şu ki, e-postalar sadece bir şaka *olabilirdi*. İnsanları kızdırmak için rastgele e-posta adreslerine ürkütücü mesajlar gönderen biri. Özellikle de Arran Bordeaux'da yaşayan kimseyi tanımıyorsa. "Kim sana şaka yapmak ister ki? Kimin sana karşı bir garezi olabilir?"

Omuz silkti, dikkati başımın üzerinde geziniyordu. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Birini bu kadar kızdırdığım herhangi bir örnek düşünemiyorum."

Belki de baloncuğumuzun dışına bu kadar çabuk sürüklenmek istemediğim içindi ama elimi Arran'ın göğsünde gezdirdim ve "Muhtemelen sadece bir şakadır. Ama beni haberdar et. Bana söylediğine sevindim."

Yüzümü incelerken dokunuşumla rahatlamış gibiydi. Sonra burnuma tatlı bir öpücük kondurdu. "Bu konuda son derece sakinsin..."

Omuz silktim. "Her küçük şey hakkında paranoyak olamam, Arran. Bu şekilde yaşanmaz ve artık bunu yapmak istemiyorum. Sen de istemiyorsun. O yüzden sadece *yaşayalım*. Ve eğer başka bir şey olursa, onunla ilgileniriz."

Arran'ın gözleri nefesimi kesen bir şeyle parlıyordu. "Sen harikasin, bunu biliyor musun?" Sesi duygusallıktan boğuk çıkıyordu.

Ve bu beni tahrik ediyordu. Ona karşı kıpırdandım. "Elimden bir şey gelmezken bana öyle bakma."

Ukala piç sırtıttı ve sonra beni öptü. Sertçe. Aç bir şekilde. Tamamen uygunsuz bir şekilde. Sonunda hava almam için beni bıraktığında, vücudum ihtiyaçla zonkluyordu.

"Bak şimdi ne yaptın," dedim nefes nefese ve sonra onu biraz ittim. "Gitsen iyi olur, yoksa işe zamanında yetişemeyeceğim."

"Özür dilerim." Arabama binmeme izin vermek için geri çekilirken hâlâ fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu.

"Sırf bu yüzden, bu gece bütün işi sen yapacaksın." Direksiyonun arkasına geçtim ama kapıyı kapatamadan Arran kapıyı tuttu.

Eğildi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra mırıldandı: "İstediğin buysa başımı bütün gece kalçalarının arasına gömülü tutacağım."

Karnım bu imgeyle alçak ve derin bir şekilde döndü. "Kulağa bir plan gibi geliyor." "Ama çok geçmeden sikimi içinde isteyeceğini tahmin ediyorum."

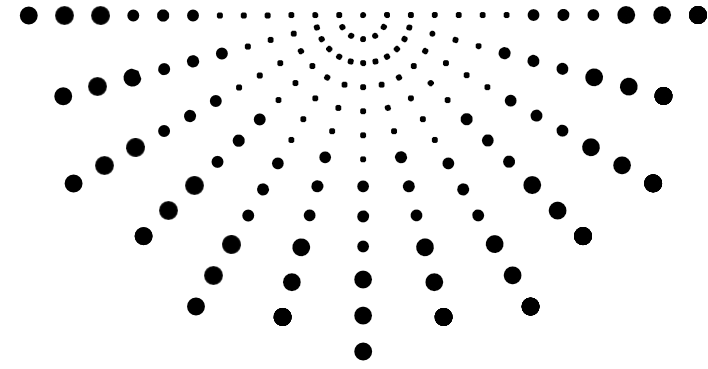
Yanaklarım onun kabalığından ve daha da fazlası vücudumun bundan ne kadar hoşlandığından dolayı yandı. Egosunun şişmesi için daha fazla sebep vermemeye çalışarak bir kaşımı kaldırdım ve onu arabadan dışarı ittim. "İşin bir kısmını sikine yüklemeyi düşünmeden önce dilinin buna ayak uydurup uyduramayacağını görelim."

Arran sevinçle yüksek sesle güldü, gözlerinde şaşkınlık parlıyordu.

Kstah kaşlarını çatmamaya alıştıım ama dudaklarım bana ihanet etti, eēlenerek seēirdi. Kapıyı kapatıp emniyet kemerimi taktım, bu sırada penceremin dışında Arran bana sırtıyordu.

Geri dndēmde sırtışım onu daha da sırttırdı. Görüş alanından kaybolana kadar gözlerinin arabamda olduēunu hissettim.

ARRAN

Sözümü tuttum ve o akşam işin çoğunu yaptım.

Nemli, sıcak bir ten yığını içinde birbirimize dolanmış yataarken Ery'nin yatak odasına seks kokusu sinmişti. Baş omzuma yaslanmıştı, bu sabah ustalıkla ördüğü kalın ikiz örgüleri hâlâ üzerinde olduğu için bukleleri ilk kez yüzümü gıdıklamıyordu. Ben onun üst kolunu okşarken, Ery'nin parmakları göğüs kaslarımda nazik bir desen çiziyordu.

Beş dakika önceki enerjik faaliyetlerimizden sonra nefes alış verişlerimiz nihayet normale dönmüştü.

Tavana bakarken, bir haftadan kısa bir süre önce bu odada bana itiraf ettiği her şeyi düşünmeden edemedim. Gerçek şu ki, başka bir şey düşünemiyordum. Keşke bu onun geçmişi olmasaydı. Bırakın ikizimi, bir kardeşimi kaybetmeyi hayal bile edemezdim. Buna en yakın şey Brodan'ı kaybetmek olurdu ve bu beni mahvederdi. Kardeşlerimden herhangi birini ya da Arro'yu kaybetmek beni öldürürdü.

Ery'nin başının tepesine baktım, ilk kez değil, onun gücüne hayret ettim. Çok şey kaybetmişti. Önce annesini, sonra büyükannesini, sonra da kız kardeşini. Tüm ailesini.

Aklıma bir şey geldi ve söylemekte tereddüt ettim ama merak, onun hakkında her şeyi bilme ihtiyacı beni buna zorladı. "Babanla ilgili hiçbir ipucu olmadığını söylediğini biliyorum ama Lachlan'dan bu konuyu araştırmasını istemeyi hiç düşündün mü? Bir özel dedektif tanıyor."

Ery bir an sessiz kaldı ve sorduğum şeyin yanlış olup olmadığını merak ettim. Ancak, bir iç çekiş bıraktığında, sıcak nefesi meme ucumda dalgalandı. "Bunu düşündüm ama bunu yapmak asla güvenli değildi. Bu şekilde dikkatleri üzerime çekmek istemedim."

"Doğru. Tabii ki." Lanet olası Ezra Jefferson. Lachlan'a o piçi yakalamak için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını sormuştum, Lachlan da Ery'nin özellikle bunu yapmamasını istediğini, Ery'nin nerede olduğunu öğrenmesinden korktuğunu söylemişti. Bunu anladım. Ama bundan nefret ettim.

"Sonuçta, hayır. Babamı tanımak istemiyorum." Doğrulup bana baktı, narin kaşlarının arasında küçük bir çatıklık vardı. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum. Her zaman böyle düşünmezdim. Büyükanne mi onun hakkında rahatsız ettiğim, onun hakkında en ufak bir ayrıntı bile bilmediğinden emin olup olmadığını sorduğum bir dönemden geçtim ve o her zaman sabırlı ve nazikti. Kia onu

sormamdan nefret ederdi çünkü onun enerjisine, merakına, özlemine değmeyeceğine karar vermişti. Ama ben..."

Nefes verdi ve ben de rahatlatmak için elimi kolunun üzerinde gezdirdim. "Kia öldükten sonra

Onu tekrar buldum ama bulamayacağıma karar verdim... ve son sekiz yıl içinde bir ara bilmek istemeyi bıraktım. Tek bildiğim, annemi terk etmiş olabileceğiydi. Belki de varlığımızdan hiç haberi yoktu, ya da ... bu adamın hayatımın bir parçası olmamasının pek çok olası nedeni var. Ve artık bilmeme gerek yok.

"Belki de sizlerle çevrili olmak ve ebeveynsiz bir aile kurmuş olmanızdır. Ben sadece... gerçek şu ki, babamı tanımamak uzun süre canımı yaktı. Sanırım kalbim kaybettiğim insanlar için yeterince acı çektiğine ve bu acıyı hiç tanımadığım biri için harcamama gerek olmadığına karar verdi."

Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için onu aşağı çektim. Yumuşak, rahatlatıcı. "Beni şaşırtıyorsun, Eredine Willows."

Gülümsemesini ağızda hissettim ve yemin ederim kalbim üç kat daha fazla şişti. Tekrar yanıma yerleştiğinde bakışlarım odanın diğer ucuna, bale ayakkabılarının kurdelelerini dolabın kulpuna bağladığı yere kaydı.

Artık saklı değillerdi.

Birkaç gün önce yatak odasına girdiğimde onları orada görmüştüm. Tıpkı öz babası için endişelendiğim gibi, Ery'nin de tamamen mutlu olmak için ihtiyaç duyduğu bir şeyi kaçırdığından endişeleniyordum. "Dans etmeyeli ne kadar oldu?"

Bana karşı sertleşti. "Neden sordun?" "Sadece merak ettim."

"Uzun zaman oldu. Bu... Birkaç yıl önce denedim. Pointe ayakkabılarımı giydim ve saatler sonra kendimi evdeki stüdyoma bıraktım. Ama ne zaman hareket edecek olsam korkuyordum. Ve yalnız."

Eredine'in kendini yalnız ya da korkmuş hissetmesi düşüncesi içimde her şeyi isyan ettirdi. Bir fikir oluştu ve düşünmeden ağızımdan kaçırdım: "Beni de yanında götür."

"Ne?" Kafasını tekrar kaldırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Hadi gidelim. Şimdi. Stüdyoya. Tekrar dans edebilirsin ve ben de orada olacağım, böylece korkmazsın ya da yalnız kalmazsın."

Güzel gözleri ıslandı. "Bunu yapar mısınız?"

"Tabii ki yaparım." *Senin için her şeyi yaparım.*

Ery ayakkabılara baktı. "Ya... ya bedenim nasıl olduğunu unuttuysa?"

"Muhtemelen biraz unutmuştur, güzelim, ama kas hafızası güçlü bir şeydir. Sana geri dönecektir. Ve ben orada olacağım."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, ona baskı olmadığına dair güvence vermek üzereydim ve sonra fısıldadı, "Tamam. Hadi deneyelim."

İşte o zaman dansı özlediğini anladım. Fikre bu kadar çabuk teslim olması.

Kendisi için çok önemli olan bir şeyi bırakmış olmasından nefret ediyordum ve Lachlan ile Mac dışında Eredine'in bir zamanlar balerin olduğunu bilen biri var mıydı acaba?

"Hadi." Burnunu öptüm ve ona malikâneye kadar eşlik etmek için hazırlanmak üzere yataktan kaydım.

* * *

Kapıdaki görevliler beni ve Ery'yi o kadar iyi tanıyorlardı ki, Ery stüdyoda ihtiyacı olan bir şeyi

unuttuğunu söylediğinde bunu sorgulamadılar. Karanlık ormanlık alandan geçip araziye çıktık. Geniş, bakımlı çimler aynı zamanda bir golf sahasıydı. Güneş fenerleri loş bir ışık sağlayarak bizi kaleye doğru götürüyordu. Kalenin dış cephesindeki ışıklar kumtaşının üzerinde ürkütücü, sıcak bir parıltı yaratıyordu.

tuğla duvarlar.

Büyüdüğüm evi ziyaret ettiğimde, bazen çocukluğumuz tamamen başka bir hayatın parçasıymış gibi hissediyordum. Biraz daha büyüene ve insanlar bu gerçekten etkilenene kadar rutubetli eski bir şatoda büyümüş olmamızın tuhaf olduğunu hiç düşünmemiştik.

Ery arabayı park ederek dikkatimi tekrar ona çekti ve stüdyosuna doğru on dakikalık bir yürüyüş yapmak üzere arabadan indik. Stüdyoya sadece stüdyonun ve personel kulübelerinin bulunduğu Loch Ardnoch'a giden bir patika üzerinden ulaşılabilirdi.

Daha fazla güneş feneri gölün etrafındaki yolu aydınlatıyordu. Ötedeki personel kulübelerinin ışıkları yanıyordu ve Ery'nin stüdyosunu çevreleyen çakıllarda ayak seslerimizi olabildiğince sessiz tutmaya çalıştık. Bizi içeri aldı ve ışıkları yaktı.

Temelde birkaç tavan penceresi olan dikdörtgen bir kutuydu. Loch'a bakan duvar tamamen camdı, yoga, pilates ve farkındalık için mükemmel bir alandı. Fergus ve Lucy'nin tacizleri sırasında tahrip edildikten sonra değiştirilen tavandan tabana aynalar girişin karşısındaki duvarı kaplıyordu. Köşedeki bir kapı Ery'nin özel soyunma ve duş odasına açılıyordu.

Ellerimi kotumun ceplerine sokarak bekledim, nabzım hızla atarken onun gergin bir şekilde ceketini çıkarmasını ve sonra oturup çantasından bale ayakkabılarını çıkarmasını izledim. Ery baldıra kadar uzanan siyah bir tayt ve belden düğümlü bir tişört giymişti.

"Sen iyi misin?" Sözlerim boş stüdyoda yüksek sesle söylendi.

Ery kurdeleleri çözerken bana baktı. Bana gergin bir şekilde başını salladı ve sonra arka duvarı işaret etti. "İstersen oraya oturabilirsin."

Başımı sallayarak sırtımı duvara dayadım, dizlerimi yukarı çektim, şahin bakışlarımla Ery'yi izledim. Bunu yapamayacak kadar üzgün olduğuna dair ilk işarete onu buradan çıkaracaktım.

Isınma hareketleri yaparken her hareketinden büyülenmiş bir şekilde bekledim. Yatak odasında yaptıklarımızdan sonra esnekliği beni hiç şaşırtmamıştı. Ayrıca, yoga ve pilates eğitmeni olarak esneklik onun iş tanımında vardı.

Bir süre sonra derin bir nefes alır gibi oldu ve burnu düz olan ilk yıpranmış ayakkabıyı çekti. Bir saniye durakladığında nefesimi tuttum. Sonra kurdeleleri ince bileğinin ve baldırının etrafına sanki daha önce milyonlarca kez yapmış gibi çevik bir hassasiyetle sardı.

Ve vardı. Başka bir hayatta.

Her iki ayakkabısını da giydikten sonra çantasından telefonunu çıkardı ve ekrana iki kez dokundu; hoparlörden klasik bir parça yükseldi. Sonra ayağa kalktı ve odanın ortasına doğru yürürken duruşuyla ilgili her şey değişmiş gibiydi, ayakkabıları parke zeminde gürültülü bir şekilde duruyordu. Pozisyonunu alırken tüm omurgası uzamış gibi görünüyordu.

Ery derin bir nefes daha aldı ve birkaç hafif çömelme hareketi yaptı, ama bunlar çömelmek için fazla zarıftı. Kolları rutin bir düzen içinde süzülüyordu. Parmaklarına kadar her santimi saf bir zarafet oluşturuyordu. "Bunlar pliés ve bale barı ile yapmak çok daha kolay," diye sessizce beni bilgilendirdi.

Boğazımdaki ani yumrunun içinden "Doğru," diye geçirdim.

Birdenbire sağ bacağına yukarı doğru itti ve döndü, baskın bacağının üzerinde dengede dururken baldır kasları esnedi. Ery dönerken tökezledi, yüzünü buruşturdu. Güzel yüzünü hayal kırıklığı kaplamıştı ve ben kendimi sessiz kalmaya zorladım.

Bunu defalarca tekrarladı, ta ki tek ayağının üzerinde dönene kadar, stüdyonun etrafında döndükçe döndü. Gözlerimin önünde bir dansçıya dönüşmesine tanıklık ederken nabzım daha da hızlandı.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum, Ery gittikçe kendine daha çok güvenirken

büyülenmiş gibiydim. Sonra bir rutine, anılarında gömülü bir performansa geçtiği anı anladım. Gözlerinde duygular parıldıyordu, ruhundan neşe ve rahatlama yayılıyordu.

Kahretsin, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Boğazımdaki yumru daha da büyüdü. Eredine'nin yanaklarından yaşlar süzülürken benim çok sıkı ve çok sıcak hissediyordu. Sanki müziğin bir uzantısıymış gibi dans ediyordu.

Sonunda yavaşlayarak durdu, göğsü kabarmış, teri teninde parlıyordu. Tişörtü üzerine yapışmıştı. Bana baktı ve fısıldadı, "Teşekkür ederim."

Ve o anda onu sevdiğimi anladım. Eredine

Willows'a aşkıttım.

Ayağa kalkarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kollarıma çektim. Bana sımsıkı sarılmış, hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Onu bu kadar iyi anlamasaydım endişelenirdim. Bunlar iyi gözyaşlarıydı. Katartik.

Dans ayakkabılarını çıkardığında ayakları kızarmış ve su toplamıştı ama bana bunun normal olduğunu, ayaklarının pointe dansı için yeterince güçlü olmadan önce kanayacağını ve parçalanacağını söyledi. Bu düşünce hoşuma gitmemişti ama bu benim haddim değildi. Eğer dans etmek Ery'yi mutlu ediyorsa, o zaman acı çekmeye değerdi.

Bir süre sonra arabaya doğru sessizce yürürken elini tuttum. Kapıdan çıkıp köye doğru ilerlerken "Sen çok güzel bir dansçısın. Bunun için seninle olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Uzandı ve dizimi sıktı. "Teşekkür ederim." Sonra kuru bir kahkaha attı. "Ve tekniğim her yerde. Bunu geri kazanabilecek miyim bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bana iyi göründün."

"Baleyi çok iyi bilmeyen birine güzel görünebilir ama inanın bana, hiçbir dans şirketi beni bu halde kabul etmez. Zaten artık çok yaşıyım."

"Otuz iki yaşında mı?" Alay ettim.

"Evet. Otuz iki yaş dans dünyasında yaşlı bir yaş. Bir kumpanyaya katılmak istemiyorum. Sadece... Hala eskisi gibi hissettirip hissettirmediğini görmek istedim."

"Eskiden nasıl hissediyordun?"

Bunu düşündü ve sonra cevap verdi, "Bir aktör ya da hatta bir hikaye anlatıcısı olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Başka bir insana, başka bir hikayeye saf bir kaçış. Güzel bir müzik parçasının ya da en sevdiğim kitabın yaptığı gibi hayal gücümü ateşliyor. Bu duyguyu özledim."

"O zaman kendin için dans et. Başkası için dans etmene gerek yok."

Ery bir an sessiz kaldı. "Sence Lachlan bir barre kurmama izin verir mi? Parasını ben öderim."

Elini tutmak için uzandım ve sıktım. "Elbette. Ama biliyorsun ki o senin ödemene izin vermeyecek, ben de biliyorum ki *sen onun* ödemesine izin vermeyeceksin. Kimin kazanacağını görmek eğlenceli olacak ama ben paramı sana yatırıyorum."

Güldü ve bu ses sadece hislerimin büyüklüğünü vurguladı. Eve vardığımızda Ery neredeyse üzerime atlayacaktı. Beni öptü ve tökezleyerek yatak odasına girerken kıyafetlerimi çekti.

Yine de çılgınlık istemedim.

Onun her santimini ezberlemek

istedim. Onunla sevişmek istedim.

Ben de öyle yaptım.

Birbirimizin gözlerini tuttuk, ben yavaşça, nazıkçe onun içinde hareket ederken gerilim ve yoğunluk arzumuzu artırdı. Basınç oluşturmak zaman aldı, o kadar acı verici bir şekilde iyi ki, karşılığının harika olacağını biliyordum.

Ve öyleydi.

Ery etrafımda o kadar sert döndü ki, iç kaslarının aletimin etrafındaki her şehvetli zonklamasını hissettim.

Orgazmım öyle bir güçle vurdu ki, boşalırken onun adını haykırdım.

Kendimi onun üzerinde tutarak, yüzümü boğazına bastırarak, vücudumun tüm ağırlığıyla onu ezmemeye çalışarak, o üç kelimenin içimde fokurdadığını hissettim.

Tanrım, ona söylemeyi çok istiyordum.

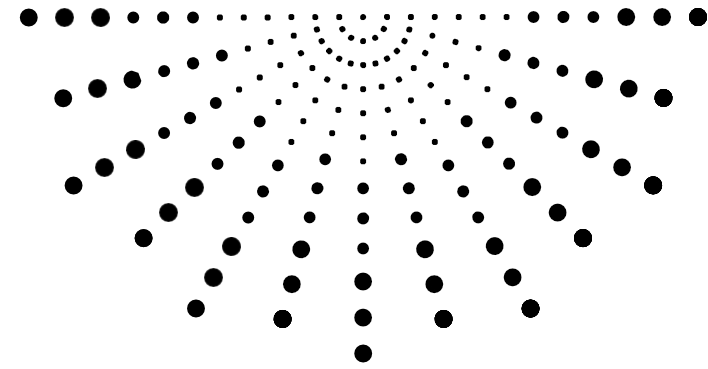
Ama aramızdaki her şey hâlâ yeniydi. Birbirimizi bir yıldır tanımamıza rağmen, Ery geçmişini benimle daha bir hafta önce paylaşmıştı.

Ona şimdi onu sevdiğimi söylersem, bunun onu kaçıracağından korkuyordum.

Bunun yerine onu öptüm. Sanki dudaklarım bu üç kelimeyi içeriyormuş gibi onu öptüm ve sonunda gözlerine bakmak için geri çekildiğimde, gözlerinde şaşkınlık gözyaşları gördüm.

Sanki sessiz beyanatımın her hecesini hissetmiş gibiydi.

EREDİNE

"Bence gelini düğün gününden önce terk etmek saçmalık." Thane'in sözleri üst kattaki koridorda yankılandı.

Arro ve benim gece boyunca paylaşacağımız misafir odasıındaydım. Gelinlikler, Robyn'in ve benim nedime elbiselerimle birlikte burada güvenle saklanıyordu.

Regan gereksiz yere, "Gelenek böyle, büyük olaydan önce gelini gelinlikle görmezsiniz," diye açıkladı. Kıkırdadı ve ben de bir kaşımı kaldırdım. "Thane, bensiz bir geceyi idare edebilirsin. Hatta eminim bunu dört gözle bekliyorsundur."

"Asla, *Mo leannan*." Sessizlik oldu ve sonra bir kadın inledi.

Yanaklarım renklendi. Benim de burada olduğumu unutmuşlar mıydı?

"Tamam, tamam," dedi Regan nefes nefese. "Durmak zorundayız. Gitmeniz gerekiyor."

"Lanet olası aptal gelenek." Thane'in mırıldandığını duydum. Sonra daha yüksek sesle, "Sen zaten aklımda ve kalbimde benim karımsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ve seni korkutmak için söylüyorum, resmi olarak dadılık yaptığım ilk gün beni mutfakta çocukların öğle yemeklerini hazırlarken bulduğundan beri kafamda kocamsın."

"O kadar çabuk mu?" Sesinde bir eğlence gümbürtüsü duydum ve kulak misafiri olduğum için kendimi çok suçlu hissetmeye başladım.

"Çok yakında. Ve şimdi gerçekten oluyor, buna inanmakta güçlük çekiyorum." "Beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun, *Mo leannan*?"

"Beni ne kadar mutlu edersen o kadar."

Tutkulu bir öpüşmenin bariz sesleri karşısında yüzümü buruşturdum ve kaçacak bir yer aradım. Neyse ki Regan kurtuldu ve Thane'i aşağıya inmeye zorladı.

Artık onları seks yaparken dinlemek zorunda kalmayacağımı bildiğimden, yanlışlıkla kulak misafiri olduğum şeye gülümseyebilirdim. Thane Adair'le tanışan hiç kimse onun nişanlısına karşı duygusal ve romantik olduğuna inanmazdı. Regan'ın sırılsıklam aşık olmasına şaşmamalı.

Aile etkinliklerinde ve bazı durumlarda ona sanki gördüğü en mükemmel şeymiş gibi baktığını

görmüştüm ama sevgisini bu kadar özgürce ifade ettiğini duymak içimi ısıttı.

Ve yarın Regan nihayet kâğıt üzerinde de onun karısı olacaktı ve ben onlar için daha mutlu olamazdım.

Çifte düğün için tüm kızların bir gece önce Thane ve Regan'da, tüm erkeklerin de Lachlan ve Robyn'de kalmasına karar verilmişti. Robyn ve Regan aynı odayı paylaşıyorlardı, Eilidh de muhtemelen onlara katılacaktı, ben de Arro ile aynı odayı paylaşacaktım. Devasa, gergin bir pijama partisi gibi olacaktı. Adair ailesi tarafından bu şekilde dahil edilmek her zaman güzeldi, ama şimdi Arran'la birlikte olduğum için, bir şekilde *daha fazla* hissettirdi. Ve bu bana uzun zamandır ummaya cesaret edemediğim türden bir huzur getirdi.

Artık dışarı çıkmak güvenli olduğu için aşağıya inmek üzere odayı geçerken, yatak odasının penceresinden iki kişiyi gördüm. Arro ve Mac arka bahçedeydi.

İçimde bir sızı, iyi bir sızı, alevlendi. Mac, Arro'nun yüzünü ellerinin arasına almıştı. Arro onun beline sarılmışken alınlarını birbirine bastırdılar. Karşılıklı konuşuyorlar mıydı yoksa sadece birbirlerine mi sarılıyorlardı, bilmiyordum. Buradan bile aralarındaki sevgiyi hissedebiliyordum. Bu çok özeldi. Sonra Mac Arro'nun karnıyla konuşmak için kalçalarına doğru eğildi. Söylediği şey Arro'nun kahkahalarla başını geriye atmasına neden oldu. Mac'in ona bakarken yüzünde beliren ifadeyi görmedi. Ama ben gördüm. Tanrım, bu adam onu seviyordu. Destansı bir şeydi.

Ayağa kalktı ve onu öylesine tutkulu bir öpücüğe çekti ki, onları yalnız bırakmak için pencereden uzaklaştım.

Akıllı, nazik, güçlü, sadık arkadaşım Mac'i uzun süre beklemişti ve ona istediği hayatı sunmak için kendi üzerinde bu kadar çok çalıştığı için minnettarlığın ötesindeydim.

Evet, diye düşündüm, tüm ailenin bir arada çıkardığı gürültülü seslere doğru aşağı inerken dudaklarımda küçük bir gülümseme, *kendimi mutlu hissediyorum*.

Sevdiğim herkes mutluydu ve bu herkesin umabileceğinden daha fazlaydı.

* * *

Gloaming'in kabul salonuna en son girdiğimde, yüksek tavanına rağmen karanlıktı. Bunun, artık tamamen yok olmuş olan duvarlardaki ahşap panellerle çok ilgisi vardı. Arran'ın ekibi panelleri hafif taş tuğlalarla değiştirmiş ve kiriş destekleri görünecek şekilde açarak yüksek tavandaki bir tonozu ortaya çıkarmıştı.

Tavandaki üç büyük çember aydınlatma armatürüne bağlı peri ışıklarından oluşan çelenkler bir gölgelik gibi sarkıyor ve her iki taraftaki duvarlara bağlanıyordu. Masalar sade bir şekilde beyaz ketenle kaplanmış, hasır sandalyeler süslenmemişti. İçinde beyaz mumlar bulunan bakır fenerler, beyaz şakayıklardan oluşan zarif çelenklerle çevrili orta süsü olarak kullanıldı.

Düğün yemeği sırasında bir ceilidh grubu çalmıştı, ancak şimdi insanlar yeni değiştirilen dans pistinde birbirine karışıp dans ederken, müzik DJ istasyonundan bangır bangır çalıyordu.

Etrafımdaki çoğunlukla tanıdık yüzlere baktım. Regan ve Thane, Regan ve Robyn'in annesi ve Regan'ın babası (Robyn'in üvey babası) Seth ile sohbet ediyorlardı. Eilidh ve Lewis, Robyn ve Lachlan ile dans pistindeydi. Arro ve Mac birbirlerinden başka kimseyi umursamadan çok hızlı müzik eşliğinde senkronize bir şekilde salınıyorlardı.

Hem Regan hem de Arro zarif, sade gelinlikler seçmişlerdi. Regan'ınki narin askıları, V yakası ve ince kıvrımlarını sıyrıp dizlerinde genişleyen silüetiyle beyaz krepten yapılmıştı. Tek detayı, sırtının bombeli olması ve kışından aşağıya doğru inen bir sıra düğmeydi. Neredeyse Robyn'in gelinliğinin sadeleştirilmiş bir versiyonu gibiydi. Eğer Regan bir Hollywood

Arro bir peri masalı prensesi gibiydi. Elbiseleri daha farklı olamazdı.

Arro'nun elbisesinin kolları da tıpkı korsaj gibi yaprak ve çiçek şeklinde kesilmiş kirli beyaz bir malzemeden yapılmıştı. Bu kollar şeffaf beden kumaşına özenle dikilmişti ve bebeğin karnının üzerinden tül bir eteğe dökülüyordu. İpek bir iç eteği vardı, bu yüzden tülün altında çıplak değildi, ancak stilistin platin dalgalarına dokunduğu narin gümüş çiçek tacıyla birlikte, Arro'ya tam olarak uyan genel bir ruhani görünüm yarattı.

Regan koridorda ona doğru yürürken Mac gözyaşlarını tutamamış, Thane ise Regan'ın bir an önce karısı olmasını istiyormuş gibi ona ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Her iki damat da gözlerini gelinlerinden alamamıştı ve bunu fark etmem bir mucizeydi çünkü Arran'ın gözlerini benden alamadığı gerçeğiyle dikkatim dağılmıştı.

Robyn gibi ben de her iki gelinin estetiğine uygun soluk lavanta rengi bir nedime elbisesi giymiştim. Bakışlarım şimdi Arran'ı arıyordu.

Daha fazla içki almak için bar odasına gitmişti. Tören bitmiş, konuşmalar tamamlanmış ve akşam yemeği yenmiş, herkes rahatlamış ve mutlu olmaya bakıyordu. Tanımadığım bir konuk, genç bir kadın ve onun kadın arkadaşı, Arran'ı yakalamıştı ve oturduğum yerden onlarla flört ediyormuş gibi görünüyordu.

Bununla bir şey kastetmediğini biliyordum ve önemsedici tek kadının ben olduğumdan emin olduğum için rahatsız olmamaya çalıştım. Arran bunu gayet açık bir şekilde ifade etmişti.

Flört etmek onun için ikinci doğaydı. Elinde değildi.

Güzel esmerin söylediği bir şeye gülünce gözlerim kısıldı. "Bu koltuk dolu mu?"

Tanıdık sese baktım ve Brodan Adair'i gördüğümde içimi sevgi, rahatsızlık ve endişe karışımı bir duygu kapladı. Dün gece uçakla gelmişti. Her ne kadar her durumda muhteşem görünse de, gözlerinin altındaki koyu halkalar ve yüz hatlarındaki genel halsizlik beni endişelendiriyordu. Kardeşlerinin gün boyunca ona attığı bakışlar bir şey ifade ediyorsa, onların da endişeli olduğunu söyleyebilirim.

Adam bitkin görünüyordu.

Ve üzgün.

"Lütfen, otur." Yanımdaki sandalyeyi ayağımla ittim ve o da içine yığıldı.

Bir zamanlar Brodan benim dilimi bağlayabilirdi. Teknik olarak Adair kardeşlerin en klasik yakışıklısıydı, Kaptan Amerika'ya benziyordu, devasa geniş omuzları, sivrilen beli ve uzun bacakları vardı. Eskiden tıraşlı biriydi ama onu son gördüğümde sakalları vardı ve bugün de Arro'nun yeni filmi için olduğunu söylediği dağınık bir sakalı vardı. Genelde canlı olan soluk mavi gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Sen iyi misin?" İskoç eteği ceketinin düğmelerini açıp bana değerlendirici bir bakış atarken sordum. Omuz silkti, bakışları vücudumdan aşağı indi ve tekrar yüzüme geldi. "İyi görünüyorsun. Mutlusun." "Öyleyim," dedim dürüstçe.

"Arran?"

Brodan'la aramızda yıllardır süregelen flörtü düşününce kardeşi hakkında konuşmak beni rahatsız etse de başımı salladım.

Ama Brodan yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Sevindim. İkiniz için de. Kardeşim iyi bir adamdır."

İçimde bir rahatlama hissettim. Monroe ile zorlu bir geçmişleri olduğunu biliyordum ve bunun Brodan'ın Arran hakkındaki düşüncelerini etkilemediğini duymak beni rahatlattı.

Omzunun arkasından Arran'ın hâlâ o kadınlarla konuştuğu yere baktım. Brodan onu takip etti.

bakışlarımdan sonra tekrar bana baktı.

Omuz silktim. "Keşke daha az flört etse ama bu Adair'e özgü bir şey sanırım." "Flört etmiyor. İnanın bana." Brodan iç çekti. "Sadece sosyal biri." "Bana flört ediyormuş gibi geliyor ama sorun değil. Ona güveniyorum."

"Bakmalısın. Kardeşimin bir kadına sana baktığı gibi baktığını hiç görmemiştim." Omzunun üzerinden Arran'a baktı ve onun da bize doğru baktığını fark ettik. Brodan içini çekti ve bana döndü. "Bütün gün onu seninle birlikte izledim. Konu başka kadınlara gelince endişelenecek bir şey yok."

"Bunu biliyorum." Eğildim ve koluna dokundum. "Brodan, iyi miyiz?"

"Elbette, iyiyiz. Ery, ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Adair'in parıltısının ardında gömülü olduğunu gördüğüm sefaletle bakarak ittim. "İyi *misin*?"

Bir an için bakışlarında bir şey titreşti ve tereddüt etti. Ama o cevap veremedi. Arran içkilerimizin bulunduğu masaya doğru kaydığını ve onları Brodan'ın önüne koydu.

Bir eliyle Brodan'ın omzunu sıktı. "Üzgünüm kardeşim, sana bir şey alamadım. Geri dönüp senin için bir şeyler sipariş etmemi ister misin?"

Brodan başını salladı ve ayağa kalktı. "Hayır, sanırım gidip yeğenlerimle biraz vakit geçireceğim."

Başka bir kelime bile konuşmadan gitmişti.

Arran gözlerini ona dikti ve sonra yerine oturdu. "Her şey yolunda mı?"

"Aramızda, evet. Ama onunla ..." Brodan'ın Eilidh'i kucağına alıp döndürmesini izledim, sevinç çığlıkları müziği kesiyordu. "Onun için endişeleniyorum."

"Ben de." Arran bana yaklaştı ve kolunu sandalyemin arkasına doladı. "Çok bitkin görünüyor."

"Çok fazla çalışıyor."

Yüzümü inceleyen Arran, "Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Sen flört ederken o sadece bana eşlik ediyordu." Ona karşı burnumu kııştırdım. O da sırıttı. "Flört etmiyordum. Buna karşı cinsten biriyle sohbet etmek denir."

"Buradan flört ediyormuşsun gibi görünüyordu. Koluna dokunup duruyordu."

"Flört etmiyordum." Burnumu öptü. "Söz veriyorum."

"Öyle olman umurumda değil. Kendine yardım edemezsin. Ama sana güveniyorum."

Bu onu memnun etmek yerine, Arran kaşlarını çatı. "Kendime engel olamıyorum mu?"

Flört etmiyordum, Ery." Hiddetine şaşırarak ellerimi savunurcasına havaya kaldırdım.

"Tamam, özür dilerim."

Birden ensemden kavrıldı ve beni hiç de nazik olmayan bir şekilde kendisine doğru çekti. Dudakları dudaklarıma çarptı. Sert, cinsel, iddialı bir öpücüktü ve toplum içinde son derece uygunsuzdu. Ama kendimi bundan alıkoyamadım.

Ancak müziğin içinden bir sesin "Bir oda bulun!" diye bağırdığını duyduğumuzda ayrıldık. Düğün davetlileri gülerken Arro'yu dans pistinde dönüp Will'in pazularına şakacı bir şaplak atarken yakaladım. Will, Regan'ın arkadaşıydı ve malikânenin güvenlik görevlilerinden Jock'un nişanlısıydı. Jock'un önceki ilişkisinden bir oğlu vardı ve bir sanatçı olan Will, Ardnach'a gelip Jock'u hiç beklemediği bir aşkın içine sürüklediğinde bekâr bir babaydı. Regan, Eilidh ve Lewis'e dadılık yaparken Will ile okul kapısında tanışmış ve hızlı bir dostluk kurmuşlardır.

Onu çok iyi tanıımıyordum ama bu bize laf atmasına engel olmamış gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Arran, bakışları benimkileri ararken. "Sadece... Daha önce bir oyuncu olduğumu biliyorum ama bu senden çok önceydi. Aylardır senden başka kimse olmadı ve bunun benim için ciddi olmadığını ya da başka kadınlarla flört etmenin sorun olmadığını"

düşündüğümü asla düşünmeni istemiyorum."

Tanrım, Şimdi kendimi kötü hissettim. "Arran, sorun değil.  z rdilerim. Yanlış yorumladım ve...  z rdilerim." Ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. "Tek gördüğüm sensin."

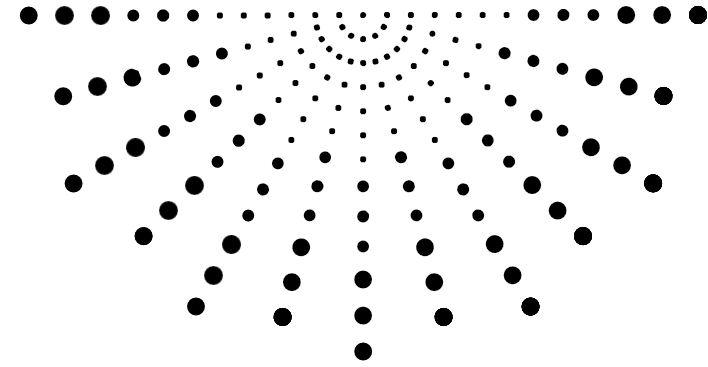
Nefesim kesildi, nabzım hızlandı. "Tek gördüğüm sensin."

Bir  ığlık anı bozdu ve gürültünün ne olduğunu görmek için döndük.

Arran küfredip sandalyesinden fırladığında içimi bir Şok kapladı.

Brodan dans pistinin ortasında sırtüstü yatarken Eilidh hı kır  hı kır  ağlıyor, Arro ise üzerine eğilip boynunda nabız arıyordu.

ARRAN

Brodan kavgacı bir tavırla Lachlan'a baktı, ne kadar bitkin olduğu düşünüldüğünde oldukça başarılıydı. Lachlan kardeşimize ters ters bakarken, hala gelinliğini giymiş olan Arro'yu yanıma yatırmıştım. Thane, Lachlan'ın arkasında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve aynı derecede sinirli bir ifade takınmıştı.

Mac, Regan, Robyn, Ery ve çocuklarla birlikte yakındaki bekleme alanında, özel hastane odasının dışındaydı.

"Önemli bir şey değildi," diye ısrar etti Brodan.

Lachlan damarını patlatacakmış gibi görünüyordu ve ben de onu suçlamıyordum. "Kardeşlerinin düğününde yorgunluktan yere yığıldığın için serum bağlıyorsun."

"Ve yakında kendimi daha iyi hissedeceğim." Brodan, Thane ve Arro'nun arasına baktı. "Resepsiyonunuzu mahvettiğim için özür dilerim."

"Sen yapmadın-"

Thane Arro'nun sözünü kesti. "Resepsiyonu mahvetmedin ama iç huzurumuzu mahvediyorsun. Sana neler oluyor, Brodan?"

"Ona neler olduğunu size anlatacağım." Lachlan önce bize sonra da Brodan'a baktı. "Menajerin ve temsilcinle konuştum ve menajerin seni çok yoruyor. O ruh emen bir vampir ve menajerin de sesini çıkarmadığı için zayıf bir pislik."

Brodan derin bir iç çekti. "Ben büyük bir çocuğum. Bu işin üstesinden gelebilirim."

"Hastane yatağından söylüyor. Pekala, bitti. Müdürünüzü bir saat önce kovdum." Vay be.

"Ne yaptın?" Bro sordu, sesi ölümcül derecede kısık.

Ağabeyimiz irkilmedi bile. "Beni duydun. Ben sizin geçici yeni menajerinizim ve ilk işim önümüzdeki birkaç ay için programınızı temizlemek olacak ki iyileşebilesiniz."

"Seni eli sopalı piç," diye tersledi Brodan.

"Evet, bu rolü ben üstleneceğim. Ben piç olacağım. Ama en azından küçük kardeşime göz kulak olunacak." Brodan yataktan kalkmak için hamle yapınca Arro öne atılarak bir elini onun göğsüne bastırdı. "Lütfen," dedi.

yalvardı.

Kızın gözyaşlarıyla dolu yakarışı karşısında gözleri büyüdü ve yumuşadı. "Ben iyiyim, Arro."

Başını iki yana salladı. "İyi değilsin."

"Bu sadece bugünle ilgili değil," diye ekledi Thane. "Bir yılı aşkın süredir bu aileden kaçırıyorsun. Ketum davranıyor. Mesafeli. Sana hiç benzemiyor. Tanrım, sanki sen ve Arran kişilik değiştirmişsiniz gibi." "Hey," diye homurdandım.

Brodan bana yalvaran bir bakış attı ama ben bu sefer kardeşlerimin yanımdaydım. Bunu yüzümden anlamış olmalı ki sert yastığa sırtını yasladı. "Ortasında olduğum filmi bitirmek zorundayım."

Lachlan bunu düşündü. "Tamam. Filmı bitirirsin, sonra da eve gelip dinlenirsin."

"Lachlan-

"Brodan, son birkaç yılda herkesin ihtiyaç duyduğundan daha fazla para kazandın. Dürüst olmak gerekirse, önümüzdeki aylarda anlaştığın filmlerden bazılarının senaryoları berbat. O lanet menajerin neleri kabul ettiğine dikkat etmiyorsun, değil mi?"

"Peki sen nereden biliyorsun? Ben bayıldıktan sonraki iki saat içinde senaryoları okumuş olamazsın."

Ağabeyimiz hemen biraz suçlu göründü. "Birkaç hafta önce temsilcinizle konuşup onları görmeme izin vermesi için onu ikna edebilirdim."

"O zaman onu da kovabilirsin." Brodan ters ters baktı. "Benim yetişkin bir adam olduğumun farkındasın değil mi?" "Son birkaç yılda ailesinin gözleri önünde değişen ve nedenini bilmediğimiz biri. Ben ne

Bildiğim *tek şey*, kendinizi erken bir mezara sokmak için bir kamikaze görevinde olduğunuz ve bunun artık sona erdiği. Kaç yaşında olduğun umurumda değil. Ben bu ailenin reisiyim. Yedi, otuz yedi ya da yetmiş yedi yaşında olabilirsin ve ben yine de gerektiğinde kafanı kışından çıkarmak için burada olurum."

"Oh, Tanrım, her neyse." Brodan gözlerini kapadı ve yatağın içine doğru sarktı.

Lachlan'ı daha fazla kızdırmak istemiyordum ama Bro için üzülüyordum. "Belki bu tartışmayı o hastanede değilken bitirebiliriz?"

Herkes isteksizce odadan çıktı ve Brodan'la beni yalnız bıraktı. Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve onu kendime çektim.

Gözlerini açtı. "Biliyorsun, ben sadece oyun oynuyorum. O orospu çocuğunun hayatımı ele geçirmesine asla izin vermeyeceğim. Buradan çıktıktan sonra filme geri döneceğim."

"Ona orospu çocuğu deme." Brodan yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Seninle tartışmayacağım." Çünkü Lachlan'ın Brodan'ın hayatını idare etmeye ve onu bu çılgın programdan çekip çıkarmaya çalışmayacağını biliyordum. Kardeşimle ilgilenmesi konusunda Lachlan'a güveniyordum. "Ama açıkça mutsuz olduğun halde neden bunu yapmaya bu kadar kararlı olduğunu sorabilir miyim? Seni hiç bu kadar mutsuz görmemiştim."

Başını kaldırıp tavana baktı. "Ben iyiyim."

Hayal kırıklığım arttı. "Benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Bu konuda sana güvendim. Sen neden bana güvenemiyorsun?"

"O kadar basit değil."

"Yani, endişelenmem gereken bir şeyler mi oluyor?" "Hiçbir şey yok. Ben iyiyim."

Öfkeyle sandalyemden kalktım. "Konuşmak istediğinde burada olacağım. Ama sen bana yalan söylerken oturup bunu kabul etmeyeceğim."

"*Bu*," diye tersledi. "İşte bu yüzden burada

olamam." "Neden?"

"Çünkü ortada konuşacak bir şey yokken konuşmam için başımın etini yiyorsunuz."

Yalan.

Ama onun sözleri beni olduğum yerde durdurdu. "Tamam. Ya hiçbirimizin bunu yapmayacağını garanti edersem?"

... eve gelir misin?" "Lachlan

kendine engel olamıyor."

"Lachlan, ister inanın ister inanmayın, şu anda hamile karısıyla oldukça meşgul ve bebek doğduğunda daha da meşgul olacak. Mac ve Arro için de aynı şey geçerli. Çocuklar Thane'i meşgul ediyor. Ve sen her şeyi kaçıyorsun, kardeşim. Artık seni o kadar mutlu etmediğini söyleyebilirim. Bence bizim seni özlediğimiz kadar sen de bizi özölüyor." "

Gözlerinde duygu parıladı ve zorlukla yutkundu. "Elbette hepinizi özölüyorum."

"O zaman eve gel. Diğerleriyle konuşacağım ve seni rahatsız etmenin ya da sorgulamanın menüde olmadığını bilmelerini sağlayacağım."

Tekrar derin bir iç çekti. "O kadar basit değil. Lachlan bunu basit bir şeymiş gibi gösteriyor ama imza attığım filmleri öylece bırakıp gidemem."

"Evet, yapabilirsin. Bu her zaman olur."

Brodan elini yüzünde gezdirdi ve sessizce, "Çok yorgunum," dedi. "O zaman eve gel."

Hayatımın en uzun dakikası gibi gelen bir sürenin ardından başını salladı. "Bunu düşüneneğim. Söz veriyorum." Tanımadığım başka bir korumayla birlikte kardeşimin özel odasının dışında duran Brodan'ın koruması Walker'a başımı salladım. Bekleme odasında kardeşlerimle kısa bir toplantı yaptıktan ve onlara söz verdiğim şeyi açıkladıktan sonra, isteksizce de olsa Brodan'ı uzaklaştırmayacaklarını kabul ettiler.

ona neler olduğunu anlamak için çok fazla baskı yapıyordu.

Ery sessizce, "Belki de evde olmak onun doğal olarak sana güvenmek istemesine neden olur," diye önerdi. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum," diye onayladı Regan.

"Tamam." Lachlan başını salladı. "Geri çekileceğim. Tabii bu işten sonra eve dönmezse, o zaman onu fiziksel olarak geri çekerim. Ya da güvenlik ekibim getirecek."

Robyn gözlerini devirdi. "Onu yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamazsın." "Evet, yapabilirim."

"Onu ne zaman taburcu edecekler?" Mac sordu. Eilidh'i kollarında tutuyordu ve Eilidh uykuya dalmıştı.

Lewis yanıımızdaki donuk vinil sandalyede uyukluyordu.

"Birkaç saat. Siz gidin." Lachlan onlara el salladı ve uykulu Eilidh'e uzandı. "Git düğün gecenin tadını çıkar. Robyn ve ben çocuklarla ilgileniriz."

"Ben de burada kalacağım," dedim. "Brodan'ın eve gittiğinden emin olacağım." "Ben de seninle kalacağım." Ery kolumu okşadı.

"Emin misin?"

"Elbette."

Kolumu ona doladım ve kendime çektim. Çürük nedime elbisesinin üzerine benim kilt ceketimi giymişti.

Ailemizi hastaneden yürüyerek çıkardık. Yeni evli çiftler için büyük günlerinin nasıl sona erdiğine dair bok gibi hissettim, ama Brodan'ın daha kötü hissettiğini hayal ettim. Neyse ki her iki çift de yılın ilerleyen zamanlarında balayı için rezervasyon yaptırmışlardı, böylece bu gece Bro için

endişelenerek uçmak zorunda kalmayacaklardı.

Ery uzun süre Arro'ya sarılırken kenarda durdum ve telefonum eteğimin üzerine takılı sporranın içinde titreşti. Çıkardığımda e-posta bildirimini görünce nabzım titredi. Ona dokundum ve e-posta açıldı.

Seni unutmadığımı söylemiştim. Ve şimdi görüyorum ki kendine bir kız bulmuşsun. Eredine.

Ne güzel bir isim. Onu daha yakından tanımak isterim.

Sikeyim.

Siktir. *Siktir.*

Ellerim öfkeyle titreyerek otoparkta Lachlan'ın Eilidh'i Ardnach Range Rover'ın arka koltuğuna oturttuğu yere doğru yürüdüm. Hepimiz araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğumuzdan, malikâneneden gelen şoförler bizi hastaneye götürmek üzere Gloaming'e varmışlardı.

Arabanın kapısını kapattıktan sonra kardeşimin kolunu tuttum. Kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Ona e-postayı gösterdim.

Yüz ifadesi karardı. "İhtiyacımız olan tek şey

bu." "Biliyorum."

"Bana iletin. Nylah'a araştırmasını söyleyeceğim." Şu anda Regan'la sessizce konuşmakta olan Ery'ye baktı. "Belki ben daha fazlasını öğrenene kadar ona söyleme. Elimizde sağlam bir bilgi olmadan onu endişelendirmenin anlamı yok."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Nihayetinde bu size kalmış. Ama uzun bir gün oldu ve ona bunu gösterirsen uyuyamayabilir."

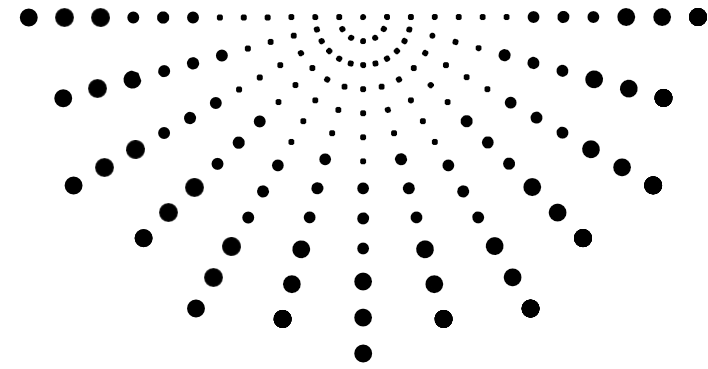
Ery'den bir şeyler saklamak ya da ona kırılğan biriymiş gibi davranmak istemiyordum. Yine de bir yanım acaba

Lachlan haklıydı. Belki de e-postanın nereden geldiğini öğrenene kadar ona söylememek daha iyiydi. Lanet olsun. "Artık onu gözümün önünden ayıramayacağım."

"Garip davranmamaya çalış, yoksa bir şeyler olduğunu anlar." Bir elini omzuma sıkıştırdı. "İhtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım." Ama umarım buna gerek kalmaz.

EREDİNE

Düğünden ve Brodan'ın çöküşünden sonraki birkaç gün Adair ailesi için tam bir kasırga olmuştu. Ben malikânedeki işime geri dönerken, Arran gün boyunca turistlerin Gloaming'e akın etmesi ve konuk odalarındaki çalışmaların tamamlanmaya doğru ilerlemesiyle iş başında koşuşturuyordu. Geceleri birlikte ancak bir iki saat geçirebiliyorduk. Brodan çekmekte olduğu film için Vancouver'a geri dönmüştü ama Arran bana Lachlan'ın, Brodan'ın özel güvenlik ekibiyle birlikte malikanede kalan, Brodan'ın uzun süredir koruması olan Walker'a, Brodan'ın sağlığı hakkında Lachlan'ı bilgilendirmesi karşılığında bir ikramiye teklif ettiğini söyledi. Walker parayı reddetmişti, bu bile başlı başına şok ediciydi ama Lachlan'a kardeşlerine göz kulak olacağına dair söz vermişti.

Arran bana hastane odasındaki konuşmayı ve Lachlan'ın Brodan'ın menajerini nasıl kovduğunu ve Brodan'ın kariyerinin menajerliğini geçici olarak nasıl üstlendiğini anlattı. Brodan'ı, Lachlan'ın kendisini yönetmesine razı olmasaydı daha fazla mücadele edeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Bu da bana, "Ben iyiyim" şeklindeki soğukkanlı ifadelerinin ve mesafeli davranışlarının altında, ailesine hâlâ ihtiyaç duyduğunu ve ailesini yanında görmek istediğini söylüyordu.

Lachlan Brodan'ı uygun olmayan projelerden çekti ve Kanada'daki filmde sonra programını temizledi. Yaklaşan büyük bir film için basın turuna çıkması gerekiyordu ama Lachlan onu da iptal etmeyi planlıyordu. Çekimler biter bitmez altı hafta içinde İskoçya'ya dönmek üzere Brodan'ın uçağını ayarlamıştı bile.

Brodan'ın yetişkin bir adam olduğunu düşünürsek, şahsen bunun çok zorlama olduğunu düşünmüştüm ama Arran kardeşini Ardnach'ta mola vermeye zorlama planına katılmış görünüyordu. Bu da bana Brodan için gerçekten endişelendiğini söylüyordu.

Adair'lerin geri kalanına gelince, küçük bir balayı için bungalovlarına yerleşen Arro ve Mac'i görmemiş ve onlardan pek haber alamamıştım. Regan ve Thane çocuklarla her zamanki gibi meşguldü ve Regan, Robyn'in çocuk odasını tasarlamasına yardım ediyordu.

Her şey bir şekilde normale dönmüştü, muhtemelen bu yüzden Arran'ın aldığı garip e-postaları unutmuştum. Ertesi Salı akşamı işten eve döndüğümde, ön kapımda duran canlı çiçek vazosunun uğursuz bir şey olarak algılanmamasının nedeni de buydu.

Verandaya doğru yürürken sırttım ve Arran'ın tanıdığım en romantik adamlardan biri olduğunu düşündüm. Çömelip uzun saplı, muhteşem kırmızı güllerin kokusunu içime çektim ve aralarından bir kart kopardım.

Kartın üzerindeki yazıları okurken içimi soğuk bir mide bulantısı kapladı.

Seni unutacağımı düşünmedin, değil mi? Bana ait olanı asla unutmam. Yakında görüşürüz.

Aklıma hemen Arran'ın e-postaları geldi. Kartı zehirle kaplanmış gibi yere bıraktım ve arabama koştum. Kendimi arabanın içine kilitleyerek el yordamıyla cep telefonumu buldum, hızlı aramayı tuşlarken adrenalin ellerimi titretiyordu.

"Telefonu aç, telefonu aç, telefonu aç," diye bağırdım hat çaldığında. Sonra tık. "Muhteşem, seni sonra arayabilir miyim?"

"Birisi verandama içinde ürkütücü bir kart olan çiçekler bırakmış." "Neredesin sen?" Arran havladı.

"Arabamda, garaj yolumda. Kapılarım kilitli."

"Hemen oradan çıkın. Köye doğru sür. Ortada buluşacağız."

* * *

Otuz dakika sonra, kulübeme geri dönmüştük. Arran her yeri karış karış kontrol etmişti ve şimdi de kamera kayıtlarını inceliyorduk.

Öğlen saatlerinde bir arabanın evimin önüne yanaşmasını ve bir kadının arabadan inmesini izledik. Arka taraftaki çiçek vazosunu aldı ve verandaya doğru yürüdü. Kapımı çalarken yüzü açıktı.

"Bu Beth." Bethany's Flower Pot'un, yani Ana Cadde'nin bir sokağında bulunan çiçekçinin sahibiydi. "Onu arayıp bize bilgi verip veremeyeceğini öğrenmemiz gerekecek," dedi Arran, yüz hatları

Bana döndüğünde endişeyle gerilmişti. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Başımı salladım, ses tonundan hoşlanmamıştım.

"Bir e-posta aldım. Cumartesi gecesi Brodan hastanedeyken."

Gerildim. "Ürkütücü bir e-posta mı?"

"Evet. Ama bu sefer senden ismen bahsediyordu." Cep telefonunu çıkardı, ekrana birkaç kez dokundu ve sonra e-postayı kaldırdı. Okudum, daha önceki mide bulantım geri gelmişti.

E-postadan başımı kaldırıp Arran'ın yüzüne baktığımda öfke seline kapıldım. "Neden bana söylemedin?"

"Yapacaktım. Ben sadece... Nylah bir şey bulana kadar beklemek istedim. Bizim için izini sürecektir ama şu anda başka bir müşteri için bir işle uğraşıyor. Ama Lachlan buraya geldiğinde, ona teslim etmesi için baskı yapmasını isteyeceğim. İşte şimdi" -yemek masamın üzerindeki bukete kaşlarını çattı- "işler kızıştı."

Arran, şu anda yolda olan Lachlan ve Mac'i aramıştı. Ama şu anda bu umurumda değildi. Arran'ın bunu benden saklamış olması umurumdaydı. "Bana söylemeliydin."

"Yapacaktım. Senden asla saklamayacaktım."

"Aldığında bana söylemeliydin."

"Üstüne gitmek istemedim. Brodan'la berbat bir gece geçirdik ve sana e-postayı gösterirsem

çıldıracağını düşündüm ve bunu senin için istemedim."

Nereden geldiğini anlasam da bir şeyi anlamasına ihtiyacım vardı. "Şimdi

Bir ilişki içinde olduğumuzu, aramızdaki şeylerin farklı olduğunu ve benim seni korumak istediğim gibi senin de beni incitici şeylerden korumak istediğini biliyorum. Ama bana hiçbir zaman gerçeklerle başa çıkabilecek kadar güçlü değilmişim gibi davranmadın ve şimdi de davranmanı istemiyorum. Arro ve kızların yıllar süren çabalarına kıyasla senin birkaç hafta içinde hayatıma girmene neden izin verdiğimi biliyor musun?"

"Bulldoze?" Kaşlarını çatı.

Sırıttım. "Evet, Bulldoze. Seni herkesten daha hızlı içeri aldım. Kısmen aramızdaki bu inanılmaz bağ yüzünden, ama çoğunlukla, o zamanlar, bana herkesin etrafında parmak uçlarında dolaşmak zorunda olduğu narin küçük bir çiçek değilmişim gibi davrandığın için. Uzun zamandır görmediğim bir şekilde görüldüğümü hissettirdin. Benden hiçbir şey saklamadın. Her zaman dürüsttün. Senden buna ihtiyacım var, Arran."

"Bunu benden aldın." Beni kollarımdan tuttu ve başını eğerek gözlerimin içine derin derin baktı. "Bir daha asla senden bir şey saklamayacağım."

Sesindeki samimiyeti duyunca başımı salladım, o da rahatlatarak beni kollarına aldı ve bu yeni tehdidin ne anlama gelebileceğini sessizce düşünürken bana sarıldı.

* * *

Çok geçmeden, çiçek siparişinin internet üzerinden yapıldığını ancak polis işin içine girmediği sürece ayrıntıları veremeyeceğini söyleyen Beth'i aradıktan sonra Lachlan ve Mac geldi.

Kulübeme girdiklerinde yüzleri asıktı ve ben birbiri ardına kucaklaşıyordum, iyi olduğuma dair verdiğim sözler kulak ardı ediliyordu. Evet, korkmuştum. Tabii ki korkmuştum. Ama bunu çözene kadar sakın kalmaya kararlıydım.

Kartı inceledikten sonra birbirlerine baktılar ve Lachlan bize döndü. "Nylah bu sabah benimle temasa geçti. Bir sosyal medya platformunda senin ve Eredine'in bir videosunu keşfetmiş. Nylah'ın yazılım programı sadece anahtar kelimeleri tespit ediyor ve bu yüzden ayda bir kez kendisi daha karmaşık bir kontrol yapıyor. Video, bu yaz Ardnock'ta takılan o sinir bozucu lanet gazeteci tarafından yayınlanmış. Senin ve Ery'nin öpüştüğünüz, birlikte yürüdüğünüz ve Ana Cadde'de konuştuğunuz bir montaj. Videoda ikinizin de adını vermiş. Nylah videoyu silmiş ama bulmadan önce iki hafta boyunca yayında olduğunu ve yarım milyondan fazla izlendiğini söyledi. Bu gece gelip sana söyleyecektim ama sonra bu ..." Çiçekleri işaret etti.

Ve işte sakinliğim gitti.

Tam anlamıyla panik beni bayıltmakla tehdit ediyordu. Nefesimi tutmaya çalışarak onlardan uzaklaşırken kulaklarımda uğultular duydum.

"Ery?" Arran bana dokundu ama kendimi klostrofobik hissederek

irkildim. Çiçekler ve kart şimdi yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Daha önce de Kia'ya çiçekler, hediyeler ve ürkütücü kartlar göndermişti- "Bu o." Lachlan'a ters ters baktım. "Ezra'ydı, değil mi?"

Lachlan, korkmuş bir hayvana yaklaşır gibi bana doğru yürürken ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "İlk yaptığım şey nerede olduğunu kontrol etmek oldu ve Washington'da olduğunu öğrendim. Bundan bahsetmek istemezdim ama yıllardır bu adam hakkında mümkün

olduğunca çok bilgi toplamaya çalışıyorum. Kolay olmadı ama birçok kadının canını yaktı, Ery. Kanıtlar artıyor ve umarım yakında peşine düşmek için yeterli tanık ifadesine sahip olacağız."

"Kazmayacağını söylemiştin!" Hiç rahatlamamış bir halde ağladım. "Onu buraya getireceksin!"

"Benim olduğumu bilmiyor. Çok sağduyulu ve işlerinde iyi olan özel dedektifler tuttum. Bu, hafife aldığım bir şey değil. Ve şu anda bulunduğumuz noktaya gelmem uzun zamanımı aldı."

"Bunu ona neden söylemedin? Ya da bana? Sana doğrudan sordum ve sen yalan söyledin," dedi Arran, tüylerini diken diken eden sessiz bir tavırla. Lachlan'a kafasını koparmak istiyormuş gibi baktı.

"Yalan söyledim çünkü Ery'ye söyleyeceğinden endişelendim ve paniğe kapılmasını ya da umutlanmasını istemedim." "O camdan yapılmış değil, Lachlan. Gerçeği öğrenmeyi kaldırabilir. Bunu saklamamalıydın.

ondan."

Mac de kavgaya katıldı. "Bunun Ezra olması mümkün değil. Arran yıllardır bu tuhaf e-postaları alıyor ve Ery'den ilk kez bu e-postalarda bahsediliyor. E-postaları gönderen kişinin videoyu internette gördüğünü ve Arran'ı korkutmak için Ery'yi kullandığını varsaymak mantıklı. Odaklanmamız gereken yer burası."

Sözleri içime işledi ve kendimi Mac'in söylediklerini anlamaya zorladım. Muhtemelen haklıydı. Her şey Arran'ı taciz eden kişinin o olduğuna işaret ediyordu. Yine de Lachlan'a hâlâ çok kızgındım.

"Tamam." Yumruklarımı sıktım. "Buna odaklanacağız. Ama

Lachlan..." Bana şefkatli ve endişeli bir bakış attı.

Yine de bunu söylemek zorundaydım.

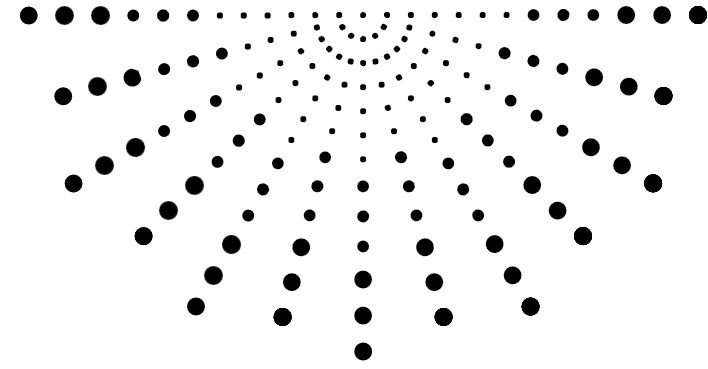
"Benim için yaptıklarına minnettarım-" "Ery-"

"Hayır, bırak da bitireyim." Bakışlarını tuttum. "Yapacağın hiçbir şey bu minnettarlığı ortadan kaldırmayacak. Ama bana en ufak bir esintide ikiye bölünecek narin bir çiçekmişim gibi davranmayı bırakmalısın. Ben yetişkin bir kadıyım. Erkek ve kız kardeşlerin de yetişkin. Ve hepimizin sana her zaman ihtiyacı olacağını düşünsem de, sorunlarımızı çözmekten tek başına sen sorumlu değilsin. Ben kırılgan değilim, onlar da artık bir ebeveyne ihtiyaç duyan çocuklar değil. Her şey sana bağlı olmak zorunda değil. Artık bir takım olalım. Bizi de işin içinde tut. Kararları bizimle *birlikte al*, bizim için değil. Tamam mı?"

Lachlan şaşkınlıkla bana baktı.

Arran'a ve omzunun üzerinden Mac'e baktığı bir anlık garip bir sessizlikten sonra Lachlan bana döndü ve yavaşça başını salladı. "Pekâlâ."

ARRAN

Sadece terden kayganlaşmış tenimi okşayan sabah esintisine konsantre olmak daha kolaydı. Ayaklarımın altındaki altın sarısı kumun sıkışmasını izlemek, suyun ritmik ve yumuşak bir şekilde kıyıya doğru aktığını hissetmek, tuzlu havayı içime çekmek ve güneşin bulutların arasından yumuşak ışık huzmeleriyle süzülüşünü izlemek.

Uzakta, toprağın denize döküldüğü yerde koyu yeşil tepeler beliriyor ve bana Ardnoch'tan kaçışımı hatırlatıyordu.

Bu düşünce, koşuya ve çevreme olan yoğun odağımı kesti. Ery.

Yan tarafıma baktım ve onun hiçbir yerde görünmediğini fark ettim. Paniğe kapıldım ve omzumun üzerinden bakarak tökezledim. Onu yaklaşık yüz metre geride gördüğümde paniğin yerini rahatlama aldı.

İçime bir huzursuzluk çöktü. Koşmaya devam etmek istedim ama kendimi hareketsiz durmaya, onun bana yetişmesini beklemeye zorladım. Sonra saatime baktım ve her halükarda geri dönmemiz gerektiğini fark ettim. Onunla buluşmak için koşarken yüzüne uzun süre bakamadım. Arkasında bir köpek suya doğru koşuyordu. Sahibi sahilin ilerisinde, karavan parkına doğru ilerleyen koyu bir noktaydı. Burası öğlene kadar kalabalıklaştırdı.

Karşılaştığımızda Ery, "Birden havalandın," dedi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Geri dönmemiz gerekiyor." O daha soru sormadan ben koşmaya başladım. Suçluluk duygusu onu geçmemi engelledi ve sahilde otoparka doğru ilerlerken adımlarımızı değiştirmedik.

Bana baktığını hissedebiliyordum ama bunu düşünmek istemiyordum. Onunla birlikte pansiyonunda kaldığım gerçeğini düşünmek istemiyordum çünkü ondan bahseden e-postayı aldığımdan beri her gün yeni bir hediye alıyordu. Tüm hediyeler, kişinin onu yakında göreceğini ima eden kartlarla birlikte geliyordu. Ery, travmatik geçmişi düşünüldüğünde, tahmin edebileceğimden daha iyi idare ediyordu. Ama sessiz ve umutsuzdu, korkusu zoraki gülümsemelerin ardına gizlenmişti.

Hepsi benim yüzümden.

Bu boku onun hayatına geri getirdim. Ünlü kardeşlerim olduğunu ve insanların benim fotoğraflarımı çektiğini umursamazca görmezden geldim. Bu ilk kez olmuyordu. Tayland'da bu

durumdan kurtulmuştum ama Lachlan büyük bir aksiyon yıldızı olduktan sonra Arro ve ben de dergilerde ve internetteki makalelerde yer aldık. Bu ilk değildi.

sık sık olur, ama oldu.

Ve eve geldiğimde, köyde dolaşan bir gazeteci olduğunu bildiğim halde, o şey bana dokunmamış gibi davranmıştım. Lanet bir mağara adamı olmaya ve Eredine'in benim olduğunu herkesin bilmesini sağlamaya o kadar odaklanmıştım ki, sonuçlarını düşünmeden onu herkesin içinde öpmüş ve sarılmıştım. Onun ilgi odağı olmama ihtiyacını, mahremiyet ihtiyacını düşünmeden.

Tıpkı dört yıl önce Tayland'da suya atladığım zamanki gibi çünkü tek düşündüğüm kendim ve o anda ne istediğimdi. Ve Colin benim bencilliğim yüzünden öldü.

Şimdi Ery'i de tehlikeye atacağım.

Ona bir şey olursa yıkılırdım. Ve eğer benim yüzümden ona bir şey olursa, bu asla geri dönemeyeceğim türden bir kırılmaydı.

Bu işin arkasında kimin olduğuna dair hâlâ bir cevabımız yoktu. Son e-posta Bordeaux'daki aynı internet kafeyi işaret ediyordu, bu yüzden Nylah kafenin güvenlik kameralarına erişmeye çalışıyordu. Bana e-postanın gönderildiği andaki görüntüleri gönderecekti, böylece birini tanıyıp tanımadığımı kontrol edebilecektim. O zamana kadar karanlıktaydık.

Ne olduğunu anlamadan kum tepelerini aşp sahildeki otoparka geri dönüyorduk. Koşu ayakkabılarımdaki kumu gevşetmek için ayak parmaklarımı SUV'un lastiklerinden birine vurdum ve yolcu tarafındaki Eredine'in de aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Arabaya bindik ve ben motoru çalıştırırken o koluma dokundu. Güzel yüzü yerine zarif eline baktım.

"Arran... neler oluyor?" diye sordu sessizce, sesinde endişeli bir titreme vardı.

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunarak, sahte bir gülümseme ve "yok bir şey" diyemedim.

On

u. Tek yapmak istediğim onu beni taciz eden her kimse ondan korumaktı.

Bu da onu ateş hattından uzaklaştırmak demekti.

* * *

EREDİN

İşe gitmek için giyinirken sinirlerim bozulmuştu. Arran bütün hafta mesafeliydi ama bu sabah daha kötüydü. Sanki orada olduğumu unutmuş gibi sahilde önümden koşmuştu. Sonra dönüş yolunda arabada konuşmayı reddetti. Kendimi bir hayalet gibi hissetmeye başlamıştım ve sabrım tükeniyordu.

Öfke ve hayal kırıklığı k a b a r d ı, çünkü öfke korkudan daha kolaydı. Açıkçası, Arran'ı kaybetmekten çok korkuyordum. Nedenini bilmiyordum ama birinin benden uzaklaştığını anlıyordum.

"Hazır mısın?" Yatak odasına doğru yürüdü.

Bana tam olarak bakmamaya başlamıştı ve bu beni de kızdırıyordu.

Kaşlarımı çattım, cep telefonumu kaptım ve onu iterek geçtim. Oturma odasına doğru yürürken ve kapının yanındaki ayakkabı rafından en sevdiğim iş ayakkabılarımı alırken beni takip ettiğini duydum.

"Ery?"

Patlamak üzere olduğumdan korkarak onu görmezden geldim. Bunun yerine ayakkabılarımı giydim v e yemek masasından çantamı aldım.

"Ery?" Arran görüş alanına girdi.

Kaşlarını çatarak bana bakarken ben de ona ters ters baktım. "Oh, şimdi de konuşmak mı istiyorsun? Şimdi de göz teması mı kurmak istiyorsun?"

Arran yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı.

Korku nabzımı hızlandırdı. "Neler oluyor? Bütün hafta boyunca bana tek kelime bile etmedin, kendi kafanın içinde kilitli kaldın."

"Sen de sessizsin."

"Ama seni dışlayan bir şekilde değil. Bana her dokunduğunda gerilen ben değilim." Bu doğrudu. Son birkaç gündür dokunuşlarımdan uzaklaşıyordu ve bunun canımı ne kadar acıttığından nefret ediyordum.

Elini yüzüne sürerek iç geçirdi, sanki tüm bu konuşma sabrını zorluyordu. "Bunu işten sonra konuşabilir miyiz?"

"Hayır, bunu hemen şimdi konuşmak istiyorum. Sana neler oluyor böyle?"

Sonunda gözlerimin içine baktı.

Ama yüz ifadesi beni üşüttü.

Bakışlarında çok şey vardı ama suçluluk duygusu beni korkutuyordu. Ayrılmadan hemen önce bu bakışı takınan erkek arkadaşlarım olmuştu.

Midem bulandı.

"Sanırım..." Tereddüt ederken çenesindeki kaslar titriyordu. Ama sonra, "Bence aramıza biraz mesafe koymalıyız. Sadece tüm bunlar olurken. Böylece beni taciz eden her kimse, artık benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünecek. Güvende olursun."

Ciddi olamazdı. "Benden ayrılmak istiyorsun... beni kurtarmak için mi?" "Aynen öyle."

"Peki bu kişiyi bulduğumuzda ve her şey bittiğinde ne olacak? Tekrar bir araya gelip hiç olmamış gibi mi davranacağız?"

Arran bana acımasızca baktı ama cevap vermedi. Oh.

Korkunç bir acı içimi kesti, göğüs kemiğimin altında bir yanığa dönüştü. Hissi hafifletmek için o noktayı ovmak istedim. Ama ona bunun ne kadar acı verdiğini görme zevkini tattırmak istemiyordum.

Tüm bu takip olayı ayrılmak için bir bahaneydi. Bana bunun kalıcı olduğunu söyleyecek kadar erkek değildi.

Nedenini sormak istedim. Gerçekten neden?

Şimdiden sıkılmış mıydı?

Gerçekten de sadece bir oyuncu muydu, birinin erkek arkadaşı olmak için yaratılmamış mıydı?

"Robyn ve Lachlan ya da Mac ve Arro'nun yanına taşınmanı istiyorum. Sadece bu durumu çözene kadar. Burada yalnız kalmanı istemiyorum."

Burada yalnızdım. Bundan emin olmuştu. Ve aptalca bir şekilde ona bağımlı olmama izin verdim. Kendimi onun varlığına alıştırmıştım.

"Geçmişte bu tür şeyler yüzünden zaten Robyn ve Lachlan'la kaldım ve onlara tekrar yük olmayacağım."

"Sen bir yük değilsin," diye ısrar etti Arran, sinirlenerek.

Siktir et onu ve sinirini. "Kaçmaktan yoruldum. Saklanmaktan. Burada kalacağım. Bunu bu ilişkiden çıkmak için zavallı bir bahane olarak kullanmak istiyorsan, öyle yap. Ama ben hayatımı yaşamaya devam edeceğim."

Burun delikleri alevlendi. "Acıması bir bahane mi? Bu öyle bir şey değil. Seni *korumaya* çalışıyorum. Bu seni benden korumak anlamına gelse bile."

Bu da ne demek oluyor? Gözlerimi kısıtım. "Şu anda aklından neler geçtiğini bile bilmiyorum. Bana ipucu vermek ister misin?"

Omuz silkti. "Az önce söyledim ya."

"Tamam. Bu saçmalık ve bunu aştığımızı sanıyordum. Gitmek istiyorsan, Arran, git. Ama *asla* geri gelme."

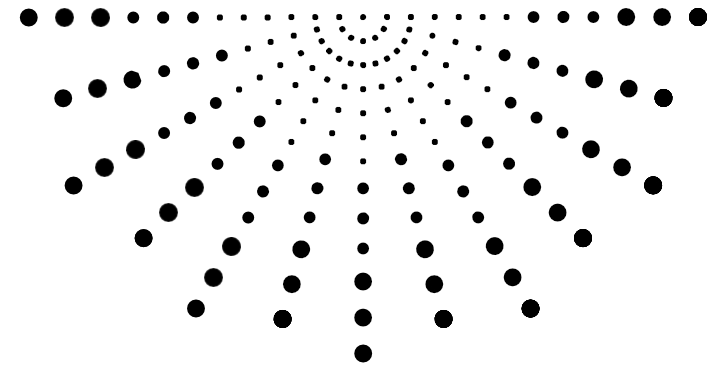
Yüzünde endişe gibi bir şeyin parladığını düşündüm. "Ery-"

"Beni duydun." Çantamı ve anahtarlarımı aldım ve kalbim küt küt atarak odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. "Kal. Ya da eşyalarını topla ve hayatımdan çık git. Temelli olarak." Kapıyı arkamdan kapattım ve verandadan arabama doğru koştum.

Bir araba kovalamacasıındaymışım gibi yola çıktım ve ancak yola çıktıktan sonra gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

O kadar sert düştüler ki kenara çekmek zorunda kaldım.

ARRAN

"Eğer gitmek istiyorsan, Arran, git. Ama asla geri dönme."

Lachlan'ın mutfağında oturmuş, en büyük ağabeyimin önüme koyduğu birayı yudumlarken Eredine'in sözleri kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Kendime bunun en iyisi olduğunu ve tüm bunlar sona erdiğinde Ery'yi bana bir şans daha vermesi için ikna edebileceğimi söylemeye çalışıyordum.

Eğer bir şansa daha layık olsaydım.

Daha az bencil olmayı ve istediğimi almadan önce düşünmeyi öğrenebilseydim.

Midem bulandı, biranın da yardımı olmadı ama yine de bir yudum daha yuttum.

Arro ve Mac, Ery'lere gideceklerine ve onu şimdilik kendileriyle kalmaya ikna edeceklerine söz vermişlerdi. Arro, onu sağ salim eve getirdiklerinde bana haber vermek için mesaj atacağını söylemişti ama henüz bir haber almamıştım.

"Regan'la vakit geçirmek için yan odaya gidiyorum." Robyn başımı telefonumdan kaldırmamı sağladı. Mutfak tezgahındaki bar taburesine oturdum. Robyn bana endişeli bir bakış attıktan sonra eğilip Lachlan'ın ağzının kenarını öptü.

Başını onun için eğerken eli otomatik olarak karnını sıyırdı ve karısıyla şefkatli bir bakış paylaşıırken onu kıskandım.

O gittiğinde, Lachlan benimkinin yanındaki tabureye oturdu. Beni inceledi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Neden Ery ile değil de buradasın?"

"O güvende," diye söz verdim ona. "Mac ve Arro onunla birlikte." "Bu benim soruma cevap değil."

"Thane'i bekleyelim." Kardeşlerimden bu gece benimle buluşmalarını istemiştik çünkü Ery'yle yaşadığım o korkunç hesaplaşmadan sonra bu korkunç gizemi çözmek için yanıp tutuşuyordum. Kimin ve neden peşimde olduğunu bilmek istiyordum.

Geçmişimde buna neden olabilecek aklıma gelen tek bir şey vardı ve bunu kardeşlerime itiraf etmeyerek soruşturmamızı engelliyordum.

Onlara gerçeği söylediğimde hakkımda çok kötü düşünmemelerini umuyordum. Geçen yıl kendimi yeterince kanıtladığımı, bu kadar berbat olmamaya çalıştığımı anlamalarını ummak

zorundaydım.

Ve başarısız.

Eredine ile işleri destansı bir şekilde berbat ediyordum. Onu şimdiden özledim.

Lachlan'ın ön kapısının açılma sesi beni acınası düşüncelerimden kopardı. "Sadece ben!" Thane ortaya çıkmadan birkaç saniye önce seslendi.

Bize ve biralarımıza şöyle bir baktı, derin bir iç çekti ve buzdolabını açtı. Bir bira çıkarıp kapağını kapatırken ve karşımızdaki tezgâha yaslanırken bekledik. Hızlı bir yudum aldıktan sonra "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Lachlan bana işaret etti. "Buradaki Gizemli

Adam'a sor." Thane bana döndü.

Gergin bir şekilde nefes verdim.

Daha fazla düşünmeden onlara Tayland'da Colin'in başına gelenleri anlattım.

Sözlerim sona erdiğinde, başım utanç içinde öne eğilmişti. Brodan ve Eredine'nin bana şefkat göstermeleri, bunun benim hatam olmadığını söylemeye çalışmaları önemli değildi. Suçu üzerimden atamıyordum. Ve bir parçam, kendi berbat duygularımı doğrulamak için ağabeylerimin beni kınamasını bekliyordu.

Onun yerine Lachlan'ın elinin ensemde kıvrıldığını hissettim. Beni sıktı ve alnını alnıma bastırmak için eğildi.

Tek kelime etmedi.

Ve yemin ederim ki bu sessiz teselli ve şefkat eylemi beni kırdı.

Annemiz öldükten sonra ona sarılan üç yaşındaki çocuk ya da babamız öldüğünde kendini yeniden çocuk gibi hisseden yirmi yedi yaşındaki çocuk gibi ona dönüştüm.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken kardeşime sımsıkı sarıldım. "Özür dilerim," diye boğuk bir ses çıkardım. Lachlan'ın sesi sertti, "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi.

O kelimelerin büyülü olmasını istedim. Her zaman hayal ettiğim gibi suçluluk duygumu silmelerini. Ama olmadı. Ama geçen yıl ailemle birlikte kazandığım her şeyi kaybedeceğim korkumu hafiflettiler. Ağabeyimi bırakarak tabureme geri çöktüm ve Thane'e bir bakış attım.

Gözleri parlıyordu. "Keşke bunu yanında taşıdığını bize söyleseydin. Ama en azından Brodan senin için oradaydı."

"Evet. Aslında bunu duymak içimi rahatlattı." Lachlan iç çekti. "Bunun suçlusunun sen olmadığını düşünmeni sağlayamam, Arr. Bunun üzerinde çalışman gerekecek. Ama şimdilik olaya karışan kişileri araştırabiliriz. Colin'in soyadına ihtiyacım olacak."

Başımı salladım. "Ve oldukça ciddi bir kız arkadaşı vardı. Ölümünden beni sorumlu tuttu." Lachlan bir kaşını kaldırdı. "İsmine kesinlikle ihtiyacımız olacak."

"Ery biliyor mu?" Thane sordu.

"Evet, biz bir araya gelmeden önce ona söyledim. Lachlan'la sarhoş olduğumuz gece... Colin'in ölüm yıldönümüydü."

"Kahretsin," diye homurdandı Thane. "Keşke bilseydik."

"Artık biliyoruz." Lachlan beni inceledi. "Ery'ye Colin'in ölümüyle taciz arasında bir bağlantı olduğundan endişelendiğini söyledin mi?"

Karnım guruldadı. "Hayır. Ben... ben... yine sıçtım batırdım. Tıpkı Colin'le olduğu gibi." Haftalardır ilişkimizi gizli tutmak zorunda kaldıktan sonra Eredine'e olan sevgimi açıkça ifade etme ihtiyacımı anlattım. "Tam bir mağara adamıydım. Ne istediğimden başka bir şey düşünmüyordum. Ve daha iyi bilmeliydim. Bizi oraya ben koydum."

Thane kaşlarını çattı. "Bir dakika... Eredine'in bu işte bir rolü yok mu? O da bir

Ne yaptığını çok iyi bilen yetişkin bir kadının seni herkesin içinde öpmesi?"

"Aynı şey değil."

Lachlan bir kaşını kaldırarak, "Öyle hissettiğine eminim," dedi. "Yoksa bana o konuşmayı yaptığında sen orada değil miydin?"

İçimde yeniden suçluluk duygusu titreşti. "Ben... Ben bugün ondan ayrıldım."

Odadaki hava hızla değişti ve kardeşlerimin ortak öfkesini hissedebiliyordum.

"Aramıza mesafe koyarsam, belki bu her kimse, Ery'nin hayatımda bana karşı kullanılacak kadar önemli olmadığını düşünürse geri adım atar." diye açıklamak için acele ettim.

Kardeşlerim beni çok sinirlendiren bilmiş bir bakış attılar. "Peki Eredine buna ne dedi?" Lachlan sordu.

"Gitmek istiyorsan, Arran, git. Ama asla geri dönme."

İrkildim. "Bana geri dönme zahmetine girmememi söyledi. Asla. Ama bu sadece o anın sıcaklığı. Tüm bunlar bittikten sonra beni geri alması için onu ikna edebilirim."

O kadar uzun süre sessiz kaldılar ki zaten zayıf olan güvenim iyice sarsıldı. "Değil mi?"

Lachlan birasından bir yudum aldıktan sonra şöyle dedi: "Suçluluk duygusunu ve değer verdiğin kadını koruma ihtiyacını herkesten daha iyi anlıyoruz. Thane ve ben de o yollardan geçtik. Ama tecrübelerimize göre, yapacağınız tek şey onu uzaklaştırmak olacak. Kendisine cam gibi davranılmasını istemediğini özellikle söyledi. Bence bu, çözülmesi gereken bir sorun olarak muamele görmek istemediğini de gösteriyor. Onun incinmesini istemiyorsunuz ve bunu anlıyorum. Ama"-bir elini omzuma koydu ve nazik bir tonda sert sözler söylerken sıkı-"muhtemelen onu herkesin incitebileceğinden daha fazla incittiniz. Muhtemelen şimdi kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordur."

* * *

EREDİN

Uyandığımda bir an paniğe kapıldım. Yastık benim parfümüm ya da Arran'ın kolonyası gibi kokmuyordu ve oda olması gerekenden daha karanlıktı. Gözlerim alıştığında nerede olduğumu hatırladım.

Arro ve Mac'in bungalovdaki misafir odası şu anda kutularla dolu. Yeni evleri neredeyse hazırды ve taşınmak için toplanmaya başlamışlardı.

Bu Arran'ın evinin de neredeyse hazır olduğu anlamına geliyordu. Benim taşınmam gibi ciddi bir konudan bahsetmemiştik ama demirbaşlar ve kaplamalar konusunda fikrimi almak istemesi, bu fikri düşündüğü konusunda bana umut vermişti.

İçimi derin bir hüznün dalgası kapladı.

Ve onunla birlikte, öfke.

Yorganı iterek doğruldum ve bacaklarımı yataktan dışarı salladım. Komodinin üzerindeki çalar saate göre saat sabahın beşini biraz geçiyordu. Sabah koşusuna çıkmak için bolca zamanım vardı.

Kulübeye döndüğümde Arran'ın gittiğini ve Mac'in beni beklediğini görmek beni çok

yaralamıştı. Benden bir çanta hazırlamamı istedi ve "Arro hamile ve burada yalnız olduğun için strese girmesini istemiyorum" kozunu oynadı. Ben de ihtiyacım olanı aldım ve geceyi burada

Onlar.

Arran bir kez bile aramadı ya da mesaj atmadı.

Bu yüzden  ltimatomumla ilgili bir karar verdiğini tahmin ettim.

Göğüs kemiğimdeki ağrıyı ovuşturarak g zyaşlarımaya engel olmaya çalıştım. Telefonuma uzanıp ekranı açtım ve bir bildirim başlığında Arran'ın adını görünce donup kaldım.

Onu görmezden gelmek istememe rağmen bunu yapmadım. Mesajı kaydırarak açtım. Uzun bir mesajdı.

Özür dilerim.  ekip gitmemeliydim. Sadece incinmene sebep olmak istemedim. Bu sabah bir toplantım var ama   le yemeğinde buluşabilir miyiz? Yüz yüze özür dilememe izin verir misin?

Gözlerimi kırıpştırdığım yaşlar, içime dolan rahatlamayla birlikte döküldü. Bana karşı işlenen fiil tamamen affedilemez olmadıkça, hiçbir zaman kin besleyen biri olmamıştım. Kia aramızda kin tutan biriydi, bu yüzden Ezra Jefferson'ın zehirliliğini fark etmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

Ama bir şeye karar verdiğinde ona sadık kalırdı.

Ve Ezra hakkında kararını vermişti. Onu asla geri almayacaktı. Onu bunun için öldürmüştü.

Arran Adair her yönüyle Ezra Jefferson'ın tam tersiydi. Taciz olayını ilişkimizden çıkmak için bir bahane olarak kullandığından korksam da, bu sadece benim g vensizliğimden kaynaklanıyordu. Bu hâlâ incinmediğim anlamına gelmiyordu, özür dilemesini istiyordum. Ama onu kaybetmek de istemiyordum.

Cevap kutusuna bastım.

Tamam. Yine de benim evimde buluşalım. Bunu herkesin içinde konuşmak istemiyorum.

Hemen cevap vermedi ama uyuyor ya da duş alıyor olabilirdi. Eğer zaten uyanıksa, belki de sahilde bir koşu planlıyordu. Belki ona orada rastlardım ve her şeyi konuşabilirdik, böylece sabahımın boşa geçmesini dilemek zorunda kalmazdım.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde giyinip bungalovdan ayrıldım. On beş dakika sonra Ardnoch Plajı'ndaki otoparka geldiğimde park yeri boştu.

Arran'ın cipi görünürde yoktu.

Umudumu kaybetmemeye çalıştım çünkü ben koşarken hala ortaya çıkabilirdi.

Uzun yaz günleri, ben ıssız kumlarda koşarken güneşin çoktan yükseldiği anlamına geliyordu. Kıyı şeridi boyunca koşarken görünürde hiç kimse yoktu. Bugünün sabahı dünkünden daha parlaktı ve ben bunu iyiye alamet olarak kabul ettim.

Arran'la koşmaya başlamadan önce kulaklıkla koşuyordum. Ama birlikte yaptığımız koşular beni sahilin seslerinin, dünyanın en iyi şarkısının bile yenemeyeceği m kemm l bir senfoninin tadını çıkarmaya alıştırmıştı.

Birkaç mil aşağıda, kumda kayalar ve sudan başka bir şey olmayan bir molaya yaklaştığımda, döndüm ve otoparka doğru geri gitmeye başladım.

Uzakta gördüğüm bir figür nabzımın umutla daha hızlı atmasına neden oldu, ancak yaklaştıkça, kişinin şeklinden Arran olmadığını anlayabiliyordum. Aslında erkek bile değildi. Başka bir kadın sahilde bana doğru koşuyordu.

Sahil boyunca koşan tanıdığım tek kişi Robyn'di ama Lachlan ondan hamileyken onsuz koşmamasını istemişti ve bu onun için verdiği bir tavizdi. Doktorun, her zaman koşucu olduğu için egzersize devam etmesinin güvenli olduğunu söylemesinin ardından malikânenin kıyı şeridinde birlikte koşmaya başlamışlardı.

Yani ilerideki Robyn değildi. Arran olmadığı için hayal kırıklığına uğramış bir halde gözlerimi önümdeki patıkaya diktim; burada kıyı boyunca koşarken bıraktığım ayak izlerimden bazıları hâlâ

görülebiliyordu. Ciğerlerim gibi baldırlarım ve uyluk kaslarım da yanıyordu. Yine de her zaman buna değerdı, bir kez hissettiğim için

Bitti. O adrenalin gibisi yoktu. Dans etmek de aynıydı.

Bu bana Lachlan'ın stüdyoma bir bale barı kurmayı kabul ettiğini hatırlattı (hala kimin ödeyeceği konusunda tartışıyorduk) ve önümüzdeki hafta geliyordu, bu heyecan vericiydi. Arran'la geçirdiğimiz o geceden beri dans etmemiştim ama barre kurulduktan sonra akşamları orada çalışmayı planlıyordum.

Sahildeki yabancı, sarı saçlarını ve lacivert spor kıyafetlerini seçebileceğim kadar yaklaştı. Yüzünü tanıımıyordum, bu yüzden turist olduğunu düşündüm. Yaklaştığımızda, tam geçmek üzereyken ona dostça bir gülümseme verdim ama bana bakmıyordu.

O sırada yanımdan geçerken çevremde bir hareket gördüm ve refleks olarak ona doğru döndüğümde kadının bana doğru savrulduğunu gördüm.

Koşarken tökezledim, yumruğu engellemek için içgüdüsel olarak kollarımı kaldırdım ve ön kolumu kesen acıyla haykırdım. İşte o zaman bıçağı gördüm, artık kanlıydı.

Beni kesti, diye düşündüm, afallamışım.

Ancak korkmaya vakit yoktu çünkü bıçakla tekrar saldırdı. Sadece birkaç hafta önce dans ederken geri gelen kas hafızası gibi, Robyn'in kendini savunma derslerinin hafızası da devreye girdi ve saldırısını savuşturdum ve ayağımı dizinin arkasına çarpmak için etrafında döndüm.

Haykırdı, kuma düştü ve bıçağı tutuşunu kaybetti. Tereddüt etmedim.

Göğsünü kuma bastırdım ve silahı kaptığım gibi arkama, ulaşamayacağım bir yere fırlattım.

"Bırak beni!" diye bağırdı kadın.

Sorular için zaman gelecekti. Şimdilik, yoga pantolonumun cebindeki telefon için mücadele ederken onu güvende tutmak için mücadele ettim. Bunu yapmak için elimi her gevşettiğimde, neredeyse kurtuluyordu.

Bana bir ölüm perisi gibi bağıırıp çağıran hakaretlerini duymazdan geldim ve düşünmeye çalışırken gözlerim etrafımızda gezindi. Sonra, cennetten gönderilmiş melekler gibi, el ele yürüyen bir çift yaklaştı uzaktan.

Bağırdım, sözlerimi onlardan uzaklaştıracak çok fazla rüzgar olmadığına sevindim.

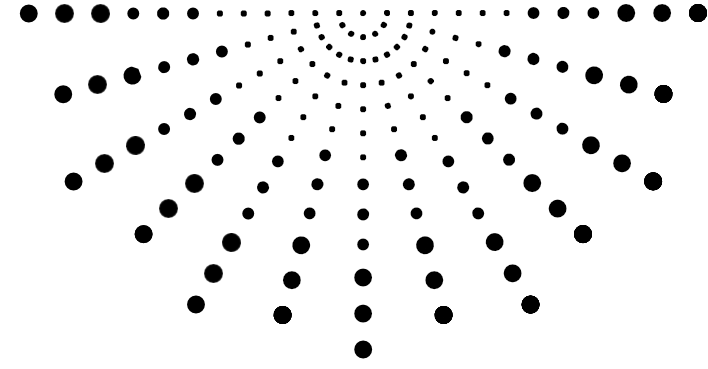
Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, çift yardım için çığlık attığımı fark etmiş gibiydi. Hızlarını artırıp bize doğru koşmaya başladılar.

Altımdaki deli kadının saçma sapan inkarları karşısında ne olduğunu anlatmaya çalışırken rahatlama beni ağlamaklı yaptı. Koluma baktıklarında, ne kadar kanadığımı o zaman fark ettim. O ana kadar acıyı hissetmemiştim bile. Ama uzun yarayı görür görmez kolumda bir ateş parladı.

Yalan söylemediğimi anlayan çift polisi aradı ve adam yardım gelene kadar saldırganı tutmama yardım etti.

Ne yazık ki, tam polis cipinin sahil boyunca bize doğru geldiğini gördüğümüzde, kan kaybı ve şok biraz fazla gelmeye başladı. En azından ben öyle sanıyordum çünkü bir an beni kesen deli kadının üzerinde otururken bir anda ambulansa uyandım.

ARRAN

Ery'nin peşinden ormanlık alanda koşuyordum. Bir şey onu kovalıyordu, onu korumam gerekiyordu ama ona her seslendiğimde kaçmaya devam ediyordu. Ne zaman ona yaklaştığımı düşünsem, elimden kayıp gidiyordu.

Şimdi ormanda bir çarpma sesi vardı ve o gittikçe uzaklaştıkça korkum on kat arttı.

Gürültü daha da arttı.

"Arran! Uyan!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ek bina. Ek binadaki yatağımdaydım.

Rahatlama beni terden nemlenmiş yastığıma doğru sarkıttı. Sadece aptal, lanet bir kâbustu.

"Arran!" *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.*

Ne oluyor lan? Lachlan'ın vuruşuyla yataktan fırladım. Boxer külotuma hızlı bir bakış tamamen çıplak olmadığımı hatırlattı, ben de kapıyı çekip açtım ve içeri dolan gün ışığına karşı gözlerimi kısıttım.

Lachlan bana kaşlarını çattı.

O gün için pahalı üç parçalı takım elbiselerinden birini giymişti.

"Saat kaç?" Yorgun gözlerimi ovuşturarak mırıldandım.

"Sabahın altısı. Erkencisin sanıyordum?" Kardeşim yanımdan geçip içeri girdi. "Genelde

öyleyimdir ama dün gece uykuya dalmam uzun sürdü." Gece yarısı Ery'ye mesaj atıp

ama mesajıma cevap vermemişti. Bu düşünceyle Lachlan'ı geçtim ve çaresiz bir adam gibi yatağımın üzerinden telefonuma doğru hamle yaptım.

Ery'den öğleden sonra onun evinde buluşmamı isteyen bir mesaj aldığımı gördüğümde Hope bana bir adrenalin patlaması yaşattı. Bir cevap yazarken omuzlarım gevşedi. Belki de aramızdaki sorunu çözebilirdim.

"Buraya telefonunla oynamanı izlemeye gelmedim."

Başımı kaldırıp kardeşime baktım. Bu sabah çok buyurgan görünüyordu. "Ne var ne yok?"

Buyurganlığı yerini ciddiyete bıraktı. "Haberlerim var. Bana verdiğin bir isim, Maranda Peters,

arkadaşın Colin'in kız arkadaşı..."

"Evet?" Telefonumu bıraktım ve tüm dikkatimi Lachlan'a verdim.

"Bordeaux Üniversitesi'nde çalışıyor. Deniz biyolojisiyle ilgili bir şey." "Bordeaux mu?" E-postaların geldiği yer.

"İnternet kafe oradaki kampüste."

"Siktir." Maranda'nın Colin'in ölümünü bu kadar uzun süre bana karşı tuttuğunu düşününce tüylerim diken diken oldu. O kızı hiç sevmemiştim ama Colin'i ondan aldığım için kendimi çok kötü hissediyordum. "Maranda mı? Bunca zaman?"

"Öyle görünüyor."

"Şimdi ne yapacağım?"

Lachlan cevap veremedi telefonum çaldı.

Arayan Eredine'di.

"Bunu almak zorundayım."

"Tabii ki."

"Hey, güzelim, ihtiyacım var-" diye cevap verdim, keşfettiğimiz her şeyi ağzımdan kaçırmaya hazırdım. "Ah, Arran'la mı görüşüyorsunuz?" diye araya tanıdık olmayan bir kadın girdi. İskoç aksanı vardı.

Uyanık bir şekilde yataktan kalktım ve Lachlan'a bir bakış atarak, "Ben Arran. Kız arkadaşımın telefonu neden sende?"

Lachlan sözlerimi duyunca başını salladı ve bir adım daha yaklaştı, ben de hoparlörü açtım.

"Benim adım Ashley. Kız arkadaşınıza Golspie'deki hastanede olduğunu bildirmek için sizi arayacağıma söz verdim. Bu sabah sahilde bıçaklı bir kadın tarafından saldırıya uğradı. Kocam ve ben yardım etmek için durduk."

Bıçaklı bir kadın tarafından saldırıya uğradıktan sonra neredeyse hiçbir şey duymadım.

"Arran?" Lachlan başını yüzüme doğru eğdi. "Arran?" Kaşlarını çatarak telefonu elimden aldı ve detayları öğrenmek için kadına bağırdı.

* * *

Neyse ki Golspie'deki hastane Caelmore'a sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. Lachlan'ın Range Rover'ının yolcu koltuğunda bundan daha uzun süre oturamazdım. Zaten benim ondan hız sınırını aşmasını istemem ve onun bunu reddetmesi yüzünden birbirimize dört beş kez laf atmıştık.

"Ben de Ery için endişeleniyorum ama bizi öldürmenin işleri nasıl düzelteceğini anlamıyorum!" diye bağırdı sonunda.

O zaman sustum ama gergin bir haldeydim ve ziyaretçi park yerine girer girmez arabadan atladım.

"Arran, bekle!" diye seslendi ama ben çoktan otoparkı koşarak geçmiş ve küçük devlet hastanesinin ana girişine girmiştım. Inverness'e uçakla nakledilmek yerine buraya getirilmiş olması yaralarının ciddi olmadığı anlamına geliyordu ve Lachlan telefondaki yabancının da bunu açıkladığını söyledi.

Ama şu anda mantıklı düşünmek dizginleri ele almıyordu.

Sadece Ery'yi görmem gerekiyordu.

Aceleyle resepsiyona gittim. "Kız arkadaşım mı?" Giriş yapmadan sordum. "O getirildi

bir bıçak yarası ile. Eredine Willows."

Resepsiyon görevlisi başıyla ani bir selam verdi ve bilgisayarını kontrol etti. "Evet, yarım saat önce getirildi. Doktor da onunla birlikte. Oturursanız, onu ne zaman görebileceğinizi size bildireceğiz."

"Onu hemen görmem gerek."

Dudaklarını büzdü. "Doktor tarafından tedavi ediliyor, bu yüzden korkarım bu mümkün değil." "Onun iyi olduğunu bilmem gerek."

"Efendim, küçük bir bıçak yarası ile kabul edildi. Mümkün olan en kısa sürede sizi bilgilendireceğiz."

Siktir et.

Döndüğümde Lachlan'ın resepsiyona doğru yürüdüğünü gördüm. "Onu görmeme izin vermiyorlar ama yarasının hafif olduğunu söyledi."

Başını salladı ve resepsiyondan çıkıp sol arka taraftaki çift kapıya doğru yürüdü. Aceleyle peşinden gittim ve geniş koridora girdiğimizde kardeşimin yanında yerimi aldım. "Nereye gidiyoruz?"

"Hafif Yaralanma Birimi."

Bölümün diğer çift kapısından geçmeden önce teşekkür etmek için sırtına bir tokat attım. Her birimiz bir tarafı tuttuk ve geçerken koğuşlara baktık.

Daha üçüncü koğuşa varmadan, tanıdık bir Amerikan aksanı duydum.

"O orada." Lachlan'ın koluna vurdum ve ikimiz de aceleyle koğuşa doğru koştuk ve hep birlikte içeri daldık.

Eredine bir yatakta dikilmiş, tavana bakıyor ve bir doktor ön koluna dikiş atarken sohbet ediyordu. "Hay sikeyim." Vücudunu taradığımda rahatlamış bir şekilde eriyip bir su birikintisine dönüştüm.

aksi halde zarar görmemiş.

Doktor kaba girişimiz karşısında kaşlarını çatarken bakışları bana kaydı. "Arran?"

"Muhteşem."

Alt dudağı titredi ve gözyaşları gözlerini aydınlattı.

Onun korkusunu görünce kalbim parçalandı.

Aceleyle diğer tarafına geçtim.

Onu tutmak için eğildiğimde doktor, "Dikkatli ol," diye uyardı. "Burada çalışmaya çalışıyorum."

Yanağına ve şakağına öpücükler kondururken, "İyisin," diye tekrar tekrar fısıldadım, ondan çok kendime. "Ben yanıdayım."

Ve yaptım.

Bir daha aramıza asla mesafe koymayacağım.

* * *

"Ben gerçekten iyiyim." Eredine elimi sıkmak için uzandı. "Telaşlanmayı bırakabilirsin."

Arkamdan gelen bir homurtu üzerine örttüğüm battaniyeleri iterek kanepeye uzanan kız arkadaşımın, yüzünde kocaman bir sırıtişla Ery'nin yemek masasına yaslanmış olan Lachlan'a bakmama neden oldu. "Senin derdin ne?"

Kardeşim başını salladı. "Yok bir şey. Sadece bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim." "Ne günü?"

"Küçük kardeşimin Robyn'in benim için kurduğu tuzağa düştüğü gün."

"Tanrım, böyle dediğini duymasına izin verme." Mac ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Bu benim isteyerek düştüğüm bir tuzak."

"Şimdi de tarihi yeniden mi yazıyorsun?" Eredine sordu.

Kıkırdadım çünkü bana Lachlan'ın Robyn Penhaligon'a aşık olduğunu kabul etmek istemediğini anlatmıştı.

"Nasıl oldu da bu iş bana döndü?" Lachlan ofladı pufladı.

"Çünkü ukalalık ediyordun." Mac ona alaycı bir bakış attı ve Ery'ye döndü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Cidden, ben iyiyim. Battaniyeye ihtiyacım yok." Sırıttı. "Yaz mevsimindeyiz." Ona mahcup bir gülümseme verdim.

Hastaneden döndüğümüzden beri ona annelik yapıyordum. "Ağrın iyi mi?" Mac sordu. "Böyle bir kesik canını yakabilir."

O bilirdi. Ery'nin koluna kaşlarımı çatarak baktım. Uzun bir yaraydı ama neyse ki çok derin değildi.

Doktor dikiş atmış ve enfeksiyondan korumak için bandajlamıştı.

"Birazdan ağrı kesiciye ihtiyacım olabilir ama şu anda iyiyim." Ery bana güven verici bir baş selamı verdikten sonra Mac ve Lachlan'a döndü. "Bu sabahki kadının kim olduğu hakkında bir bilginiz var mı?"

Ery'nin taburcu evraklarını beklerken Lachlan'ın anlattıkları karşısında damarlarımda öfke dolaştı. Lachlan konuşurken Ery'nin yanına oturdum ve elini elimde tuttum.

"Arran hastanede olduğunuz haberini almadan önce, o gece Arran'la birlikte Tayland'da ölen Colin'in kız arkadaşı Maranda Peters'i bulduğumuzu söylemek için yanına gelmiştim-"

Eredine elimi sıktı ve ben de onun sessiz tesellisine tutundum.

"-Bordeaux'da yaşıyor ve oradaki üniversitede çalışıyor. E-postalar kampüsteki internet kafeden geliyordu."

Eredine, "Sahildeki oydu," diye sonuca vardı.

Elini daha sıkı sıktım, suçluluk duygusu beni tüketmekle tehdit ediyordu. Eredine'in kaşları gözlerimde gördüğü şey karşısında endişeyle birbirine yaklaştı.

Ağabeyim devam etti: "Polisle konuştum ve evet, Maranda sana sahilde saldıran kadın. Parmak izlerini incelemişler ve İrlanda'daki iki eski erkek arkadaşının ona karşı taciz suçlamasında bulunduğunu tespit etmişler. Adamlarımızın son birkaç saat içinde elde ettiği bilgilere göre Maranda, Colin'in ölümünden beri Bordeaux'da yaşıyormuş. Bir erkek arkadaşına saldırdığı için tutuklanmış, ancak suçlamalar daha sonra düşürülmüş. Önceki geçmişi ve Colin'in ölümünün intikamını almak için Ery'ye saldırdığını itiraf ettiği göz önüne alındığında, polis onu kefaletsiz olarak tutuyor. İkinizle de görüşmek için yakında temasa geçeceklerini söylediler, bu yüzden kapının çalınmasını bekleyin."

"Ondan hiç hoşlanmadığımı biliyordum," diye homurdandım. "Colin onun için fazla iyiydi. Evlenme teklif edecekti biliyorsun... eğer yaşasaydı bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorsun." Ayağa kalkmak için elimi Ery'nin elinden çekmeye çalıştım ama o beni bırakmadı.

Muhteşem gözleri beni kanepeye yapıştırdı. "Bir daha kaçmayacaksın."

Tanrı aşkına, saldırıya uğramasının sebebi bendim. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu her gözümün önüne getirdiğimde irkiliyordum.

"Hey." Ery bir eliyle kolumu yatıştırdı. "Ben iyiyim. Ve bunun için Robyn'e teşekkür etmeliyiz." "Robyn mi?" Mac ve Lachlan sordu.

Ery gururla sırttı. "Onun kendini savunma derslerini hatırladım. Hemen geri döndüler ve dürüst olmak gerekirse, Maranda'nın onu yere sermesi saniyeler sürdü." Tekrar bana baktı. "Bir şey değildi

üzücü bir kavga. Söz veriyorum. Daha başlamadan bitmişti." "Yine de bunu hayatına ben soktum."

"Ve seni suçlamamı mı istiyorsun?" Gözlerimi kaçırdım ve başka tarafa baktım.

"Hey." Tekrar kolumu çekti. "Thane'in Austin'in bana saldırması ve çocuklara zarar vermesi yüzünden Regan'ı suçlamasını mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Ya da biri onu vurmaya çalıştığı için Arro'nun Mac'i suçlamasını mı?"

Geçmişinin Glasgow'dan intikam almak için geri döndüğünden ve Arro'nun çapraz ateşte kaldığından bahsedilmesine haklı olarak hâlâ kızgın görünen Mac'e baktım. "İstemediğimi biliyorsun."

"Peki, neden bunun için seni suçlayacağımı düşündün ki? Arran, bu aile bazı çılgın insanları kendine çekiyor-"

Lachlan mutsuzca homurdandı ve ben de bu yetersiz ifadeye sııttım.

"Kendi şovumuzu yapabiliriz. Kendimi de dahil ediyorum çünkü benim de çirkin bir geçmişim var. Bagaj. Herkes bir ilişkiye bunlarla gelir. Bugün olanlar için seni asla suçlamayacağım. Bu Maranda'nın hatasıydı ve Colin'le aranızda yaşananların korkunç bir kaza olduğunu anlamam için bu kadar çaba sarf ederken bunları tekrar gündeme getirdiği için ondan nefret ediyorum."

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım beklenmedik bir şekilde.

Bu açıklama karşısında gözleri büyürken parmakları kolumun etrafında gerildi. Hay sikeyim.

Öfkelendim. "Ve bunu da berbat ettim. Ağabeyim ve kayınbiraderim arkamızda dururken bunu ilk kez söylemeyi planlamamıştım."

Arkamızdaki gırtlak temizliğine rağmen Eredine'den başımı çevirmeye cesaret edemedim.

Gözleri doldu ve bir gülümseme dolgun ağzını dürttü. "Bu artık kendi iyiliğim için benden kaçmak yok anlamına mı geliyor?"

Yaklaştım. "Söz veriyorum. Bunu sana ilk başta yaptığım için özür dilerim."

Ery o güzel, dizlerini titreten gülümsemesiyle sırıttı. "Ben de seni seviyorum."

"Bunun için şükürler olsun," diye mırıldandı Lachlan.

"Evet, bu garip olabilirdi," dedi Mac.

Eredine kıkırdarken ben de kardeşlerime baktım. "Siz ikiniz için sakıncası var mı?"

"Gidiyorum." Mac, beni gururlu bir baba gibi izleyen Lachlan'ı yakaladı. "Maranda hakkında daha fazla şey duyduğumuzda sana haber verimiz."

Eredine'i kendime doğru çekip ikimiz de nefes nefese kalana kadar öptüğümde kapı arkalarından ancak kapanmıştı. "Seni seviyorum," diye tekrarlardım dudaklarına karşı.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Sözleri içimde o ana kadar varlığından bile haberdar olmadığım boş bir yeri doldururken inleyerek bir öpücük daha aldım. Parmaklarının tişörtümün altından kaydığını hissedince, onu durdurmak için isteksizce elimi bileğine doladım. Öpüşmeyi keserek kendimi toparlamak için alnımı onunkine yasladım. Adrenalinin ve Ery'nin duygularına karşılık vermesinin birleşimi beni hiç olmadığım kadar sertleştirmişti. "Lanet olsun. Yapamayız. Dinlenmen gerek."

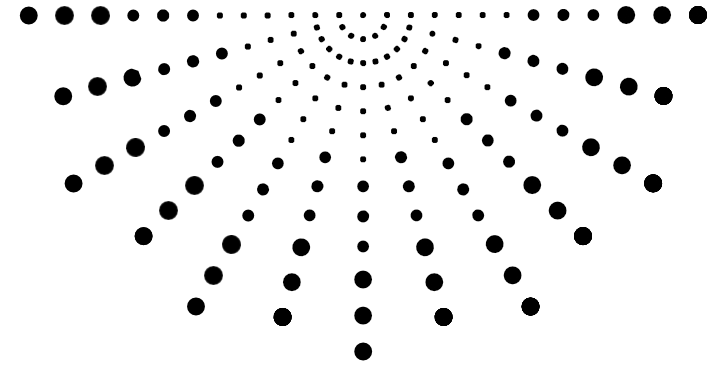
"Ama-"

"Lütfen." Yanağını okşadım. "Yarın. O zamana kadar bekleyebiliriz."

"Seni beklemekten nefret ediyorum." Alışılmadık bir şekilde dudak büktü ve bu çok sevimli değildi. "Sanki tüm hayatım boyunca seni beklemişim gibi hissediyorum."

Saf bir sevinçle sırtarak başımı salladım. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

EREDİNE

Alarmın çalmasından bir saat önce uyandım ve uykulu bir şekilde göz kırptım, önümdeki görüntü netleşti.

Arran yanımda yüzüstü yatıyordu, bir kolu yastığın altında, diğeri üstündeydi. Uzun kirpiklerini ilk kez fark etmiyordum ama çok açık renk oldukları için neredeyse görünmüyorlardı. Yüz hatları uykuda yumuşamıştı, ağzı daha dolgun, daha cazip görünüyordu. Bakışlarım köşeli çene hattını okşadı ve pazılarının sert kaslarına kadar indi. Dirsekten itibaren kolu başının altındaki yastık tarafından gizlenmişti.

İhtiyaç bacaklarımın arasında nabız gibi atıyordu. Sadece şehvet ya da arzu değil, saf ihtiyaç.

Bu sabah kolumda hiç acı hissetmediğimi fark edince gülümsedim. Arran'ın nihayet birbirimize aşkımızı itiraf ettikten sonraki gün seks yapacağımıza dair verdiği söze rağmen yapmamıştık. Saldırıdan sonraki dördüncü gündü ve her sabah bir ağrı kesiciye ihtiyaç duyarak uyandığım için, beni incitmekten korktuğu için onu baştan çıkarma girişimlerimden kaçınmıştı.

Ama bu sabah ağrım yoktu.

Ben polise bir tanık ifadesi daha vermiştim, Arran da kendi ifadesini vermişti. Maranda Peters'in kendi itirafı üzerine cinayete teşebbüsle suçlanmışlardı ve psikolojik değerlendirmeden geçiyordu. Ne olursa olsun, bizi bir daha rahatsız etmeyeceğinden emindim.

Hapsedilmesiyle birlikte, ürkütücü hediyeler durmuştu ve gerçekten de başımızın üzerindeki kara bulutlar dağılmış gibi hissediyordum. Rahatlama beni neşelendirdi.

Ve ateşli, seksi, nazık, koruyucu erkek arkadaşım beni birkaç seviyede tahrik etti.

Hınzır gülümsememi durdurmak için dudağımı ısırarak geceliğimi çıkarmak için doğruldum, kolumla aşırıya kaçmamaya çalıştım çünkü çok fazla gerdiğimde hala acıyordu. Geceliğimi çıkardıktan sonra yaklaştım ve Arran'ın yan tarafını okşadım. Yüzüstü yatıyordu, bu da elimi boxer külotundan aşağı kaydırmamı zorlaştırıyordu ama kararlıyım.

Arran uykusunda inledi ve içgüdüsel olarak kalçalarını bana doğru çevirip daha iyi erişebilmemi sağlayınca tenim ısındı.

Onu okşarken, avuçlarımın arasında ısınıp sertleştiğini hissettim ve uykulu yüzüne bir öpücük kondurdum.

Ağzını. Geri çektiğimde gözleri uyku ve uyarılmanın etkisiyle yarı yarıya açılmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi boğuk ve hırıltılıydı.

Karnım tepki olarak dönerken elim onu sıkıttı.

"Nasıl bir his?" Mırıldandım ve onu tekrar öptüm. "Bu sabah acı yok." Ve böylece Arran tamamen uyandı.

O saldırırken güldüm ve birden kendimi sırtüstü yatarken buldum.

Üzerime doğru ilerledi, ellerini başımın iki yanında birleştirdi. Gözlerimin içine bakarken ve elini çıplak kalçamda gezdirirken sıcaklığı beni içine çekti.

İç kaslarım gerildi. "Seni seviyorum, Arran."

Yüz ifadesi karardı. "Bunu duymaktan asla bıkmayacağım. Seni çok seviyorum kadın."

Gırtlaktan gelen sözlerine sııttım, içimi mutluluk kapladı. Ve sonra Arran başparmağını bacaklarımın arasına kaydırıp dünyadaki tüm sevgi ve arzuyla beni izlerken mutluluktan daha fazlası devreye girdi. Klitorisimin etrafında dönerken nefesim kesildi, kalçalarımı kaldırdığımda içimde karıncalanmalar başladı.

Alay etmeyi bıraktı ve üç kalın parmağını içime kaydırıp ve homurdandı, ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde gözleri parladı. İç kaslarım umutsuz bir ihtiyaçla onun etrafında kenetlendi. "Ery, siktir." Kalçaları parmaklarını taklit ederek biraz dalgalandı. "Muhteşemsin." Parmaklarını daha hızlı sokup çıkarıyordu ve ayak parmaklarım yatağa doğru kıvrılıyordu.

"Arran-oh!" Başparmağıyla klitorisimi tekrar yakaladı, içimde zevk kıvılcımları çaktı. "Durma."

Ama o yaptı, gözleri beni beklentiden nefessiz bırakan şiddetli bir arzuyla doluydu. Vücudunun büyüklüğü karşısında ezildiğimi hissettim ve buna bayıldım.

Arran başını benimkine doğru eğdi ve o erkeksi, baharatlı koku üzerime sinerek meme uçlarıma yeni bir karıncalanma gönderdi.

Ağzım onun öpücüğü için yalvardı ve dudakları dudaklarıma dokundu. Dili dudaklarımın arasına girdi ve kirli, derin, ıslak bir öpücüğün içinde dans ettik. Sert sikinin göbeğime sürtündüğünü hissedince kalçalarım ona doğru çarptı.

Sonra ağzını benden çekip gitti. Parmakları kolumun iç kısmındaki yumuşak deride, kollarımın altında ve göğüslerimin yanlarında gezinirken durup onlara baktı. Arran'ın her santimime tapmasını seviyordum.

Karnımın alt kısmındaki çekiştirici bir dalgalanma, sol meme ucuma sarılmış ağzının sıcaklığıyla ıslanmama neden oldu. Arran yaladı ve emdi.

Sert.

Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve vücudum kıvranıp yataktan fırlarken, tüyleri tenimi en lezzetli şekilde tırmaladı. Yaramı unutarak kollarımı omuzlarına doladım ve sıcak, pürüzsüz tenini okşadım. Meme uçlarım şişmiş, neredeyse acı veren tomurcuklar haline gelene kadar onlara işkence ederken parmaklarım saçlarına sıkıca dolandı. Beni tekrar orgazmın eşiğine getirdi ve sonra durdu, emmeye başlamadan önce onları tatlı tatlı öptü.

"Arran," diye inleyerek saçlarını çekiştirdim.

Beni görmezden geldi ve vücudumdan aşağıya doğru öpmeye odaklandı, karnımdan aşağıya doğru ilerledi, dili güneye doğru ilerlemeden önce göbek deliğimi yaladı. Karnım sıkıştı ve bacaklarım davetkar bir şekilde ayrıldı. Dili klitorisime dokunmadan saniyeler önce tatmin edici iniltisini duydum.

İhtiyaç içime çarptı ve kalçalarım ağzına doğru itildi. Onları kavradı, pelvisimi yatağa doğru bastırdı ve sonra işkence gerçekten başladı.

Tırnakları kalçalarımı tırmalayıp gıdıklarken, klitorisimi emiyor, tıpkı göğüslerime yaptığı gibi

sertçe çekiyordu. Bana işkence etti. Vücudumu ve tepkilerimi inceledi.

başını kaldırıp beni sevdiğini söylediler.

Ve ben buna kızamadım bile. "Arran," diye yalvardım.

Kalçalarımı tutuşu neredeyse morarmaya başlamıştı.

Ve sonra dili geri geldi, bu sefer içimi yalıyordu. Ürperdim ama yine de yeterli değildi.

İniltiLERİMİ duyunca klitorisime döndü ve iki parmağını içime soktu. "Arran!" Ona karşı sarsıldım. "Evet, evet! Durma!"

Ama aniden ortadan kayboldu. Öfkeyle haykırdım, nereye kaybolduğunu düşündüğünü merak ediyordum. Yatağının başucundaki masadan bir prezervatif çıkardığını görünce vücudum gevşedi. Arran'ı hiç bu kadar sert ve zonklarken görmemiştim. Yine de acele etmedi, prezervatifi takarken sikini okşadı, ateşli gözleri vücudumun her santimetresinde gezindi.

"Arran, lütfen."

Çenesinde bir kas kıpırdadı ve başını salladı. Ama hareket etmeden önce, "Bazen burada benimle olmak istediğine inanamıyorum. Bir rüyadan çıkmış gibisin."

Vücudum sabırsızlıkla zonklarken bile duygularım beni ele geçirdi. "Arran."

Ve sonra tekrar üzerimdeydi. Dudakları benimkilere değdi, yumuşakça, tatlı bir şekilde, beni şaşırtarak. Bir elini yukarı kaldırdı ve diğer elini kalçama dolayarak beni açtı ve içime doğru itti.

Sert.

Mutlak bir zevkle adını haykırdım. Nefesim dağılırken ve o içimde hareket ederken gözlerimiz tutuştu, kalın, sıcak, derin, çok derin. Her çekilişinde alt omurgamda karıncalanmalar patlıyordu. İnledim ve kalçamdaki tutuşu sıkılaştı.

Sadece bacaklarımı kaldırmak için bıraktı, böylece kalçalarım ve kıkım yataktan yukarı çıktı. İri elleri kalçalarımın arkasını tuttu ve dizlerinin üzerine kalkarken beni bu açıda tuttu. Ve sonra sertçe içime girdi.

Bu bizim en sevdiğimiz pozisyondu çünkü Arran her zaman G noktama böyle vururdu. İnanılmaz bir zevk tüm bedenimi ele geçirdi. İçimdeki ısıya, tenimin kayganlaşmasına, Arran'ın ellerimin altındaki sert kaslarını hissetmeye ve o mükemmel noktaya vurarak içime girmesine karşı son derece duyarlıydım.

Hiçbir şeyin farkında değildim. Kelimeler söylediğimi biliyordum ama tutarsızlardı. Onun homurtularını duydum; benim iniltiLERİMİ duydum. Onun kolonyasını ve benimkine karışan terini kokladım. İçimdeki mutluluk artıkça arttı.

Ve sonra paramparça oldum, içimde dalgalanan enfes bir salıverme. "Seni seviyorum!" diye bağırdım, tüm vücudumu saran bu hisle gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. İç kaslarım Arran'ın etrafında kenetlendi, bu his o kadar seksiydi ki hiç bitmesini istemedim. Sanki hiç bitmeyecekmış gibi geliyordu.

Kalçaları benimkilere sertçe çarparken Arran'ın dudaklarından küfürler döküldü. Durdu. Ve sonra serbest bırakılmasıyla içimde zonklarken sarsıldılar. "Seni seviyorum!" diye haykırdı ve sonra bedenimin üzerine düştü, uzun ve sert bir şekilde titrerken yüzü boynuma gömüldü.

Nefeslerimizi tutmaya çalışırken göğüslerimiz birbirimize karşı yükselip alçaldı. Parmaklarımı saçlarında dolaştırıp adını fısıldadığımda aşk beni tüketti. Arran başını kaldırdı ve dudaklarımız birleşmeden önce bunun mucizesinin farkına vararak birbirimize baktık. Onu öptüm, tatlı ve derin. O da beni öptü ve ben de onun üzerine çıkana kadar yuvarlandım. Öpüşürken elleri sırtımı, saçlarımı, kıkımını okşadı ve ona karşı kıvrandım, daha fazlasına ihtiyaç duydum, tekrar sertleşmesini, hazır olmasını istedim.

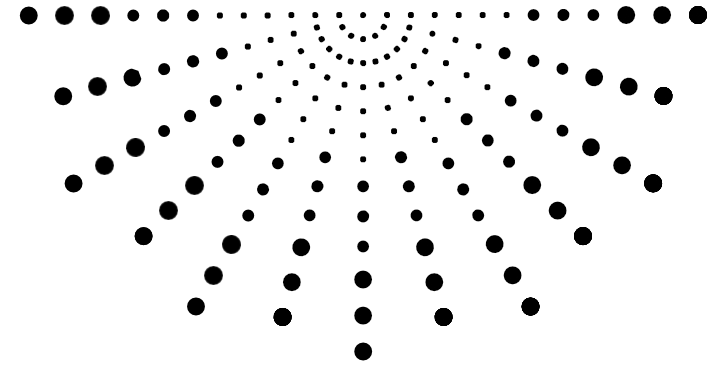
Uzun süre beklemek zorunda kalmadım ve bu sefer onu keşfettim, sahiplenici hissettim,

neredeyse vücudu üzerinde sahipliğim varmış gibi. Ona yavaşça bindim, ihtiyacımızın çaresizliği patlayıcı uyandırıcı seksle hafifledi. Tırnaklarımı Arran'ın sert karnında gezdirerek üzerinde aşağı yukarı hareket ettim ve

Kalçalarımı kavradı ve üstündeki görüntümü yuttu. "Siktir, siktir." Beni daha sert sıktı. "Seni çok seviyorum." Bunu duymaktan asla bıkmayacaktım.

Aslında, yüzümde gördüğü şey Arran'ın ilk önce doruğa ulaşmasına neden oldu ve kalçaları benimkinin altında bükülürken, yüz hatları zevkle gerildi, sadece onun kendini içimde kaybettiğini gördüğüm için boşaldım.

EREDİNE

O gün sınıftaki üç farklı kişi bana neden bu kadar iyi bir ruh halinde olduğumu sordu. Onlara erkek arkadaşımın o sabah beni defalarca orgazm ettiğini ve milyonuncu kez beni sevdiğini söylediğini söyleyemediğim için sadece gülümsedim ve güzel bir gün olduğunu söyledim.

Harika bir gündü.

Belki kulağa klişe geliyor ama sanki hayatımın ilk günü yeniden başlıyormuş gibi hissettim. Bu, Kia ve Büyükannemin de aklımda olduğu anlamına geliyordu. Büyükannemin Adair ailesinin yanında bir yer bulduğum için çok mutlu olacağını biliyordum. Büyük bir ailede büyümüştü ama trajik bir şekilde beş kardeşinden üçü genç yaşta ölmüş, kalan erkek ve kız kardeşleri de Avustralya ve İngiltere'deki yeni hayatları için ülkeyi terk etmişlerdi. Yıllar boyunca mektuplaştılar ama büyükannem her zaman söylediği gibi ziyaret etmek için uçağa hiç binmedi. Sonra vefat etti ve artık çok geçti.

Etrafında büyük bir aile olmasını özlediğini biliyordum ve Kia ve benim ona büyük torunlar vereceğimizden bahsettiğinde, bu duyguyu tekrar yaşamak istediğini biliyordum. Bunu ona zamanında verememiş olmak beni çok üzüyordu ama büyükannem cennete inanırdı ve ben de onun bana tepeden baktığını, bizim için hep istediği o büyük aileyi bulduğum için çok mutlu olduğunu düşünmekten hoşlanıyordum.

Ve Kia Arran'ı severdi. Bana iyi davranan herkesi severdi. Hatta biraz kıskanmış bile olabilir çünkü o ve ben birbirimizin sevgisini sahiplenirdik. Birbirimizin romantik bir ilişki içinde olmasından mutluyduk (tabii ki Ezra Jefferson hariç), ama sanırım ikiz bağımızı değiştirebileceği korkusuyla diğerimizin yoğun bir şekilde aşık olabileceğimiz biriyle tanışmasını içten içe hiç istemedik.

Arran Adair'e yoğun bir şekilde aşık olmuştum. Ama artık bunun beni ve Kia'yı asla değiştiremeyeceğini biliyordum. Kia'nın hayatta olması ve kendi Arran'ını bulmasını izlemek için her şeyimi verirdim.

Ama bu imkânsız bir hayaldi ve onun cennette büyükannemle birlikte olduğunu bilmekle yetinmek zorundaydım, sevgiyi ve güvenliği bulduğum için rahatlamıştım. Huzur bulma yolunda olduğum için mutluydum.

Üzüntü ve sevinç gözyaşlarımı kırıştırarak, üzüntümü bir kenara bırakıp Arran'ı düşünmeye

alıştığığ. Bu gece bana geleceğini ve onunla tekrar birlikte olacağımı dūřındıđ. Görünüře göre doyumsuz biriydim.

Dn bana evinin neredeyse bitmek üzere olduğunu söyledi. Onun için heyecanlandığığda sessizleşti, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi beni gözlemledi.

Bana yanına taşınmamı teklif etmek istediğini ama zorlamak istemediğini hissediyordum.

Yanılıyor ve onu korkutuyor olma ihtimalime karşı konuyu açmadım çünkü... Küçük kulübemi seviyor olabilirim ama Arran'la birlikte ailesinin yanındaki o güzel evde yaşamayı daha da çok isterdim.

Bizim ailemiz.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, on dakika sonra kulübenin önüne geldiğimde dikkatimi vermiyordum.

Verandadaki hediyeği neredeyse üzerine çıkana kadar görmememin nedeni de buydu. Bir an için fark etmedim.

Hediyenin Arran'dan gelmiş olabileceğini düşündüm ve ancak kutuyu açmak için eğildiğimde, Maranda'nın tacizinden duyduğum korkuyu göz önünde bulundurarak bunu yapmasının ne kadar garip olduğunu düşündüm.

Kutuyu açıp içine yapıştırılmış Kia ve Ezra'nın fotoğrafını gördüğümde kanım buz kesti. İçine eşyalar yığılmıştı: altın *K harfli* bir kolye, ruj.

Bu bir ...

Safra yükseldi ve ayağa fırlayıp geri çekilirken öğürdüm. Bir tutam saç.

Kia'nın mı?

Ayak sesleri kulaklarımda hızla akan kanın üzerinde yankılandı ve başım sese doğru sarsıldı. Ezra Jefferson evin yan tarafında belirlediğinde korku beni askıya aldı.

Onu son gördüğümünden beri siyah saçlarının bir kısmı dökülmüş olsa da yüzünü tanıdım. Bir zamanlar onu yakışıklı bulabilirdim. Ama şeytan onu çirkinleştirmişti.

Polo tişört ve pantolon giymişti. Ellerini ceplerine sokarken duruşu rahattı ve sanki hiç kimseyi gördüğüne sevinmemiş gibi sırtıyordu. "Kia," diye seslendi bana. "Aşkım, çok uzun zaman oldu."

Ayaklarının beni kovalamak için havalandığını duyduğumda eve doğru fırladım. Anahtarlarımı kilide sokarken parmaklarım titredi ve küçük antrenin içine düştüm. Kapıyı suratına kapattım ve tam dış cepheye çarparken kilidi çevirdim. Korku içinde çılgılık attım.

Kapı açılmaya başladı, ben de çılgınca duvardaki güvenlik paneline döndüm, kapağı indirdim ve Lachlan'ın yerleştirdiği kırmızı panik düğmesine bastım. Yanındaki ışık alarmin gönderildiğini bildirmek için yanıp söndü.

Bu da Mac'in ve Lachlan'ın telefonlarında alarm çaldığı anlamına geliyordu. Ezra'nın öfke dolu yumrukları karşısında kapının kırılmasına saniyeler kalmıştı.

Kulaklarımda kan hücum ediyor, vücudum titriyor, korkumu kontrol altına almaya çalışıyordum. Verandadaki çantamdan gelen cep telefonumun sesi beni sakinleştirdi. Adamlardan biri iyi olup olmadığını kontrol ediyor olabilirdi ve cevap vermediğimde buraya gelirlerdi. Ayrıca, Lachlan güvenlik kameralarıma girebilirdi.

Kesinlikle benim için gelirlerdi.

Onlar gelene kadar Ezra'yı uzak tutmam gerekiyordu.

Mutfığa koşarak kasap bıçağını bloktan aldım ve Ezra'nın kolayca erişememesi için bloğu fırının içine sakladım.

Kırılma sesi üzerine ayağa kalktım ve etrafımda döndüm. Kapı içe doğru çökmüştü ve Ezra içeri girdi, polo tişörtündeki görünmez tüyleri fırçalarken alnı parlıyordu. Aramıza adayı koymak için geri çekildiğimde bana ters ters baktı.

"Sana söylemek zorundayım, duygularım incindi, Kia. Bunca zaman sonra beni gördüğüne

sevineceğini düşünmüştüm."

Kia.

"Seni bulmamızı çok zorlaştırdın. Sahte bir isimle ülkeden nasıl çıktın? Yasal olmadığını biliyorum çünkü sistemde yeni ismini bulamadım. Sistemin hiçbir yerinde Kia Washington adında yeni bir isim yok."

Aman Tanrım. Gerçekten de lanet olası bir dengesizdi. "Ben Kia değilim. Sen kız kardeşimi öldürdün. Hatırladın mı?"

Ezra şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Neden böyle bir şey söyledin ki? Sen tam buradasın. Gözümün önündesin. Ve ben seni çok uzun zamandır arıyordum, Kia."

Onu oyala, kafamın içinde kız kardeşimin sesini duydum. *Onu konuştur. O pisliğin konuşmayı sevdiğini biliyorsun.*

"Beni nasıl... nasıl buldun?"

"O bıçağı neden taşıyorsun? Bırak onu."

"Beni nasıl buldun?" Tekrarladım, aslında bıçağı bırakmamıştım.

"Sosyal medyadaki boş bir kız senin bir videonu paylaşmış, bir arkadaşım da seni tanıyınca bana gönderdi, Kia." Yüz ifadesi karardı. "Sana farklı bir isim vermiş ve başka bir adamla öpüşüyormuşsun. Kendini açıklamak ister misin?"

Bunca yıl sonra, Ardnoc'h'a inen tüm paparazziler ve benim kimliğim meraklı bir sosyal influencer tarafından açığa çıkarılmıştı.

Öfkemi dizginleyerek dişlerimi sıktım ve ona "Ben Kia değilim Ezra. Kia'yı sen öldürdün." "Şunu söylemeyi kes!" diye bağırdı.

Geri sıçradım ve duvara çarptım. Bana doğru sinsice yaklaşırken kolum titreyerek bıçağı uzattım. "Geri çekil!"

Bakışları dikişli koluma takıldı. "Bak, zaten kendini yaraladın, o yüzden bıçağı yere bırak. Sana zarar vermek için burada değilim, Kia." Verandaya doğru işaret etti. "Hediyemi almadın mı? Seni ne kadar düşündüğümü görmedin mi? Her şeyi sakladım. Seni hiç unutmadım."

Ezra yıllar önce dengesiz ve şiddet yanlısıydı ama gerçekte yaşamıştı. Aklından bir şeyler kopmuştu. Sanrılar içinde yaşıyordu, benim Kia olduğuma gerçekten inanıyordu. Onu asla öldürmediğine.

Bu beni şiddet yanlısı bir Ezra düşüncesinden bile daha çok korkuttu.

Duvardan kayarak yemek masasının etrafından dolaştım ve çıkışa doğru yöneldim. Ama o tam tersi yönde hareket ederek önümü kesti.

Ben de yemek masasının başında durdum, o da karşı tarafta durup çıkış yolumu kapattı.

Çenesinde sabırsızlık vardı. "Eğer bana gelmezsen, Kia, seni pişman ederim, aşkım." Önce Cevap verebildim, masanın yanından bana doğru koştu.

Dehşete düşmüş bir çığlık attım ve mutfaka doğru koşarak adaya yöneldim, ama at kuyruğumu kavradığı için başımı geri çektim. Öfkeyle kükreyerek döndüm ve bıçağı ona doğru savurdum.

Ezra bundan kaçınmak için geri sıçradı ve ben de bıçağımı çıkararak savunma pozisyonuna geçtim. "Burada ne olacağını düşünüyordun?" Onu konuşturmak için tekrar denedim.

Ama konuşması bitmişti.

Saldırdı ve ben de onu geri püskürtmek için tekrar vurdum. Ama sonra hesaplayamayacağım kadar hızlı bir şekilde bileğimi kavradı ve adaya çarptı. Korkunç bir acı bıçağı tutuşumu gevşetti.

Saniyeler içinde beni mutfak zeminine yapıştırdı. Kulağıma "Uslu dur," diye mırıldandı ve bana karşı sertleştiğini hissedebiliyordum. Anılarım aklıma geldikçe midem bulanıyordu. Kia'nın çıplak bedenini keşfettiğim korkunç anılar. Boynunda onu boğduğu yerden kalan morluklar. Ama önce ona tecavüz etmişti.

Kız kardeşime tecavüz etti ve sonra onu boğdu.

Yılların verdiği dehşet ve öfke gözümü kör etmişti ve bileklerimi yere vurup sakinleşmem için bağırırken çırpındım ve haykırdım.

Sakinleşince Kia'nın sesini tekrar duydum ve uzun zaman sonra duyduğum için ürperdim.

Bıçak nerede?

Bıçak.

"İyi, iyi kız, Kia," diye inledi Ezra ve ereksiyonunu içime doğru bastırırken dudaklarını boynuma gömdü.

Safralarımı yuttum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken onun arkasından baktım, arkamızdaki zemini görmek için başımı eğdim. Nefesim kesildi.

Bıçak elinin altındaydı.

"Mmm, hoşuna gitti mi, Kia?" Sesi yanlış yorumladı.

Dikkatini dağıt.

O içimde dalgalanırken bir inilti çıkardım ve nefesi heyecandan titredi.

"Senin de beni özlediğini biliyordum." Başını kaldırdı, gözleri çılgınlık ve arzuyla parlıyordu. Beni rahatlatmak için, göğsümü sıkmak üzere bıçağa en yakın bileğimi serbest bıraktı. Tiksintimi bastırmaya çalışarak ona doğru eğildim ve kolumun yanıma düşmesine izin verdim. Ezra yoga pantolonumun dar bel bandını heyecanla kurcalamakla o kadar meşguldü ki bıçağa uzandığımı hissetmedi.

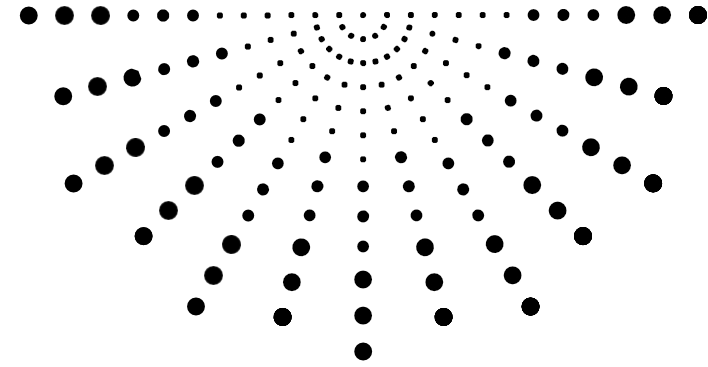
Parmakları iç çamaşırımın içine girdiğinde, öfkeli bir ölüm perisi gibi çılgılık attım ve bıçağı karnına saplamak için tüm gücümü kullandım.

Yüzü şokla gevşedi ve ellerini bıçağın sapına dolamak için üzerimden yuvarlandı.

Altından sıyrılarak kapıya doğru koştum ve tam Lachlan ve silahlı koruması garaj yoluma park etmiş iki cipten inerken verandaya tökezleyerek çıktım.

Dizlerimin bağı çözüldü ve verandaya sertçe vurdum.

ARRAN

Helmsdale. Siktiğimin Helmsdale'i.

Helmsdale'deki bir demirciyi görmek için kuzeye gitmiştim. Aylar önce evin merdivenlerini ve dış balkon korkuluklarını yapması için onu görevlendirmiştim. Ve gün bitmeden uğrayıp hafta sonundaki teslimat için her şeyin hazır olduğundan emin oldum.

Lachlan beni arayıp Ery'nin kulübesindeki panik düğmesine bastığını söylediğinde, lanet olası planıma lanet ettim. Çok uzaktaydım.

Ve telefonuna cevap vermiyordu.

Kardeşim güvenlik ekibiyle birlikte yolda olduğuna dair bana güvence verdi. Ama bu benim korkumu yatıştırmaya yetmedi.

Her zamanki kırk dakikalık yolculuğu yarıya indirerek sahilden aşağıya doğru pervasızca hızlandım. Ery'nin polis arabaları ve yanıp sönen mavi ışıklarla dolu garaj yolunda patinaj yaparak durduğumda koltuk altlarım ve sırtım terden sıırılsıklam olmuştu.

Ve bir ambulans.

Midemin bulandığını hissederek cipimden sendeleyerek çıktım ve sedyeye kelepçelenmiş bir adamın minibüse bindirildiğini görmek için arabaların arasından ambulansa doğru ilerledim.

O yüzü tanıdım. Ezra

Jefferson.

Öfkeyle kükreyerek piç kurusuna doğru hamle yaptım ama güçlü kolların etrafımı sararak beni geri çektiğini hissettim.

Öfkemin içinden Lachlan'ın kulağıma sakın olmamı söylediğini duydum. "O iyi, Arran. Sakin ol kardeşim. Ery iyi."

Ürpererek başımı salladım, bir adım öne çıkmış olan polis memurunun dikkatli bakışlarının farkındaydım. Lachlan'dan omuz silkerek, ambulansın kapıları katil herifin arkasından kapanırken kendimi sakinleşmeye zorladım. "Nerede o?"

"İçeride."

Aceleyle verandaya çıktım, kırılmış kapıyı görünce öfkem yeniden alevlendi. Çerçeveye kan bulaşmıştı ve görüşüm neredeyse kararıyordu.

Beni sadece onun sesi kurtardı. "Arran!"

Bir kadın polisin yanındaki kanepeye oturdu. Darmadağınık olmasına rağmen Ery sakin ve metanetli görünüyordu. Ama gözlerimi tuttuğumda, onun kırıldığını gördüm.

Hıçkırma hıçkırma ağladı ve ben de ona ulaşmak için kanepeye atladım. O ağlarken ona sarıldığımda kimin daha çok titrediğini bilmiyordum.

"Bileğine dikkat et," dedi kadın polis, Ery'nin omzunun üzerinden bakışlarıyla karşılaştığımda.

"Boğuşma sırasında bileğini burktu."

Mücadele.

Onu daha sıkı tuttum. "Ne oldu?"

* * *

Daha önce hiç başka bir insana zarar vermek istememiştim. Gerçek ya da kalıcı bir şekilde değil. Lanet olsun, Colin'in kazası için kendimi hâlâ affetmemiştim.

Ancak Ezra Jefferson beni temelden değiştirdi. Eredine o gün kulübesinde olanları tekrarladıktan sonra, o manyak orospu çocuğunu bulup gözlerinden ışık akana kadar bağırsaklarını deşmek istedim.

Bu beni biraz şok etti. Nasıl da kana susamış hissettim. İçimde ne kadar öfke kaynıyordu.

Neyse ki Eredine'ye olan sevgi ve gurur daha güçlü duygulardı, yoksa ilki beni canlı canlı yiyebilirdi.

Sağlık görevlileri Ery'nin kontrol edilmesinde ısrar etmişti, bu yüzden polisin Ery, Lachlan ve adamlarıyla görüşmesi bittikten sonra onu hastaneye götürdüm. Lachlan, Ery Jefferson'a bıçak sapladıktan hemen sonra geldi ve güvenlik ekibi polis gelene kadar Ezra'yı silah zoruyla tuttu.

Polis, sadece Jefferson'ın kapıyı kırdığını kanıtlayabilecek olan verandadaki kamera görüntülerini aldı. Umarım yeterli olmuştur. Doktorların röntgen çekip bileğini burktuğu hastanede birkaç saat geçirdikten sonra Ery'yi ek binaya geri götürdüm. Kollarımda mışıl mışıl uyurken Ezra Jefferson'ı öldürme isteğim yeniden canlandı.

Lachlan o sabah bizi evine davet etmek için aradığından, Ery ve ben ek binadan yürüyerek çıktık. Robyn Eredine'i görür görmez hemen ona sımsıkı sarıldı. "Sen bir savaşçısın," dedi ve ben de tüm kalbimle ona katıldım.

"Senin sayende." Ery ona titrek bir gülümseme verdi. "Ve

Kia'ya." Robyn kaşlarını çatı. "Kia mı?"

"Kız kardeşim."

Robyn'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi, Lachlan'ın Ery'nin hikâyesini karısından bile sakladığını gösteriyordu.

Ery Robyn'in omzunu sıktı. "Yakında sana ondan bahsedeceğim."

Bunu kabul ederek bir kolunu Ery'nin omuzlarına doladı ve onu bir yığın yiyeceğin beklediği kahvaltı masasına götürdü. Gördüğüm manzara karşısında karnım guruldadı. Ery ile ilgili telefonu aldığımdan beri hiçbir şey yememiştim.

Lachlan, "Yemek yiyelim ve konuşalım," diye önerdi ve masadaki kadınlara katıldık. "Haberleriniz var demek?" Yarım krep yedikten sonra sordum.

Lachlan içini çekti. "Mac polisteki bağlantısından bazı bilgiler aldı. Ezra'nın ailesi onu gözaltından kurtarmaya çalışmış ama Ezra saldırının ardından hastanede iyileşirken kefalet belirlenmemiş. Ailesi Ery hakkında suç duyurusunda bulunmak istiyor."

Ery soluklaşırken ben nefesimi içime çektim.

"Ama endişelenmeyin, hiçbir yolu yok. Bu, ailesinin bunu zorlaştırmaya çalışmayacağı anlamına gelmiyor. İyileştikten sonra Amerika'ya iade edilmesini bekliyorum. Ancak o zamana kadar çok sayıda cinsel saldırı ve taciz suçlamasıyla karşı karşıya kalacaktır. Kurbanlarından biri bir ABD senatörünün kızı. Annesi ve ailesiyle konuşmuş ve onlar da olayı kamuoyuna açıklamasını istiyorlar."

"Tanrım," diye mırıldandım, bu adamın yaptığı kötülükten dolayı midem bulanıyordu.

Lachlan nazıkçe, "Eminim avukatlar Kia'nın davasını yeniden açmak isteyeceklerdir, Ery," dedi. "Buna hazırlıklı mısın?"

"Aman Tanrım." Robyn'in yüzünde anlayış belirdi ve gözlerinde sempati gözyaşları parladı.

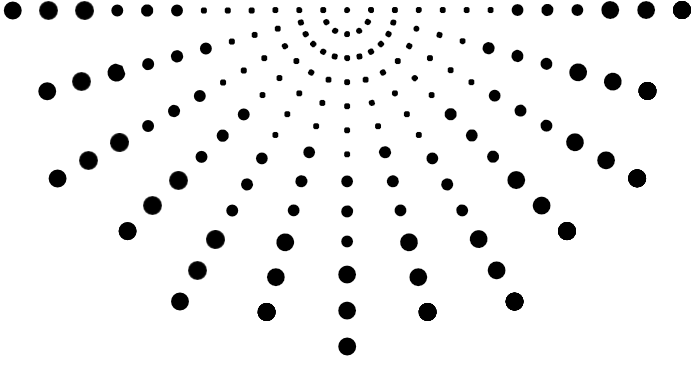
Ery uzanıp onu rahatlatmak için kolunu sıktı ve yemin ederim, o anda ona daha fazla aşık olamayacağımı düşündüm. Ta ki Lachlan'a dönüp çenesini meydan okurcasına kaldırarak bana bunu yaptırana kadar. "Kia için sonunda adaleti sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Uzun bir yol olacak. Kolay bir yol değil."

"Bana sahip." Kolumu Eredine'nin omuzlarına doladım. "Bana sahipsin," diye söz verdim. "Hepimiz sizinleyiz," diye ekledi Robyn.

Ery'nin dudakları titredi. "O zaman bunu birlikte atlatacağız."

EPİLOG

EREDİNE

On sekiz ay sonra

Yeni evimizin ana yatak odasından manzaranın tadını çıkarmayı düşündüğümde aklımdan geçen bu değildi. Arran'ın evi, Ezra Jefferson'la yaşadığım çileden günler sonra bizim olmuştu. Taşınmamı istemek için hiç vakit kaybetmemişti.

Ve şimdi bu güzel mekâna tamamen yerleşmiştik.

Ebeveyn yatak odası, balkona açılan çift katlı kapılardan oluşan bir duvarla Kuzey Denizi'ne bakmaktadır.

Arran arkamdan usulca içime girerken çıplak bedenimi cama dayayarak bu manzaranın tadını çıkarmayı hayal bile edemezdim. Avuç içleri başımın üzerindeki cama bastırılmıştı, yanağım ise pürüzsüz serinliği tenimde hissediyordu.

Özel olmayan, hafif sapıkça yavaş sevişmemize rağmen kimse bizi göremiyordu.

Ancak doruğa yaklaştıkça camı ittim, başımı omzuna yasladım, hızlanması için çaresizce çırpındım.

Birdenbire kapıların önündeki dekoratif suni kürk yolluk üzerinde ellerim ve dizlerimin üzerindeydim ve Arran artık sevişmiyordu. Sert ve derin darbelerle içime giriyordu.

Beni çoktan uçurumun kenarına itmişti, bu yüzden haykırmam ve sıkı zonklamalarla etrafına gelmem uzun sürmedi.

"Siktir, siktir, siktir." Kalçalarımıdaki tutuşu, kışıma doğru pistonlarken sıkılaştı. Ve sonra içimde nabız atmadan önce sarsıldığını hissettim.

Halının üzerine yığıldık, nefes nefese kaldık, çıplak, terli, birbirine dolanmış uzuvlarımız birbirine uzanıyordu.

Kısa süre sonra Arran'ın yanına sokulmuş, o omzumda tembel daireler çizerken tavana bakıyordum. Yatak odamızdaki odun sobası çitirdarken, gerçek ateş odamızı kışın soğuşunu savuşturan sıcacık bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Parmaklarımı Arran'ın kollarının arasından geçirirken aşağıya baktım ve nişan yüzüğümün ışıktaki göz kırptığını gördüm. Bu sabah evlenme teklif etmişti. Sahilde koşmaya başladıktan günler sonra Arran durmuş ve ağzından kaçırmıştı: "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Senden çocuk istiyorum. Hazır olduğumuzda. Sen de istiyor musun?"

Ezra'nın davasının başlamasının uzun sürdüğü ve sonuçlanmasının haftalar aldığı düşünüldüğünde, ilişkimizde sadece dört aylık mutlu bir dönem geçirdiğimiz için gelecek hakkında konuşmamıştık. Sanırım ikimiz de önce geçmişi geride bırakmak istemiştik.

Ezra'ya yönelik cinsel saldırı suçlamaları korkunçtu ama kız kardeşimin hikayesi özellikle insanları dehşete düşürdü. Ezra'nın babası, insanlar onun gücünü oğlunun suçlarını örtbas etmek için kullandığını düşündükçe dışlanmış biri haline geldi.

Ancak Ezra, Kia'nın cinayetinden yargılanmadı. Benim kız kardeşim olduğuma gerçekten inanması akıl sağlığının sorgulanmasına neden oldu. Senatörün kızı da dahil olmak üzere beş kadın mahkemede tanık olarak öne çıktı. Jefferson üç cinsel saldırı suçundan hüküm giydi, çünkü diğer iki davada yeterli kanıt yoktu, ayrıca bana karşı saldırı ve cinsel saldırı girişiminde bulundu. Onu bıcakladığım için bana yöneltilen suçlamalar ise meşru müdafaa olduğu için düşürüldü.

Sonunda, fark etmedi. Ezra Jefferson duruşma bitmeden günler önce kendini astı. Ölümü üzerine yapılan soruşturmada intihar olduğuna karar verildi.

Ve sonunda ondan kurtulmuştum. Kia hayattayken adaleti görememiş olabilirdi ama artık dünya ona ne yaptığını biliyordu ve bunun yeterli olmasını umuyordum.

Onun ölümü bana yeniden nefes alabileceğimi hissettirdi.

Ancak bu kez, dokuz yıldır karşılaşmadığım türden bir temiz hava soluyordum.

İşte bu nedenle Arran ve ben son dört ayımızı gelecekle ilgili ağır konuşmalar ya da endişeler olmadan birlikte geçirmenin keyfini çıkarmıştık. Ta ki sahilde bana hayatımın geri kalanını onunla geçirmek ve hazır olduğumuzda birlikte bir aile kurmak isteyip istemediğimi sorana kadar.

Elbette istiyordum ve bunu o sabah ona büyük bir hevesle söylemiştim.

Bunu hatırlayınca gülümsedim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

"Ne kadar mutlu olduğumu ve bazen kendimi çimdiklemem gerektiğini."

"Evet?" Bana daha sıkı sarıldı. "Benim hayattaki amacım bu, biliyorsun. Karımı mutlu etmek."

Kıkırdadım. "Henüz karın değilim."

"Neredeyse." Sonra inledi. "Birazdan kalkmamız gerekiyor ve ben kalkmak istemiyorum. Belki bir kereliğine aile yemeğini atlayabiliriz?"

"Hayır," dedim hemen.

Acil bir durum olmadığı sürece hiçbir aile buluşmasını kaçırmamak benim için bir yaşam kuralıydı. Sadece bu ailenin bir parçası olduğum için her şeyden çok minnettar olduğumdan değil, herkes çok meşgul olmasına rağmen orada olmak için çaba sarf ettiği için. Arro ve Mac ile Robyn ve Lachlan bir yaşındaki kızlarıyla (evet, ikisinin de kızları vardı) ilgilenmek için koşuşturuyorlardı ve Regan tam zamanlı annelikle işletme diplomasını bitirmek arasında hokkabazlık yaparken Thane karısına ve çocuklarına her zaman destek oldu. Burada, Caelmore'da bir anaokulu açmaya çok yaklaşılmıştı ve ben onunla ne kadar gurur duysam azdır. Ya da Arran'la. Gloaming'in yeniden açılmasını turistler arasında anında bir başarıya dönüştürmüştü ve köylüleri tekrar kendi tarafına çekmek için gereken tek şey, bu yılki yıldönümü partisine resepsiyon salonunda ev sahipliği yapmasıydı.

Brodan bile onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Ama bu başka bir günün hikayesiydi.

"Ögle yemeğine gidiyoruz," diye ısrar ettim.

"Tamam," diye homurdandı nişanlım ve sonra üzerime sürünerek kahkahalarla ciyaklamama neden olan gıdıklayıcı öpücükler kondurdu. "Ama seninle kötü yolumu bulana kadar olmaz, Eredine Willows Adair."

Yüksek sesle güldüm. "Ben henüz bir Adair değilim, seni açgözlü canavar."

Bana sırtıttı, gözleri şefkatle parlıyordu. "Evet, öylesin. Sen yıllardır bir Adair'sin. Ben sadece bunu resmileştirecek kadar şanslı biriyim."

Hayatımı değiştiren bu adama bakarken, beni patlayacakmış gibi hissettirecek kadar büyük bir sevgi ve şefkatle dolup taşım. Altında gevşedim, kendimi ona açtım ve boğuk bir sesle "O zaman sanırım artık seninim" dedim.

Başını eğip dudaklarımın arasından fısıldamadan önce sertçe yutkundu: "Güzel. Çünkü bildiğinden daha uzun süredir seninim."

* * * ÇOK

YAKINDA

Sadece Sen (Adair Ailesi Serisi #5)

Bir zamanlar Monroe Sinclair, Brodan Adair'in en iyi arkadaşıydı, ama şimdi o bir yabancı ve Hollywood'un önde gelen adamlarından biri...

Monroe Sinclair'in, Brodan Adair ile dostluğunu mahveden o meşum geceden sonra Ardnoch'taki evine dönmesi on sekiz yılını aldı. Ona olan karşılıksız aşkından ve zorlu aile hayatından kaçmış ve arkasına bakmamaya çalışmıştır. Sadece bir kız çocuğunun suçluluk duygusu onu Highlands'e ve Brodan Adair'in memleketlerine nadiren ayak bastığı varsayımına geri çekebilirdi. Eski en iyi arkadaşından ve sevdiği tek adamdan uzak durabildiği sürece Adair'lerin geri kalanını görmeye dayanabilir.

Brodan için hiçbir şey ailesinden daha önemli değildir ve sadece iblisleri onu onlardan uzak tutabilecek güce sahiptir. Yıllar boyunca oyunculuk, iyi olduğu için şanslı olduğu bir şeydi ama önceliği Arnoch ve kardeşleri değildi. Ancak geçmişinden gelen bir hayalet ansızın geri döndüğünde, Brodan onun musallatından kaçmaya çalışarak onu evinden daha da uzaklaştırdı. Yorgunluk onu nihayet aile ocağına geri dönmeye zorladığında, isteyeceği son şey başka bir hayaletle karşılaşmaktır. Ama Monroe Sinclair ona tam olarak bunu yapmıştır.

Yeğenine verdiği bir söz Brodan'ı Monroe ile çalışmak zorunda bıraktığında, bu onları geçmişleriyle yüzleşmeye zorlar. Aralarında her zaman var olan patlayıcı bağ, uzun süredir gömülü olan gerçekleri yeniden ortaya çıkarır. Ancak tam da ikinci bir şansın eşiğindeyken, Brodan'ın geçmişinden gelen hayalet sonunda onu yakalar ve sadece mutluluklarını değil, hayatlarını da tehdit eder.

Daha ucuza ön

sipariş verin! 25
Nisan'da çıkıyorth
2023

[Amazon](#)

Apple

Kitaplar

Kobo

Nook

